

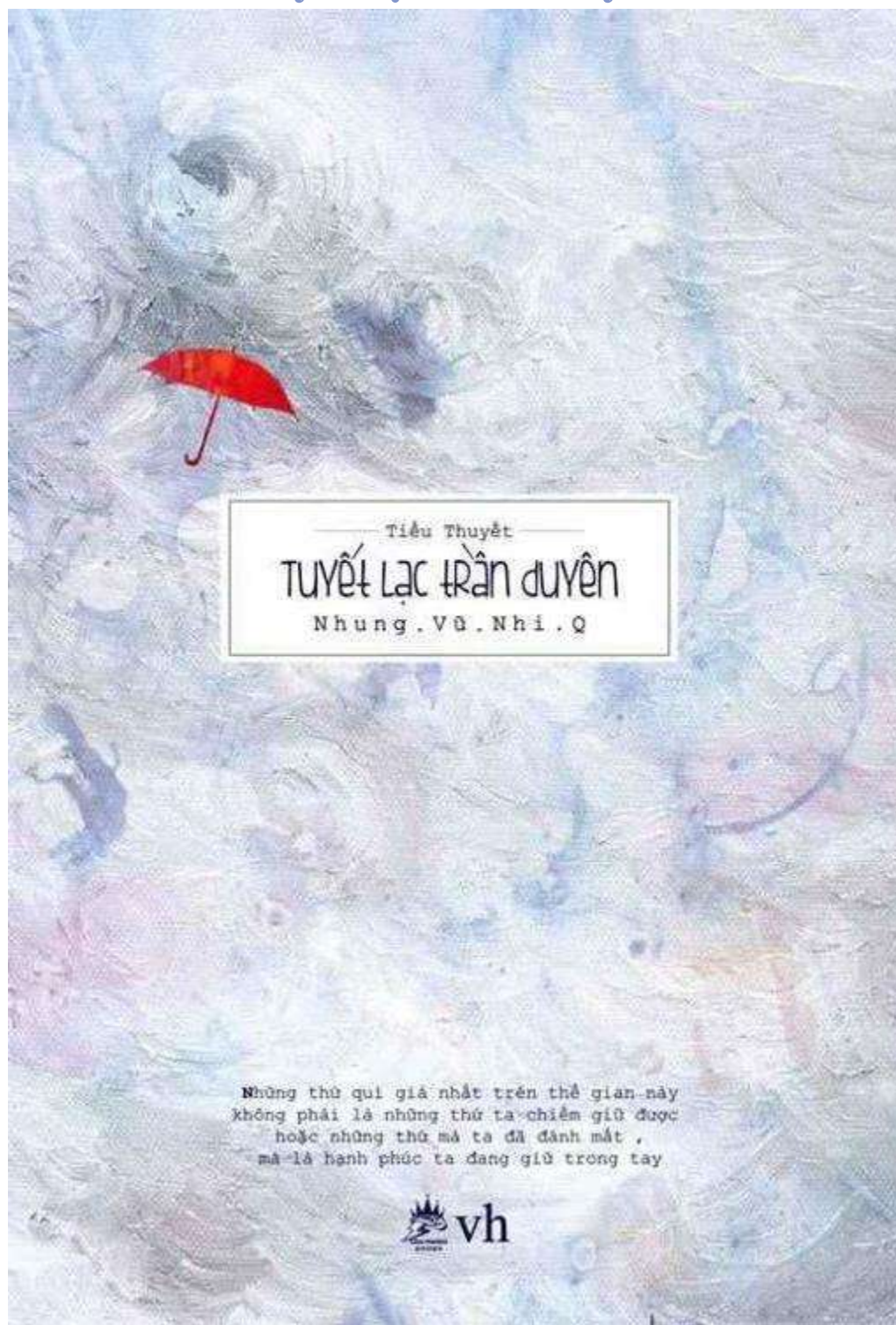

Tiểu Thuyết
TUYẾT LẠC TRẦN DUYÊN
Nhưng . Vũ . Nhi . Q

Dịch giả: Liên Trần
Làm ebook: Dâu Lê

Những thứ quý giá nhất trên thế gian này
không phải là những thứ ta chiếm giữ được
hoặc những thứ mà ta đã đánh mất ,
mà là hạnh phúc ta đang giữ trong tay

Tuyết lạc trần duyên

Tuyết lạc trần duyên

Tác giả: Nhung Vũ Nhi Q

Người dịch: Liên Trần

Số trang: 568

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 19/06/2014

Giá bìa: 124.000 đ

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: chubbycheeks

Type

luckyseven: 1-7

Zin nhí nhố: 8-13

ichi1103: 14-21

angel0104: 22-hết

Beta: hoahanhanh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Nguồn ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Ngày tuyết rơi, đất trời ngợp một màu trắng, thiên thần đã đến bên tôi. Vì sao đôi mắt em đượm buồn, em vội bước lên xe hoa sánh vai cùng tôi, phải chăng thiên sứ đã thực sự thuộc về tôi, mối tình sâu nặng kia em đã bỏ lại sau những tháng năm tuổi trẻ? Phải chăng bên tôi tuyết đã ngừng rơi?

Ly rượu đầu gọi nhớ, ly rượu cuối khiến người ta say

Mối tình đầu là mối tình mãnh liệt, mối tình sau mới là bất diệt.

Trong tình yêu, nào quan trọng ai đến trước đến sau? Chẳng phải người cuối cùng ở lại mới được yêu nhiều nhất sao.

Mục lục

[Chương 1: Hôn Lễ](#)

[Chương 2: Sau tiếng còi báo thức...](#)

[Chương 3: Kỉ ức tuổi thơ](#)

[Chương 4: Hàng không bán](#)

[Chương 5: Người tuyết](#)

[Chương 6: Tuyết lạc trần ai](#)

[Chương 7: Người dẫn đầu](#)

[Chương 8: Cố chấp](#)

[Chương 9: Sự dịu dàng của phụ nữ...](#)

[Chương 10: Thuốc đắng dã tật](#)

[Chương 11: Hạnh phúc là gì...](#)

[Chương 12: Ước muốn trong ngày sinh nhật](#)

[Chương 13: Món quà quý giá](#)

[Chương 14: Chân trời góc bể](#)

[Chương 15: Sắc màu ngưng đọng...](#)

[Chương 16: Bóng đèn](#)

[Chương 17: Sắc màu như sương khói...](#)

[Chương 18: Đàn ông về muộn...](#)

[Chương 19: Muốn đến mức nào vậy...?](#)

[Chương 20: Nội tình việc Giang Triều được lên chức...](#)

[Chương 21: Mùi vị của ướp đắng](#)

[Chương 22: Huấn luyện dã ngoại](#)

[Chương 23: Hai ngôi sao gần nhau nhất...](#)

[Chương 24: Đàn ông cũng rơi lệ...](#)

[Chương 25: Làm quân nhân cũng rất tốt](#)

[Chương 26: Như đã xa cách ngàn năm...](#)

[Chương 27: Mãi mãi là Giang Triều...](#)

[Chương 28: Vợ chồng hợp pháp](#)

[Chương 29: Em có từng yêu anh không?](#)

[Chương 30: Hai người đàn ông đánh nhau](#)

[Chương 31: Hãy nắm chặt lấy nó, đừng sợ...](#)

[Chương 32: Người đàn ông thất bại](#)

[Chương 33: Người tình bí mật của nữ minh tinh](#)

[Chương 34: Nữ quân nhân knock-out nữ minh tinh](#)

[Chương 35: Cái nốt ruồi son...](#)

[Chương 36: Là yêu hay là hận](#)

[Chương 37: Mùi vị của dâu tây...](#)

[Chương 38: Yêu cũng cần dũng khí...](#)

[Chương 39: Anh chỉ nói một lần thôi...](#)

[Chương 40: Tôi mắng anh ấy một trận...](#)

[Chương 41: Lỡ mất buổi ra tòa...](#)

[Chương 42: Vết thương còn đau nữa không?](#)

[Chương 43: Sống cùng với mẹ chồng...](#)

[Chương 44: Mẹ chồng rất yêu thương tôi...](#)

[Chương 45: Nhớ em đến phát điên lên...](#)

[Chương 46: Sự nồng nàn sau vài ngày xa cách...](#)

[Chương 47: Bí mật của anh và nhà họ Nghê...](#)

[Chương 48: Tại sao anh lại đáng yêu như vậy?](#)

[Chương 49: Nguồn gốc của “Tuyệt lạc trần ai”](#)

[Chương 50: Trên thế gian này không có gì gọi là chân tướng cả...](#)

[Chương 51: Giới hạn cuối cùng của anh chính là em...](#)

[Chương 52: Ông nội anh không ăn thịt người đâu...](#)

[Chương 53: Ông nội và Tiểu Nê](#)

[Chương 54: Khao khát có một đứa con...](#)

[Chương 55: Điều tra đòi tư của anh](#)

[Chương 56: Bộ áo cưới lộng lẫy](#)

[Chương 57: Thiên sứ gãy cánh rồi...](#)

[Đại kết cục](#)

[Ngoại truyện: Một nhà ba người – Bức tranh ngọt ngào hạnh phúc](#)

Chương 1: Hôn Lễ

Tuyết rơi...

Những bông tuyết trắng xóa bay kín trời, rơi kín đất. Cả thế giới xung quanh đều là một màu trắng tinh khiết.

Còn nhớ hôm đó, cũng vào một ngày tuyết rơi dày đặc như thế này, Giang Triều đứng ở phía dưới nhà. Bóng anh đổ trên nền tuyết trắng xóa bởi ngọn đèn đường cuối chiều. Cái dáng quân nhân của anh dường như đang đứng đó để thực hiện một lời hứa vĩnh hằng. Lúc ấy, tôi cũng chỉ mỉm cười với anh, vẫy nhẹ tay từ bên kia cánh cửa sổ.

Thời thanh xuân, yêu toàn phải vụng vụng trộm trộm. Nhưng đó là thứ ái tình vô cùng thuần khiết, chân thành. Vậy thì cái gì đã làm cho nó thay đổi? Là thế giới đổi thay hay chính chúng ta làm cho nó thay đổi? Chúng ta có thể suốt đời chỉ yêu một người, nhưng lại kết hôn với một người khác.

Tôi biết mình không nên nghĩ về cái tên này vào thời điểm hiện tại. Nhưng chẳng hay, liệu những lớp tuyết dày bên ngoài cửa sổ kia có thể chôn sạch được quá khứ hay không?

“Lạc Tuyết, con trang điểm xong chưa? Gia đình Lạc Trần chuẩn bị đến đón dâu rồi đấy.

“Vâng.”

Tôi hồ hững trả lời mẹ, tiện tay buông rèm cửa hoa, tiếp tục ngồi xuống trước gương. Trong gương hiện lên một khuôn mặt trang điểm nhạt nhòa.

Chẳng nhẽ đây là vẻ kiều diễm của cô dâu trong ngày cưới mọi người hay nói sao? Đây chính là tôi sao? Tôi không dám tin. Đã tròn mười năm kể từ ngày tôi rời trường trung học phổ thông ở tuổi mười bảy để bắt đầu vào quân ngũ. Tôi đã sớm quen với bộ đồ quân ngũ và không trang điểm. Hoặc cũng có thể, từ trong sâu thẳm cõi lòng mình, tôi không muốn chấp nhận bộ dạng hiện tại này.

“Đến lúc thay váy cưới rồi. Bộ váy này thật là đẹp...” Chu Oánh, chiến hữu tốt nhất của tôi, hôm nay là phù dâu và cũng là người trang điểm cho tôi. Tâm sự trong lòng tôi, cô ấy là người rõ nhất.

Tôi ném nụ cười an ủi về phía cô ấy, tay cầm bộ váy cưới sang trọng mà cô đơn bày ở trên giường. Bộ váy trắng tinh khiết giống như hoa tuyết ngoài cửa sổ. Tôi từng bao lần mơ ước được mặc một bộ váy trắng như thế, khoác tay Giang Triều, làm cô dâu đẹp nhất cho anh. Nhưng những câu chuyện cổ tích chỉ là cổ tích, luôn xa rời thực tế.

Mặc bộ váy cưới độc nhất vô nhị với gấu váy được đính ngàn đóa hoa hồng, tôi có cảm giác dường như mình đã trở thành bông hoa yêu kiều nhất trong khu vườn đầy hoa nở rộ. Tôi xoay người, phát hiện phần eo của váy không được ôm cho lắm. Không kìm được, tôi phì cười. Nhà thiết kế trang phục tiếng tăm như Nghệ Lạc Trần lại có thể đo sai số đo váy cưới cô dâu của mình hay sao? Tuy nhiên điều đó cũng không ảnh hưởng nhiều đến dáng vẻ tổng thể của chiếc váy kiều diễm này. Có lẽ, bản chất của cuộc hôn nhân tạm bợ này cũng chính là số đo sai. Nó đang nhắc nhở tôi, có những thứ cho dù đẹp để đi chẳng nữa, thì cũng chưa chắc đã thích hợp với mình.

“Tuyệt à, trong hộp váy cưới có một cái áo lót giữ nhiệt.”

Nghe tiếng Chu Oánh, tôi vội quay người lại nhìn, đúng là một cái áo lót mỏng màu trắng hồng đục. Nói thật, hộp váy cưới này để ở nhà tôi đã ba ngày rồi, nhưng phải đến thời khắc cuối cùng tôi mới mở nó ra. Nhìn những

bông hoa tuyết ngoài cửa sổ, tôi do dự một lát, cuối cùng cũng quyết định mặc chiếc áo giữ nhiệt vào trong.

Tôi phát hiện, chiếc áo lót giữ nhiệt này cực kì vừa vặn, mặc vào người vừa ấm vừa dễ chịu. Sau đó mặc váy cưới lên thì vòng eo vừa khít, cơ thể vẫn vô cùng mềm mại, uyển chuyển, không bị kích chút nào. Tôi nhìn lại cô dâu trong gương, phía trước ngực hiện lên màu phấn hồng nhạt mờ mờ ảo ảo khiến cho gương mặt vốn phẳng phất nét buồn có phần kiều diễm hơn.

Hóa ra, tài năng của những nhân vật tiếng tăm lại thường được thể hiện trong những chi tiết vô cùng nhỏ...

Cuối cùng, tôi đội khăn voan cưới lên, sửa lại tư thế, soi vào gương và cố gắng nở nụ cười hạnh phúc. Tôi luôn nhắc nhở bản thân: Hôm nay là ngày cưới của tôi.

Đột nhiên ở phòng bên vọng lại giọng ca cầm của mẹ...

“Tôi thật không thể hiểu nổi, hai đứa Lạc Tuyết và Giang Triều đã yêu nhau từ khi vào trung học. Rồi cùng nhau vào quân đội, cùng thi vào trường quân sự, cho đến tận vài năm sau khi tốt nghiệp vẫn còn yêu nhau. Vậy mà cuối cùng con bé lại quyết định lấy Nghê Lạc Trần. Không phải Nghê Lạc Trần không tốt, nó rất có tiền đồ. Còn trẻ tuổi như thế mà đã trở thành một nhà thiết kế tiếng tăm, lại còn giành được giải thưởng lớn ở Paris, có phòng thiết kế và công ty người mẫu riêng... Nhưng dù sao nó cũng là một thương nhân, mà thương nhân thì luôn thực tế. Tuy nó cùng lớn lên trong quân khu với Lạc Tuyết, Lạc Vũ, nhưng đã bao nhiêu năm không gặp nhau, tôi vẫn không yên tâm một chút nào cả...”

“Lạc Tuyết không bộ phận giống như Lạc Vũ đâu. Nó cư xử có chừng mực và suy nghĩ rất chín chắn. Tôi tin rằng nó đã cân nhắc kĩ rồi mới quyết định. Hôn nhân không phải trò trẻ con.”

Ông bố tham mưu trưởng của tôi đang khuyên nhủ mẹ. Nhưng thực lòng mà nói, tôi đã phụ lại lòng tin của bố, coi hôn nhân như một trò đùa. Đã không thể kết hôn cùng với người tôi yêu nhất thì lấy ai với tôi cũng vậy mà thôi. Chỉ là xem xem ai có thể trong thời gian ngắn nhất, trước khi Giang Triều về, tự nguyện đến lấy tôi làm vợ...

Bên ngoài đột nhiên ồn ào, có người nói chú rể đã đến rồi. Đó là mấy chiến hữu và học viên trong trường quân sự mà tôi mời đến. Bình thường tôi rất nghiêm khắc, tuy nhiên hôm nay là ngày cưới của mình nên cứ để chúng tự do một chút. Bọn trẻ hôm nay đều không mặc quân phục. Tuy ai cũng xinh đẹp lộng lẫy nhưng vẫn mang chút đáng dấp của học viên quân đội. Cho dù có hò hét đôi chút, nhưng cũng giống như tiếng hô trong quân doanh, vẫn có tiết tấu và khí thế.

Chu Oánh nghe thấy tiếng hò hét liền đi ra vén rèm cửa. Tôi cũng tiện thể ngó xuống, một dãy xe màu hồng xếp hàng ngay ngắn ở phía dưới nhà. Là xe gì vậy? Tôi không nhận ra, nhưng tôi biết Nghê Lạc Trần là người có khả năng như vậy. Tôi cũng không hiểu được, hai người đều coi cuộc hôn nhân này là tạm bợ, tại sao anh ấy lại làm rình rang đến thế? Thật không hợp với bản chất khiêm tốn của anh ấy. Tôi nghĩ, anh ấy làm như vậy có thể là vì bố mẹ tôi.

“Tuyệt, xe rước dâu thật là đẹp!”

Chiếc Lamborghini giăng kín hoa hồng và bách hợp màu hồng nhạt hiện lên vô cùng sinh động trong không gian trắng xóa bởi tuyết.

Tôi biết, đó là xe của Nghê Lạc Trần. Anh là người như vậy, bề ngoài tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng lại luôn xuất hiện trước mặt tôi vô cùng thực tế, không làm bộ, không giả dối.

Một tràng pháo nổ giòn át đi tiếng la hét của bọn trẻ. Tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần với bộ veston dáng ôm màu đen vừa khiêu tón, vừa xa hoa từ trên xe bước xuống. Anh đi một cách từ từ, khoan thai. Những bông hoa tuyết trắng rơi xuống bộ lễ phục màu đen, trông anh giống một chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Với bộ cánh mỏng manh như vậy mà vẫn có thể bước đi ung dung trong gió tuyết, điều này chỉ có Nghê Lạc Trần mới làm được. Anh ấy đi đến trước cửa nhà. Từ cửa sổ trên tầng hai, tôi nhìn thấy rõ bên môi anh có một nụ cười rất mỏng, rất nhẹ tựa gió thổi, nhưng vẫn có thể khiến vạn vật rơi rụng...

Chương 2: Sau tiếng còi báo thức...

Lúc đó ngoài phòng khách vang lên những tiếng bàn luận. Đại thể nhà chú rể có tiền thế nào, có quyền ra sao, lại đẹp trai như nào. Cũng không ít lời so sánh Nghê Lạc Trần với Giang Triều, vậy là xuất hiện hai luồng ý kiến. Có người nói Giang Triều anh tuấn, có người lại ưa Nghê Lạc Trần nho nhã. Rõ ràng là rất khó phân cao thấp.

Thực ra trong lòng tôi, hai người bọn họ không thể so sánh được với nhau. Giang Triều đứng đó, sừng sững như cây bạch dương vững trãi và kiên định. Còn Nghê Lạc Trần thì lại giống một bức tranh thủy mặc, mờ mờ ảo ảo, có thể làm cho trái tim ta xao động, nhưng lại không dám phó thác cuộc đời.

“Mọi người không biết Nghê Lạc Trần là ai sao?”

“Mình biết, anh ấy là người xây dựng lên nhãn hiệu Snowlet, đồng thời là nhà thiết kế kiêm Tổng giám đốc.”

“Nghe nói ông nội anh ấy là quan chức cấp cao ở Bắc Kinh, bố mẹ là chủ một tập đoàn lớn bên Hồng Kông, Bản thân anh ấy đi du học Pháp về, tự mình xây dựng sự nghiệp...”

“”Ghê thế cơ à? Hèn chi thiếu tá Giang của chúng ta bị knock-out...”

Từ trước đến giờ, những thông tin ít ỏi về Nghệ Lạc Trần phần lớn tôi đều biết qua Lạc Vũ. Đến hôm nay tôi mới thực sự hiểu thế lực gia đình anh. Chắc chắn gia thế của anh sẽ mang lại một số áp lực đáng kể. Tôi thầm nghĩ, sẽ có người cho rằng tôi là người phụ nữ thực tế, ham vật chất mà từ bỏ Giang Triều cũng nên.

Khi đoàn đón dâu của Nghệ Lạc Trần vừa mới bước vào cầu thang, trong nhà bỗng nhốn nháo lên. Mấy cô gái học viên của tôi chạy ào vào trong phòng, nói là phải bài binh bố trận để làm khó chú rể. Những cô gái này đến từ khắp miền trên đất nước. Bọn trẻ muốn mang những phong tục tập quán miền quê mình đến để áp dụng vào hôn lễ của tôi. Chúng nói, những cô dâu phải khó khăn mới lấy được về thường được bên nhà trai rất trân trọng. Tôi phì cười, ở nơi khác thế nào thì tôi không biết, nhưng kết hôn với Nghệ Lạc Trần là do tôi chủ động đề nghị. Nhưng tôi vẫn mặc kệ để chúng bày trò, bởi tôi nghĩ người bị trêu chọc không phải là tôi mà chính là Nghệ Lạc Trần. Đột nhiên tôi có cảm giác hiếu kì, muốn xem một Nghệ Lạc Trần hào hoa phong nhã sẽ đối phó với bọn chúng thế nào.

Chợt bên ngoài vọng vào âm thanh đập cửa. Có một nhóm thanh niên hò hét, kêu nhạc phụ đại nhân ra mở cửa. Cho dù cách cả gian phòng khách nhưng tôi vẫn nghe rõ mồn một. Tôi chắc chắn trong mớ âm thanh đó không có tiếng của Nghệ Lạc Trần. Nhất định anh đang đứng ngoài cửa, ung dung tự tại chờ đợi thắng lợi mà chẳng cần lao tâm khổ tứ...

Ngay sau đó, hàng rào phòng ngự đầu tiên đã thất thủ, nghe nói cửa đã bị phá vỡ. Nghệ Lạc Trần và nhóm bạn bè tươi cười chào hỏi bố mẹ tôi và họ hàng ngoài phòng khách. Khoảng mười phút sau thì mớ âm thanh ấy tiến lại gần phòng tôi hơn.

Qua rèm cửa kính tôi nhìn thấy bóng một người cao lớn đứng đó, liền theo là tiếng đập cửa nhẹ, cả nhà yên ắng...

“Bà xã, mở cửa...”

Giọng nói của Nghệ Lạc Trần trầm trầm nhưng cũng rất dứt khoát. Tôi chưa từng nghe thấy ai gọi “bà xã” hay như vậy. Mấy cô bé trong phòng đỏ mặt, thậm chí quên mất bước tiếp theo nên làm gì. Tuy nhiên cái cảm giác ngượng ngùng ấy chỉ vụt qua trong khoảnh khắc, những tràng hô to “Bà xã, bà xã...” vang lên liên tục. Khi đó các cô gái mới bừng tỉnh, tôi nghĩ bây giờ mới là thời điểm khó chịu nhất của Nghệ Lạc Trần...

Quả nhiên, các cô gái bắt đầu thay nhau ra trận, các câu hỏi càng ngày càng oái oăm, nhất định chưa chịu dừng tay khi chưa nhìn thấy chú rể con quan bị làm khó, xấu hổ trước mặt mọi người.

Nghệ Lạc Trần trả lời rất gãy gọn, giọng nói vừa ấm áp, vừa dễ chịu lại rất kiên nhẫn.

Thời gian cứ trôi đi như vậy, khiến cho tâm sự trong lòng tôi cũng bay đi mất...

Tôi còn nhớ khi mình và Giang Triều đi dự đám cưới của người bạn cũng đã gặp tình huống như vậy. Khi đó tôi đùa, hỏi anh sẽ đối phó thế nào khi cưới tôi. Anh trả lời, ai khó dễ anh, anh sẽ cướp cô dâu ngay trước mặt đám đông. Nhìn bộ dạng giả vờ nghiêm trọng của anh, tôi cười đến đau cả bụng. Tôi thích tính cách ngang ngược và một chút bất cần trong khí chất quân

nhân của anh. Còn hiện tại, cách ứng phó của Nghê Lạc Trần thật nho nhã, dường như không làm cho người khác phản cảm. Xem ra, tôi chính xác là quân nhân được rèn luyện trong quân ngũ, thích nghi rất nhanh với mọi hoàn cảnh, bao gồm cả thế giới tình cảm. Như ai đó từng nói: “Có người đi, chắc chắn sẽ lại có người đến...”

Bên ngoài cửa, màn hỏi đáp vẫn đang tiếp diễn, cho đến tận khi mẹ tôi bị Nghê Lạc Trần kéo vào làm bùa bảo hộ, nhắc nhở các cô gái giờ lành đã đến. Khi đó các cô mới đồng ý hỏi vấn đề cuối cùng.

“Xin hỏi, lần đầu tiên anh hôn chị Tuyết, đó là vào ngày nào, tháng nào, năm nào? Là vào buổi sáng hay buổi tối? Ở đâu?”

Tôi phì cười, có thể mọi người chưa biết, đôi vợ chồng mới cưới chúng tôi chưa từng chính thức nắm tay nhau một lần nào cả.

“Một buổi sáng mười lăm năm trước, trên đường đi học.”

...

Tôi chính thức đã bị anh đánh gục. Mười lăm năm trước, khi đó tôi mới chỉ là một cô bé mười hai tuổi. Xảy ra những chuyện như vậy, tại sao tôi không thể nhớ nổi một chút nào cả? Khi đó, mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn vào tôi. Tôi gật bừa, trong lòng nghĩ, cứ kéo dài thời gian thế này thì e rằng đến tận khi Giang Triều quay trở lại tôi vẫn chưa được rước về nhà chồng.

Được sự khẳng định của tôi, cửa phòng bật mở. Nghê Lạc Trần với nụ cười mỉm nơi khóe miệng từ từ bước vào. Sự ung dung và bình tĩnh của anh làm cho tôi có cảm giác, người vừa bị dày vò ngoài kia dường như là một ai khác chứ không phải là anh. Xem ra tôi đã mất cơ hội xem một vở kịch hay rồi...

Tôi còn phát hiện ra một điều, sau khi Lạc Trần bước vào phòng, vì hoocmon đàn ông của anh, các cô gái đều không trấn tĩnh được nữa, thậm chí lại còn chủ động đặt vào tay anh đôi giày mà tôi đã cất giấu kĩ càng. Tôi bắt đầu hoài nghi, đây là binh lính mà tôi đưa ra chiến trường sao? Ra trận rồi khéo có khi đến súng ống cũng nộp cả cho anh chàng đẹp trai phía địch.

Nghê Lạc Trần cười nhẹ. Anh đi đến trước mặt tôi, một tay nghịch chiếc giày còn mới tinh, một tay nắm lấy ngón chân lạnh lẽo của tôi. Tự nhiên tôi hơi rụt chân lại, liền bị anh dứt khoát nắm chặt, khiến tôi không thể kháng cự. Rất lâu, anh không hề có một động thái nào. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong phòng, chỉ tôi mới có thể cảm nhận bàn chân được anh cầm ấm áp hơn bên kia rất nhiều.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Tôi nhìn căn phòng nhỏ với tâm trạng vô cùng lưu luyến trước khi bị Nghê Lạc Trần nắm tay đưa đi. Bởi nơi đây chứa đựng rất nhiều kí ức cùng quá trình trưởng thành của tôi, dường như vẫn còn lưu lại chút gì đó thuộc về Giang Triều. Còn cả em gái Lạc Vũ mỗi lần không ngủ được lại chui vào phòng chị, cùng tám chuyện thừa thớt ấu hay những chuyện về Nghê Lạc Trần và Giang Triều. Nhưng câu chuyện về những năm tháng tuổi trẻ này, cuối cùng cũng đã rời xa tôi. Tôi cảm thấy cay cay nơi khóe mắt...

Khi đứng trước bố mẹ, người đã nuôi dưỡng và dạy dỗ tôi hai mươi bảy năm trời, tôi trịnh trọng đưa tay lên chào theo nghi thức quân đội.

Mẹ tôi khóc. Tôi gắng kìm nước mắt lại và cười với bà. Nhưng ít người biết được rằng, đứa con gái được bố mẹ cưng chiều từ bé này lại là đứa trẻ được bố nhặt về từ cổng doanh trại trọng một ngày tuyết rơi ngập trời và đặt cho cái tên Lạc Tuyết”. Bố mẹ đã sinh ra tôi lần hai. Mỗi ân tình này, suốt đời tôi không thể đền đáp được.

Đúng rồi, Lạc Vũ chạy đâu rồi nhỉ? Tại sao tôi không thấy bóng dáng nó? Hay nó đang trốn tránh tôi? Thực ra tôi chưa hề có ý định trách móc nó. Từ nhỏ tôi đã nợ nó quá nhiều, thậm chí tước đoạt mất thứ tình cảm vốn thuộc về nó, đó là tình yêu thương của bố mẹ. Tôi mong muốn được nghe lời chúc phúc của Lạc Vũ trong ngày hôm nay biết mấy. Chỉ cần một câu thôi là đủ. Nhưng tôi đã không hề nhìn thấy nó từ tối hôm qua đến giờ...

Cuối cùng, không biết theo phong tục ở đâu, tôi bị Nghệ Lạc Trần bế ra khỏi cửa nhà, nơi nuôi dưỡng mình hai mươi bảy năm trời. Bàn tay lạnh cóng của tôi quàng lấy cổ anh, trên mặt có cảm giác nóng rát. May thay, anh không nhìn vào tôi mà chỉ chuyên tâm làm những việc nên làm. Trong tay anh, tôi có lẽ chỉ giống như một đồ vật mà thôi...

Vào khoảnh khắc bước lên xe hoa, tôi nhìn thấy Lạc Vũ. Nó đứng ở dưới một gốc cây đằng xa bám đầy bông tuyết, trông thật nhỏ bé. Tôi có cảm giác mình nhìn thấy giọt nước mắt bị gió thổi đi trên mặt con bé. Nó không nở rời xa tôi sao? Hay vì một lí do nào khác nữa...

Lễ cưới được tổ chức rất long trọng. Ngoài những chiến hữu trong quân ngũ, còn có các thủ trưởng trong đơn vị của tôi cũng đến chúc mừng. Về phía Nghệ Lạc Trần, phần lớn là bạn bè trong giới thời trang và điện ảnh, truyền hình. Tôi vui mừng vì sự dè dặt và cao quý của các nữ binh nhà mình. Họ không thể dành sự chú ý quá đặc biệt cho những minh tinh điện ảnh đến tham dự buổi lễ. Họ dùng hành động để nói với tôi, họ thành thật đến chúc tôi hạnh phúc. Tôi thấy được an ủi và cũng tự hào vì họ.

Rất nhiều người hiểu kì khi bố mẹ và ông nội Nghệ Lạc Trần không đến tham dự lễ cưới. Phải chăng họ không hài lòng về lễ cưới hoặc về người con dâu này? Thực ra đều không phải, đây là sự kiên quyết của Nghệ Lạc Trần. Cuộc hôn nhân của chúng tôi là sự sắp xếp gượng gạo một cách tạm thời, tôi cũng không muốn mình thực sự bước vào gia đình và thế giới của họ. Nghệ Lạc Trần là người hiểu rõ vấn đề này nhất, do vậy tôi mới lựa

chọn anh làm chú rể của mình. Tôi chỉ đến Bắc Kinh thăm ông nội và bố mẹ của Nghệ Lạc Trần một lần trước lễ cưới, cũng bởi phép lịch sự mà thôi. Tôi phát hiện gia đình anh ấy rất dân chủ, ông bà, bố mẹ đều rất tiến bộ, đặc biệt là ông nội anh vẫn giữ được phong thái trẻ trung. Khi Nghệ Lạc Trần ngồi với ông, tôi có cảm giác họ giống hai người bạn vong niên hơn.

Vào buổi tối khi mà tôi quay trở về, ông nội nắm lấy tay tôi và nói, trong gia đình ông, người khó quản lý nhất chính là đứa cháu trai duy nhất này. Ông hi vọng chúng tôi có thể bách niên giai lão. Đây cũng là lời chúc phúc và gửi gắm của ông nội, trong lòng tôi hơi có áp lực một chút.

Một ngày hỗn loạn cuối cùng rồi cũng kết thúc. Hoa tuyết ngoài cửa sổ vẫn rơi lặng lẽ, nhuộm đêm đen thành một màu xám tro.

Sau khi tắm xong, không hiểu tại sao tôi lại thay bộ quần phục nửa cũ nửa mới mang từ nhà sang. Cũng có thể tôi hi vọng có được chút cảm giác an toàn trong hoàn cảnh lạ lẫm này. Thú thực, tôi rất hoang mang và lo sợ, không biết mình sẽ đối mặt với cuộc sống hôn nhân như thế nào. Tuy biết những kỉ niệm thuộc về Giang Triều nên chấm dứt từ ngày hôm nay, nhưng tôi không thể làm được. Chính vì vậy, khi đối diện với Nghệ Lạc Trần, tôi luôn có cảm giác bất an và cắn rứt. Thậm chí tôi còn hi vọng anh ấy cũng giống tôi, vẫn giấu kín hình bóng người con gái anh yêu ở trong tim.

“Nghĩ gì thế? Em định mặc thế này đi ngủ sao? Hay đêm tân hôn của quân nhân có nghi lễ gì đặc biệt?”

Nghệ Lạc Trần mặc bộ pijama trắng tinh, đầu tóc ướt sũng từ trong nhà tắm đi ra, hương thơm thoang thoảng sau khi tắm gội xong bay lại, tôi cảnh giác lùi về. Tôi chỉ nhớ khoảnh khắc anh bế tôi từ tầng hai xuống xe hoa, lúc đó anh có thoang thoảng mùi nước hoa Eau de Cologne... Nhưng vào thời khắc này, Nghệ Lạc Trần với khuôn ngực vạm vỡ, săn chắc sau lớp áo ngủ và nụ cười nhếch môi lại chính là nỗi sợ hãi của tôi. Tôi phát hiện ra

rằng tổ chất quân nhân khiến mình luôn tự hào đột nhiên lại biến đi đâu mất. Xem ra tôi không có cách nào quen với vòng tay của một người đàn ông khác. Thật là không thể...

“Sao vậy? Em căng thẳng gì thế?” Nghe Lạc Trần đi lướt qua tôi và mỉm cười như chế nhạo. Anh đi đến quầy rượu, nhẹ nhàng rót một ly, nhìn tôi với hàm ý “Có muốn một ly không?”

Thấy tôi lắc đầu, anh cũng không cố ép, ngửa mặt uống ực một cái, rồi cúi đầu không biết đang thưởng thức dư vị gì? Rất lâu sau, anh mới lạnh lùng nói với tôi: “Em nghĩ anh là người thế nào? Em nghĩ rằng anh sẽ ép một người phụ nữ mà trong trái tim đang cất giấu một người đàn ông khác sao?”

Đúng vậy, anh không bao giờ làm thế. Ở con người anh luôn toát lên vẻ lạnh lùng. Từ nhỏ đến giờ đều như vậy.

Đêm khuya, Nghe Lạc Trần hình như đã ngủ rất say.

Còn tôi, mệt mỏi cả ngày nhưng lại không tài nào chợp mắt được. Đây là lần đầu tiên tôi ngủ cùng giường với một người đàn ông. Ngôi biệt thự ba tầng với nhiều phòng ngủ, nhưng tôi không hiểu tại sao Nghe Lạc Trần vẫn kiên quyết làm như vậy. Anh ấy lạnh lùng nói với tôi, đêm tân hôn ngủ riêng không tốt. Nhưng tôi không tin con người hiện đại, sành điệu ấy lại mê tín những điều như vậy.

Nằm một lúc, tôi đếm được hàng vạn con cừu rồi nhưng vẫn rất tỉnh táo. Trong giấc ngủ say, cơ thể anh ép sát vào tôi hơn, không biết tự bao giờ nó đã tiến gần và nằm sát vào cơ thể tôi. Tôi không dám động dậy, không phải vì sợ sẽ đánh thức anh dậy, mà tôi không biết mình phải đối diện với cảnh khó xử này như thế nào. Tôi nhẹ nhàng nâng một cánh tay lên chạm vào bộ

quân phục, sờ vào cầu vai và ngôi sao cứng trên đó, trong lòng có đôi chút an tâm...

Đến tận lúc trời sắp sáng tôi mới buồn ngủ. Tôi thấy mình đang nằm mơ. Trong giấc mơ không thấy Giang Triều mà là hình ảnh của một người khác, Nghê Lạc Trần. Anh nhẹ nhàng ôm lấy đầu tôi, rất nhẹ, rất dịu dàng. Tôi vẫn còn thấy thoáng đâu đây lời anh nói: “Lạc Tuyết, khi em cần tự do, em nhất định phải nói với anh. Anh có thể cho em tất cả, kể cả tính mạng của mình...”

Ý thức của tôi càng ngày càng nặng trĩu.

Không biết tôi ngủ được bao lâu thì trong doanh trại vọng lại tiếng còi hiệu lệnh thức dậy buổi sáng. Hôm nay là ngày luyện tập bắn bia. Các chiến hữu của tôi đều lập thành tích rất xuất sắc. Nhưng súng của tôi hình như có vấn đề. Ngắm bắn và bắn đều không trúng. Tôi lo lắng, dùng toàn bộ sức lực nắm chặt khẩu súng trong tay...

Đột nhiên có một cơ thể mạnh mẽ ấn tôi xuống, tay bóp cò của tôi bị một bàn tay mạnh mẽ khác nắm vào. Với sự cảnh giác cao độ của quân nhân, tôi đột nhiên mở to mắt, phát hiện Nghê Lạc Trần đang đè trên người tôi. Anh đè mạnh cầm lên cánh tay bên trái của tôi và thở gấp.

Tôi không kịp suy nghĩ, chỉ cảm thấy bàn tay bị anh nắm chặt có cảm giác ướt ướt, còn trong bàn tay kia của tôi dường như đang cầm một vật gì đó rất cứng...

Rốt cuộc tôi đã làm gì vậy? Tôi bừng tỉnh ngay lập tức. Tại sao bàn tay tôi không thể rút ra từ bàn tay anh ấy được? Một Nghê Lạc Trần kiêu ngạo dường như đã trở thành một đứa trẻ yếu ớt, toàn thân run lên và cầu xin tôi đừng động đây...

Một lát sau anh rời khỏi ngực tôi, thay đổi ngay thái độ cầu xin khi nãy. Anh hất tay tôi ra xa và hét lên: “Quân nhân các cô đối xử với chồng trong đêm tân hôn như vậy sao?”

Tôi nín thở cho đến tận khi Nghệ Lạc Trần rời khỏi phòng ngủ mới dám thở một hơi dài.

Nhưng tôi biết, Nghệ Lạc Trần không buồn không vui đã tức giận rồi. Anh thực sự rất tức giận.

Chương 3: Kỉ ức tuổi thơ

Hơn chín giờ sáng tôi mới tỉnh dậy. Vì kết hôn muộn, có một kì nghỉ tân hôn dài nên tôi cứ nằm ì trên giường nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Đây là lần đầu tiên tôi ngủ dậy muộn trong mười năm nay.

Tuyết đã ngừng rơi, nhưng bầu trời vẫn vô cùng âm đạm. Tôi cứ nhìn mãi, nhìn mãi, nước mắt ứa ra từ khóe mắt.

Hơn một năm trước, cùng là một ngày tuyết rơi, bầu trời u ám, Giang Triều nói với tôi anh phải đi xa một thời gian, đi thực thi nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Là một người quân nhân, hiểu và tuân thủ kỉ luật quân đội nên tôi không hỏi anh đi đâu và đi bao lâu. Hôm Giang Triều đi, tôi tiễn anh ra ga tàu. Anh nói, quân nhân không được rơi nước mắt, quân nhân phải quen với việc xa cách.

Nhưng anh đi rồi, nhẹ nhàng vẫy tay, thế giới của tôi trở nên không màu sắc.

Lạc Vũ cứ cười và ví tôi như một con ếch dưới đáy giếng, còn Giang Triều là cái miệng giếng. Anh đã đóng chặt bầu trời của tôi lại. Thực ra nó làm sao biết được, tuy tôi có được tình yêu của bố mẹ nhưng lại luôn sống trong cảm giác thấp thỏm, luôn có cảm giác đó là thứ tình cảm mình trộm về, vốn chẳng phải của bản thân. Còn tình yêu mà Giang Triều dành cho tôi mới thực sự thuộc về tôi. Tôi rất hạnh diện khi có được nó, hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi...

Tròn một năm sáu tháng tôi mới biết, chờ đợi hóa ra không hề đơn giản như vậy. Nó là một quá trình dài dằng dặc và gian khổ, được tạo nên bởi năm trăm bốn mươi bảy ngày mất ngủ và suy nghĩ triền miên. Mãi cho đến ba tháng trước, nghe tin Giang Triều sắp trở về, tôi mới có được cảm giác bầu trời trong hơn, bớt u ám hơn. Vậy nhưng Lạc Vũ lại giáng cho tôi một đòn đau...

Đó là một buổi trưa sau cơn mưa, Lạc Vũ hẹn tôi đến một quán cà phê.

“Việc gì không thể nói qua điện thoại mà phải hẹn đến đây vậy?” Tôi cười bỏ quân phục và ngồi xuống bên cạnh rồi hỏi luôn.

Lạc Vũ chưa trả lời ngay mà nhìn tôi. Lúc đó trong lòng tôi có một cảm giác vô cùng bất an. Chính thái độ của Lạc Vũ khiến tôi dự cảm đã có chuyện gì lớn xảy ra.

“Nếu như Giang Triều rời xa chị thì chị sẽ như thế nào?”

“Rời xa chị?”

“Ý em là, nếu như Giang Triều yêu một người phụ nữ khác và chia tay chị...”

“Chị chưa từng nghĩ đến vấn đề này.” Tôi uống một ngụm cà phê, lắc đầu.

Giang Triều lớn hơn tôi một tuổi, chúng tôi cùng lớn lên trong quân khu, tôi gọi Giang Triều là “anh”. Chúng tôi cùng nhau đi học, rồi tan học. Đến trung học cơ sở chúng tôi bắt đầu yêu vụng vụng. Khi đó bầu trời luôn trong xanh không một gợn mây, nước biển luôn thăm thẳm. Còn tôi như một chiếc điều bay cao trên bầu trời, Giang Triều không bao giờ để tôi rơi xuống. Cũng chính vì Giang Triều là một anh chàng xuất sắc nhất trong khu nhà nên tôi cũng dành toàn thời gian để nỗ lực học. Trong thế giới của tôi không có gì tồn tại, trừ Giang Triều...

Giang Triều vào quân ngũ trước tôi một năm. Vì đợi tôi, anh ấy bỏ lỡ cơ hội đi học ở trường quân sự. May thay một năm sau tôi cũng gia nhập quân đoàn 64. Cũng năm đó, cả hai chúng tôi đều thi đỗ vào trường quân sự. Kỷ luật quân đội vô cùng khắc nghiệt, không cho phép học viên yêu đương. Chúng tôi âm thầm nhớ nhung nhau, trong ánh mắt lúc nào cũng có hình ảnh của đối phương. Chúng tôi cùng hẹn nhau, trong tháng cố gắng có được một lần ra ngoài. Hôm đó vì mặc quân phục, chúng tôi không thể giống như những đôi tình nhân khác tay nắm tay dạo phố. Chúng tôi ngồi trong một quán ăn, gọi tất cả những món yêu thích của hai đứa bằng số tiền tiêu vặt. Anh luôn nói tôi gầy quá, phải ăn thật nhiều vào. Nhưng đến khi tôi nhận được chiếc máy vi tính xách tay anh mua bằng toàn bộ số tiền tiêu vặt thì tôi đã khóc. Anh mới thực sự gầy đi, đen đi...

Một Giang Triều như vậy thì làm sao có thể rời bỏ tôi đi? Làm sao mà có thể yêu người khác được? Nhưng đến khi Lạc Vũ ném một xấp ảnh trước mặt tôi thì bầu trời của tôi hoàn toàn sụp đổ...

Những bức ảnh mà tôi xem đều là gương mặt cười ấy, chính là khuôn mặt mà tôi đã dành trọn năm trăm bốn mươi bảy ngày để nhớ nhung. Nhưng anh đang ôm một người con gái trong vòng tay, người con gái đó

không phải ai khác mà chính là em gái tôi, Lạc Vũ. Họ cười thật hạnh phúc, thật ngọt ngào... Để tôi tin, Lạc Vũ còn mở máy vi tính xách tay cho tôi xem những bức thư mà Giang Triều gửi cho cô ấy. Tôi không hề biết rằng, người đàn ông vụng mồm vụng miệng, không giỏi biểu lộ tình cảm như Giang Triều lại có thể nói những lời ngọt ngào với người con gái khác như vậy.

Tôi chỉ xem một bức thư là biết được chuyện gì đã xảy ra cũng như lý do tại sao Giang Triều lại rời xa tôi. Người bao bọc tôi từ tấm bé, luôn khoác cặp cho tôi mỗi khi tan học, luôn che chắn bảo vệ tôi, hứng chịu mọi lỗi lầm cho tôi... đã không còn thuộc về tôi nữa...

“Trước kia toàn là chị giành lấy đồ của em, lần nay coi như chị trả lại cho em thôi.”

Nghe Lạc Vũ nói vậy, tôi gật gật đầu. Trong gia đình, bố mẹ luôn dành những thứ tốt nhất cho tôi, còn người bị mắng luôn là Lạc Vũ. Từ nhỏ tôi luôn sống trong nỗi ám ảnh mình là con rơi, tôi đã nợ nó hai mươi mấy năm tôi...

“Thực ra, em và anh Giang Triều đã yêu nhau từ lâu lắm rồi. Anh ấy nói phải đợi anh ấy quên được chị thì mới quay trở về cưới em. Chị à, em biết yêu cầu như vậy là quá đáng, nhưng em rất mong chị chúc phúc cho chúng em. Nếu như trong ba tháng chị không thể kết hôn với người khác, anh Giang Triều sẽ không quay về thành phố D nữa, có lẽ chúng em cũng sẽ chia tay nhau...”

“Tại sao?” Tôi hỏi một cách ngạc nhiên. Trong ba tháng ngắn ngủi thì tôi đi tìm ai kết hôn để giúp hai người bọn họ đạt được ý nguyện đây?

“Bởi vì nhiệm vụ của anh Giang Triều đã hoàn thành rồi, anh ấy phải đối mặt với việc lựa chọn có về thành phố cũ hay không? Hay là lưu lại Vân

Nam.”

Một người vốn không quen uống cà phê, nhưng lúc đó đầu lưỡi tôi toàn vị đắng chát. Tôi không biết mình đi khỏi quán cà phê đó như thế nào, cũng không biết những giọt nước rơi trên mặt mình là nước mắt hay nước mưa. Tôi chỉ nhớ dù đã cố gắng cầm đầu chạy thục mạng nhưng mình vẫn không thoát được khỏi màn mưa ấy, nó cứ che khuất tầm nhìn của tôi...

Cho đến khi một chiếc ô tô con màu đen lướt qua tôi, bắn những giọt nước bắn vào người tôi, tôi mới tỉnh dậy như vớ được chiếc phao khi sắp chết đuối. Tôi quỳ xuống đất khóc nức nở. Đây là lần đầu tiên tôi mặc kệ hình ảnh của mình mà để cho tình cảm lấn át như vậy. Tôi thấy mình thật yếu đuối...

Khóc rất lâu rồi mới có cảm giác có một chiếc ô trên đầu giúp tôi che mưa. Tôi từ từ đứng dậy, bên cạnh tôi là một người đàn ông. Anh ta cao hơn Giang Triều một chút, dáng đứng thẳng hơn Giang Triều một chút. Anh cũng không khôi ngô được như Giang Triều nhưng tôi không còn cảm thấy gió lạnh hắt vào người nữa.

Tôi nhìn bộ quân phục ướt sũng, lại nhìn sang chiếc xe ô tô con sang trọng bên đường, cho dù không bị những giọt nước bắn trên đường bắn vào thì quần áo tôi cũng đã ướt đẫm bởi cơn mưa. Vì thế tôi nói: “Không cần xin lỗi, không liên quan đến anh, anh có thể đi.”

“Lạc Tuyết, em vẫn ổn chứ?”

Đang định bước đi thì nghe thấy người đó gọi tên tôi, tôi liền quay lại nhìn...

“Em quên anh rồi à?” Anh nhìn tôi cười cười, dùng tay vẽ lên không trung “một cái bút, một cái bánh”.

Cho dù trên mặt còn đẫm nước mắt, nhưng tôi vẫn bật cười khi nghe thấy sáu chữ đó.

“Nghê Lạc Trần?”

Anh gật gật đầu.

Tuy không còn nhớ người này nữa, nhưng câu chuyện “một cái bút, một cái bánh” thì tôi không bao giờ quên được.

Đó là khi tôi vừa vào lớp một, trong lớp có một bạn nam mới chuyển đến. Bạn ấy trắng trẻo, không giống những đứa trẻ nghịch ngợm trong khu nhà quân nhân của chúng tôi. Khi cô giáo yêu cầu bạn nam đó tự giới thiệu, bạn ấy ngẩng đầu một cách kiêu ngạo... Sau đó cô giáo mới nói với chúng tôi tên bạn ấy là Nghê Lạc Trần. Vì bạn ấy quá kiêu ngạo nên không một bạn nào trong lớp muốn ngồi cùng bàn. Cô giáo liền sắp xếp cho chúng tôi ngồi cùng bàn. Buổi trưa sau khi tan học, cô giáo nói với cả lớp, giờ học buổi chiều không cần mang cặp sách, chỉ cần mang một cái bút và một tập vở là được.

Buổi chiều, khi trên bàn học của các bạn đều đặt ngay ngắn một quyển vở và một cái bút thì trên bàn của Nghê Lạc Trần chỉ đặt một cái bút và một cái bánh. Khi cô giáo hỏi bạn ấy, bạn ấy đứng thẳng người, nói bạn ấy nghe thấy là “một cái bút, một cái bánh”. Các bạn trong lớp cười ồ lên, chỉ có tôi là không cười. Không hiểu sao tôi có đôi chút đồng tình với Nghê Lạc Trần. Tôi thấy Nghê Lạc Trần rất cô độc. Bạn ấy kiêu ngạo bởi bạn ấy không có được tình bạn thực sự.

Bắt đầu từ hôm đó, tôi có thêm một cái đuôi kiêu ngạo. Bất kể trên đường đi học hay tan học, Nghê Lạc Trần cứ bám lấy tôi, còn lén bỏ tiền tiêu vặt vào túi tôi. Khi tôi nhìn lại, cậu ta chỉ mỉm cười. Khi Nghê Lạc

Trần cười trông thật đẹp. Khi đó tôi nghĩ, đây là bạn trai thứ hai mà tôi thấy đẹp, sau Giang Triều. Cho đến khi Lạc Vũ đi học thì bốn người chúng tôi đã không rời nhau. Trên đường đi học hay trong sân khu nhà chúng tôi ở luôn lãnh lút những bài đồng dao gắn với tuổi thơ của mình. Khi đó cặp sách của tôi và Lạc Vũ luôn ở trên lưng Giang Triều. Trên lưng Lạc Vũ lại là cặp sách của Nghê Lạc Trần. Cậu ấy giống một tiểu hoàng tử, tất cả mọi việc mà người ta làm cho cậu ấy dường như đều là điều đương nhiên. Chính vì thế tôi đã phê bình cậu ấy quyết liệt, nói việc để cho bạn gái đeo cặp sách là không đáng mặt đàn ông. Từ hôm đó, Nghê Lạc Trần tự mình đeo cặp, nhưng Lạc Vũ lại đến tìm tôi làm âm ỉ lên...

Sau đó tôi mới biết, ông nội cậu ấy là quan to, bố mẹ cũng là ông bà chủ bên Hồng Kông. Vì gia đình có việc nên mới đưa cậu ta đến nhà cô ở thành phố D. Nhưng khi ông nội đến đón, Nghê Lạc Trần nhất quyết không đi...

Hôm đó sân nhà tôi đậu rất nhiều ô tô sang trọng, có một ông lạ hoắc nói là quan chức từ Bắc Kinh đến. Bố tôi và mấy chú trong khu đều đứng chào ông. Nhưng sau đó tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần ngồi trong lòng người đàn ông đó một cách kiêu hãnh, còn được ông ấy kiệu lên trên vai, chiều chuộng giống như của quý. Khi đó tôi không đi xem cậu ấy, trong lòng có đôi chút khinh bỉ. Về sau tôi nghĩ, có thể đó cũng chính là cảm giác ngưỡng mộ. Từ nhỏ tôi đã biết mình là đứa trẻ hoang được bố nhặt về nuôi, chính vì vậy ông bà nội rất lạnh nhạt với tôi. Tôi luôn là một đứa trẻ tự ti nhưng thanh cao. Cái tính cách mâu thuẫn đó theo tôi suốt hai mươi bảy năm trời...

Sau đó Nghê Lạc Trần vẫn ở lại thành phố D. Ông nội, bố mẹ cậu ấy mỗi tháng đến thăm một lần. Ngoài bộ đồng phục ở trường, còn những thứ cậu ấy dùng, cậu ấy ăn đều không giống chúng tôi. Cùng với việc chúng tôi lớn dần lên, Nghê Lạc Trần cũng càng ngày càng kiêu ngạo hơn, cô độc hơn. Khi đi đường thì luôn ngẩng cao đầu, không bao giờ cúi xuống. Có một hôm trên đường tan học, chúng tôi vừa đi vừa cười nói, Nghê Lạc Trần tự nhiên ngã xuống cống thoát nước ngầm trong khu tập thể. Khi được người

lớn đưa lên, mặt cậu ấy đã đầy máu, bất tỉnh nhân sự. Tôi còn nhớ hôm đó, Lạc Vũ sợ đến mức khóc toáng lên. Sự việc kinh động đến các cô chú trong toàn khu tập thể, đương nhiên cũng kinh động đến tận ông nội quan to của cậu ấy ở Bắc Kinh.

Vì sự việc này, bố của anh Giang Triều bị cắt chức. Cũng từ hôm đó tôi không nói chuyện với Nghê Lạc Trần nữa. Tôi biết việc này không liên quan đến cậu ấy, là vì chú Giang quản lí khu tập thể không tốt, làm Nghê Lạc Trần bị thương. Nhưng tôi không cho phép ai bắt nạt Giang Triều, cũng không muốn có người bắt nạt người nhà anh ấy. Sau này tôi cũng không rõ Nghê Lạc Trần rời thành phố D từ khi nào, đột nhiên chỉ cảm thấy sau mình thiếu đi một cái đuôi nhỏ. Khi tôi vẫn chưa kịp cảm nhận được mất mát thì Lạc Vũ lại đến tìm tôi gây gỗ. Đây là lần thứ hai nó gây sự với tôi vì Nghê Lạc Trần. Nó nói chính vì tôi mà Nghê Lạc Trần mới rời thành phố này. Nhưng tôi không biết việc Nghê Lạc Trần đi thì làm sao lại liên quan đến tôi? Lạc Vũ mách mẹ việc tôi với Giang Trần yêu nhau. Từ đó trên con đường tình yêu của chúng tôi đã thêm rất nhiều trở ngại, nhưng lại làm cho chuyện tình của chúng tôi thêm ngọt ngào, càng có sức hấp dẫn.

Chương 4: Hàng không bán

“Em đi đâu vậy? Mưa to thế này anh đưa em đi. Chúng ta lên xe rồi nói chuyện.”

Nghe thấy tiếng Nghê Lạc Trần tôi mới bừng tỉnh, tôi đã hồi tưởng lại chuyện quá khứ rất lâu dưới ô che mưa của anh. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp lại anh trong hoàn cảnh như thế này, cũng không nghĩ cuộc đời tôi sẽ có bất kì mối liên hệ nào với anh. Kí ức thừa niên thiếu về anh đã trở

nên rất mơ hồ. Những kí ức vụn vặt đó cũng đều do Lạc Vũ góp nhặt lại bằng những câu chuyện băng quơ hàng ngày.

“Là Lạc Vũ gọi điện thoại cho anh, nói em xảy ra chuyện rồi. Cũng may anh có việc đi ngang qua đây, không ngờ lại hắt nước bẩn lên người em...”

Cô em quý hóa của tôi vẫn còn sợ tôi xảy ra chuyện nên tìm bạn đến giúp. Tôi nở nụ cười miễn cưỡng, ngẩng đầu lên phát hiện anh ấy đã dùng toàn bộ cái ô để che cho tôi, còn mình thì ướt lướt thướt. Nhưng lúc đó trông tôi vô cùng nhếch nhác. Tôi đã cảm nhận được dư vị khi mình nhếch nhác nhất thì gặp phải người bạn thừa thiếu thời.

Tôi theo anh lên xe một cách vô ý thức, cũng vô ý thức ngồi vào phòng làm việc của anh.

Một gian phòng nhỏ ở tầng hai vô cùng đơn giản. Đây là gian phòng đơn giản nhất mà tôi gặp với hai màu đen trắng cơ bản. Bốn phía vuông vắn, dòng chữ tiếng Anh “Snowlet” lấp lánh ánh tím.

“Tuyệt tình linh – Thiên thần tuyết”, một cái tên rất hay. Không ngờ một người kiêu ngạo lạnh lùng như Nghê Lạc Trần lại có thể nghĩ được một cái tên lãng mạn như vậy.

“Tổng giám đốc Nghê, sao anh ướt hết vậy? Bị ngấm nước mưa dễ ốm lắm đấy. Anh mau đi thay quần áo đi.”

Một người phụ nữ mặc bộ quần áo sáng màu đi đến, đứng trước mặt tôi và Nghê Lạc Trần. Trông cô ấy không quá xinh đẹp nhưng rất sang trọng. Xem ra, mỗi một người, mỗi một đồ vật trong công ty Snowlet đều rất tao nhã. Tôi chợt nhận thấy bộ quần phục trên người mình không hề hợp với nơi này chút nào. Cảm giác tự ti vô cớ làm tôi rút người lại, kì thực tôi rất muốn có được một lí do chính đáng để rời khỏi nơi này.

Nhưng Nghê Lạc Trần quay người lại nhìn vào tôi, sau đó nói với người phụ nữ kia: “Giao cho cô đấy, hay lau khô giúp cô ấy...”

Chưa đợi tôi kịp từ chối, anh liền bước nhanh lên lầu.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

“Mời cô đi theo tôi!”

Người phụ nữ đó vô cùng lễ phép, sự lễ phép làm người khác khó lòng từ chối. Tôi cun cút đi theo cô ấy.

Đi một đoạn chúng tôi bước vào căn phòng dường như dành cho phụ nữ. Cô ấy chỉ vào hành lang trước mắt và nói: “Đó là phòng tắm, cô thay bộ quần áo ướt ra rồi để ra ngoài cửa, tôi hong khô giúp cô. Cô nhanh đi tắm cho ấm người. Mời cô bọt hết rồi kìa.”

Tôi gật đầu đi vào nhà tắm.

Làn nước ấm từ từ chảy trên người tôi, rất nhẹ nhàng. Tôi có cảm giác cơ thể mình ấm dần lên, nhưng trái tim thì vẫn rối bời như trước.

Tôi không hận Giang Triều, cũng không oán Lạc Vũ. Thực ra, một người nhỏ nhắn đáng yêu, nhẹ nhàng tinh tế như Lạc Vũ luôn là đối tượng mà cánh đàn ông sẵn sàng đứng ra che chở. Còn tôi, một người con gái cao mét bảy, vừa không dễ thương vừa không mảnh mai. Trong tình cảm, tôi lại luôn luôn vụng về, không biết cách quan tâm đến người khác. Bao năm nay, toàn là Giang Triều bao dung, bảo vệ tôi, tôi mới sống một cách hạnh phúc như vậy. Bây giờ, tôi làm gì có tư cách đi oán hận người khác... Ông trời đã thương tôi quá lâu rồi...

Tuy nghĩ như vậy nhưng nước mắt vẫn làm cho trái tim tôi hoang vắng vô hạn. Giang Triều rời bỏ tôi thật rồi. Bầu trời của tôi đã sụp xuống một nửa, chỉ còn lại một nửa trách nhiệm với xã hội, gia đình, bố mẹ, em gái và với chính mình.

Bước ra khỏi phòng tắm, đập ngay vào mắt tôi là một bộ quần áo được treo ở chỗ dễ nhìn thấy nhất. Đây là bộ quần áo mới được chuẩn bị vì khi bước vào tôi không hề nhìn thấy. Tới gần mới phát hiện ở trong túi còn có một bộ đồ lót. Tôi nghĩ, bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ có nên mặc nó hay không nữa.

Mặc xong quần áo, bước ra ngoài, tôi nhìn thấy người phụ nữ vừa nãy đang đợi. Nhìn thấy tôi ánh mắt cô thể hiện rõ sự ngạc nhiên, gật gù nói: “Ồ, anh ấy thật tinh mắt.”

“Gì vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

“Không có gì. Bộ quần áo này do đích thân Nghệ Lạc Trần chọn cho cô. Thật hợp!”

Cửa phòng tắm vẫn đang mở, tôi bất giác nhìn vào gương trong đó, một bộ váy liền kết hợp hai màu đen trắng được cắt may rất khéo, một đôi bốt màu trắng đế bằng, quả là hợp với tôi.

“Tổng giám đốc Nghệ chưa từng đưa một người phụ nữ nào đến công ty cả. Cô là người đầu tiên...”

Cô ấy buột miệng. Những lời cô vừa nói khiến cho động tác đang lau tóc của tôi dừng lại một chút. Tôi chẳng kịp suy nghĩ liền hỏi: “Vậy anh ấy thường đưa bạn gái đi đâu?”

Vừa buột miệng tôi đã nhận thấy mình hơi vô duyên, hỏi một câu cũng quá đường đột, tuy tôi hoàn toàn không có ý gì cả. Quả nhiên cô ấy cũng hơi sững người lại, sau đó mỉm cười và nói: “Việc này thì tôi cũng không rõ. Những người cấp dưới như chúng tôi không dám hỏi về đời sống riêng của Tổng giám đốc. Có điều, cũng là giới kinh doanh, nhưng phần lớn thời gian anh ấy trốn trong phòng làm việc. Những người ở đây đều là các thiết kế chính của Snowlet. Còn tòa nhà chính của công ty, nếu không có việc gì anh ấy rất ít qua lại. Anh ấy cũng chẳng bao giờ đi tiếp khách cả...”

Xem ra Nghê Lạc Trần là người khá huyền bí và kín đáo. Tôi nghĩ rồi cười nhẹ, sau đó quay người đi tìm bộ quần phục.

“Quần áo của cô đã được mang đi sấy khô rồi, chưa kịp mang về. Tôi là Từ Dĩnh, thư kí riêng của Tổng giám đốc Nghê, có vấn đề gì cô cứ nói với tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức. Nếu không thì tôi cũng sẽ thông báo ngay lại cho Tổng giám đốc.”

Thông báo cho anh ấy làm gì? Tôi cũng chẳng có vấn đề gì cần anh ấy giúp đỡ. Tuy nghĩ vậy nhưng tôi cũng cười một cách rất khách khí: “Cảm ơn cô. Đã đến lúc tôi phải đi rồi. Hai ngày sau tôi sẽ đến gửi lại bộ quần áo này. Hoặc nếu không tôi xin gửi lại tiền ngay bây giờ.”

Nghe tôi nói vậy Từ Dĩnh thoáng ngạc nhiên, sau đó nói: “Bộ váy này là hàng không bán ạ.”

Hàng không bán? Khi đó tôi không hiểu hàng không bán ý là gì. Tôi chỉ kịp liên tưởng đến việc trong siêu thị mua một lọ dưỡng da thì được tặng một lọ dưỡng tay mà thôi. Do vậy tôi cũng không từ chối. Sau đó, tôi mới biết rằng, hàng không bán là những bộ quần áo do chính tay nhà thiết kế chính Nghê Lạc Trần thiết kế và chỉ dành riêng cho việc mang đi tham gia các cuộc thi, hoặc là những sản phẩm đã tham gia cuộc thi và đã giành được

giải thưởng. Dân thường như tôi làm sao mua được những sản phẩm cao cấp như vậy.

Lúc tôi chuẩn bị ra về, Từ Dĩnh ngăn tôi lại và nói: “Tổng giám đốc Nghê đã dặn, đợi cô thay xong quần áo thì mời cô đến phòng tranh của anh ấy ngồi một lát. Cô xem...”

Nhìn thấy bộ dạng khổ sở của cô ấy, tôi không nỡ từ chối. Vả lại ra về mà không đến chào từ biệt thì cũng hơi thất lễ.

Tầng hai là không gian yên tĩnh và có phần hơi riêng tư. Từ Dĩnh nói, Tổng giám đốc Nghê là một người ưa sạch sẽ, do vậy nhân viên trong công ty nếu không có việc gì đặc biệt thì không bao giờ bước chân lên tầng hai, đương nhiên, trừ trợ lý riêng của anh ấy. Do vậy, khi bước vào trong phòng tranh, tôi cũng có một áp lực vô hình. Tôi đành mặc kệ mọi thứ và bước vào.

Nghê Lạc Trần đã thay bộ quần áo khác, đang đứng trước giá vẽ vẽ một cái gì đó. Sau lưng anh là một cửa sổ bằng kính trong suốt, mấy tán lá rụng xào xạc bên ngoài càng làm cho khung cảnh đẹp hơn, nhưng cũng có chút thô lương. Đến cơ thể anh cũng chính là một tác phẩm lạnh lẽo. Nhưng ở giữa hai lông mày của anh lại có một chút gì đó rất dịu dàng. Thật đúng với câu thơ: “Xuân phong đào lí hoa khai nhật. Thu vũ ngô đồng điệp lạc thời.”

[1]

[1] “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.

Tôi chợt thấy hơi buồn cười. Không biết từ khi nào tôi đã trở nên đa sầu đa cảm, chua xót như vậy.

“Cô uống gì nhé?”

Có thể sợ ảnh hưởng đến Nghê Lạc Trần nên Từ Dĩnh nói rất nhỏ nhẹ. Nhưng Nghê Lạc Trần vẫn ngẩng đầu lên nhìn tôi và nói: “Rót cho cô ấy một cốc trà Thanh Sơn.”

Một lát sau, Từ Dĩnh bê cốc trà đặt lên bàn trước mặt tôi, sau đó lặng lẽ lui ra.

Căn phòng im ắng lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng bút chì trong tay anh đang sột soạt trên giấy. Tôi bê cốc trà lên làm ấm tay, ngửi hương trà, nhìn những búp trà xanh non thả trong cốc. Tôi biết nó sẽ đắng, cũng hiểu nó sẽ ngọt, giống như dư vị cuộc sống vậy.

Thời gian cứ lẳng lẳng trôi. Tôi nghĩ cũng nên nói một cái gì đó cho không khí bớt căng thẳng nên buột miệng hỏi: “Anh về thành phố D từ khi nào?”

“Một năm trước.” Anh trả lời nhanh, dường như đã được chuẩn bị rất kỹ, chỉ đợi tôi hỏi là đáp luôn. Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của tôi, anh lại cười: “Anh về để tưởng nhớ lại tuổi thơ.”

Tôi cũng cười, chẳng nói được gì.

Lát sau anh đột nhiên hỏi: “Lúc nhỏ không phải là em rất ghê gớm, rất thích dạy dỗ người khác ư? Tại sao hôm nay lại dè dặt vậy?”

“Đâu có...” Tôi vội đáp. Khẩu khí vó vẻ hơi hờn dỗi, đến bản thân tôi cũng ngạc nhiên. Tôi thấy Nghê Lạc Trần không để ý đến điều đó, chỉ chuyên tâm vào cây bút trong tay, liền lẩm bẩm một mình: “Em chỉ dạy dỗ mỗi anh thôi... Nhưng không hiểu khi nào anh lại tự nhiên biến mất, làm em không còn ai để mà bắt nạt nữa...”

“Ồ, không bắt nạt được anh, em thấy mình oan ức lắm hả?”

Anh vẫn không ngẩng đầu nhìn tôi, nụ cười vừa nhẹ vừa nhạt. Giữa chúng tôi dường như không còn khoảng cách nhờ những câu chuyện ngẫu hứng và thân mật này.

“Đúng vậy. Giang Triều là người mà em sùng bái nhất. Còn Lạc Vũ lại là em gái của em. Em chỉ có thể bắt nạt anh được thôi.”

“Bây giờ anh rất muốn được làm một việc...”

“Việc gì vậy?” Tôi nhìn anh ấy một cách khó hiểu, phát hiện anh ấy dường như cũng có tâm sự. Lúc đó anh ấy cười phá lên và nói: “Anh muốn ném em ra phía ngoài kia.”

Tôi vẫn không hiểu ý, từ từ đứng dậy và đi về phía anh. Tôi muốn xem xem rốt cuộc anh ấy vẽ cái gì mà lâu vậy.

Anh ấy không hề che đậy, cũng không giải thích cho tôi, để cho tôi tự suy đoán. Kì thực, tôi xem mà chẳng hiểu lắm, chỉ thấy hình bóng một người con gái trong bức tranh, buộc bím tóc đuôi gà cao.

“Thực ra, anh luôn đứng ở chỗ cũ đợi em đến bắt nạt. Chỉ cần em quay lại, em sẽ nhìn thấy.”

Anh lẩm bẩm. Tôi bất giác quay đầu lại nhìn anh. Anh ấy thật cao. Dù đứng ở cự li gần như vậy nhưng tôi cũng nhìn không rõ tình cảm trong mắt của anh, tôi chỉ thấy anh là một người đẹp trai kiêu ngạo, hai chân mày hơi xa nhau. Ngoài Giang Triều ra, lần đầu tiên tôi nhìn một người con trai khác kĩ càng như vậy.

“Sao anh không hỏi hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Anh không thấy tò mò?”

“Vẫn còn phải hỏi sao?” Anh từ tốn hỏi lại tôi.

Tôi cũng thấy mình thật ngu ngốc. Chỉ là những người quen biết tôi, cho dù thân hay không thân thì cũng đều hiểu rõ một điều, ngoài Giang Triều ra, không một người nào có thể làm tôi kích động như vậy, huống hồ hôm nay tôi lại không thể kìm nén được cảm xúc của mình.

“Em dự định sau này sẽ thế nào?”

“Em muốn tìm một người để kết hôn.” Tôi坦然 trả lời. Cốc trà trong tay đã lạnh ngắt.

Chương 5: Người tuyết

Nếu như hai người đều coi hôn nhân như một trò chơi, vậy thì khi gặp nhau chắc chắn họ sẽ kết hợp được với nhau.

Còn nhớ hôm đó, khi Nghê Lạc Trần nghe thấy hai từ “kết hôn”, anh nhìn chằm chằm tôi khoảng hai phút. Thái độ của anh có đôi chút lo lắng, cũng có một ít vui mừng. Tôi chỉ nhớ ánh mắt trong veo của anh đưa tôi về thế giới tuổi thơ, về bờ biển với làn nước xanh biếc, về một thời vô lo vô nghĩ. Nhưng thời gian và hoàn cảnh đã nhào nặn chúng tôi thành những con người như hiện nay. Chúng tôi không thể nào quay lại được...

Tôi nghĩ, dù lấy Giang Triều thì cuộc đời tôi chưa chắc đã không có những hối tiếc.

Khi Nghê Lạc Trần hiểu hết mọi chuyện, anh chỉ nói với tôi, Lạc Vũ thích Giang Triều là việc khó xảy ra. Anh ấy bảo tôi nên đợi Giang Triều quay về hỏi cho rõ ngọn ngành rồi quyết định. Anh còn nói, ông nội đang ép anh ấy kết hôn, nhưng anh ấy vẫn chưa tìm được đối tượng. Nếu tôi không chê thì anh cũng là đối tượng kết hôn mà tôi có thể tham khảo. Nói thật, tôi có cảm giác như đũa mốc đòi chài mâm son. Từ nhỏ chúng tôi đã ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Bây giờ, khoảng cách giữa chúng tôi càng ngày càng lớn...

Anh cười, nói tùy tôi quyết định...

Chiều hôm đó, mãi cho đến lúc tan sở, anh bảo chúng tôi đi ăn cùng nhau. Tôi đồng ý. Bởi vì tôi cũng không còn nơi nào có thể đi được nữa, cũng không có việc gì định làm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Anh đi thay quần áo, tôi nhìn thấy trên tấm lưng anh xăm hai chữ “tình đầu”. Hóa ra anh cũng có nỗi khổ không thể nói ra, cũng như một quá khứ không thể quên được.

Mưa đã tạnh. Gió thu xào xạc cuốn theo mấy chiếc lá rụng cô đơn, không cành, không chỗ bám. Xa rời thân cây, mặt đất đầy bùn kia sẽ là nơi chúng đáp xuống.

Tôi mặc chiếc váy màu trắng mà Nghê Lạc Trần chọn cho. Đi ra ngoài gió tôi cũng không lạnh, tôi liền đề nghị: “Ở gần đây có một nhà hàng rất sạch sẽ, chúng ta đi bộ ra đó ăn nhé.”

Nghê Lạc Trần gạt đầu, bỏ chìa khóa xe vào trong túi. Hóa ra một người cao sang như anh cũng dễ nghe theo ý người khác vậy sao.

Tôi bước vào vũng nước nông, giẫm lên những chiếc lá rơi, miên man suy nghĩ về câu chuyện của mình. Tôi dường như quên mất sự hiện diện của người bên cạnh. Tới khi vô tình gặp phải vũng nước, anh liền kéo tôi sát lại

bên mình. Anh cười và nói: Tôi giống y như thời trẻ con, chỉ thích giẫm vào vũng nước bên đường. Giờ tôi mới biết, thì ra thế giới này vẫn còn có người trí nhớ tốt như vậy, những chuyện thời thơ ấu của chính bản thân tôi đã dần không còn nhớ nữa...

Đến nhà hàng, chúng tôi chỉ gọi hai bát mì vằn thắn. Tôi cứ nghĩ anh ấy không quen những món ăn này, nhưng ngược lại, anh ăn rất ngon lành. Cuối cùng bát canh chỉ còn lại một chút nước. Còn người mê vằn thắn như tôi thì lại không muốn ăn, rốt cục cả bát mì của tôi chui hết vào bụng anh.

Trên đường về đi qua hàng KFC, anh mua hai chiếc hamburger và hai cái cánh gà cho tôi. Anh còn nhắc tôi nhớ ăn trước khi đi ngủ. Tuy tôi chưa quen với sự quan tâm của người đàn ông khác ngoài Giang Triều, nhưng những cử chỉ ấy vẫn làm cho tôi thấy ấm áp. Trong lòng tôi dấy lên niềm cảm kích.

Sau khi đi bộ mệt rồi, anh bắt xe đưa tôi về. Chúng tôi cũng không nói tạm biệt. Có thể buổi chiều hôm nay chỉ là một buổi chiều tình cờ, lúc chia tay nhau là xác định có thể rời xa nhau.

Về nhà tôi mới phát hiện, khăn quàng cổ của anh không hiểu sao lại trên cổ tôi. Nhìn thấy chiếc khăn hai màu đen trắng, tôi chợt nghĩ dường như thế giới của anh chỉ có sắc màu này. Tôi bất giác hiếu kì, không hiểu Nghê Lạc Trần là người đàn ông như thế nào? Tại sao những màu sắc đơn giản lại trở nên sắc sảo dưới bàn tay anh...

Ngày hôm sau tôi nhận được chuyển phát nhanh. Đó là bộ quần phục tôi để lại ở Snowlet vào buổi chiều hôm trước. Quần áo đã được là phẳng, phẳng phất mùi hương thơm dịu dịu thuộc về Snowlet. Tôi treo nó vào tủ, không có ý định mặc nữa. Từ hôm đó, Nghê Lạc Trần không đến tìm tôi. Tôi dường như lại đẩy mình quay về quãng thời gian chờ đợi Giang Triều. Tháng ngày trôi đi thật ảm đạm và buồn bã. Thảng hoặc, tôi chợt nhớ bóng

đáng lạnh lùng như tranh của người đàn ông đứng trước cửa sổ vào những ngày mưa.

Nghê Lạc Trần, nếu như chiều đó không gặp anh, em sẽ thế nào nhỉ? Tôi không thể tìm được câu trả lời.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Một tháng vụt trôi qua. Trận tuyết đầu đông lại đến như đã hẹn.

Chủ nhật này tôi về nhà sớm, tôi phát hiện một đồ vật khiến mình không thể bình tĩnh được, một chiếc quần đùi vừa quen thuộc vừa lạ lùng. Tôi nhìn thấy rõ, phía bên cạnh có một cái túi màu xanh rập rúng về. Đó là vào một năm trước, khi Giang Triều đi công tác, sợ anh ấy không cẩn thận rơi mất giấy tờ tùy thân quan trọng, tôi đã tự tay giúp anh khâu chiếc túi ấy. Tôi và Giang Triều đều thuộc tuýp người bảo thủ ở một số vấn đề. Vì vậy, anh ấy không tùy tiện bỏ quần đùi linh tinh.

Hôm đó, tôi vừa khóc vừa chạy ra khỏi nhà, quên cả mặc áo rét. Đi trong tuyết lạnh, tôi nghĩ một cách ngu ngốc rằng, tại sao các chiến hữu đều nói Giang Triều đã hoàn thành nhiệm vụ ở Vân Nam, sắp quay về thành phố D. Chỉ có tôi bị bung bít thông tin. Lẽ nào anh ấy thực sự muốn tránh mặt tôi?

Đến khi gió lạnh thổi buốt tận xương, tôi mới chợt nhớ ra rằng, có một nơi tạm thời khiến tôi ấm áp một chút, cũng là nơi duy nhất tôi có thể đến vào lúc này.

“Nghê Lạc Trần, em phải lấy chồng, ngay lập tức!”

Tôi xông vào phòng tranh của anh. Lời nói của tôi không những làm cho Nghê Lạc Trần ngạc nhiên mà cũng khiến cô người mẫu ngồi bên cạnh và thư kí Từ Dĩnh tròn xoe mắt.

Tôi nghĩ, cái hôm tôi xông vào Snowlet, bức hôn Nghê Lạc Trần đã trở thành đề tài bàn luận sôi nổi khắp nơi. Cũng từ hôm đó, công ty là nơi lý tưởng để tôi trốn tránh hiện thực. Cứ cuối tuần tôi lại trốn vào phòng vẽ, một cái tivi, vài quyển sách, vài đĩa hạnh nhân là cách tiêu khiển duy nhất của tôi. Còn Nghê Lạc Trần luôn luôn đứng gần cửa sổ, chăm chú thiết kế các tác phẩm của mình. Đôi khi tôi tự hỏi, liệu có khi nào anh cảm thấy mệt không? Tôi đã từng nghĩ, với những thành công như hiện tại của anh thì gia đình xuất thân cũng là điều kiện tất yếu. Cũng bởi vậy, nếu chỉ nhìn vào gia cảnh thì rất nhiều người sẽ xem nhẹ sự nỗ lực của cá nhân anh.

Tôi không thể phủ nhận, anh là một người đàn ông xuất sắc. Điều làm tôi thoải mái nhất khi ở bên cạnh anh là anh rất kiệm lời. Chúng tôi ít khi nói chuyện, càng ít khi làm ảnh hưởng đến đối phương. Tôi nghĩ, nếu kết hôn với anh ấy, quãng đời này dù không thể kề vai sát cánh thì cũng sẽ luôn tôn trọng lẫn nhau.

Đúng vậy, tôi đã giao phó cả cuộc đời mình cho người đàn ông này.

Việc cưới xin của chúng tôi cũng không thuận buồm xuôi gió lắm. Đầu tiên là việc mẹ tôi kịch liệt phản đối cuộc hôn nhân này. Mẹ tôi thà gả tôi cho tầng lớp thấp nhất trong xã hội cũng quyết không gả cho thương nhân, hay là người làm trong giới thời trang. Oái ăm thay, Nghê Lạc Trần vừa là thương gia, lại vừa là nhà thiết kế.

Nghê Lạc Trần an ủi tôi, bảo tôi đừng lo lắng, mọi việc cứ giao cho anh. May thay, vào khoảng thời gian đó học viên bắt đầu thi nên tôi bận rộn mất mấy ngày. Về đến nhà tôi mới nghe nói, ông nội từ Bắc Kinh đến tận nhà thăm bố mẹ tôi. Mẹ tôi bảo hai ông cháu rất thành khẩn, luôn miệng nói nhất định sẽ mang đến cho tôi một cuộc sống hạnh phúc. Lúc đó tôi chỉ thấy buồn cười, Nghê Lạc Trần đúng ra không nên chỉ là một nhà thiết kế. Anh ấy không làm diễn viên là tổn thất lớn của Hollywood.

Đây có lẽ chính là tiền căn hậu quả của việc bước vào cuộc hôn nhân này.

Nằm trên giường, tôi xâu chuỗi lại những sự việc xảy ra trong thời gian qua. Tôi phát hiện, có một số việc đúng là ông trời đã sắp đặt trước. Xem ra có rất nhiều việc trên đời đều không phải nhân định thắng thiên.

Bởi trong phòng rất yên tĩnh nên tôi có thể nghe thấy tiếng khởi động ô tô ở dưới sân. Có lẽ Nghệ Lạc Trần đến công ty. Cuộc hôn nhân này, chỉ có người trong cuộc hiểu rõ nhất. Nó vừa xa lạ, vừa khó xử, cũng vừa mang một chút hoang đường. Anh ấy từng nói, tuổi thơ của anh đã bị tôi bắt nạt đủ trò, ai ngờ trong đêm tân hôn anh vẫn không thoát khỏi kiếp mệnh bị bắt nạt. Tôi nghĩ, một người đàn ông kiêu ngạo như anh, nhất định sẽ cảm thấy rất xấu hổ khi bị mất kiểm soát trong trạng thái không phòng bị.

Vậy thì tôi nên trách móc ai đây...

Đồng hồ đã chỉ mười hai giờ đúng. Tôi vẫn nằm ì trên giường, một mặt muốn ngắm khung cảnh trong phòng, mặt khác muốn trốn tránh hiện thực.

Tôi cảm thấy được an ủi, trang trí trong phòng cưới không cố ý nhấn vào cuộc tân hôn. Vẫn chỉ là hai màu đen trắng truyền thống theo phong cách của Nghệ Lạc Trần. Cả căn phòng mang hơi hướng diễn viên rất yên bình, nó khiến người ta cảm thấy ấm lòng. Tôi gượng người, kéo rèm cửa nhìn ra ngoài, màu xanh mênh mông của cây đã bị lớp tuyết dày phủ kín. Sự bao la của đất trời khiến vạn vật càng trở nên nhỏ bé, yếu đuối. Tôi nhìn xuống dưới, phát hiện một người tuyết trắng trắng tròn tròn được đắp trong sân nhà. Đột nhiên tôi thấy cực kì hưng phấn, khoác vội áo lên người và lao xuống sân.

Sau khi mở cánh cửa sắt, nụ cười mỉm của người tuyết đập vào mắt tôi, dưới đôi mắt tròn đen là cái mũi được làm bằng củ cà rốt, một cái mũ vụng

về làm bằng bìa giấy khiến cho vẻ nghịch ngợm của cô người tuyết càng thêm phần đáng yêu...

Lẽ nào sau khi rời khỏi phòng ngủ, Nghê Lạc Trần đã gặp người tuyết này ở trong sân? Tôi lại gần hơn và phát hiện trên chiếc khăn màu đỏ quấn quanh cổ người tuyết có một dòng chữ: “Em có biết tại sao người tuyết lại luôn vui vẻ không? Là bởi cô ấy coi một mùa là cả cuộc đời để sống, do vậy cô ấy không có thời gian đau buồn. Cô ấy quên đi những giọt nước mắt bi ai, chỉ nhớ đến niềm vui của cuộc đời. Cô ấy không bị khuất phục bởi mùa đông khắc nghiệt, chỉ phát hiện ra vẻ đẹp của nó. Lạc Tuyết, em không cảm thấy mùa đông có tuyết rơi thật đẹp sao?”

Tôi thấy cay mắt khi nhìn thấy khóe miệng người tuyết đang mỉm cười. Chỉ có Nghê Lạc Trần, nhà thiết kế tài ba mới có khả năng phát hiện ra, như lời anh nói, mùa đông tuyết rơi thật đẹp.

Chương 6: Tuyết lạc trần ai

Biệt thự rất buồn. Tôi đi dạo vài vòng từ trên xuống dưới mà vẫn không tìm thấy việc gì có thể làm. Hóa ra nhàn quá cũng là một gánh nặng. Thế là tôi dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài đường, ngắm người và xe. Nhưng hơn nửa tiếng qua đi, ngoài người tuyết dưới sân làm bạn, tôi cũng không hề nhìn thấy bóng chim bay qua.

Không biết Nghê Lạc Trần đang bận làm gì? Đột nhiên tôi lại thấy nhớ căn phòng vẽ yên tĩnh đó.

Chuông cửa reo, tôi vội vã lao xuống dưới nhà. Là một chàng trai đưa đồ ăn đến. Trong lòng tôi ít nhiều cũng có cảm giác thất vọng.

“Là Tổng giám đốc Nghê bảo tôi đưa đến ả.”

Tôi gạt đầu đỡ lấy hộp cơm. Xem ra Nghê Lạc Trần sợ tôi chết đói trong căn biệt thự lạnh lẽo này.

Vào phòng bếp, đặt hộp cơm cái chíp xào nấm lên mặt bàn, tôi nhìn rất lâu mà không muốn ăn. Khăn bàn ăn và bức tường có hoa văn màu xanh làm cho tôi có cảm giác muốn làm một cái gì đó. Nhưng ở nhà bếp liệu có việc gì nhẹ nhàng mà tôi có thể làm được? Tôi bất giác đi lục tìm mì ăn liền, tìm hơn mười phút mà vẫn không thấy. Cuối cùng mệt quá ngồi lên ghế nghỉ. Lẽ nào đến mì ăn liền Nghê Lạc Trần cũng không có sao?

Do dự mãi, tôi quyết định đi ra ngoài mua.

Đến phòng thay đồ, trong tủ quần áo bày la liệt trang phục nữ. Tôi không cần lựa chọn cầu kì, vì tôi biết chắc chắn Nghê Lạc Trần đã phối hợp các bộ đồ rất tuyệt rồi mới treo lên mắc, tôi chỉ cần mặc vào người là được. Tôi nghĩ là vợ một nhà thiết kế thời trang, việc hưởng thụ một chút đặc quyền như thế cũng là điều đương nhiên.

Thay xong quần áo tôi mới phát hiện một thẻ tín dụng và một chùm chìa khóa để ở trên bàn. Phía dưới có một tờ giấy nhắn: *Lạc Tuyết, khi đi ra ngoài em nhớ mang theo thẻ tín dụng và chìa khóa.*

Tôi bật cười, bỏ chìa khóa vào trong túi. Còn cái thẻ tín dụng mà Nghê Lạc Trần để lại, tôi cũng không để ý lắm. Tôi không coi đó là một sự khinh rẻ, chỉ là tôi không cần nó thôi. Nhớ hôm trước hôn lễ, Chu Oánh từng nói với tôi, phải biết cách nhận quà mà đàn ông tặng cho, đó cũng là một cách để duy trì lòng tự trọng của phụ nữ. Nhưng tôi luôn cảm thấy, cái lí do duy trì sự tự trọng này dường như không hợp lí lắm. Huống hồ tôi chỉ ra ngoài

mua mì ăn liền thôi. Nếu định mua máy bay hay pháo cối, e rằng bán cả Nghệ Lạc Trần đi cũng không đủ.

Ngoài ra, tôi cũng không có khái niệm nhiều về tiền nong lắm. Trong cuộc sống hàng ngày, tôi thường mặc quân phục, ăn cơm nhà ăn. Hơn nữa mẹ lại không cho phép tôi mua đồ đắt tiền về nhà. Vì thế, từ ngày vào quân ngũ, tôi có thói quen để tiền vào tài khoản. Tiền tiết kiệm ngoài việc thỉnh thoảng bị Lạc Vũ lấy mất một ít thì vẫn còn nguyên. Tôi tự cho mình là một nhà tiêu phú.

Ra đến ngoài, cả bầu trời xám xịt. Gió lạnh từ bốn bề ào ào thổi tới.

Tôi bất giác ôm chặt lấy cái khăn quàng cổ, nhìn xung quanh. Đây là khu dân cư vô cùng cao cấp và yên tĩnh. Nhưng đối với tôi, nó cũng là một nơi vô cùng xa lạ. Bây giờ đi đâu mua mì cũng trở thành một vấn đề khó đối với tôi.

Khi còn đang tần ngần thì phía trước có một chiếc xe BMW chạy đến, dừng ngay trước mắt tôi.

“Cô Lạc, cô đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi.” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi từ trên xe bước xuống, vừa hỏi vừa giúp tôi mở cửa xe.

“Ông là...”

Tôi bối rối nhìn ông ta.

“Tôi là lái xe của Tổng giám đốc Nghệ.”

Tôi khách sáo gật đầu. Nhưng tôi chỉ ra ngoài để mua mì ăn liền thôi, không cần đến một chiếc xe hào nhoáng, lịch sự như vậy.

Nhìn cánh cửa xe đã mở ra một lúc, quay sang ánh mắt chờ đợi của người lái xe, tôi miễn cưỡng bước lên. Tôi không muốn ngày thứ hai sau đám cưới ở bên ngoài đã truyền tai nhau, vợ Nghê Lạc Trần đi ra ngoài mua mì ăn liền. Tôi càng không muốn cho mọi người đồn thổi, vợ của Nghê Lạc Trần ngoài việc đứng nghiêm, nghỉ, bước đều... thì không biết làm gì cả.

“Cô đi đâu?” Người lái xe hỏi sau khi tôi lên xe. Ông ấy dường như đã trút được một gánh nặng.

“Cho tôi đi đến trung tâm thương mại Thăng Lợi.”

Xe từ từ chuyển bánh. Khoảng hơn hai mươi phút sau đã đến trung tâm mua sắm sầm uất.

Trước mắt tôi, một trung tâm thương mại sang trọng không hiểu đã mọc lên từ khi nào. Những hàng hóa bày la liệt và người đi dạo phố nườm nượp cũng làm cho tôi hết sức lạ lẫm và hiếu kỳ. Tôi bắt đầu nghi ngờ, là tôi từ bỏ cuộc sống hay cuộc sống này không dung nạp tôi? Có lẽ sống trong thành phố này lâu, cộng với việc thường xuyên ở trong quân ngũ nên tôi đã không để ý đến sự thay đổi chóng mặt của cuộc sống bên ngoài.

Xuống xe, tôi đi vòng quanh quảng trường trung tâm mua sắm, trong lòng hơi bối rối. Nếu như mẹ biết được tôi lặn lội đến đây chỉ để mua mì ăn liền chắc chắn sẽ mắng tôi là đồ rùng mỡ.

Tôi hòa với dòng người vào quảng trường khu mua sắm, đi cầu thang máy đến tầng ba bán trang phục nữ. Đã đến rồi thì cứ đi xem vậy. Dầu sao tôi cũng là người chẳng có việc gì làm nên có thể đi dạo cho đỡ buồn. Ý định mua mì ăn liền ban đầu đã không còn nữa...

Tôi cứ đi, cứ đi. Đến cửa hàng giới thiệu sản phẩm của một nhãn hàng, phía trên treo chữ Snowlet nổi bật, tôi hiếu kỳ đi vào.

Trong quầy hai cô bán hàng trẻ tuổi đang nhiệt tình giúp một cô gái mặc thử trang phục. Còn một cô khác cứ lơ đãng theo sau tôi, giới thiệu các kiểu dáng mà cô cho rằng thích hợp với tôi. Kì thực, tôi vô cùng thất vọng với các kiểu dáng treo trên giá. Có lẽ đây là những sản phẩm Nghệ Lạc Trần thiết kế thuận theo thị hướng đám đông. Tôi cho rằng, ngoài việc quá lòe loẹt ra, so với những bộ trang phục treo trong tủ ở nhà, những sản phẩm này dường như thiếu một cái gì đó.

Tôi mang một chút thất vọng bước ra khỏi quầy. Ra đến cửa tôi bị thu hút bởi một cái áo khoác ngắn màu đen mà manocanh đang mặc. Thiết kế và cắt cúp mang hơi hướng đơn giản, phóng khoáng của Nghệ Lạc Trần. Ở cổ tay và cổ áo đều thêu những bông hoa tuyết ba chiều lấp lánh. Trong tôi thoáng qua một cảm giác âm ỉ rất mơ hồ.

Đúng vậy, trong thế giới trắng đen của Nghệ Lạc Trần, dường như luôn luôn có được sự huyền bí sâu xa và phức tạp. Tôi đã có lúc bị mê hoặc bởi nó...

“Thưa cô, cô thật tinh tế. Đây là bộ sưu tập “Tuyết lạc trần ai” mà Nghệ Lạc Trần thiết kế cho Snowlet, là sản phẩm được giải trong tuần lễ thời trang Paris.”

“Tôi có thể thử nó không?”

“Rất xin lỗi, đây là hàng trưng bày, không bán. Những tác phẩm do chính tay Nghệ Lạc Trần thiết kế không bao giờ bày bán ở các trung tâm thương mại.”

“Chính tay...” Tôi quay đầu lại hỏi, chỉ vào những sản phẩm trong quầy và hỏi: “Ý của cô là những sản phẩm đó không phải do Nghệ Lạc Trần thiết kế?”

“Đương nhiên rồi. Đó là mẫu của những nhà thiết kế khác trong Snowlet thiết kế. Những tác phẩm của nhà thiết kế tên tuổi sao có thể mang ra treo ở đó được.”

“Ý của cô là, thiết kế của anh ấy chỉ treo ở tủ trưng bày trong triển lãm thời trang ở Paris?”

Trước câu hỏi của tôi, cô bán hàng chỉ cười cười mà không trả lời.

Gian thương, đích thực là gian thương, treo đầu dê, bán thịt chó... Trời ạ, tại sao tôi có thể nói anh ấy thế được nhỉ? Dù sao anh ấy cũng là chồng tôi. Nghĩ đến một tháng tôi ở trong phòng vẽ của anh chứng kiến hàng ngày anh đều tô tô vẽ vẽ rất chăm chỉ. Những thứ đó trong mắt tôi đều là những thứ vô cùng hoàn mỹ. Tuy nhiên anh luôn nói mình chưa thực sự hài lòng. Và thế là một tháng trời vất vả đã tan thành mây khói. Tôi nghĩ, đằng sau một tác phẩm thành công hẳn ẩn chứa rất nhiều sự nỗ lực và trả giá mà người bình thường không thể hình dung được.

Tôi hậm hực bỏ đi khỏi gian hàng Snowlet. Xem ra tôi không có duyên với bộ trang phục này, thậm chí đến quyền mặc thử cũng không được. Cũng giống như cuộc hôn nhân của tôi và Nghệ Lạc Trần, chúng tôi đâu có quá nhiều trách nhiệm với nhau.

Tiếp tục đi dạo thêm một vòng nữa, tôi vừa đi vừa nghĩ về bộ sưu tập “Tuyết lạc trần ai”. Khi ra đến ngoài thì trời đã sẩm tối, tuyết lại lát phát rơi. Người lái xe vẫn kiên nhẫn đứng ngoài đợi. Tôi thấy có một cảm giác vô cùng bất an.

Về đến nhà thì trời đã tối. Ánh đèn vàng hắt ra ngoài từ cửa sổ ngôi biệt thự.

Nghê Lạc Trần mở cửa cho tôi. Bộ quần áo mặc ở nhà màu trắng được phủ cái tạp dề màu hồng, bên trên thêu hình hai chú lợn con rất dễ thương, tôi không chịu được cười phá lên. Anh ấy chẳng để ý tôi cười vì cái gì, tiện tay phất nhẹ những bông hoa tuyết trên đầu tôi, dịu dàng nói: “Em đi dạo phố cũng ghê đấy chứ.”

Tôi há hốc miệng trong giây lát. Đây là người đàn ông lạnh lùng, thậm chí là nhà thiết kế kiêu ngạo hay sao? Nhưng tôi không thể không thừa nhận, điệu bộ của anh trông rất dễ thương. Ánh đèn dịu nhẹ hắt vào gương mặt anh, làm cho khuôn mặt trở nên sinh động và đáng yêu. Tôi cười cười, xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà mà anh đã để sẵn, theo anh vào nhà bếp.

Trên bàn ăn bày sẵn các món ăn đầy màu sắc. Nếu như trước kia tôi nhất định sẽ hoài nghi việc nó có thể ăn được hay không, nhưng hiện tại... Nhìn qua màn khói phía nhà bếp bốc lên, cả gian phòng trùm lên một không khí ấm áp. Tôi thấy có chút cảm động, bất giác hướng về anh ấy và hỏi: “Anh đang nấu ăn à?”

“Không có lưu học sinh nào mà lại không biết nấu ăn. Những tháng ngày gặm bánh mì quả là vô cùng khó khăn...” Anh vừa cười vừa trả lời.

Có lẽ hai người chúng tôi đều đã quen với cuộc sống yên tĩnh, nên một lúc sau chúng tôi vẫn không nói chuyện, tôi chỉ đứng ở bên cạnh nhìn anh bận rộn. Tôi nghĩ, nếu như đó là Giang Triều thì nhất định tôi sẽ áp vào anh, ôm eo anh từ phía sau, úp mặt vào tấm lưng rắn chắc của anh, nói với anh, tôi hạnh phúc và vui sướng biết nhường nào. Nhưng nhìn Nghê Lạc Trần, trong lòng tôi luôn có cảm giác cố ý tránh xa anh. Thực ra, những đường nét cơ thể anh đều rất đẹp, khi chuyển động toàn thân anh toát lên một mùi vị rất đàn ông, vô cùng cuốn rũ và mê hoặc...

“Thời gian này anh đang chuẩn bị cho triển lãm tác phẩm cá nhân. Sau khi kết thúc anh sẽ đưa em đi chơi. Em hãy tận dụng khoảng thời gian này

thích đi đâu thì đi.”

“Vâng.”

Anh quay đầu nói chuyện với tôi. Mặt tôi hơi nóng lên, sợ anh phát hiện tôi đang chăm chú quan sát mình, tôi liền lấy câu chuyện để chuyển hướng...

“À, đúng rồi, hôm nay em đi trung tâm mua sắm và có ghé gian hàng của Snowlet.”

“Vậy sao? Em có ý kiến gì không?” Anh vừa xào rau vừa hỏi.

“Em thấy những bộ trang phục treo ở đó rất bình thường. Ý tưởng thiết kế đều rất nông cạn.”

“Snowlet là một nhóm làm việc cực kì xuất sắc. Tuổi đời trung bình không quá ba mươi.” Anh nhẹ nhàng phản bác tôi.

Nhìn thấy bộ dạng chẳng thèm để ý đến những điều tôi nói của anh, tôi bật cười. Con người này sao mà kiêu ngạo, tự phụ đến vậy.

“Còn một vấn đề nữa...” Tôi gấp một miếng dưa chuột đưa vào miệng và nói tiếp, “Tại sao ghi là gian hàng của Snowlet mà lại không bán các tác phẩm của anh. Đây chẳng phải là lừa gạt người tiêu dùng hay sao?”

Nghê Lạc Trần nghe vậy cũng không hề tức giận, anh chỉ cười nhẹ, “Em đúng thật là ăn cây táo rào cây sung, đến tổ anh thay cho người tiêu dùng. Anh chỉ có thể nói với em, nhà thiết kế chân chính là người dẫn đầu các trào lưu, không phải là người đi theo các trào lưu.”

“...”

Anh thấy tôi nửa hiểu nửa không ngồi ngẩn ra ở đó liền cười: “Thôi, đi thay quần áo, rửa chân tay rồi qua giúp anh. Chuẩn bị ăn cơm.”

“Được.”

Tôi nhẹ nhàng đáp lại rồi đi ra khỏi nhà bếp.

Đến phòng thay quần áo đứng lặng người ở đó. Tôi không ngờ rằng, cái áo khoác màu đen trong bộ sưu tập “Tuyệt lạc trần ai” trưng bày ở gian hàng lúc này lại được treo ở chỗ bắt mắt nhất trong gian phòng này. Tôi đưa tay nhẹ nhàng sờ vào nó, thậm chí còn hơi thận trọng một chút. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại trân trọng nó như vậy...

“Em thích không?”

Đằng sau tôi có tiếng người nói, tôi không quay đầu lại, chỉ lặng lẽ gật.

“Em thử đi.”

Tôi ngoan ngoãn cởi bỏ áo khoác và mặc chiếc áo đó vào. Nó dường như được thiết kế theo số đo của tôi, thật vừa vặn. Nhìn mình trong gương, tôi cũng thoáng nhận thấy vẻ cảm động trong đó...

“Tại sao anh lại đồng ý?”

“Cái gì cơ?”

“Đồng ý lấy em làm vợ?”

“Ai rồi cũng sẽ phải kết hôn mà.” Anh từ tốn trả lời.

“Sao anh không tìm người anh yêu để cưới?”

“Yêu ư? Cái trò đó anh cai từ hơn mười năm trước rồi.”

“Gì thế? Mười lăm tuổi đã bị con gái làm tổn thương sao?”

“Đúng vậy. Bị một cô gái không có trái tim làm tổn thương.”

“Là Lạc Vũ sao? Hình như không phải, nó cũng rất thích anh mà.”

“Đừng đoán mò nữa. Với trí thông minh của em thì không thể đoán ra đâu.”

“Vậy nếu em đoán đúng thì sao?”

“Vậy thời gian khổ hạnh của anh sẽ kết thúc.”

Tôi hơi hoang mang, hướng theo ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm bên ngoài tĩnh mịch, từng chùm hoa tuyết rơi xuống đất, “Tuyết lạc trần ai”...

Chương 7: Người dẫn đầu

Sau khi ăn cơm xong tôi chủ động rửa bát, Nghê Lạc Trần không có ý tranh giành với tôi. Anh vừa buộc tạp dề cho tôi vừa nói rằng ghét rửa những thứ bám đầy mỡ. Khẩu khí của anh giống như một đứa trẻ lười biếng, ép đối phương phải đưa ra một lời hứa. Tôi liền cười nói, sau này anh nấu cơm còn tôi sẽ rửa bát. Nhìn bộ dạng anh cười nham hiểm, tôi có cảm giác giống như bị người khác bán đi rồi lại còn đếm tiền giúp người ta.

Tôi nghĩ, nhất định mình đã mắc lừa. Nhưng tôi biết, đôi khi mắc lừa không đồng nghĩa với việc thiệt thòi. Kiểu giao dịch này về cơ bản là hai bên đều thắng. Tôi làm phép tính nhỏ, đột nhiên cảm thấy, hóa ra tôi cũng có tiềm năng làm một gian thương.

Tôi còn phát hiện, Nghê Lạc Trần là một người vô cùng coi trọng chất lượng cuộc sống, ví dụ như sau khi ăn thì phải uống một cốc cà phê hay ăn chút hoa quả, hoặc trước khi đi ngủ phải uống một ly rượu vang... Tôi không cầu kì giống anh ấy, nhưng nếu anh cần người ủng hộ, tôi cũng sẵn lòng thử cảm giác mới.

Nhưng hôm nay cuối cùng đến lúc làm cho mọi người khó xử nhất. Đối với một đôi vợ chồng mới cưới, buổi tối thường có một chút mập mờ và ngâm ỷ.

Tắm tấp xong tôi liền thay một bộ quần áo ngủ mới. Tuy nhiên tôi vẫn chưa thể thuyết phục được bản thân học cách chấp nhận một người đàn ông khác, giống như đêm qua tôi vẫn mặc bộ quân phục để đề phòng tình trạng khó xử xác thịt. Nhưng hôm nay thì bất luận bằng giá nào cũng không thể lặp lại tình trạng đó nữa. Nghê Lạc Trần là một người vô cùng kiêu ngạo, sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn. Điều quan trọng là tôi cảm thấy mình không nên tổn thương anh ấy nữa.

Tôi chui vào chăn từ sớm, trong lòng thấp thỏm không yên. Tôi rất hi vọng tối nay anh ấy bận việc. Như vậy tôi sẽ có thể kéo dài thời gian thêm một chút, hoặc có cơ hội giả vờ ngủ. Nhưng sự thực hay ngược lại với ước muốn. Trong lúc tôi đang suy nghĩ linh tinh thì Nghê Lạc Trần bước vào.

Anh ấy vừa tắm xong, để trần không mặc áo, tóc vẫn còn ướt. Trên tay cầm một cái khăn lau tóc liên tục. Ở trong quân đội đã lâu, tôi hoàn toàn không để ý đến việc anh ấy cởi trần. Trong quân doanh cũng có một số tình huống đặc biệt, nữ quân nhân không được phép yêu cầu quá cao. Nhưng khi

nhìn thấy anh mặc như vậy thì tôi đã quên đi sự khó xử, chỉ cảm thấy rất kì lạ...

Một chiếc quần bò màu xanh sẫm, thắt lưng da bằng kim loại, không thể không thừa nhận anh ấy rất hấp dẫn, giống như nam diễn viên trong các thước phim quảng cáo. Chỉ có điều anh ấy mặc như vậy đi ngủ sao? Đột nhiên tôi hiểu, anh ấy ăn mặc như vậy là để báo thù tôi, ám chỉ tôi là một con quỷ háo sắc khiến anh ấy phải cảnh giác đề phòng. Nhưng tôi cũng không có cách nào giải thích được đêm qua tôi chỉ là nằm mơ đi bắn bia thôi. Nếu không phải vì anh nằm gần tôi như vậy, càng không phải vì anh thay đổi tư thế, thì tôi làm gì có cơ hội...

Đàn ông vốn là những đứa trẻ hẹp hòi nhưng to xác. Tôi cảm thấy phần nộ. Mắt nhìn chăm chăm vào cái cúc kim loại trên thắt lưng da của anh. “Anh không phải là đàn ông, việc đêm qua anh vẫn còn để trong lòng hay sao?” Tôi hét lên.

Anh sững người lại, miệng mở một nụ cười châm biếm, chậm chậm đáp: “Anh có phải là đàn ông hay không thì em đã kiểm nghiệm rồi còn gì.”

“Anh... Đồ đều giả...”

“Hình như đồ đều giả lại là em đây.”

Anh đáp không nhanh không chậm. Tôi tức điên cả lên, vẫn còn muốn nói nữa, nhưng lại có cảm giác mình đang đấu khẩu với một đứa trẻ con. Tôi quay người kéo chăn che kín đầu, không thèm để ý đến anh nữa. Một lát sau tôi nghe thấy tiếng cười nhẹ, chăn trên đầu tôi bị kéo xuống, không khí thoáng và dễ thở hơn. Tôi bốt giận, nhưng tôi biết, tôi đang giận bản thân mình.

Đợi phía bên kia giường có cảm giác trùng xuống thì trái tim tôi mới bớt thấp thỏm. Sau khi anh nằm xuống, tôi vẫn giữ khoảng cách với anh. Tôi nghĩ nếu trở người thì cũng không hề tiếp xúc đến cơ thể đối phương.

Rất lâu sau, phía anh không có một động tĩnh gì, chỉ có tiếng thở nông và đều. Khi ngủ anh luôn thở nhẹ như vậy, không giống như Giang Triều rất hay ngáy to. Mà thực ra ngáy thì cũng tốt, nó sẽ báo hiệu cho tôi biết anh đã ngủ hay chưa.

Tôi nhẹ nhàng xoay người, anh ấy vẫn không động đậy. Đột nhiên tôi hiếu kì muốn biết liệu anh ấy mặc chiếc quần đó và thất thất lưng da đi ngủ thật không? Tôi không dám dùng tay động vào người anh ấy, nhẹ nhàng kéo chăn lên. Thì ra anh ấy đã thay một chiếc quần ngủ màu trắng, tôi liền thở phào. Việc một người phụ nữ bị đàn ông phòng bị như thế thì cũng tương đối mất mặt.

Ánh mắt chuyển lên phía trước, dừng lại ở ngực anh ấy, tôi phát hiện anh và Giang Triều rất không giống nhau. Mùa hè, Giang Triều thích cởi trần ở nhà, lộ ra những bắp thịt khỏe mạnh. Nhưng sự khỏe mạnh của Giang Triều dường như hơi trần tục. Còn Nghê Lạc Trần không giống vậy, cơ ngực và cơ bụng của anh đều tằm tấp, giống như thước đo vậy. Mọi thứ thuộc về Nghê Lạc Trần đều gắn liền với vẻ đẹp. Liệu đây có phải là sự khác nhau giữa một quân nhân và một người làm trong giới thời trang?

“Xem ra em rất thích tập kích?”

Một âm thanh vang lên, tay tôi dừng lại lơ lửng trên không trung, giờ lên cũng không phải, hạ xuống cũng không. Vài giây sau, thấy anh không nói nữa mới rút cái chăn xuống người anh ấy, nói: “Giả vờ ngủ, anh tốt hơn em ở điểm nào chứ?”

“Anh ngủ thật rồi, nhưng bị lạnh quá nên thức giấc.”

Nghe lời giải thích thật lòng như vậy, tôi lại càng xấu hổ, tôi luôn có cảm giác dường như anh đang cố tình trêu chọc tôi. Tôi lại quay người đi, quyết định sẽ không để ý đến anh ấy trong mấy ngày tới. “Không ngủ được à?”

“Ừ.” Không biết có phải vì giọng nói của anh quá nhẹ nhàng hay không mà tôi bất giác thừa nhận.

“Em nằm lại đây, anh kể chuyện cho nghe.”

Tôi dịch sát vào anh giống như bị bỏ bùa. Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, ôm tôi vào lòng. Cơ thể anh dịu dịu, mùi của cơ thể đàn ông sạch sẽ. Giọng của anh chậm chậm, anh kể cho tôi nghe những câu chuyện thú vị thời thơ ấu. Tôi cũng không rõ mình thiếp đi khi nào, chỉ biết rằng đêm đó tôi ngủ rất ngon, rất ngọt ngào.

Có lẽ mùa đông năm nay, tuy dài nhưng không khó chịu...

[©DTV](#)

Năm mới đến ào rất nhanh, tôi vốn định cùng Nghê Lạc Trần đến Bắc Kinh thăm ông nội nhưng vì anh quá bận rộn nên kế hoạch bị hủy. Ngoài việc định kì đến nhà tôi ăn cơm cùng bố mẹ, thời gian còn lại hầu như anh đều giam mình trong phòng làm việc. Còn tôi, một mặt không muốn làm phiền anh, mặt khác có rất nhiều chiến hữu về nhà thăm người thân nên tôi cũng bận rộn với những cuộc hẹn.

Nỗi đau tình cảm dường như cũng bị lãng quên đi...

“Lạc Tuyết, nghe nói cô lấy một anh chàng thiết kế à? Thế nào, sống cùng với một người làm nghệ thuật nhất định là rất thú vị phải không?”

“Cũng tạm tạm. Cuộc sống của chúng tôi rất bình lặng. Anh ấy là một người sống tương đối khép kín, cũng vài lần xuất hiện trên các tạp chí, tuy nhiên toàn có liên quan đến công việc.” Tôi từ tốn trả lời.

Xem ra, cuộc hôn nhân của chúng tôi đã trở thành món tráng miệng của mọi người. Dù là những người bạn không thân thiết, nhưng xem chừng cũng rất hào hứng với tình trạng hôn nhân hiện tại của tôi. Họ còn cho rằng, những người làm trong giới thời trang nhất định rất kì quái, họ hiếu kì muốn tìm hiểu xem đời sống riêng của những người này có phức tạp hay không. Thực ra, Nghệ Lạc Trần theo tôi biết là một người đàn ông cực kì bình thường. Trong cuộc sống cũng chẳng có gì quá khác biệt, trừ việc anh nổi tiếng, khi đi ngủ phải mặc quần màu trắng, không bao giờ cười phá lên khi có chuyện vui, ăn cơm nhất định phải có đĩa mướp đắng...

Nhắc đến mướp đắng tôi lại nhớ đến một việc rất buồn cười. Đầu tiên nghe thấy từ “mướp đắng” tôi liền nghĩ, nó vừa đắng vừa chát nên không dám ăn. Nhưng bị anh ấy dụ dỗ ăn một lần tôi liền phát hiện ra vị ngọt trong cái đắng đó. Anh nói đó là vì bỏ đường và dầm vào trộn nên mới vậy. Anh còn nói, cái món ăn đó có đủ vị cay đắng ngọt bùi giống như cuộc sống của chúng ta, làm chúng ta ăn mãi không chán. Dần dần tôi cũng nghiện món này, thích vị của nó. Đương nhiên tôi chỉ ăn món mướp đắng mà anh làm thôi. Tôi nhờ anh dạy tôi cách làm nhưng anh chỉ cười cười không nói. Anh bảo đây là món gia truyền, là bí quyết giữ vợ. Anh còn nói, ông nội anh có thể sống đầu bạc răng long với bà nội cũng vì món ăn này. Anh nói như thật làm tôi phì cười, tôi nói là sau này sẽ đi Bắc Kinh tìm ông nội học. Anh nói: “Ông nội cũng sẽ không truyền cho em đâu.”

Tôi chỉ biết bà nội anh vẫn còn sống, nhưng chưa bao giờ gặp. Tôi cũng không dám hỏi anh. Đôi lúc tôi cảm thấy Nghệ Lạc Trần vô cùng bí ẩn, nhưng đôi khi cũng ngoan cố giống như trẻ con vậy.

Còn một tuần nữa là đến rằm tháng Giêng. Công việc chuẩn bị cho lễ ra mắt sản phẩm của Nghê Lạc Trần cũng sắp xong. Nghê Lạc Trần bảo những việc còn lại không cần anh phải lo lắng nữa. Anh nói tôi khi chuẩn bị sẵn sàng, anh sẽ đưa tôi đi chơi. Là một quân nhân nên việc đi ra nước ngoài tương đối phiền phức, tôi đành chọn một nơi trong nước mà tôi muốn đi nhất.

Nói thật tôi rất ít đi chơi. Ngoài thời gian vào quân ngũ và học ở trường quân sự, còn lại tôi chỉ sống ở thành phố này. Do vậy tới đâu chơi đối với tôi cũng đều mới mẻ. Trước kia tôi có một ước mơ là được đi trên bãi cát trắng xóa ven biển, hít thở gió Nam Hải, cảm nhận hương vị của cây dừa nhiệt đới, tò mò muốn biết chân trời và góc bể là bao xa...

Vì vậy, Hải Nam là sự lựa chọn hàng đầu của tôi.

Khi con người có sự chờ đợi, thì bầu trời dường như trở nên xanh biếc, mênh mông hơn.

Hôm đó vào chiều muộn, tôi xếp một chút tư trang của mình, dự định đi đến phòng làm việc của anh, nói với anh quyết định của tôi, và cũng nhân tiện đón anh tan giờ làm, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm. Thời gian này anh làm việc rất vất vả, không muốn về nhà rồi lại bắt anh nấu nướng mệt mỏi nữa.

Trên đường tôi mua ít hoa quả, có món dứa mà Từ Dĩnh thích ăn, cũng có quả anh đào mà anh ưa. Còn tôi không có yêu cầu cao về đồ ăn nên cũng không quá coi trọng việc mua gì về cho mình.

Đến phòng làm việc của anh, tôi không nhìn thấy Từ Dĩnh nên đi thẳng lên tầng hai, nhẹ nhàng mở cửa, không muốn làm phiền đến anh. Nhưng khi bước vào thì tôi bị kinh ngạc bởi khung cảnh trong phòng...

Đúng là tôi không nhìn nhầm. Đó là một người phụ nữ bán khóa thân, cô ấy ngồi đối diện với Nghê Lạc Trần, cách anh khoảng một mét. Tôi chỉ nhìn thấy tấm lưng nõn nà của cô. Tâm trạng rối loạn, tôi không thể hình dung ra được mình đã khó xử và nhục nhã như thế nào. Đúng thế, tôi thực sự cảm thấy nhục nhã. Tôi chỉ nhớ là Nghê Lạc Trần từ từ mở mắt nhìn tôi, nhìn thấy tôi anh cũng hơi sững người lại, tôi bèn chạy ra ngoài...

Ra đến hành lang thì tôi gặp Từ Đình đi lại, vấp vào cô ấy, làm đồ hai tách cà phê...

Chương 8: Cố chấp

Tôi cứ nghĩ Nghê Lạc Trần là người đàn ông nặng tình, sẽ giữ mình vì người phụ nữ bí hiểm kia. Tôi còn ngưỡng mộ người phụ nữ được Nghê Lạc Trần yêu thương, hẳn cô ấy đã rất hạnh phúc. Nhưng cảnh tượng vừa nãy đập vào mắt làm tôi hoàn toàn tỉnh ngộ. Hóa ra trong xã hội này không còn tồn tại “đồ quý hiếm”. Những người trong giới thời trang luôn tự phong mình là kẻ dẫn đầu nên cũng cho mình cái tính tùy tiện, coi đó như một dạng “cá tính” nên có.

Tôi cảm thấy hơi ảo não, không ngờ Nghê Lạc Trần là người giả dối như vậy. Anh ta tìm một người vợ như tôi để che giấu thói quen xấu xa của mình. Tôi càng nghĩ càng tức giận, thậm chí còn giận hơn việc Giang Triều và Lạc Vũ phản bội lại bản thân. Đúng là không thể tưởng tượng được.

“Lạc Tuyết, đợi một chút. Sự việc không giống như những gì cô nhìn thấy đâu.”

Người phía sau đang gọi tôi là Từ Dĩnh chứ không phải Nghệ Lạc Trần. Đúng thế, lúc này Nghệ Lạc Trần đang vui vẻ chơi bời. Có lẽ anh ấy nghĩ việc này cũng giống như việc trong tim tôi vẫn chứa đựng hình bóng của một người đàn ông khác. Hai chúng tôi như vậy là hòa nhau. Tôi không có tư cách gì để ép buộc anh ấy.

Nghĩ vậy tôi không những không dừng lại mà bước nhanh hơn. Tôi sợ rằng mọi người, kể cả kẻ ngốc cũng sẽ nhìn ra bộ dạng tức giận của tôi. Nhưng tôi không thể kìm chế được cảm xúc của mình.

Từ Dĩnh bước nhanh vài bước là ngăn được tôi lại, hỗn hên giải thích: “Đó là người mẫu đã hợp tác nhiều năm với Snowlet. Cô ấy đến thử trang phục Nghệ Lạc Trần thiết kế. Cô cũng biết đấy, khi người mẫu trình diễn, do thời gian rất gấp nên có một số chi tiết mà chúng ta không thể cân nhắc chu toàn được. Thực ra tôi cũng ở trong phòng đó, tôi vừa ra ngoài pha cà phê thì cô đến... rồi gặp phải cảnh tượng khi nãy. Đó chỉ là hiểu lầm thôi...”

Thì ra chỉ tôi nghĩ cong chứ người ta lại ngay thẳng, người ta đang hi sinh vì nghệ thuật... Trong lòng tôi dấy lên một cảm giác châm biếm, nếu Nghệ Lạc Trần là một gã trắng hoa, lại xấu như Quasimodo^[1], liệu đám người mẫu kia có để ý không? Có cố tình thay trang phục trước mặt anh ta không?

[1] Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên “Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà”.

“Lạc Tuyết, cô đừng giận nữa. Quay lại với tôi đi, Tổng giám đốc Nghệ đang lo lắng kìa...”

Anh ta lo lắng? Tôi quay lại nhìn theo ánh mắt Từ Dĩnh lên hành lang tầng hai tòa nhà. Nghệ Lạc Trần đang đứng đó với bộ quần áo trắng mỏng

manh. Vì trong phòng điều hòa đủ ấm nên anh ấy thường mặc quần áo mỏng cho dễ cử động. Bất chợt một làn gió lạnh ủa tới thổi tung tóc anh lên, quần áo cũng bay theo gió...

Rất lâu anh không hề động đậy. Tôi và anh, kẻ trên người dưới đứng nhìn nhau, bộ dạng giống như đang giương cung bạt kiếm...

“Lạc Tuyết, cô xem, dưa cô mua tôi vẫn chưa kịp ăn, cô định mang về hay sao?”

Tôi nhìn Từ Dĩnh cười. Cô ấy thật khôn khéo, lại vô cùng hiểu phụ nữ, luôn đưa ra lời thoát an toàn cho đối phương vào thời khắc thích hợp. Đôi khi tôi nghĩ, cô ấy nhất định rất thích Nghê Lạc Trần, bởi Từ Dĩnh luôn là người chăm sóc anh chu đáo nhất.

Từ Dĩnh cầm hoa quả trong tay tôi, tiện thể kéo tôi về phía phòng làm việc. Tôi nghĩ nếu bây giờ tôi giận dữ đi về, Nghê Lạc Trần nhất định cho rằng tôi để ý những việc xảy ra khi này. Điều đó cũng có nghĩa là tôi quan tâm đến anh ấy. Kì thực tôi tức giận chỉ là vì muốn duy trì cuộc hôn nhân này. Tôi chưa từng có ý định từ bỏ nó, bất luận anh ấy có yêu tôi không.

Khi tôi quay lại phòng làm việc thì Nghê Lạc Trần cũng vừa từ ban công đi vào. Anh ấy hắt hơi liên mấy cái, cơ thể hơi run lên. Từ Dĩnh vội rót cho anh ấy một cốc nước ấm. Anh đón lấy nhưng cứ nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi cũng không lẩn tránh mà giương mắt nhìn lại. Nghê Lạc Trần, vừa rồi chỉ là tôi kinh ngạc quá thôi, tôi không hề để ý bên cạnh anh có bao nhiêu người phụ nữ đâu...

“Anh Lạc Trần, chúng ta bắt đầu nhé...”

Khi Từ Dĩnh mang túi hoa quả ra ngoài, cô người mẫu ổng ẹo đi lại. Cô ấy đã thay xong tác phẩm mà Nghê Lạc Trần thiết kế, bước vài bước trên

sàn với các tư thế khác nhau. Bộ quần áo mỏng manh trên cơ thể thanh xuân kia trong nháy mắt trở nên rất quyến rũ, hoặc cũng có thể tác phẩm của Nghệ Lạc Trần vốn dĩ đã có được sức hấp dẫn như vậy rồi.

Ánh mắt của Nghệ Lạc Trần dừng lại nhạt nhòa trên cơ thể người con gái đó, lúc thì cau mày, lúc thì suy tư. Dường như anh chưa thực sự hài lòng với một chi tiết nào đó. Còn tôi, tôi chỉ chú ý đến việc cô người mẫu không hề mặc áo lót. Tuy tôi biết, đôi khi để lộ tả hết được sự hấp dẫn của trang phục, người mẫu sẽ không mặc áo lót, nhưng lúc này lòng tôi chỉ thấy chua chát, rất khó chịu.

“Anh Lạc Trần, đây là triển lãm lần hai của bộ sưu tập “Tuyệt lạc trần ai” à?”

“Ừ.”

Nghệ Lạc Trần trả lời hững hờ. Cô người mẫu đột nhiên nũng nịu: “Anh Lạc Trần, anh thật bất công, dù gì em cũng theo anh ba năm rồi, vậy mà đến cái diêm váy của bộ sưu tập “Tuyệt lạc trần ai” cũng không được sờ vào. Chẳng lẽ anh chỉ chú trọng người mẫu độc quyền của công ty thôi à? Cũng chẳng chịu ký hợp đồng với em...”

“Người mẫu của Snowlet bắt đầu ký hợp đồng với công ty từ năm mười tám tuổi. Tất cả đều phải trải qua rèn luyện chính quy.” Nghệ Lạc Trần trả lời.

Tôi đã từng nghe đồn, Nghệ Lạc Trần có phương pháp đào tạo người mẫu rất độc đáo. Phàm là người mẫu được rèn luyện ở đây thì đều có tố chất rất cao.

“Anh Lạc Trần, không lẽ anh chê em già? Em đã dành quãng thời gian tươi đẹp nhất cho Snowlet, anh không thể không quan tâm đến em được.”

“Không phải là em đã nổi tiếng rồi sao? Snowlet đâu có bạc đãi em?”
Nghê Lạc Trần vẫn từ tốn đáp trả, bút trong tay liên tục hoạt động.

“Anh Lạc Trần, anh đâu phải không biết, nghề người mẫu chỉ được mấy năm thôi, khi bắt đầu nổi tiếng cũng là lúc phong độ tuột dốc. Tuy có một số đạo diễn đến tìm em, nhưng anh thấy đấy, có mấy người mẫu thành công trên phim trường đâu.”

“Hôm nay đến đây thôi, em vào phòng thay trang phục ra đi.”

Cô gái thấy Nghê Lạc Trần không để ý đến mình liền ngúng nguẩy cầm quần áo vào phòng trong thay. Sau đó cô ấy nói vọng từ bên trong: “Anh Lạc Trần, nghe nói vợ mới cưới của anh là một nữ thiếu tá? Thật sự là một sự kết hợp kì lạ. Sở thích của anh thật khó đoán...”

Nghê Lạc Trần không trả lời cô ấy mà hướng ánh nhìn về tôi, cười cười. Tôi nhìn anh ta một cái rồi quay mặt đi nơi khác. Tôi không thích ngữ khí của cô gái này, từ “nữ thiếu tá” thốt ra từ miệng cô ấy giống như một lời châm biếm.

Một lát sau cô người mẫu bước ra từ phòng thay đồ, cẩn thận treo bộ quần áo vừa thử lên trên giá, đi sát lại chỗ Nghê Lạc Trần.

“Anh Lạc Trần, em đã cầu xin như vậy mà anh chẳng thêm đoái hoài, anh thật lạnh lùng. Thảo nào người ta bảo, nếu anh không phải là át chủ bài của nhóm thiết kế thì hẳn sẽ là một thương gia thành công...”

“Anh không phải dê, cũng không phải sói.”

Nghê Lạc Trần trả lời cô gái, hướng về tôi bằng ánh mắt rất khó hiểu. Đợi cho cô ấy đi ra, anh mới tiến lại phía tôi, vuốt ve tóc tôi như đang dỗ trẻ

con vậy. “Anh đảm bảo sự việc giống như hôm nay sẽ không xảy ra nữa. Anh hứa.”

“Sao cơ?” Tôi giả bộ không hiểu, nghiêng đầu tránh bàn tay anh ấy.

“Không có gì, em để ý hay không cũng không sao. Tóm lại đây là lần cuối cùng, sau này anh sẽ chú ý hơn.”

“Được làm việc với các người đẹp có vui không?”

Nói ra câu này tôi có cảm giác sống mũi cay cay. Nhưng anh ấy dường như không để ý lắm, chỉ bình thản trả lời: “Chẳng có gì tốt cả, chỉ làm cho anh cảm thấy mình kén chọn hơn.”

Đúng thế, anh đúng là có tư cách để kén chọn. Cũng có thể những người con gái xứng với anh không nhiều, may ra chỉ có người con gái xưa kia thôi. Trong lòng tôi dấy lên cảm giác thê lương, nói một cách quả quyết: “Em sẽ không can thiệp vào đời sống riêng của anh.”

“Đây không phải là đời sống riêng, đây là công việc.” Anh đính chính. Sau đó đi ra phía cửa cầm bút chì lên, vừa phác thảo vừa nói: “Đột nhiên anh có hứng làm việc, sẽ xong ngay thôi. Tối nay em muốn ăn gì?”

Tôi không buồn để ý đến việc anh có hứng hay không, nói thẳng suy nghĩ của mình: “Nghê Lạc Trần, nếu như anh thấy thiệt thòi vì cuộc hôn nhân này, anh có thể đưa đơn ly dị bất cứ lúc nào. Em sẽ không trách anh. Đối với cuộc hôn nhân không tình yêu, cho dù có chia tay em cũng không hối tiếc.”

Một thanh âm khô khốc vang lên, tôi ngẩng mặt. Chiếc bút chì trong tay anh đã gãy làm đôi, một đoạn văng ra phía cửa rồi bật lại, một đoạn được nắm chặt trong tay anh.

Một lát sau, máu tươi ứa ra từ bàn tay anh đang cầm bút...

Chương 9: Sự dịu dàng của phụ nữ...

Tôi luôn có cảm giác, trái tim Nghệ Lạc Trần ẩn chứa một điều gì đó. Sự kìm nén và chịu đựng của anh hôm nay dường như đã đến điểm đỉnh. Dòng máu tươi chảy xuống từ cổ tay của anh như bóp nghẹt trái tim tôi, làm tôi ngạt thở.

“Tay anh chảy máu rồi, tới bệnh viện nhé?”

Anh không để ý lời tôi nói, đoạn bút chì gãy vẫn được nắm chặt trong tay. Tôi không nhìn thấy một chút đau đớn gì trên nét mặt anh. Anh từ từ giơ cánh tay lên, máu nhuộm đỏ tay áo trắng anh đang mặc. Cánh tay kia của anh cầm lấy nửa bút chì còn lại và tập trung vào việc sáng tác. Lúc này tôi có cảm giác mình bị cách ly khỏi thế giới ấy, một thế giới đen trắng thuộc về Nghệ Lạc Trần, không ai có thể bước vào được.

Vốn quen với việc được Nghệ Lạc Trần chiều chuộng, tôi khó lòng chấp nhận khi anh hờ hững với mình, trái tim tôi trở lên giá lạnh. Tôi có lẽ đã làm anh giận rồi, khuôn mặt kiêu ngạo của anh toát ra vẻ kiên cường. Có lẽ anh trách tôi quá vô tình khi nói hai từ “ly hôn” nhẹ nhàng như vậy. Ước nguyện ban đầu khi chúng tôi kết hôn với nhau là hi vọng có thể cùng nhau đi một quãng đường dài.

Anh giận dữ cũng được, kiêu ngạo cũng được, một người trưởng thành thì nên có trách nhiệm với chính mình và với người khác. Có người nói, khi hai người đã trở thành vợ chồng, thân thể và trái tim không chỉ thuộc về họ

mà còn là một phần của đối phương. Tuy tôi không dám mơ tưởng trong trái tim anh sẽ có tôi, sẽ yêu thương tôi, nhưng tôi hi vọng ít ra anh cũng vì cuộc hôn nhân này, vì người thân trong gia đình mà yêu quý bản thân hơn.

Nghĩ vậy, tôi găm nhẹ; “Nghê Lạc Trần...”

Anh vẫn không hề để ý đến tôi. Tuy tôi biết khi gặp khó khăn Nghê Lạc Trần luôn ra vẻ ung dung, nhưng tôi không thể tưởng tượng được anh lại cố chấp và ngang bướng như vậy. Tôi đành phải dày mặt lại găm anh ấy, động vào bàn tay đang chảy máu xem vết thương có nghiêm trọng hay không.

“Nghê Lạc Trần, để em xem tay anh...”

Anh khẽ gạt tay tôi ra, ngẩng cao mặt, dáng vẻ kiêu ngạo giống như đứa trẻ bướng bỉnh làm tôi dở khóc dở cười. Tôi sợ nếu cứ cử động thì vết thương sẽ chảy máu nhiều hơn, vì vậy không động vào anh nữa.

Chúng tôi không ai chịu ai như vậy, chỉ một lát sau, dưới sàn đã tích một vũng máu đỏ. Tôi hốt hoảng. Tuy nhập ngũ lâu năm, cũng từng gặp nhiều trường hợp bị thương lúc luyện tập hoặc chứng kiến Giang Triều đứt tay khi thái rau... Nhưng lúc đó tôi chỉ hơi xót ruột chứ không sợ hãi như bây giờ. Tôi cứ cảm thấy, từng giọt máu chảy xuống sàn của Nghê Lạc Trần, cũng là từng chút từng chút của biệt ly. Như thể hôm nay, anh ấy sẽ biến mất trong cuộc sống của tôi, thậm chí trong thế giới của tôi...

Mùi tanh nồng của máu lan ra khắp không gian, làm cho trong phòng có cảm giác rất nặng nề.

“Tổng giám đốc Nghê, tay anh bị sao vậy?”

Từ Dĩnh bê đĩa hoa quả vào, nhìn thấy liền kêu thất thanh. Khi đó tôi như chết đuối vớ được cọc, khẩn khoản hướng ánh mắt cầu cứu về phía cô ấy.

Tôi biết Nghê Lạc Trần tương đối nhẹ nhàng với nhân viên, mà bọn họ làm việc lâu với nhau nên đã xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp, không liên quan gì đến yêu đương, nhưng còn hiểu nhau hơn cả tình nhân.

Từ Dĩnh thấy ánh mắt cầu cứu của tôi bèn lặng lẽ đi sang phòng bên lấy hộp thuốc sơ cứu. Từ ánh mắt ấy, tôi cảm nhận được một sự nghi hoặc và trách móc.

“Tổng giám đốc Nghê, để tôi rửa vết thương cho anh. Giờ là thời điểm quan trọng, tay của anh không thể xảy ra chuyện gì được.” Cô ấy vừa nói vừa ngồi xuống bên Nghê Lạc Trần, nhẹ nhàng vén tay áo anh lên, thấy Nghê Lạc Trần không hề kháng cự nên mới từ từ rút chiếc bút từ tay anh ấy ra. Nhưng khi anh lỏng tay, máu càng chảy ra nhiều hơn, vết thương không nhìn rõ miệng nữa. Từ Dĩnh nhíu mày, để tay anh lên vị trí thuận lợi nhất cũng không quan tâm đến việc quần áo mình bị dính máu, cẩn thận, nhẹ nhàng xử lý vết thương cho anh ấy, luôn miệng hỏi có đau không...

Đột nhiên tôi cảm thấy, mình là một người vợ vô cùng tắc trách. Tôi ngang nhiên hưởng sự quan tâm mà Nghê Lạc Trần dành cho mình mà chưa từng suy nghĩ xem một người vợ nên có nghĩa vụ và trách nhiệm như thế nào. Tôi không chỉ cảm thấy không tha thứ cho bản thân được mà còn cảm thấy mình thật thừa thãi. Tôi nhẹ nhàng cầm lấy giẻ lau, định lau sạch vết máu trên sàn nhà.

Khi tôi quỳ xuống sàn nhà, thì bị một bàn tay mạnh mẽ ngăn lại: “Em không cần làm đâu, lát nữa anh bảo người đến lau.”

Tôi vẫn chưa kịp định thần lại thì bất ngờ bị Nghê Lạc Trần ôm chặt vào lòng.

Bàn tay lạnh lạnh của anh ôm chặt lấy eo tôi, hơi thở của anh phả vào tóc tôi, vẫn là mùi nước hoa Chanel hiệu Eau de Cologne thoang thoảng... Nó

khiến tôi cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết. Sự có mặt người thứ ba trong tình huống này làm tôi có đôi chút ngượng ngùng, nhưng nhìn thấy bàn tay anh run rẩy trong tay Từ Dĩnh, tôi liền từ bỏ việc kháng cự. Có lẽ cứ như vậy, tôi có thể giúp anh giảm bớt đau đớn.

“Tổng giám đốc Nghê, vết thương hơi dài, cần phải khâu lại. Tôi đã xử lý rồi, anh nên đến bệnh viện...”

“Không đi.” Anh trả lời rất nhanh và cương quyết khiến đối phương không kịp phản ứng.

Từ Dĩnh nhìn tôi nói: “Anh xem, anh làm Lạc Tuyết hoảng sợ rồi kìa. Anh không thể ích kỷ, chỉ làm theo ý mình được.”

Nghe vậy Nghê Lạc Trần liền cúi xuống nhìn tôi. Nếu tôi không nhầm thì đây có lẽ là lần đầu tiên chúng tôi nhìn nhau ở cự li gần như vậy. Ánh mắt anh sâu thẳm, cương nghị và chứa đựng rất nhiều điều mà tôi không thể đọc được. Trái tim tôi đột nhiên hoảng loạn. Tôi không thể không thừa nhận, lúc này tôi bị nét nam tính độc đáo của anh mê hoặc đến không thể kìm chế được.

Mãi đến khi Từ Dĩnh huých vào người tôi mới bừng tỉnh, nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào lưng anh ấy: “Nghe lời nào, em đưa anh đi bệnh viện.”

Lần đầu tiên tôi nhẹ nhàng đỡ một người đàn ông như vậy, nói xong tôi cũng hơi ngượng ngùng, nhưng đối với Nghê Lạc Trần nó lại rất có tác dụng. Anh ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt ẩn chứa một sự tin tưởng và ủy thác.

Tôi và Từ Dĩnh nhìn nhau như trút được gánh nặng. Hóa ra người đàn ông kiêu ngạo như anh ấy một khi buống lên thì chẳng người phụ nữ nào chịu được.

Đi vào phòng trong, tôi lúng túng thay đồ cho Nghê Lạc Trần. Anh ấy có lúc phối hợp với tôi, nhưng cũng có lúc dường như gây khó dễ cho tôi, làm cho tôi vừa hồi hộp vừa xấu hổ, cuối cùng còn quên cả kéo khóa quần cho anh. Sau khi phát hiện ra, anh ấy có đôi chút bất mãn nói thẳng với tôi: “Em tập trung một chút đi. Để anh như thế này ra ngoài thì ngày mai lên báo luôn đấy...”

Tôi không nhịn được cười. “Tay bị thương đến mức này rồi còn nghĩ ngợi linh tinh. Người như thế này trên đời có mình anh thôi đấy.”

Chỉnh quần áo giúp cho anh xong, tôi lấy một cái khăn quần hồ bàn tay bị thương lại. Tôi thấy quần áo của anh quá mỏng liền tìm xung quanh xem có cái gì có thể làm anh ấm hơn được không.

Anh như đoán được ý định của tôi, bèn chỉ vào phòng nghỉ bên cạnh: “Phòng bên có một cái chăn, em cần không?”

Tôi đưa mắt nhìn anh rồi ra ngoài trước, thật không hiểu sao tâm trạng anh ấy đột nhiên lại vui vẻ như vậy...

Chiều mùa đông, mặt trời luôn vội vàng, rất nhanh, cả bầu trời là một màu xanh thẫm.

Ra đến ngoài, gió lạnh bất giác thổi đến. Tôi vội đưa tay giúp anh kéo cổ áo. Anh an ủi tôi ra vẻ mình không lạnh, nhưng tôi phát hiện môi anh hơi run run, trắng bệch giống như tờ giấy.

“Em biết lái chứ?” Anh đưa chìa khóa xe cho tôi rồi ngồi lên ghế phụ bên cạnh.

Lái xe thì tôi lạ gì. Khi vừa tốt nghiệp trường quân sự tôi đã thi lấy bằng, nhưng đi đến bệnh viện nào thì lại là vấn đề lớn. Với cá tính của Nghê Lạc Trần, chắc chắn anh ấy không muốn xếp hàng chờ đợi, nhưng mấy bệnh viện quân y mà tôi quen biết thì đều ở xa. Đột nhiên nghĩ đến Lạc Vũ đang làm y tá ở một bệnh viện gần đây liền vội vàng điện thoại cho nó. Đường như ông trời đang giúp tôi, nó nói chuẩn bị về nhà, nhưng sẽ lưu lại đợi tôi, bảo tôi đừng vội.

Tôi cúp điện thoại, vừa mới thở phào được một cái thì nghe Nghê Lạc Trần nói: “Đổi bệnh viện khác đi.”

“Sao thế?” Tôi hỏi lại anh một cách khó hiểu.

“Chẳng sao, chỉ là anh không muốn làm phiền Lạc Vũ.”

“Anh là thần tượng của nó, cũng là bạn tốt từ thuở nhỏ, anh không nhờ nó thì nhờ ai?” Tôi nhìn anh cười trêu chọc, tuyệt nhiên không nhắc đến thân phận “anh rể”.

Nghê Lạc Trần im lặng. Con người anh luôn biết giấu cảm xúc rất hoàn hảo, làm cho người khác không thể nào hiểu được, cho đến khi vào cửa bệnh viện anh cũng không hề nói với tôi câu nào.

Tôi và Nghê Lạc Trần xuống xe thì Lạc Vũ đã đứng ở đó đợi, bộ quần áo y tá mong manh ôm gọn lấy cơ thể nhỏ nhắn đang run lên vì lạnh. Tôi bất giác thấy thương nó. Từ nhỏ đến lớn, Lạc Vũ luôn nhẹ nhàng xinh xắn như công chúa, luôn cần được sự che chở bao bọc của đàn ông. Tôi nghĩ, Giang Triều tuy hơi vô tâm nhưng nhất định là người đàn ông tốt. Anh chắc chắn sẽ là người trụ cột gia đình, cũng nhất định sẽ yêu thương Lạc Vũ.

Trong lòng thấy thương xót mà không biết nên nói gì, tôi liền quay sang trách mắng nó: “Mặc như thế này thì ra ngoài đón làm gì, chị làm sao mà

không thể tìm đến phòng điều trị được chứ.”

Lạc Vũ không để ý đến câu nói của tôi, chăm chú nhìn vào tay Nghê Lạc Trần. Sự quan tâm và trách móc trong mắt nó làm cho người khác không hiểu được. Tôi chợt nghĩ đến việc bao năm qua nó luôn giữ liên lạc với Nghê Lạc Trần thì chắc chắn họ là những người bạn vô cùng thân thiết, vậy nên tôi cũng không băn khoăn gì nữa.

Vừa bước vào phòng điều trị, tôi liền bị mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi. Chiến sĩ mà tôi quản lý đều là học viên của quân y viện, thường xuyên đi lại giữa phòng khám và bệnh viện quân y nên tôi cũng không có cảm giác đặc biệt với mùi thuốc sát trùng. Tuy nhiên trên gương mặt Nghê Lạc Trần hiện rõ nét hoảng hốt, tôi cũng bất giác lo lắng thay anh ấy. Tôi biết, nhiều người đàn ông tuy trải qua nhiều chuyện lớn, chẳng sợ gì mà chỉ sợ mùi thuốc sát trùng và mùi cồn ở bệnh viện.

“Đừng căng thẳng, không đau đâu...” Lạc Vũ cười, đi đến phía Nghê Lạc Trần, cúi bỏ tấm vải ở trên tay anh ra. Máu trên tay tuy đã đông lại, nhưng nó lại dính chặt vào miếng gạc. Lạc Vũ một mặt nhẹ nhàng bóc miếng gạc ra, một mặt trách hờn: “Ngồi trong phòng điều hòa vẽ tranh mà lại có thể bị thương đến như vậy, thật đúng là chỉ có anh.”

Tôi và Nghê Lạc Trần cùng nhìn nhau đầy ảm ý. Trong chuyện này, dường như không chỉ mình tôi là kẻ tội đồ, tôi không phải không muốn chịu trách nhiệm mà chỉ là trong lòng luôn cảm thấy áy náy.

Sau khi vệ sinh xong vết thương, Lạc Vũ nhẹ nhàng nói: “Phải khâu ba mũi. Có cần tiêm thuốc tê không? Thực ra ba mũi khâu rất nhanh, nếu như tiêm thuốc tê lại chịu đau thêm một mũi nữa...”

Nghê Lạc Trần không nói gì đưa mắt nhìn tôi, như ý lại, bắt tôi quyết định thay anh ấy. Tôi liền hỏi: “Tiêm thuốc tê có ảnh hưởng đến quá trình liền vết thương không?”

“Đương nhiên.” Lạc Vũ trả lời.

“Vậy thì khâu luôn đi.” Lựa chọn xong tôi chợt thấy mình hơi tàn nhẫn. Tôi tự hỏi, nếu tôi yêu anh thì có nỡ lòng để anh thật đau đớn như vậy hay không?

Trước khi khâu, Lạc Vũ yêu cầu Nghê Lạc Trần nằm trên giường bệnh, còn ưu ái thay cho anh ấy một tấm ga giường mới trắng toát, luôn miệng nói sợ anh bị hạ đường huyết. Lạc Vũ trêu chọc: “Ba mũi khâu nhắm nhò gì, rất nhanh thôi.” Thực tình tôi chưa bao giờ gặp một cô y tá nào ân cần như Lạc Vũ, trong lòng cứ cảm thấy có điều gì đó kì lạ. Tôi nghĩ Nghê Lạc Trần cũng có cảm giác giống tôi, anh ấy khẽ nhắm mắt, luôn im lặng, dường như đang trốn tránh điều gì.

Khi kim khâu được lấy ra từ trong túi khử trùng thì trong phòng chợt yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng kéo va vào khay khử trùng lách cách, một thứ âm thanh thật chói tai. Lạc Vũ làm y tá nhiều năm, kỹ thuật khỏi phải nói, ba mũi khâu trong tích tắc đã xong. Nó đưa mắt nhìn Nghê Lạc Trần nở nụ cười an ủi, sau đó cúi xuống dùng bông khử trùng lau qua vết thương cho

Nghê Lạc Trần. Những vết máu bám ở móng tay Nghê Lạc Trần cũng được lau sạch sẽ.

Trán Nghê Lạc Trần rịn mồ hôi, đây là lần đầu tiên từ lúc bị thương anh ấy tỏ ra yếu đuối, tôi bất giác cảm thấy đau lòng. Tôi đi lại và lau mồ hôi cho anh. Lạc Vũ trêu tôi, bảo rằng chồng chịu khổ mà vợ trốn tiệt đi mất thì thật là mất tư cách. Kỳ thực Lạc Vũ không nói thì tôi cũng biết, đàn ông giống như Nghê Lạc Trần luôn được cánh phụ nữ vây quanh và bao bọc, chẳng ai nỡ lòng làm anh ấy bị tổn thương. Tôi cũng chả hiểu anh ấy cứng rắn như vậy là vì cái gì.

Băng bó xong vết thương, Lạc Vũ còn tiêm cho anh một mũi uốn ván, dặn dò những thứ cần chú ý. Sau đó con bé nói có cuộc hẹn nên để hai chúng tôi ở lại phòng khám và vội vã đi, dường như đã trở thành một con người hoàn toàn khác lúc nãy.

Chương 10: Thuốc đắng dã tật

Tối mùa đông sầm sập kéo đến, khi tôi và Nghê Lạc Trần ra đến ngoài cửa, trời đã tối mịt. Đến một quán ăn, tôi chọn các món như gan lợn, rau chân vịt, thịt bò, lươn... Phàm là những món có thể bổ máu tôi đều không bỏ qua. Tuy biết tay trái và tay phải của Nghê Lạc Trần linh hoạt như nhau nhưng tôi vẫn gấp thức ăn liên tục vào bát anh, cứ như là anh ăn một miếng là tôi lại yên tâm hơn. Tôi cảm thấy sự quan tâm của mình đối với Nghê Lạc Trần giống như một sự bù đắp.

Nhìn bộ dáng không muốn ăn của Nghê Lạc Trần mà tôi thấy đau lòng. Trong cuộc hôn nhân giả này, tôi không biết mình đã mang đến cho anh

điều gì, càng không biết khi nào bản thân mới thực sự chấp nhận anh, cho dù là về mặt sinh lí.

Ăn tối xong, hai chúng tôi ngồi im trong xe chờ đôi phương mở lời.

Rất lâu sau tôi mới cười chua chát và nói: “Nghê Lạc Trần, có phải tất cả mọi người phụ nữ trên thế giới này đều nhẹ nhàng hơn em? Ví dụ như Từ Đình, Lạc Vũ, lại còn nhưng em người mẫu chân dài trẻ trung bên cạnh anh nữa.”

“Vẫn còn Trương Mạn Ngọc, Lâm Thanh Hà^[1], lại còn chị Phù Dung và chị Phượng^[2]?” Anh bĩu môi nói, khẩu khí mang vài phần châm biếm. Rất lâu sau tôi mới nghe thấy tiếng thở dài nhè nhẹ của anh, “Nhưng những người đó có liên quan gì đến anh và em?”

[1] Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước.

[2] Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp.

Tôi không hiểu ý của anh là gì? Lẽ nào anh muốn duy trì cuộc hôn nhân này trong suốt quãng đời còn lại? Là bởi trong lòng anh có hình bóng của mối tình đầu, hay vì ly hôn thì sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp và tiếng tăm của anh? Nhưng đối mặt với cuộc hôn nhân này, tôi không thể tiếp tục an tâm được.

“Nghê Lạc Trần, em muốn về nhà mẹ ở mấy ngày, em muốn suy nghĩ kỹ lại chuyện em và anh...”

“Sao vậy? Có phải thái độ hôm nay của anh làm em thất vọng?” Nghê Lạc Trần quay đầu từ phía cửa sổ lại, trên mặt thoáng một nét hốt hoảng. Đột nhiên anh hạ giọng: “Lạc Tuyết, hôm nay anh không đúng, anh không

nên cố chấp với em, cũng không nên bướng bỉnh, chúng ta hãy thử một lần nữa có được không?”

Ánh trăng bàng bạc rơi vào gương mặt trắng bệch của anh, tôi dường như cảm thấy sự bất lực của anh.

“Thôi được, anh không ép em. Em cứ làm theo ý mình.”

Sự lạnh lùng lại trở về gương mặt của anh. Đây mới chính là Nghê Lạc Trần mà tôi biết.

Xe từ từ chuyển động, chúng tôi im lặng suốt đường đi, chỉ có ánh trăng chiếu trên nền tuyết trắng bạc.

Về đến khu tập thể mà tôi đã từng rất thân quen, xe dừng lại ở phía dưới. Hai cửa sổ trên nhà chỉ có một cái còn sáng đèn, có thể bố mẹ tôi đang ngồi xem tivi.

Tôi để bọc thuốc mà Lạc Vũ chuẩn bị lên trên đùi anh ấy, cố gắng nói một cách thật bình thường: “Em đi đây, anh nhớ uống thuốc đúng giờ, đừng để vết thương dính nước, nếu không sẽ bị nhiễm trùng. Anh... phải tự chăm sóc mình nhé.”

Đóng cửa xe, tôi bước đi không quay đầu lại, chỉ cảm thấy có một ánh mắt nào đó vẫn vương vấn, bước chân tôi càng lúc càng nặng nề.

“Lạc Tuyết, sao thế? Sao về nhà muộn vậy, cãi nhau rồi à? Lạc Trần đâu?” Nhìn thấy tôi bước vào nhà, mẹ đứng lên ngay lập tức, tiến lại gần tôi và hỏi dồn.

“Không phải cãi nhau, chỉ là con nhớ bố mẹ thôi...” Tôi ôm mẹ, không hiểu sao giọng mình nghẹn lại. Nghê Lạc Trần độ lượng với tôi như vậy,

sao tôi có thể cãi nhau với anh ấy. Tôi nghĩ mình là người phụ nữ vô tâm nhất trên thế gian, tôi đã bỏ anh ấy lại một mình vào thời điểm này.

“Lớn vậy rồi mà còn làm nũng. Con ăn cơm chưa?”

“Con ăn rồi ạ. Mẹ xem tivi đi, đừng bận tâm, con đâu phải là người ngoài.”

Chào mẹ xong tôi đi về phòng mình. Tôi không bật đèn, lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới sân. Chiếc xe Lamborghini màu đen tuy đã tắt đèn, nhưng dường như tôi vẫn nhìn rõ khuôn mặt nghiêng nghiêng trắng bệch của anh qua cửa sổ xe mờ mờ. Trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt.

Đêm khuya, tôi trần trọc mãi trên chiếc giường lạnh lẽo, không tài nào chợp mắt được. Đột nhiên tôi nhớ đến mùi hương thoang thoảng của Eau de Cologne, nhớ đến âm thanh dứt khoát nhẹ nhàng trong một đêm mất ngủ. Hóa ra việc hai người có thể nương tựa, sưởi ấm cho nhau cũng là một hạnh phúc.

Tôi vén rèm cửa nhìn ra ngoài, chiếc xe vẫn đậu dưới ngọn đèn đường vàng heo hắt. Tại sao anh ấy chưa đi? Hay cũng giống như tôi, quen với mùi của đối phương và cũng cho rằng tình yêu không phải là tất cả của hôn nhân? Trong lòng bắt đầu lo lắng, tôi mặc vội quần áo, nhẹ nhàng cầm chìa khóa và lao xuống dưới.

Có tiếng nhạc nho nhỏ mà thiết tha. Tôi nhìn thấy khuôn mặt anh trắng bệch dưới ánh trăng qua cửa kính ô tô, bất thần vô định và mang chút ưu tư. Có lẽ sự yếu đuối của anh chỉ được bộc lộ trong đêm khuya không có người bên cạnh.

Tôi ho nhẹ một tiếng, anh quay lại nhìn, sững người. Ánh mắt lấp lánh dưới ánh trăng. Mở cửa xe, anh bế thốc tôi lên xe, chúng tôi chẳng nói với

ai câu nào. Xe từ từ chuyển bánh, tiếng tuyết bám dưới lốp xe nghe rin rít. Tôi có cảm giác buồn ngủ, cơ thể tôi được gói trong chiếc áo khoác thoáng thoảng mùi nước hoa Eau de Cologne và mùi cơ thể anh.

Không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên tôi bị đánh thức bởi cảm giác nóng hôi hổi bên cạnh. Tôi vội vàng ngồi dậy, phát hiện mình đã nằm trên giường, bên cạnh là anh, một kẻ vừa quen thuộc vừa lạ lẫm đang ngủ say sưa. Tôi bật đèn ngủ, khoác thêm áo đi ra phía bên kia giường. Bàn tay bị thương của anh đặt ngoan ngoãn phía trên chăn, nhưng miếng gạc đã bị tuột mất, miệng vết thương dường như đã bị nhúng vào nước và hơi sưng tấy lên. Nhất định khi tắm anh đã không cẩn thận để nước dính vào. Tôi vội vàng đặt tay lên trán anh ấy, có vẻ hơi sốt, cũng may anh ấy vẫn đang ngủ say.

Tôi không thể thờ ơ được nữa, vội vàng đi tìm hộp cứu thương trong nhà, nhúng miếng gạc vào cồn rồi nhẹ nhàng lau vết thương cho anh. Không biết vì cồn bôi vào hơi lạnh hay là tôi mạnh tay mà Nghê Lạc Trần mở mắt nhìn tôi giống như những đứa bé ngủ mơ bị giật mình dậy, trông rất dễ thương.

“Tay anh bị dính nước rồi, xem có đáng đánh đòn không.”

Tôi vô cớ tức giận, rất muốn lôi anh từ trong chăn ra đánh cho một trận. Anh nhìn tôi cười không nói. Sau khi đánh răng xong, tôi đi lấy thuốc hạ sốt và kháng sinh tiêu viêm cho anh. Anh không đưa tay đỡ lấy mà há miệng ra nhìn tôi. Tôi phì cười và bỏ thuốc vào miệng anh, lúc này mới chợt nhớ ra mình chưa lấy nước để uống. Trong khi đợi tôi lấy nước, anh nuốt thuốc vào, mỉm cười đau khổ. Trái tim tôi như bị bóp nghẹt, dường như có một thứ gì đó đã chạm vào phần sâu kín, yếu đuối nhất trong lòng tôi.

“Đắng không? Em lấy thứ gì ngon ngọt để anh ăn cho đỡ đắng nhé...”

“Ừ...” Anh đáp. Đột nhiên anh ôm chặt tôi vào lòng, bờ môi nóng hổi nồng nhiệt áp vào môi tôi, hai tay anh tùy tiện vuốt ve khắp lưng tôi.

“Tay của anh...”

Tôi chỉ sợ động vào bàn tay bị thương của anh mà quên mất một điều là không nên nói gì vào lúc này. Anh quả nhiên là được dâng chân lên dâng đầu, đầu lưỡi nóng bỏng của anh công kích vào giữa răng và môi tôi, từng bước từng bước chiếm thế thượng phong. Âm thanh và ý thức của tôi như bị chìm trong những làn sóng cuộn trào mãnh liệt, không thể nào thoát ra được.

Dần dần, tôi nghiện mùi vị sạch sẽ, một chút đấng đấng, thơm thơm của thuốc trong khoang miệng anh. Tôi cũng bị mê hoặc bởi bờ môi mềm mại và những chiếc hôn đam mê. Đây là điều mà Giang Triều chưa bao giờ mang đến cho tôi.

Nghĩ đến cái tên Giang Triều, tôi đột ngột đẩy Nghê Lạc Trần ra không một chút do dự. Lúc này, tôi không rõ bởi mình đã phản bội lại trái tim, hay là nghĩ đến cuộc hôn nhân để trốn chạy Giang Triều mà trong lòng tôi dâng lên một cảm giác vô cùng tội lỗi.

Nghê Lạc Trần không cố ép tôi nữa, vòng tay anh dần dần lỏng ra, tôi ngồi thẳng người, quay lưng lại phía anh lặng lẽ lau môi.

“Em giận rồi à?”

“Không...”

“Lạc Tuyết, anh xin lỗi, anh không kìm chế được bản thân...”

Người đáng nói lời xin lỗi phải là tôi. Tôi đã không làm tròn nghĩa vụ của người vợ. Đây cũng là lí do chủ yếu khiến tôi muốn trốn chạy khỏi cuộc hôn nhân này, tôi không thể nào sống trong cảm giác tội lỗi như vậy được.

Nghê Lạc Trần dường như biết được sự giằng xé trong tim tôi, anh ngòai dậy ôm tôi vào lòng, thủ thỉ bên tai tôi: “Lạc Tuyết, chúng ta cứ ôm nhau cả đời như thế này cũng tốt. Thật đấy... Anh chưa từng muốn em phải làm cho anh cái gì, vì thế em cũng đừng có ý định phải dâng hiến gì cho anh.”

Tôi quay lại ôm lấy anh. Hạ thân cương cứng của anh chạm vào người tôi. Không hiểu vì sao tự nhiên tôi không kìm được nước mắt...

Nghê Lạc Trần cười cười, đưa tay lau nước mắt cho tôi. “Anh sẽ coi như em rơi lệ vì anh.”

“Còn lâu...”

Đột nhiên tôi thấy nghẹt thở. Anh ôm chặt tôi như tròng phật, khiến tôi không thể không gật đầu thừa nhận.

Chương 11: Hạnh phúc là gì...

Chuông điện thoại vang lên, tôi mở mắt ra nhìn thì trời vừa tang tảng sáng. Thấy Nghê Lạc Trần vẫn đang ngon giấc, tôi vội bắt máy.

“Chu Oánh, có việc gì vậy, vừa mới sáng ra...” Tôi choàng chiếc áo lên người định đứng lên, chợt Nghê Lạc Trần động dậy, cánh tay ôm lấy eo tôi. Tôi vội vàng đắp chăn lên người anh, sợ làm anh tỉnh giấc...

“Lạc Tuyết, Giang Triều về rồi.”

“...”

Tôi lặng im, không biết vì nghe thấy cái tên ấy hay là vì Giang Triều quay về quá đột ngột.

“Lạc Tuyết, mình chỉ thông báo cho cậu biết để cậu chuẩn bị tâm lí. Ngoài ra tối nay học viện tổ chức buổi liên hoan, cậu có đi không?”

“Nghê Lạc Trần đang bị sốt, mình không đi được.” Tôi vội vàng tìm một cái lí do chẳng phải lí do để từ chối. Tôi nghĩ Chu Oánh có thể hiểu được tâm trạng của tôi. Một người con gái bị ruồng bỏ như tôi, cho dù không hận thì cũng không thể điềm nhiên đối diện với người đàn ông bội bạc mình. Nhưng tôi cũng biết, những người bạn khác chưa chắc đã hiểu được. Có thể trong mắt họ, tôi đã là người đàn bà phụ bạc, tham vàng bỏ ngãi rồi.

“Lạc Tuyết, không muốn gặp thì đừng gặp. Dù sao thì năm học mới bắt đầu, Giang Triều sẽ được điều đến quân khu, sau này cũng không có nhiều cơ hội gặp lại nữa.”

“Ừ.” Tôi lạnh lùng đáp lại, sau đó gác máy.

Chu Oánh chỉ hiểu một phần sự việc mà không biết Giang Triều sẽ thành em rể tôi. Cho dù không gặp nhau ở học viện nhưng trong cuộc sống không thể không va chạm. Đúng là trò đùa của tạo hóa, tôi trở thành người nhà với người đàn ông tôi yêu, oái ăm thay, anh lại không phải chồng tôi...

“Lạc Tuyết, em sao vậy?” Nghê Lạc Trần tỉnh giấc, anh đưa tay lau nhẹ má tôi, hóa ra tôi đang khóc.

Bởi đã quen với việc không cần phải che giấu sự yếu đuối, tôi quay người lại ôm lấy anh. Người đàn ông này đích thực là cái phao cứu sinh cho tôi mỗi khi tôi đuối nước. Vào những thời khắc tôi mềm yếu nhất, anh luôn là người đưa bàn tay ấm áp, truyền cho tôi dũng khí để tôi đối diện với cuộc sống.

Tôi khóc rất lâu rồi mới nói với anh, Giang Triều đã về rồi. Đúng là tôi không muốn giấu giếm anh một điều gì. Tôi nghĩ, điều quý giá nhất giữa hai chúng tôi là sự tin cậy và nương tựa lẫn nhau.

“Lạc Tuyết, anh có thể làm gì cho em đây?”

Anh dịu dàng hỏi tôi, dường như không hề nghi ngờ gì khi tôi khóc lóc vì một người đàn ông khác. Tôi lắc đầu, ôm chặt anh hơn. Lúc này cái mà tôi cần nhất chỉ là bờ vai và vòng tay ấm áp của anh. Anh luôn là người mà tôi có thể bắt nạt bất cứ lúc nào, cũng là người đàn ông mà tôi có thể dựa dẫm bất cứ khi nào...

Nghê Lạc Trần không đi làm, chúng tôi cứ nằm ôm nhau như vậy suốt cả buổi sáng, giống như những kẻ khốn khổ thường động viên an ủi nhau.

Buổi chiều, tôi nhận được rất nhiều điện thoại của bạn bè. Qua đó tôi biết Giang Triều đã trở nên nổi tiếng trong giới quân khu. Lần này hoàn thành nhiệm vụ trở về, anh đã có vinh dự nhận được huân chương hạng hai, được đề bạt lên làm cấp phó đoàn. Nghe nói anh còn được điều động về quân khu làm việc. Tôi tin rằng những ngày tháng sau này chắc chắn sẽ là cở hoa phấp phới, vinh quang chói lọi đang đợi anh.

Tôi nghĩ, đây là do Giang Triều cố gắng, đồng thời cũng là do anh may mắn. Đối với người quân nhân, thời bình ít nhiều cũng hơi cô đơn. Phần đông các quân nhân khác đều giống như tôi, làm tròn nghĩa vụ trong đơn vị mình quản lý đã là cống hiến. Còn có một số người đến cơ hội ra thao

trường cũng không có, tốt nghiệp trường sĩ quan lại làm nhân viên bàn giấy, xa rời giấc mộng ban đầu và doanh trại luyện tập.

Có người điện thoại hỏi tôi, từ bỏ Giang Triều rồi tôi có hối hận không? Tôi mỉm cười không đáp. Tôi biết, đối với quân nhân, không có gì quan trọng hơn danh dự. Trong mắt họ, cho dù Nghê Lạc Trần có tiền, có tài nhưng vẫn không thể nào sánh được với Giang Triều, người anh hùng trong lòng mọi người.

Cho dù Giang Triều có là anh hùng hay công thần thì tôi cũng đâu làm gì được nữa. Cuộc đời tôi đã được định đoạt từ khoảnh khắc cùng Nghê Lạc Trần dặt tay nhau vào lễ đường, có lẽ đó là số phận.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Ngày hôm đó dài dằng dặc và tương đối hỗn loạn. Buổi tối Nghê Lạc Trần không cẩn thận tắm nước lạnh, lại phát sốt. Tôi thật không hiểu nổi sao anh ấy có thể bất cẩn đến như thế, làm tôi cuống hết cả lên. Người đàn ông trong nhà bị bệnh thật không bằng một đứa trẻ con. Khuyên anh ấy tiêm, anh lại luôn miệng lảm bảm rằng đau lắm, khiến tôi thấy chẳng nổi, đành thôi, không phiền Lạc Vũ đến nữa.

Ăn tối cũng là một vấn đề khó. Món khác thì không nói, chỉ cần gọi ngoài là được, nhưng Nghê Lạc Trần lại chỉ ăn mướp đắng, còn phải chế biến theo cách đặc biệt. Nhìn anh ấy làm thì rất đơn giản, tôi đứng bên cạnh cũng học lóm được chút ít, nhưng khi bắt tay vào làm mới biết, việc này đúng là vấn đề lớn với người vốn hạn chế về khả năng bếp núc như mình. Cuối cùng tôi quên bỏ đường vào mướp đắng, lại còn nửa chính nửa sống, vậy mà anh ấy ăn hết sạch cả đĩa. Ăn xong anh còn trêu, đây là vị đắng mà tôi mang đến cho anh, nhưng anh lại thấy rất ngọt ngào. Không ngờ Nghê Lạc Trần lại là cao thủ nịnh phụ nữ, tôi thấy vui vui mặc dù trong lòng cũng có chút nghi hoặc về độ chân thực của lời anh nói.

Cả buổi tối hôm đó, mọi suy nghĩ của tôi đều hướng về Nghệ Lạc Trần, chẳng còn lòng dạ nào để ý việc khác nữa. Mãi đến tận ba giờ sáng anh mới hạ sốt. Tôi úp mặt trên gối và thiếp đi, đến mơ cũng chẳng mơ, những đau khổ lúc ban ngày cũng rời xa tôi một chút.

Khi tôi tỉnh dậy thì đã là trưa của ngày hôm sau. Ánh mặt trời âm ập chiếu vào trong nhà khiến cho tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Sờ sang bên cạnh mới phát hiện Nghệ Lạc Trần đã không còn ở đó. Tôi vội vàng ngồi dậy chạy thẳng vào nhà tắm xem anh ấy đi đâu...

“Nghệ Lạc Trần, anh lại không nghe lời em rồi, anh tắm...” Đẩy cửa phòng tắm, tôi ngây người khi nhìn cảnh tượng bên trong.

Trong màn hơi nước, Nghệ Lạc Trần đang đứng dưới vòi hoa sen. Nước chảy trên cơ thể anh khiến cơ bắp trở nên bóng loáng mượt mà, chính là cái mà người ta gọi là tuyệt tác. Lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể của một người đàn ông, tôi ngượng ngùng không biết nên đi hay ở.

Nghệ Lạc Trần liếc nhìn tôi, đóng vòi nước, lấy khăn tắm quấn quanh người. “Nhìn đủ rồi thì nhớ đóng cửa giúp anh.”

“Ừ...” Tôi luống cuống khép cửa lại. Dựa người vào tường, tôi thấy tim mình đập thình thịch. Liệu anh có lại giận tôi nữa không?

Một lúc sau Nghệ Lạc Trần mới bước ra từ phòng tắm. Tôi kiểng có nhìn vào tay anh ấy, phát hiện anh đã dùng màng co bó chặt vết thương. Tôi vừa tháo ra giúp anh vừa giải thích một cách cẩn thận: “Thực ra... em vẫn chưa nhìn thấy gì cả đâu.”

“Vậy sao?” Trên gương mặt của anh thoáng một nụ cười tinh nghịch: “Em muốn nhìn thì anh cũng để em nhìn thôi. Em là vợ anh, em cũng nên

được hưởng cái quyền đó.”

“Vô duyên. Anh có cái gì đáng để nhìn đâu. Đúng là đồ kiêu ngạo.” Tôi hất nhẹ tay anh, không thèm để ý nữa.

Một lúc sau thấy anh không nói gì, tôi liền hỏi: “Ai đặt tên cho anh thế?”

“Ông nội anh. Sao vậy?”

“Nê^[1] – Lạc – Trần, tên anh cứ mang đến cảm giác có liên quan tro, đất. Bởi vậy một ngày anh tắm hai lần để gột sạch bụi trần sao?”

[1] Nê và Nghệ là hai từ đồng âm.

Không biết có phải ảo giác hay không mà tôi thấy khuôn mặt anh thoáng một chút ưu tư. Rất lâu sau anh mới từ từ nói: “Ông nói với anh rằng ông hi vọng anh là một người bình thường nhất trong những người bình thường. Ông bảo, ông trời đố kị người tài, chỉ có người bình thường mới được bình an. Chính vì vậy ông gọi anh là Tiểu Nê – thằng bần đất bé nhỏ.”

“...”

Đây là logic gì vậy? Tôi vốn chỉ định trêu chọc cái tên gọi ở nhà của anh, nhưng cuối cùng sợ không khí nặng nề hơn nên đành thôi. Tôi có cảm giác Nghệ Lạc Trần giống như một câu đố, không một ai biết được gia cảnh nhà anh. Phải chăng đây cũng là một câu chuyện buồn?

Ăn cơm trưa xong thấy anh cầm bút vẽ tranh, tôi liền hiếu kì đi lại và hỏi: “Vẽ về cô gái đó à?”

Anh gật đầu cười: “Ừ, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, anh không phải chỉ đối diện với cái bóng của cô ấy nữa.”

Không phải chỉ đối diện với cái bóng của cô ấy nữa? Không hiểu tại sao khi nghe câu này tôi có cảm giác không thoải mái. Quả nhiên chỉ thoáng một cái, khuôn mặt của cô gái đó đã xuất hiện rõ ràng trên giấy vẽ. Tôi có cảm giác gương mặt này quen quen. Anh thấy tôi nghiêng đầu suy nghĩ liền che lại không cho tôi nhìn nữa, tôi lại càng hiểu kì hơn.

“Sao không cho em xem?”

“Sợ em nhìn thấy rồi lại hối hận.” Anh thản nhiên trả lời.

Mãi đến khi toàn bộ cơ thể của cô gái được vẽ ra tôi mới hiểu ý anh. Anh vẽ một cô gái lõa thể. Tôi ngưng ngưng quay đi, trong lòng hơi tức giận.

“Nghê Lạc Trần, anh thật là dung tục, lại còn vẽ bức ảnh khỏa thân ở nhà nữa...” Nói xong tôi có cảm giác mình giống như một người vợ ghen tuông, còn anh thì đang cười một cách đắc thắng.

Cũng có thể vì muốn tránh mặt Giang Triều nên khi vết thương trên tay Nghê Lạc Trần vừa cắt chỉ xong, vẫn còn chưa được dính nước thì anh đã quyết định đưa tôi đi chơi cho thoải mái.

Chuyến du lịch đến Hải Nam vốn được tôi coi như một giấc mộng, giờ đã trở thành hiện thực.

Máy bay rời khỏi đường băng, đón ánh nắng ban mai và từ từ cất cánh. Tôi nhìn ra bầu trời trong xanh phía bên ngoài. Ở đó có những đám mây trắng như bông lững lờ trôi. Ánh mặt trời chiếu vào những đám mây tạo thành những vòng tròn màu tím nhạt, giống như những mảnh vụn thi thoảng ánh lên chút ánh sáng trong cuộc đời mỗi người. Lúc này tôi tự hỏi lòng mình, hạnh phúc là gì? Đây cũng là vấn đề mà tôi và Nghê Lạc Trần thảo luận với nhau đêm qua. Anh nói, hạnh phúc là thứ vô cùng trừu tượng, nếu

cảm thấy có nó thì nó có. Đúng vậy, vào thời khắc này, tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Phật dạy, những thứ quý giá nhất trên thế gian này không phải là những thứ ta chiếm được hoặc những thứ mà ta đánh mất, mà là hạnh phúc ta đang giữ trong tay. Tôi có một linh cảm, dường như hạnh phúc luôn nắm lấy tôi, cầm chặt tay tôi dắt đi, sợ tuột mất tôi trong cõi nhân gian vô định này.

“Có tức mắt không? Em đừng nhìn nữa, nghỉ một lát đi.” Nghê Lạc Trần đóng cửa sổ máy bay lại, vỗ nhẹ vào vai mình. Tôi mỉm cười dựa vào đó, nhắm mắt lại thấy mắt mình nhưng nhức. Lúc này tôi mới nhớ ra mình đã nhìn ánh mặt trời bên ngoài quá lâu. Phía trên đầu tôi vọng đến một âm thanh quen thuộc: “Em ngủ đi, dậy sớm ra sân bay cũng mệt rồi.” Đôi môi anh dường như áp sát vào tóc tôi, hơi thở rất nồng nàn. Tôi gật đầu, bắt giác dựa sát vào anh.

Chương 12: Ước muốn trong ngày sinh nhật

Bầu trời Hải Nam mưa giăng giăng, hiu quạnh và mờ mịt. Tôi có cảm giác đến cả bầu trời cũng nhuốm vị mặn, không khí mang hơi ẩm của biển.

Tôi cứ nghĩ cảnh đẹp của vùng miền nam là cảnh trong lành và lãng mạn kéo dài thăm thẳm. Nhưng thực tế lại một lần nữa nhắc nhở tôi, nó luôn khác xa tưởng tượng. Cũng giống như mặc dù tôi đã đi ra khỏi dĩ vãng u ám nhưng lại bị một cái gì đó kéo lại, mưa gió trần gian luôn vương víu không rời.

Nghê Lạc Trần có lẽ nhìn ra sự thất vọng của tôi liền hất mũ áo gió lên đầu tôi làm trò, y như trò đùa của trẻ con.

Tôi tròng mắt với anh và bỏ chiếc mũ xuống. Dáng vẻ của tôi lúc này nhất định rất ngu ngốc. Tôi không muốn mặc chiếc áo màu hồng phấn có mũ này. Tôi là bạn thuở tiểu học của anh thật đấy, nhưng anh đâu nhất thiết phải biến tôi thành học sinh tiểu học như thế này. Anh bảo hãy tin vào con mắt của anh, mặc bộ đồ giống như anh, chỉ là màu sắc khác nhau thôi.

Hai chúng tôi một trắng một hồng đứng ở sảnh sân bay, trông rất bắt mắt. Nhưng anh ấy mặc gì trông cũng đẹp, một bộ quần áo thoải mái nhưng vẫn trang nhã luôn thu hút ánh mắt mọi người. Còn tôi thì bình thường hơn cả bình thường, đứng ở bên cạnh anh giống như một cái lá cây không hề bắt mắt.

Một lúc sau, một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi vội vàng tiến lại. Cô ấy nở nụ cười mang hàm ý xin lỗi: “Tổng giám đốc Nghê, anh lúc nào cũng đúng giờ.”

“Là máy bay đến đúng giờ.”

Nghê Lạc Trần lãnh đạm, một mặt từ chối để người phụ nữ kia mang giúp hành lý, một mặt kéo tay tôi đi theo anh ra bên ngoài. Anh nắm tay tôi rất chặt, giống như sợ tuột mất tôi giữa chốn xa lạ này. Đúng vậy, anh luôn luôn không yên tâm với việc này hoặc việc khác của tôi. Anh thường nói: “Lạc Tuyết, em là kẻ hồ đồ bướng bỉnh nhất trên thế giới này. Nếu có một ngày anh không thể chăm sóc em được nữa, không chừng đến bản thân mình em cũng để lạc mất...”

Anh khác hẳn Giang Triều. Trong mắt Giang Triều tôi là người phụ nữ vô cùng độc lập, là nữ quân nhân vô cùng cứng rắn. Do vậy Giang Triều luôn nghĩ rằng nếu như không có anh ta thì tôi vẫn sống rất tốt.

Chúng tôi bước lên chiếc Mercedes thương gia màu đen, Nghê Lạc Trần tự mình lái xe. Tôi có đôi chút hiếu kỳ vì dường như anh rất quen thuộc nơi này. Mặc dù ánh mắt anh đang nhìn về phía trước nhưng có vẻ cảm nhận được khúc mắc của tôi, anh cười nói: “Tổng công ty Snowlet được đặt ở đây. Đây là trạm đầu tiên trong sự nghiệp của anh.”

Tôi cười không lên tiếng, coi như lại hiểu anh thêm một chút nữa. Nhưng cần bao nhiêu thời gian nữa để hiểu hết anh thì tôi không dám chắc chắn.

Một lát sau, anh lại hỏi tôi: “Em không quan tâm mình sẽ đi đâu à?”

“Em chẳng muốn hỏi, dù sao thì anh cũng không bán em đi.” Tôi lười biếng dựa vào ghế trả lời.

Không rõ là chúng tôi đã đi ra khỏi màn mưa hay ông trời cũng mệt mỏi nên mưa đột nhiên tạnh hẳn. Tôi nhìn thế giới bên ngoài qua cửa sổ ô tô, đột nhiên có cảm giác vô cùng hiếu kỳ đối với thành phố lạ lẫm mà mong lung này. Tôi muốn biết nước biển ở đây màu xanh hay là màu xám vậy...

“Nghê Lạc Trần, mình có thể tắm biển ở nhiệt độ này không?”

“Em ngốc ă, nhiệt độ nước biển ở Hải Khẩu là hai mươi tư độ C, đương nhiên là không thể tắm được. Tam Á mới là vùng cận nhiệt đới. Hôm nay em mệt rồi, chúng ta nghỉ một hôm, mai anh đưa em đi Tam Á.” Nghê Lạc Trần quay lại nhìn tôi rồi đột nhiên hỏi: “Em lớn lên ở thành phố ven biển, vậy mà vẫn chưa ngắm biển cho đủ hay sao?”

“Em muốn biết vị của biển ở đây như thế nào.”

“Đắng.”

Tôi không biết liệu có phải mình nhìn nhầm không nhưng nụ cười dường như vụt tắt trên miệng Nghê Lạc Trần, vị đắng chát đầu môi lần quần đầu đó trong thế giới phồn hoa này. Xem ra, bất luận sang hèn, con người trong sự cô đơn rốt cục cũng không thể thoát khỏi quá khứ của mình.

Tiếp theo đó Nghê Lạc Trần im lặng. Cô gái đến đón ở sân bay quay sang tiếp chuyện tôi. Cô ấy tên là Nhiệm Nguyệt, là phó tổng giám đốc của Snowlet. Nhiệm Nguyệt là một cô gái năng động và rất xuất sắc. Cô nói mình đến muộn vì gặp một vụ tai nạn giao thông, đường bị kẹt một quãng dài. Tôi nghĩ cô ấy nói ra chủ yếu là để thanh minh với Nghê Lạc Trần thôi. Ai cũng dễ dàng nhận ra Nghê Lạc Trần không hài lòng vì việc đến muộn của cô ấy. Mà Nhiệm Nguyệt lại là người thông minh, cô ấy không vội vàng đi giải thích với Nghê Lạc Trần. Cái xã hội này là như vậy, người ta chỉ biết là bạn đã sai chứ không cần biết lí do tại sao bạn phạm phải sai lầm. Cô ấy còn nói, tuy sự nghiệp của Nghê Lạc Trần khởi đầu từ đây nhưng anh ấy không hề hiểu về thành phố này, đặc biệt là những danh lam thắng cảnh ở Nam Á thì càng lạ lẫm. Cuối cùng cô ấy còn đùa, tôi phải chuẩn bị tinh thần đi lạc, mất tích cùng anh ấy.

Xe dừng lại ở khu nghỉ dưỡng. Chúng tôi xuống xe, ăn tạm suất cơm trưa. Âm xong Nghê Lạc Trần bảo Nhiệm Nguyệt lái xe về.

Nghê Lạc Trần đưa tôi vào một phòng khách vô cùng sang trọng, bên trong rất sạch sẽ, còn ngoài cửa sổ là khung cảnh huyền bí, tôi có thể ngửi thấy mùi hoa thơm ngát sau cơn mưa. Không gian nơi đây khiến cho người ta rất dễ buồn ngủ.

Tắm xong tôi lên giường nằm, chẳng nghĩ ngợi gì ngủ một giấc.

Sau khi tôi tỉnh giấc, ánh trăng bên ngoài cửa sổ đã chiếu vào phòng, Khí hậu Hải Nam thay đổi thất thường, lúc mưa, lúc nắng giống y như tâm trạng

con người. Tôi quờ sang bên cạnh một cách vô ý thức, dường như tôi muốn tìm đến cơ thể khiến tôi luôn yên tâm.

“Ngủ như heo, Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Đèn bật sáng, Nghệ Lạc Trần nắm lấy cánh tay đưa lên không trung của tôi bóp nhẹ, “Em ngủ đúng chín tiếng rồi, bây giờ là chín giờ mười phút.”

Tôi sợ hãi bật dậy, nhìn thấy anh đã mặc rất nghiêm chỉnh liền hỏi: “Anh tỉnh dậy từ khi nào, tại sao không gọi em dậy?”

Anh cười và nhìn tôi không trả lời. Tôi nghĩ có thể anh chưa hề ngủ tẹo nào.

“Đừng ngây ra đó, em mặc quần áo vào rồi anh đưa em đi ăn tối. Sau đó chúng ta còn một việc quan trọng nữa.”

Tôi biết việc quan trọng mà Nghệ Lạc Trần vừa nói, đó là nét đặc sắc của nơi này, tắm nước nóng ngoài trời.

Cảnh đêm tĩnh mịch, hương hoa thoang thoảng quanh đây.

Một vườn hoa nhỏ, một hòn non bộ bao quanh hồ nước nóng, bốn bề là khói xanh lượn lờ và ánh trắng trắng sáng chiếu vào, đan xen vào nhau. Tôi yên lặng ngâm mình trong làn nước. Dòng nước nóng dịu dàng ôm lấy làn da, làm cho cơ thể thư giãn đến từng lỗ chân lông. Tôi còn nghịch ngợm hắt nước về phía anh ấy, tiếng nước nghe thật vui tai. Lúc này tôi mới biết, cái cảm giác “trộm kiếp phù sinh nửa ngày nhân” chính là thế này đây.

Nghệ Lạc Trần mặc chiếc quần bơi có viền bạc, trên vai vắt một chiếc khăn, ngồi trên bờ gọi điện thoại. Nụ cười của anh như ánh trăng, tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh cười như vậy, cũng không thể dùng lời nào để miêu tả cảm giác mê đắm lòng người của anh. Tôi biết anh đang gọi điện thoại cho

ông nội, chỉ khi nào đối diện với ông nội, anh mới dứt bỏ sự đề phòng và thoải mái hẳn lên.

Một lát sau anh đưa tôi điện thoại, nói là ông muốn nói chuyện với tôi. Tôi cũng hơi khó xử nhưng không thể không nghe máy.

“Ông ạ?”

“Lạc Tuyết, Tiểu Nê có ngoan không? Nó có hay làm con tức giận không?”

“Tạm tạm ạ.” Tôi cười nhìn Nghê Lạc Trần. Anh ấy dường như nghe thấy tôi và ông đang nói gì, mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ.

“Ông ạ, muộn vậy rồi mà ông vẫn chưa đi ngủ sao?”

“Chưa, hàng năm cứ vào ngày này, ông đều đi ngủ sau mười hai giờ.”

“Ngày hôm nay có gì đặc biệt vậy ạ?” Tôi hiểu kì.

“Xem ra Tiểu Nê chưa nói cho con biết rồi. Hôm nay là sinh nhật của nó. Lạc Tuyết, cho dù khuya như thế nào, ông nhờ con, nấu một bát mì trường thọ cho nó nhé.”

“Vâng, con sẽ nấu ông ạ.”

Đặt điện thoại xuống, tôi có cảm giác hơi buồn. Nghê Lạc Trần, bất luận quá khứ hoặc tương lai của chúng ta như thế nào, hôm nay là sinh nhật anh, anh cũng nên nói với em chứ. Nhìn thấy tôi không nói gì, Nghê Lạc Trần ngồi xuống, dùng chân hất nước lên người tôi.

“Em giận rồi à?”

“Không.” Tôi lắc đầu và hỏi: “Anh muốn được tặng quà sinh nhật gì nào?”

Anh mỉm cười ngẩng đầu nhìn trắng sáng phía trên và nói: “Hồi nhỏ anh có rất nhiều ước muốn và yêu cầu, nếu như ông và bố mẹ không thể đáp ứng được thì anh nghĩ khi mình lớn lên, nhất định phải gắng sức thỏa mãn bản thân. Khi lớn lên rồi anh mới hiểu, có những thứ dù mình có nỗ lực đến mấy thì cũng không thể nào có được, do vậy anh dần dần không còn nuôi hi vọng gì nữa.”

“Khi nhỏ anh có ước muốn gì mà không đạt được?”

“Ừ...” Nghê Lạc Trần nghiêng đầu nhìn tôi, nụ cười của anh mơ hồ: “Khi còn nhỏ, mỗi khi nghe em gọi ‘anh Giang Triều, anh Giang Triều’... thì anh rất mong được em gọi anh một tiếng ‘anh Lạc Trần’.”

“Anh... thật là nhảm nhí hết sức.” Tôi không biết là mình xấu hổ hay ngượng ngùng mà cảm thấy mặt nóng ran.

“Thì em yêu cầu anh nói ra. Lại còn nói sẽ làm anh được thỏa mãn.”

Nhìn bộ dạng bĩu môi giống như trẻ con của anh tôi không nén được bật cười, “Được rồi, bây giờ em sẽ đáp ứng yêu cầu của anh.”

Nhân lúc anh không chú ý tôi liền kéo anh một cái. Anh lắc lư người rồi cũng ngoan ngoãn nhảy xuống nước. Nụ cười trong trẻo của tôi vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, nghe vô cùng sáng khoái.

Anh ngụp lặn mấy cái, tôi thấy anh hình như không biết bơi nên vội vàng kéo lên, cười nói: “Anh đã hài lòng chưa vậy?”

Anh ngậy người nhìn tôi, nước từ trên tóc và gương mặt trắng bệch của anh chảy xuống. Anh và tôi nhìn thẳng vào nhau. Đột nhiên anh ôm chặt tôi vào lòng, tôi không thể nào thoát ra khỏi bàn tay ấm áp và mạnh mẽ ấy.

“Lạc Tuyết, anh không có mong muốn gì, anh chỉ mong nụ cười mãi mãi đọng trên môi em.”

Lúc đó, không biết do nước quá nóng hay là Nghê Lạc Trần ôm tôi quá chặt mà tôi thấy cơ thể và trái tim mình dường như đều bị tan chảy.

Chương 13: Món quà quý giá

Sáng sớm tinh mơ, tôi tỉnh giấc. Tôi nhìn thấy ánh nắng ban mai soi vào phòng qua khe cửa sổ, nhẹ nhàng chậm chạp nhưng rất ngoan cố.

Tôi biết mọi thứ đã không giống như trước nữa. Nếu trước đây tôi còn có những mong muốn hay chút gì đó không cam chịu, thì vào giờ khắc tôi ôm lấy anh, tất cả mọi thứ đều bay theo làn gió. Có hối hận không ư? Đây là vấn đề mà đêm qua tôi vẫn chưa từng nghĩ đến, hiện tại tôi cũng không thể đưa cho mình một đáp án. Tôi chỉ cảm nhận rõ ràng có một cái gì đó lướt nhẹ qua kí ức mình.

Đúng thế, nó đã khắc vào trái tim tôi, trở thành một kí hiệu của kí ức.

Mọi việc đêm hôm qua rút cục đã xảy ra như thế nào? Tôi khởi động lại toàn bộ tế bào não để tìm lại quá khứ.

Tôi chỉ nhớ rất mơ hồ, sau khi nhảy xuống nước thì anh ôm chặt lấy tôi. Vòng tay anh nóng bỏng như làn nước nóng bốn mươi độ. Hai trái tim cách một làn áo bơi thật mỏng manh đang đập loạn nhịp. Đột nhiên trên bầu trời tĩnh mịch bừng sáng bởi một chùm pháo hoa, xé toạc màn đêm đang yên tĩnh. Ánh sáng của nó in trên gương mặt chúng tôi, giống như những bong hoa hồng đang nở. Anh xúc động hôn lấy tôi, thời khắc đó tôi cũng muốn anh, hoàn toàn không mang trách nhiệm hôn nhân gì gì đó, mà chỉ là vì những điều tốt đẹp của anh thôi.

Không ngờ Nghệ Lạc Trần cũng có sức hút mạnh mẽ như vậy. Tôi không thể nào làm chủ được mình, từng bước, từng bước bị anh dẫn dắt, đưa lên đỉnh cao thần bí và hoan lạc. Cũng có thể do tuổi tác, tôi không có được những cảm xúc mơ hồ và hỗn loạn như thiếu nữ, cả quá trình tôi đều rất tỉnh táo nhưng lại có chút hoảng hốt.

Cuối cùng tôi vẫn còn nhớ anh thì thâm vào tai tôi, giọng rất nhỏ giống như sấm hối: “Lạc Tuyết, anh xin lỗi. Anh cảm thấy mình là người đàn ông vô cùng bị ối. Anh đã chiếm hữu lấy cái quý giá nhất của người khác.”

Hóa ra anh chưa bao giờ cảm thấy tôi là của anh. Nhưng đây không phải là lỗi của anh, mà là lỗi của tôi vì đã gìn giữ quá lâu trong cuộc hôn nhân này.

Lúc này anh đang ngủ say, điệu bộ hết như con mèo ngoan ngoãn. Từ khi kết hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên anh ngủ không đề phòng một chút nào như vậy.

Tôi nhìn gương mặt anh, bất giác đưa tay lên sờ. Tôi vuốt nhẹ đôi lông mày thanh tú, cái mũi cao cao, còn đôi môi ấm mềm của anh... Tôi muốn xem xem con người này có chỗ nào không hoàn mỹ.

Khi tay tôi vuốt đến bụng dưới của anh thì đột nhiên bị một bàn tay ngăn lại rất nhanh. Hóa ra anh chàng này đã tỉnh từ rất lâu rồi.

“Đừng động vào nó, nó không dễ tính như anh đâu.” Giọng anh khàn khàn và lười biếng giống như bộ dạng lúc này của anh.

Tôi hất mạnh tay anh. Rõ ràng đêm qua anh đâu nói tôi không được chạm vào nó. Đột nhiên tôi rất muốn hỏi anh, khi nào anh mới xóa đi hình ảnh cô gái ở trong tim mình? Nhưng tôi không đủ can đảm hỏi thẳng, bởi vì anh cũng chưa từng đi vào trái tim tôi.

“Lạc Tuyết, anh không có ý đó. Nếu như em muốn chạm vào nó, anh cũng không ngăn em đâu...”

Anh nắm lấy tay tôi, từ từ đặt vào chỗ đang cương cứng lên của mình, toàn thân run lên. Tôi hơi hoảng hốt vội rút tay lại.

“Đừng lo lắng, anh biết em đau, hôm nay anh sẽ không động vào em đâu.”

Anh úp đầu vào cổ tôi thở hổn hển. Anh làm tôi nhớ lại đêm qua tôi đau đến mức không thể chịu được. Anh cũng vì thế mà cố gắng chịu chứ không lén tới. Vốn là người không bao giờ bị ra mồ hôi, vậy mà đêm qua mồ hôi của anh chảy ròng ròng trên ngực tôi. Đây là chồng tôi, là người đàn ông luôn sát cánh bảo vệ tôi. Tôi nghĩ, ông trời thật quá ưu ái với mình, khi tôi chán nản nhất thì lại mang một người đàn ông như anh đến.

“Nghe Lạc Trần, em có cái gì tốt đáng để anh phải trả giá như vậy?”

“Chưa ai từng khen em sao?” Anh cười và hỏi tôi.

“Chưa.”

Nhìn thấy tôi lắc đầu phủ nhận, anh cười một cách đắc thắng. Bàn tay ôm eo tôi càng siết chặt hơn, “Vậy thì anh sẽ phản bội lại lương tâm mình để khen em nhé?”

Mắt tôi nhìn anh không nói. Tôi muốn nghe xem anh khen tôi như thế nào.

“Lạc Tuyết từ nhỏ đã là một cô bé hay tự ái, đơn giản nhưng lại nhiệt tình, cương nghị. Lớn lên lại xinh đẹp, hơn nữa còn là một vẻ đẹp nam tính hiếm thấy, cũng rất dịu dàng...”

“...” Nghe đến đây tôi không nhịn được cười phá lên.

Đúng là anh phản bội lại lương tâm để nói. Nghĩ đến đợt anh bị thương, anh và tôi đã cãi nhau không dưới mười lần chỉ vì vấn đề tắm táp, sao gọi là dịu dàng được. Nhìn thấy tôi cười không dứt, anh bắt tôi phải nói lí do. Chờ tôi nói lí do xong, chúng tôi cùng phá lên cười, tiếng cười hòa vào với nhau thật trong trẻo.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Chúng tôi ở khu nghỉ dưỡng đúng một ngày. Ngày hôm sau chúng tôi dậy từ rất sớm để đi Tam Á.

Điều khiến tôi bất ngờ là anh đã mua tour theo một đoàn du lịch. Tôi nhớ đến lời Nhiệm Nguyệt khi cảnh báo tôi phải chuẩn bị tâm lí đi lạc đường cùng với anh. Tôi cười và nhìn anh. Anh xem chừng cũng đoán được sự khôi hài của tôi nên giải thích: “Không phải là anh sợ chúng ta đi lạc đường mà chỉ là muốn cho em cảm thấy, lần đi du lịch này không phải là một giấc mộng. Anh chỉ muốn em quay về với thực tại để cảm nhận sự vui vẻ.”

Nghe anh giải thích xong tôi càng cười rũ rượi hơn. Khi tôi tham gia vào đoàn du lịch, tôi cảm thấy có một cảm nhận khác vô cùng âm áp.

Đoàn du lịch của chúng tôi có hơi hai mươi người, bao gồm một gia đình ba người, mấy cặp tình nhân và vợ chồng. Tuy mọi người không quen biết nhau nhưng đều vì từ nơi khác đến đây du lịch nên cảm giác vô cùng thân thiện. Do vậy, người quen sống trong tập thể như tôi rất dễ hòa nhập vào nhóm người đó. Còn Nghê Lạc Trần thì ngược lại, anh có chút lãnh đạm và giữ khoảng cách với mọi người trong đoàn. Khiến tôi như nhìn lại được cái bóng cô đơn, nhỏ bé luôn lẻo đẻo theo mình thừa ấu thơ.

Tuy anh chưa thực sự hòa nhập lắm nhưng mọi người lớn tuổi trong đoàn đề thân mật gọi anh là “anh chàng đẹp trai”.

Trong đoàn du lịch có một bé gái sáu tuổi vô cùng đáng yêu. Vì tôi hỏi tên em nên em cứ quẩn lấy tôi, ngồi giữa tôi và Nghê Lạc Trần.

“Chị à, chị thật là xinh đẹp!” Nói xong em len lén nhìn Nghê Lạc Trần ở bên cạnh. “Anh cũng rất đẹp trai!”

“Vậy chị và anh ai đẹp hơn?”

Tôi cúi đầu trêu đùa. Không ngờ câu hỏi này làm cho Nghê Lạc Trần cười nghiêng ngả. Bé gái như có được sự khích lệ, giờ tay chạm vào mặt Nghê Lạc Trần. “Da của anh mềm như đậu phụ...”

Câu nói này làm cho cả xe cười nghiêng ngả. Tôi thấy mặt Nghê Lạc Trần ửng đỏ.

Do chặng đường khá dài nên mọi người đều mệt mỏi. Cô hướng dẫn viên đề nghị mỗi gia đình cử một người hát một bài để khuấy động không khí

cho vui vẻ. Tôi và Nghệ Lạc Trần ngồi ở dưới cuối xe nên chúng tôi sẽ là người sau cùng hát, nhất định không thể thoát được.

Tôi hát không sai nhạc nhưng cũng không thể nói là hay. Một bài hát về quân đội được tôi hát khá đều đều, có phần hơi nhàm chán. Nhưng Nghệ Lạc Trần dường như nghe rất say sưa, cứ nghiêng mặt nhìn tôi làm tôi hơi mất tự nhiên. Cuối cùng không biết do ai nêu ý kiến đề nghị anh chàng đẹp trai biểu diễn một bài. Tôi cứ nghĩ Nghệ Lạc Trần không biết hát, không ngờ anh ấy hăng giọng rồi nhẹ nhàng cất tiếng hát...

“Lá rụng theo gió bay về đâu,

Còn trên không trung tiếng xào xạc,

Giống như đôi cánh của thiên sứ,

Bay qua hạnh phúc của đôi ta.

Những nơi tình yêu từng tìm đến,

Vẫn như lưu hương ngày hôm qua,

Còn sự ấm áp quen thuộc ấy,

Giống như đôi cánh của thiên sứ,

Bay qua trái tim của đôi ta.

Tôi tin rằng em vẫn ở đây,

Chưa từng rời xa tôi một ngày,

Tình yêu của tôi như thiên sứ,

Sẽ bảo vệ em chăm sóc em,

Nếu như cuộc đời chỉ có vậy,

Tôi sẽ tìm một thiên sứ thay tôi chăm sóc em...”

Âm thanh của anh rất nhẹ, dường như những nốt nhạc đang du dương bay trong không gian.

Không khí trong xe yên tĩnh đến kì lạ. Mọi người hình như đang lắng nghe một đoạn của câu chuyện tình yêu bí thảm thê lương.

Tôi khẽ mở cánh cửa xe, mùi dừa êm dịu phả vào. Ở phía xa, phong cảnh của Nam Hải núi non trùng điệp, biển xanh mênh mông... Đây chính là mùi dừa trong giấc mơ của tôi. Tâm trạng tôi lúc này vô cùng thoải mái.

Trong xe không biết từ khi nào Nghệ Lạc Trần và bé gái đã hát bài đồng dao. Anh hát bằng giọng trầm ấm cùng với giọng bé gái còn non nớt, thật là hay. Về sau mọi người trong xe cũng hòa vào hát cùng anh và cô bé.

Tôi nghĩ, sau này cho dù tôi có đầu bạc răng long, thậm chí tôi có bị mất trí nhớ thì chắc chắn tôi vẫn nhớ rõ được âm thanh của anh ngày hôm nay, cũng vẫn ghi lại hình ảnh của Nghệ Lạc Trần vào giờ khắc này.

Chương 14: Chân trời góc bể

Chúng tôi đi vào thành phố ven biển tràn ngập hương vị dừa. Đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được ánh mặt trời và gió ẩm của mùa hè giữa tiết đông lạnh giá. Sự bận rộn, thậm chí cảm giác muốn trốn chạy đã không còn tồn tại vào giờ khắc này trong tôi.

Giống như có người nói, bụi trần rồi cũng sẽ rơi xuống...

“Em mệt không?”

Nghê Lạc Trần quay lại hỏi tôi. Bé gái trong tay anh cũng nhìn về phía tôi khuyến khích. “Chị ơi, mau lên.”

Tôi kéo mũ che nắng, hít hà mùi dừa thơm. “Mặt trời ở Hải Nam sao mà dữ dội vậy nhỉ?”

“Nắng gắt ở vùng nhiệt đới cũng là một nét đặc sắc, em cố gắng thưởng thức đi.” Nghê Lạc Trần nhìn tôi cười, đỡ lấy món đồ trong tay tôi. “Nào, đưa anh cầm cho nào. Lại còn là quân nhân nữa cơ đấy...”

“Quân nhân thì làm sao nào? Em chỉ không quen với khí hậu ở đây thôi.” Đứng vì có em bé ủng hộ mà dám chê cười người ta. Tôi tức giận hất tay anh, bước nhanh mấy bước vượt qua hai người. Sau lưng tôi văng vẳng tiếng cười của họ.

“Anh à, chân trời góc biển có còn xa không?”

“Sắp rồi, ở ngay trước mắt thôi. Em có nhìn thấy mấy hòn đá sừng sững ở phía xa kia không?”

Nhìn về phía xa... Hóa ra khái niệm “chân trời góc bể” chỉ là hai hòn đá to đặt cách nhau không xa, ngẩng đầu lên là nhìn thấy. Vậy thì cái khoảng cách xa nhất trên thế gian này rốt cuộc là ở đâu? Tôi bất giác quay đầu nhìn

về phía người đàn ông mặc bộ quần áo trắng bay bay trong gió ở đằng sau mình. Anh đang mỉm cười và đưa cánh tay vững chãi ra để che ánh mặt trời gay gắt cho cô bé đứng ở phía trước. Chính là nụ cười này đã từng gột bỏ đi những bóng đen trong trái tim tôi một cách nhẹ nhàng, từ từ và âm ập.

Lúc này chân trời góc bể như hiện ra trước mắt.

Sự mệt mỏi trong chặng đường du lịch rồi cũng được đổi lại bằng tâm trạng vui vẻ.

Đến khu vực lặn ở Nam Á, tôi chợt thấy mình thật hưng phấn.

Trời xanh, biển mặn, ánh mặt trời và bãi cát trắng như tuyết, lại còn hàng dừa cao sừng sững đứng ven bờ, tôi không thể nào dùng lời nói để miêu tả được cảnh đẹp như mơ đang hiện ra trước mắt. Chỉ còn giấc mộng thừa ban đầu, tôi từng không biết bao lần mơ ước được dạo chơi dưới đáy biển, làm bạn với những dãy san hô, cảm giác từng đàn cá ngũ sắc đốm màu bay lượn xung quanh.

“Chúng tôi không lặn.”

Khi hướng dẫn viên đang thống kê những người muốn tham gia lặn thì đằng sau tôi vang lên một âm thanh ngược lại. Tôi quay người lại nhìn Nghe Lạc Trần. Vẻ mặt hơi lạnh lùng và cố chấp đã làm tan giấc mộng lặn xuống đáy biển sâu của tôi. Anh nói xong mà không hề nhìn lại tôi rồi đi nhanh ra phía bờ biển.

Tôi chạy theo anh và cố gắng thuyết phục. “Nghe Lạc Trần, em đã mơ ước từ rất lâu rồi. Anh để em lặn đi có được không?”

“Rất nguy hiểm.” Anh dừng bước và quay đầu lại nhìn tôi, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. “Em đừng nói nữa. Anh không thể giao tính mạng

em cho huấn luyện viên dạy lặn được.”

“Vậy anh lặn cùng em?”

“Tay anh không được dính nước.” Anh trả lời một cách lạnh lùng.

Tôi biết anh đang tìm lí do. Khi tay anh bị nặng nhất thì đã nhúng nước, hướng hồ bây giờ đã k hông có vấn đề gì lớn. Tuy nhiên tôi không hiểu tại sao anh lại cương quyết như vậy. Tôi khẩn cầu anh lần cuối, muốn anh lặn cùng tôi nhưng cũng bị anh từ chối. Đây là lần đầu tiên tôi thấy tính gia trưởng và sự cố chấp không thể hiểu nổi của anh.

Từ lúc đó tôi không nói chuyện với anh nữa. Tôi nhìn ra biển lớn, ngắm những người đang mặc quần áo lặn được huấn luyện viên giảng giải cách xuống biển mà trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Tôi nghĩ, nếu như là Giang Triều, anh nhất định sẽ vui vẻ lặn xuống đáy biển, cùng tôi cảm nhận được vẻ đẹp và sự huyền bí của nơi ấy.

Từ tâm trạng hào hứng lúc ban đầu, bây giờ trong tôi chỉ là cảm giác thất vọng và hối tiếc. Còn Nghê Lạc Trần đang ngồi bên cạnh tôi cười đùa, viết chữ lên nền cát cùng bé gái.

Buổi tối mọi người trong đoàn đi thưởng thức một trò giải trí đặc sắc khác, chỉ có tôi và Nghê Lạc Trần lưu lại trong khách sạn nghỉ ngơi.

“Em không đi thật sao? Nghe nói những Grateai^[1] đó còn xinh đẹp hơn người thường rất nhiều.”

[1] Nam uống hoócmon và chuyển đổi giới tính thành nữ.

Nghe anh nói, tôi liền ngồi bật dậy, bóc toạc cái mặt nạ trên mặt ra và nói: “ Anh thích thì tự mình đi, không ngờ rằng anh cũng có sở thích quái dị

như vậy. Có phải là anh thường xuyên làm việc với các cô gái xinh đẹp nên thẩm mỹ của anh lệch lạc rồi, cần phải thay đổi khẩu vị để kích thích tinh thần?” Lời nói hơi bị kích động của tôi cũng không hẳn là muốn trả đũa lại Nghệ Lạc Trần mà chỉ là khi nghe đến từ “Grateai”, tôi có hơi phản cảm. Tôi không thể công nhận bừa là họ đẹp, chỉ là cảm thấy hơi khác người và không bình thường, tôi cũng khá đồng cảm với vận mệnh của họ.

Nghê Lạc Trần cười cười đi đến ngồi xuống cạnh giường tôi. Anh vừa dùng khăn tắm lau khô nước trên tóc, vừa nói” “Anh cũng chỉ biết là không nên khen một người phụ nữ khác trước mặt người phụ nữ, ai biết được rằng đến Grateai cũng không được khen...”

“Anh thôi đi. Em cũng không đến mức đi ghen tị với họ đâu. Hơn nữa, mỹ nam Nghệ Lạc Trần đang ở trước mắt rồi, em cần gì phải đi chiêm ngưỡng Grateai nữa.”

Nhìn thấy bộ dạng nhận thua thê thảm của Nghệ Lạc Trần đúng như ý muốn của mình, tôi có chút hả hê trong lòng. Tôi vui sướng lắm bậm một khúc hát trong miệng.

Nghê Lạc Trần, cứ coi là anh là đàn ông đi, nhưng là một người đàn ông thấy nước cũng sợ.

Đêm khuya, tôi gục xuống ban công để thưởng thức làn gió biển Nam Hải. Sự nhẹ nhàng mềm mại của nó giống như nụ hôn của người tình, vừa mê hoặc, lại vừa dịu dàng. Lúc đó tôi nửa như say bởi thành phố ven biển tràn ngập hương thơm của dừa, nửa như rơi vào tâm trạng vô cùng khó tả, không thể nói ra được.

“Ngủ sớm đi em, cho dù thời tiết có ấm áp thì để gió thổi lâu thế cũng không tốt... Còn nữa, sau này anh sẽ không cố chấp như vậy nữa.”

Nghê Lạc Trần đứng sát và phả hơi thở nhẹ nhàng vào tai tôi, không biết có phải anh đang xin lỗi vì việc không cho phép tôi lặn lúc ban ngày không, nhưng thú thực trong lòng tôi không còn giận anh nhiều nữa. Tôi cũng không phải là người không hiểu chuyện. Tôi hơi vô tâm, nên quên hết cái nọ cái kia trong chuyến du lịch có phần vội vàng này, nhưng những thứ tôi cần thì đề có thể tìm được trong hành lí của anh. Đây là điều mà tôi chưa hề nghĩ đến. Suốt cả quãng đường anh đều vô cùng quan tâm đến tôi. Những điều này tôi đều nhìn thấy và để trong lòng nhưng tôi không thể hiểu được tại sao mình lại thích bắt nạt anh như vậy, hay như lời anh nói, tôi rất sung sướng khi bắt nạt anh.

Quay lại giường, tôi phát hiện anh vẫn đứng đó, mắt nhìn qua cửa sổ, lưng quay lại với tôi. Anh đứng đó rất lâu không hề động đậy.

‘Anh không ngủ à?’

“Trong lòng em, anh có phải là một người đàn ông nữa không?”

Hóa ra Nghê Lạc Trần cũng đang làm bộ với tôi. Tôi quay người đi không thèm để ý đến anh nữa. Một lát sau nghe thấy tiếng anh ho khẽ, tôi liền không chịu được nữa và nói: “ Nếu như anh bị cảm, anh mới đúng là không phải đàn ông.”

Phía bên kia giường quả nhiên trũng xuống, cánh tay quen thuộc nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi, siết chặt: “Lạc Tuyết, em ghét anh không?”

Cơ thể anh hơi lạnh, cũng có vẻ như đang run lên. Tôi đặt tay mình xuống phần dưới áo ngủ, từ từ vuốt lên đốt sống lưng của anh.

Đột nhiên anh đè mạnh tôi xuống, hơi thở gấp gáp...

“Lạc Tuyết... Lạc Tuyết...”

Anh cứ gọi tên tôi như vậy, giống như anh đã gọi hàng nghìn hàng vạn lần trong tim mình. Những nụ hôn tới tấp như mưa rơi xuống cổ cùng những vị trí nhạy cảm trên cơ thể tôi, tôi căm khát vọng không thể nói được của anh.

Tôi nhận thấy, thời điểm mà đàn ông bộc lộ bản năng cũng là thời khắc mà anh ta uy quyền nhất, cũng chính là lúc anh ta mềm yếu nhất. Tôi gio tay ôm chặt eo của anh, áp cơ thể mình vào anh một cách không thể cưỡng lại được...

Chúng tôi cùng với đoàn du lịch cưỡi ngựa xem hoa một vài cảnh đẹp ở vùng Nam Á trong hai ngày. Tuy hơi vội vàng nhưng chúng tôi cũng hòa nhập được với các thành viên khác trong đoàn, tình cảm của mọi người khá khăng khít. Ngày thứ ba, Nghê Lạc Trần quyết định tách đoàn, đưa tôi đi thăm các danh lam thắng cảnh ven biển trong hai ngày. Anh nói để bù đắp lần không được lăn xuống đáy biển của tôi.

Khi bé gái sáu tuổi khóc và ôm lấy cổ của Nghê Lạc Trần như không muốn rời thì một người quen với việc chia li như tôi cũng thấy ngậm ngùi. Có lẽ trong cuộc đời chúng ta có những gặp gỡ bất ngờ rồi sau đó là sự chia li cũng hết sức bất ngờ.

Vẫy tay tiễn đoàn du lịch lên xe, tôi hỏi Nghê Lạc Trần: “Sao đột nhiên anh lại muốn tách đoàn như vậy?”

“Nếu như còn không tách đoàn ra thì sau hai ngày nữa, kẻ khóc lóc sẽ chính là em. Có lúc, dựa dẫm chỉ là một thói quen...”

Tôi cúi đầu không nói, không biết từ “thói quen” mà anh vừa thốt ra là ám chỉ Giang Triều hay ám chỉ chính anh.

Một lần nữa chúng tôi lại quay trở lại vùng vịnh Nam Á. Khi đó tôi cũng không muốn lặn nữa, chỉ muốn yên tĩnh ngắm cảnh và hàng dừa ven biển.

“Không phải em muốn xuống biển sao? Em thay áo tắm đi.”

“Thế còn anh?”

Đưa tay nhận lấy bộ quần áo tắm ở trên tay Nghê Lạc Trần, tôi bất giác hỏi. Nghê Lạc Trần không trả lời, chỉ cười cười rồi đi lại quây cho thuê phao tắm.

Tôi thay xong quần áo, lấy chiếc phao cứu hộ chắc chắn giống như sấm xe từ tay anh. Tôi không nhịn được cười. Nghê Lạc Trần không hề cười, vẫy vẫy cái còi thủy tinh đeo ở trên cổ và nói: “Em đi đi, đừng đi xa, nếu như anh thối còi thì em nhớ quay lại ngay nhé.”

“...”

Hồi lâu sau tôi mới như tỉnh giấc. Tôi giận dỗi giành lấy chiếc còi của anh nói: “Anh đang đi chăn trâu hay chăn dê mà cần còi vậy?”

Anh cười cười và bỏ cái còi thủy tinh vào tay tôi không hề đắn đo. Tôi khoác phao cứu sinh đi ra ngoài biển. Đột nhiên quay lại và hét to với anh: “Đừng đi xa, em thối còi là anh nhớ vẫy tay về phía em nhé...”

Không ngờ chỉ là một câu nói đùa thôi nhưng anh gật đầu rất thành thật.

Nước biển ngập qua đầu gối, qua eo và từ từ ngập qua ngực tôi. Nó không ấm như tôi tưởng tượng mà có phần hơi lạnh. Cái còi thủy tinh mà tôi đeo trước ngực nổi đập dềnh trên sóng. Không hiểu tại sao tôi có cảm giác, chiếc còi như một sợi dây màu nhiệm nối tình cảm của tôi và Nghê Lạc Trần lại. Tôi bất giác nhìn lên trên bờ, bầu trời xanh ngắt, bãi cát trắng

xóa, những hàng dừa cao cao phía sau đường như đã trở thành một bức tường mờ nhạt. Còn một anh chàng tuần tú để trần ngực, mặc chiếc quần trắng như cát thì lại hiện lên rõ mồn một.

Nhìn anh trông giống như là ánh mặt trời trong lòng tôi.

Có người nói, cuộc đời là một chặng đường dài không có đích. Nhưng tôi không đồng ý với ý nghĩ tiêu cực này. Tuy trước khi đến đảo Hải Nam tôi đã từng nghĩ, sẽ bỏ lại ở thành phố xa lạ này cảm giác mệt mỏi của tôi, để mặc cho nó biến mất hoặc tan nát đi. Nhưng cuối cùng khát vọng trong lòng tôi lại được ánh mặt trời rọi đến.

Vậy Giang Triều là gì trong tôi?

Tôi không thể lí giải được tại sao vào giờ khắc này tôi lại nhớ đến cái tên Giang Triều. Bỏ mặc cái phao cứu sinh, tôi để cho mình chìm xuống biển, bỏ mặc hồi ức nhớ nhớ quên quên trôi trong đầu. Ở ven biển thành phố D, cặp tình nhân trẻ tuổi chạy bộ và cười vang trên bờ cát, hôn nhau dưới biển...

“Lạc Tuyết... Lạc Tuyết...”

Không biết có phải do hoang tưởng hay không nhưng tôi nghe thấy tiếng ai đó đang gọi mình. Là Giang Triều sao? Tôi lắng tai nghe kĩ, lúc lâu sau mới tỉnh lại, bơi vội lên mặt biển. Bóng dáng trên bờ biển của anh đã biến mất. Khi thu hẹp tầm nhìn tôi mới phát hiện, có một đám người lơ lửng trên mặt biển cách tôi không xa...

Chương 15: Sắc màu ngưng đọng...

Tôi nhìn thấy hai người đàn ông đang cứu một người đang bị đuối nước. Người đàn ông đó dường như cứ muốn đi ra xa bờ thêm.

Trực giác mách bảo tôi, nhất định là Nghê Lạc Trần đã xảy ra chuyện rồi.

“Đánh cho anh ta ngất đi, nếu không rất khó đưa anh ta lên bờ.”

Nghe hai người đó thương lượng một cách rất khó khăn ở trên mặt nước, tôi vội vàng hét lên: “Đừng đánh, anh ấy là chồng tôi...”

Không biết do âm thanh của tôi bị gió biển thổi bạt đi hay là hai người đàn ông đang cứu người bị nạn quá chuyên tâm, tiếng hò hét của tôi dường như không có hiệu quả chút nào. Mọi người xung quanh cũng xúm vào tạo thành một đám đông hỗn loạn.

Tôi vừa bơi thục mạng về phía đó, vừa gọi tên Nghê Lạc Trần bằng một âm thanh run rẩy. Nhưng anh ấy vẫn cứ cố chống cự, giống như một người tuyệt vọng đang cố gắng giành giật lấy sự sống ở lần ranh giới của sự sống chết. Lúc này tôi có cảm giác mình bị một vật nhọn đâm thẳng vào tim, đau nhói.

Tiểu Nê, anh phải nghe lời, đừng phản kháng nữa, em không thể có chuyện gì đâu...

Đột nhiên tôi nhìn thấy cái còi nổi trên mặt nước liền đưa ngay lên trên miệng.

Một âm thanh lạnh lạnh xé toạc mặt biển, xung quanh dường như không có tiếng gió, tiếng nước hay âm thanh huyền ảo nữa... Cả thế giới như yên tĩnh lại vào lúc đó...

Tôi cũng sức tỉnh bởi tiếng còi, sững người lại một chút rồi ra sức bơi về phía đám người đang yên tĩnh lại... Khi tôi bơi lại gần họ, chỉ còn một dải chân thì nhìn thấy Nghê Lạc Trần nổi lên trên mặt nước, mấy lọn tóc ướt vắt lên trán càng làm cho khuôn mặt anh càng nhợt nhạt hơn. Anh ngậy ra nhìn tôi, miệng cố nở một nụ cười nhưng lại làm cho tôi rơi lệ.

Tôi mở rộng cánh tay, cố gắng nhìn anh cười và nói: “Lại đây...”

Mọi người lúc đó buông anh ra, anh giống như được động viên, nhào lại phía tôi.

Khi anh ôm tôi vào lòng, tôi dường như tìm lại được tất cả những điều mà mình đã đánh mất, cả sinh mệnh và cả thế giới...

“Anh ta bị thần kinh sao? Không biết bơi sao lại ra chỗ sâu như vậy? Chúng tôi ra sức cứu, anh ta lại ra sức chống cự...”

Phía sau lưng Nghê Lạc Trần có tiếng mắng của ai đó. Sự cảm kích vốn có của tôi đã biến mất không còn nữa. Tôi không phải là người vô ơn, chỉ là tôi không cho phép bất cứ một ai nói anh ấy như vậy. Tôi nghĩ nhất định là anh không tìm thấy tôi nên mới lao ra biển bất chấp tính mạng của mình.

Tôi không quan tâm những lời mọi người nói, chỉ thắm thì vào tai Nghê Lạc Trần: “Anh thả lỏng một chút đi, nếu không thì cả hai chúng ta sẽ chìm xuống đáy biển...”

Đột nhiên anh buông tay tôi ra, do sợ hãi nên anh bị chìm xuống. Tôi gắng sức kéo anh lên, dạy cho anh cách giữ hơi thở và cách thả lỏng mình... Anh nhất nhất làm theo lời tôi, giống như một đứa trẻ biết vâng lời. Anh đã giao cả tính mạng của mình cho tôi, hoặc nói một cách khác, khi ở bên nhau, chúng tôi đã không còn quan tâm đến vấn đề sống và chết nữa. Tôi đã nghĩ như vậy.

Lúc này có người bơi lại hỏi tôi có cần giúp đỡ không. Tôi lắc đầu từ chối. Dựa vào sự bướng bỉnh của tôi và sự kiêu ngạo của Nghê Lạc Trần, chúng tôi đã đặt mình vào khoảng giữa của trời đất, không một ai có thể chen vào được...

Không biết phải trải qua bao lâu tôi và anh mới bò được lên bờ. Nghê Lạc Trần nhổ ra vài ngụm nước biển. Tôi còn không chắc chắn anh ấy có việc gì không bèn nói nhỏ: “Đi về phía kia đi, nếu không nước triều lên có thể sẽ cuốn theo cả em và anh xuống biển mất”

Cố gắng gom hết sức lực, chúng tôi dựa vào nhau bước đi từng bước, đến được chỗ an toàn mới đổ người xuống...

Bãi cát trắng vẫn rất mềm mại. Ánh mặt trời vẫn cứ nóng bỏng, rực rỡ như nó đã từng. Anh cầm chặt tay tôi nhất quyết không rời. Tôi nghĩ, đó có thể là chút sức lực còn lại của anh. Con người thật giống như những hạt bụi trần, lúc bay lên lúc rơi xuống, chẳng là gì giữa cõi nhân gian bao la, duy chỉ có sinh mạng đối phương mới có sức nặng và quý giá trong lòng chúng ta.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Mặt trời lặn về phía tây, gió biển mang hơi lạnh thổi đến. Tôi đứng lên thì phát hiện anh ấy đã ngủ, khuôn mặt trắng nhợt như bãi cát, yếu đuối đến mức dường như anh sẽ bỏ tôi mà đi ngay ở thời khắc đó. Tôi vội vàng lay anh: “Nghê Lạc Trần, anh dậy đi, dậy mau đi,...”

Khi không thấy có phản ứng gì tôi đột nhiên bật khóc một cách bất lực: “Tiểu Nê, lúc sinh nhật anh, em sẽ không quên nấu mì trường thọ cho anh ăn nữa. Nếu như anh bỏ em đi, em biết nói với ông nội như thế nào đây...”

Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt má tôi, giống như bao lần anh đã từng lau nước mắt cho tôi, “Đồ ngốc, đừng khóc nữa. Anh không chết đâu, bởi vì anh không biết giao em cho ai. Mà giao cho bất kì ai anh đều không yên tâm. Rồi cũng sẽ có ngày anh chết, nhưng anh sẽ thu xếp thỏa đáng mọi chuyện cho em.”

“Nghe Lạc Trần, những lời xui xẻo như vậy lần sau không cho phép anh nói nữa...” Lời nói nhẹ nhàng của anh làm tôi hoảng sợ. Tôi cúi người xuống, lấy nụ hôn điên cuồng ngăn không cho anh nói nữa.

Anh cười nhẹ, đẩy tôi ra.

“Quân nhân mà cũng mê tín sao?”

Tôi gật đầu, tiếp tục hôn anh, nói một cách rất bản năng: “Nếu như anh đồng ý sống cùng em cả cuộc đời, hãy dùng sự cuồng nhiệt của mình để đáp lại em đi...”

Không phải tôi mê tín mà là tôi sợ hãi, không muốn nghe anh nói tiếp nữa.

Quả nhiên anh cuồng nhiệt đáp lại tôi, từ cái ôm nhẹ nhàng cho đến cái ôm nghẹt thở, nó làm cho tôi có cảm giác giống như chúng tôi đang vờn nhau.

Rất lâu sau đó chúng tôi mới rời nhau ra, anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi, trong ánh mắt anh có những mảnh vỡ của mặt trời, toát ra ánh sáng trong veo dường như muốn thiêu cháy tôi ngay khoảnh khắc đó. Tôi bị anh nhìn thấu đến tận tâm can. Đột nhiên anh khẽ nhếch đôi môi đẹp đẽ rồi cười nhẹ. “Trong miệng em có cát...”

“...” Tôi nghĩ lại cái hôn vừa xong và cảm thấy hình như có những hạt cát nhỏ đang đọng lại trong miệng tôi, bất giác tôi bật cười: “Cát trong miệng anh thì có.”

Tôi giờ tay lau những hạt cát nhỏ còn trên mặt anh. Anh cũng dùng động tác như vậy để đáp lại tôi. Tay anh dùng lại trên mặt tôi... Tôi có cảm giác thật nhẹ, thật mềm mại, giống như bàn tay anh đang sờ vào một đồ vật bằng sứ vô cùng quý giá.

Mặt trời chiều cuối cùng cũng lặn xuống và mang đi những ánh sáng cuối cùng trong ngày.

Bầu trời và mặt biển đột nhiên mất đi màu sắc, chỉ còn là một màu xám đậm ngưng đọng lại, đến bãi biển màu trắng cũng trở nên trầm mặc. Cảnh vật này làm cho tôi nhớ lại nhà tôi ở thành phố D, nhớ lại bức tranh bị ngâm nước mà Nghệ Lạc Trần treo ở thư phòng, tất cả đều là một màu nâu xám, bầu trời xanh đen và biển như hòa vào với nhau, cảnh sắc rất thê lương, u uất, làm cho con người ta cảm thấy ngột thở. Màu sắc duy nhất đập vào mắt người khác là miếng gỗ màu nâu trôi bập bênh trên mặt biển.

Tôi không hiểu lắm về hội họa nhưng cũng có thể nhìn thấy đó là bức tranh độc thoại lần cuối cùng của một người đang tiến dần đến cõi chết. Tôi không hiểu tại sao Nghệ Lạc Trần lại treo bức tranh đó ở trong thư phòng, nơi mà anh ấy cũng rất ít khi đi vào đó...

“Có phải em đang nghĩ đến bức tranh treo trong thư phòng của anh không?”

Anh đột nhiên ngồi dậy hỏi tôi. Tôi bất giác gật đầu thừa nhận.

“Đó là tác phẩm cuối cùng của Nghệ Thiên Vũ...”

“Nghê Thiên Vũ?” Tôi cố gắng lục tìm quá khứ, đột nhiên nghĩ đến chồng Chu Oánh là người thích sưu tập tranh. Trong nhà cô ấy cũng có tranh của Nghê Thiên Vũ, tôi cũng được nghe qua những đồn đại về ông ấy, một họa sĩ tranh trù tượng rất tài ba nhưng đoản mệnh.

“Em từng xem qua tác phẩm của Nghê Thiên Vũ ở nhà Chu Oánh, nhưng không thấy u ám đến vậy...”

“Những bức tranh em xem đều là tác phẩm thời trẻ của ông. Về sau những bức vẽ của ông càng ngày càng đen tối. Ông không muốn để cho người khác nhìn thấy, tất cả đều được giấu trong nhà...”

“Sao anh biết được?”

Tôi nhìn anh một cách khó hiểu. Mặt anh quay lại với mặt trời nên tôi không thể nhìn ra được đó là tâm trạng gì.

“Ông ấy là chú của anh.”

“...”

“Bức tranh treo ở nhà là tác phẩm cuối cùng trước khi ông chết, nó ra đời trước khi ông mất có nửa tiếng đồng hồ thôi.”

“...”

Chương 16: Bóng dè

“Vào một ngày hơn hai mươi năm về trước, có một họa sĩ trẻ dẫn theo một cậu bé đến đây. Ông chăm chú nhìn ra biển để sáng tác. Từ lúc mặt trời lên cho đến lúc mặt trời lặn, ông đều không nói một câu. Khi hoàng hôn, mặt trời đẹp đẽ đang thu lại những ánh sáng le lói cuối cùng thì ông đi lại gần cậu bé con, treo cái còi thủy tinh lên ngực cậu bé.”

“Ông nói, Tiểu Nê, chú đi ra đằng này một chút. Nếu cháu sợ, hoặc khi cháu cần chú thì chỉ cần thổi cái còi này lên, chú nhất định sẽ quay lại với cháu ngay, cháu nghe rõ chưa nào?” Cậu bé vừa nghịch cát vừa gật đầu... Nhưng do cậu chơi quá say sưa nên quên mất thổi còi. Đến tận khi trời tối, cậu đói lắm rồi, cậu mới nghĩ ra cần phải đi tìm chú... Lúc cậu thổi còi lên thì đại dương đã vô cùng tĩnh mịch, đến tiếng sóng biển ì oạp cũng không còn nữa... Trên bờ, chỉ còn một bức tranh bị sóng biển đánh vào. Chú của cậu đã ra đi như vậy... Khi đó chú mới có hai mươi bảy tuổi thôi...”

“Về sau ông nội của cậu bé đã đến, sau một đêm dài tìm kiếm, thì thể người họa sĩ trẻ cũng được tìm thấy. Nhưng ông không bao giờ mỉm cười với cậu bé được nữa. Ông chỉ để lại duy nhất chiếc còi này và bức tranh đó...”

Giọng nói của Nghệ Lạc Trần rất thê lương, những ngón tay dài của anh vuốt ve cái còi treo ở trước ngực tôi. Ý nghĩa của nó đã vượt ra ngoài giá trị mà nó vốn có. Tôi nhẹ nhàng tháo nó ra, đặt lên tay Nghệ Lạc Trần, nhưng anh đã đeo lại lên cổ tôi một cách không do dự...

“Em nhận lấy nó đi. Khi em cần anh thì em hãy thổi nó lên. Bất luận anh cách xa em như thế nào thì cũng sẽ quay về bên em ngay lập tức, chỉ có điều... đừng thổi lên khi đã quá muộn. Có những thứ một khi mất đi rồi thì sẽ không bao giờ tìm lại được nữa.”

Lời nói của anh nhẹ nhàng như hư không, nhưng từng chữ từng chữ lại khắc sâu vào trái tim tôi. Tôi không dám lên tiếng động, thậm chí đến hơi

thở cũng cố gắng nhẹ nhàng. Nhưng tại sao chú của anh lại chọn cách ra đi, đó là một câu đố ở trong lòng tôi...

“Em lạnh hay là em sợ? Anh không nên nói với em những điều này...” Nghe Lạc Trần nhẹ nhàng ôm tôi, thực ra cơ thể anh còn lạnh hơn tôi rất nhiều.

Tôi lắc đầu nói: “Sau việc này gia đình mới đưa anh trở lại thành phố D phải không?”

“Đúng vậy. Ông nội nói anh bị hoảng sợ không ăn không uống, nắm chặt trong tay hai di vật duy nhất mà chú để lại. Khi còn sống Nghê Thiên Vũ là một người vô cùng đặc biệt, không có bạn bè, không có người yêu, cũng không hề giao du với bất kì ai. Những người thường xuyên trò chuyện với chú chỉ có anh và ông nội. Có thể nói, từ nhỏ anh lớn lên bên cạnh ông nội và chú, anh thân thiết với chú hơn bố mẹ rất nhiều. Khi đó không khí trong gia đình không được tốt, ông nội e ngại sự việc này sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời anh sau này nên đã đưa anh về nhà cô ở thành phố D... Từ đó về sau anh mới quen một cô bé tên là Lạc Tuyết. Cũng từ khi đó, thế giới của anh chỉ có hai màu, thế giới màu đen mà chú để lại và thế giới màu trắng mà Lạc Tuyết mang đến cho anh...”

Khó trách Nghê Lạc Trần ngày ấy cô đơn và kiêu ngạo hơn những đứa trẻ khác, thậm chí còn hơi tự kỉ nữa. Lẽ nào điều này lại có liên quan đến tôi hay sao? Cô gái mà chỉ nhìn thấy bóng trong những bức vẽ của anh là ai, đầu óc tôi tự nhiên trở lên vô cùng hỗn loạn.

Đêm đen, ánh sáng rọi sáng ra ngoài biển, nhưng cũng bị chìm trong màn đêm ngưng đọng. Sóng biển vỗ ì oạp vào bờ, giống như ai đó đang vỗ vào lòng tôi. Tôi đột nhiên có cảm giác sợ hãi, giống như anh sẽ rời ra tôi đi ngay trong giây lát nữa, thậm chí anh cũng bị đại dương mệnh mông nuốt vào. Còn thứ mà tôi có thể giữ lại được chính là cái còi treo trước ngực.

Nhưng tôi không phải là Nghê Lạc Trần, tôi không thể đặt số mạng mình vào chiếc còi nhỏ bé kia, hoặc có thể nói, trong lúc người ta đối diện với nỗi sợ hãi, không nên chỉ biết chấp nhận một cách tiêu cực. Dẫu có trốn chạy thì cũng là sự phản kháng tương đối tích cực.

“Đứng lên đi, chúng ta về thôi...”

Tôi kéo tay Nghê Lạc Trần, không để cho anh ấy có thời gian phản ứng, giống như ra lệnh anh đứng lên, đi về cùng với tôi... Tôi thừa nhận mình có đôi chút sợ hãi, sợ bị mất anh ấy. Nếu như nói sự ra đi của Giang Triều đã mang cả trái tim tôi đi thì liệu khi mất Nghê Lạc Trần tôi có còn đủ dũng khí và hi vọng để tiếp tục sống hay không?

Về khách sạn tôi tắm qua loa rồi nằm lên trên giường, mắt nhìn không chớp về phía cánh cửa nhà tắm. Lúc này nỗi sợ hãi ngoài biển cũng dần dần tiêu tan trong tôi...

Một lúc sau Nghê Lạc Trần mặc áo tắm màu trắng bước ra, dây buộc hồ hững vắt ngang qua eo, những lọn tóc ướt lướt thướt phía trước rủ xuống đầy gợi cảm... Ánh mắt tôi dừng lại ở nhân trung của anh. Anh đúng là một người quá thích tắm. Bây giờ sắc mặt khuôn mặt anh đã trở về là màu trắng vốn có của nó, thậm chí còn mang một chút láng mịn sau khi tắm xong.

Anh đi về phía giường, bàn tay anh đặt lên trán tôi. “Sắc mặt em không tốt, có phải bị mệt quá không? Lát nữa em muốn ăn gì?”

Tôi không nói, giơ tay ôm lấy eo anh, úp mặt vào lòng anh. Lúc này đây, nói cái gì cũng trở nên thừa thãi.

“Ngoan, đừng vội... Anh đề em có đau không?” Anh bị mất cân bằng, đè vào người tôi, sau đó vội vàng đỡ cơ thể mình lên. Nhưng sao tôi không vội chứ, cũng chẳng cho anh cơ hội để nói chuyện nữa, tôi lật người đè anh

xuống, hôn tới tấp lên môi anh, nuốt vào cổ họng mình tất cả những lời mà anh định nói. Tôi muốn anh giống như một người đàn ông, cần tôi, thậm chí chiếm hữu tôi, thực hiện lời hứa sẽ bảo vệ tôi suốt đời... Tôi nghĩ tôi điên mất rồi. Nhưng lúc này Nghê Lạc Trần còn điên dại hơn tôi, anh chắc cũng không ngờ là tôi lại chủ động và vội vàng như vậy...

Ngoài hôn anh ra, tôi cũng không biết tiếp theo nên làm gì...

“Nào, để anh...”

Giọng anh khản đặc, hơi thở gấp gáp đè tôi xuống để nắm lại quyền chủ động.

Chiếc áo ngủ mỏng manh sao chống lại được dục vọng đang mạnh mẽ dâng trào. Trong chốc lát, chúng tôi đối diện nhau một cách thành thật nhất. Bình thường anh rất nho nhã nhưng thời khắc này lại vô cùng gợi cảm và hoang dại. Anh chiếm đoạt và sở hữu tôi một cách không thương tiếc... Lúc này đây, anh đa tình và sinh động, còn có đôi chút quân phiệt và khá ghê gớm. Nhưng tôi thích tuýp người đàn ông như vậy, không liên quan gì đến dục vọng, chỉ đơn thuần là thích sự hấp dẫn và dữ dội nam tính của anh.

Không biết chúng tôi lao vào nhau trong bao lâu, chỉ là cảm thấy giống như là sức cùng lực tận. Chúng tôi cầm tay nhau, nằm trên giường thở hổn hển...

Một lúc sau, anh định đứng dậy, tôi vẫn không muốn rời xa anh...

“Lạc Tuyết ngọc ngà, anh phải vào nhà vệ sinh...”

Anh cười và buông tay tôi ra, lấy chiếc khăn tắm để cạnh giường quần vào eo, nhưng lại bị tôi kéo xuống.

“Anh không phải che cũng rất đẹp...”

Anh nhìn tôi vài giây, đột nhiên cười nói: “Em thích nhìn cơ thể anh hay sợ anh rời xa?”

Đều có.

Nghê Lạc Trần, tại sao lúc này em lại sợ bị mất anh đến vậy?

Tôi nhìn theo bóng anh. Nụ cười của anh mang một chút ấm áp và ngạo mạn, giống như ánh mặt trời sáng sớm soi vào trái tim tôi. Đó mới là Nghê Lạc Trần. Mềm yếu không thuộc về bản chất của anh, ngạo mạn và lạnh lùng mới đúng là Nghê Lạc Trần...

Đột nhiên anh ngồi xuống, nhìn tôi chăm chú. Anh nói: “Lạc Tuyết, yêu một người không được yêu quá sâu sắc, nếu không một ngày nào đó mất đi thì em sẽ không còn gì nữa.”

Tôi nghĩ, Nghê Lạc Trần có lẽ đã yêu tôi rồi, chỉ là không sâu sắc và bướng bỉnh như thế thôi...

Quay về thành phố D, triển lãm thời trang của Nghê Lạc Trần đã bước vào giai đoạn tập luyện cuối cùng. Tôi cũng bị lo lắng theo nhưng Nghê Lạc Trần vẫn rất bình tĩnh, không biết là bởi anh không coi trọng nó hay là anh quá tự tin. mấy ngày này, các trung tâm vui chơi giải trí, tạp chí tuần thời trang đều quảng bá rộng rãi về nhà thiết kế thời trang trẻ trung nổi tiếng này. Nhìn thấy những tiêu đề dạng như “Nghê Lạc Trần, thần thoại sáng tạo hoàn mỹ trong giới thời trang Trung Quốc”, tôi bật cười...

“Cười gì vậy? Bữa sáng ngon thế kia, ăn xong rồi hãy xem...”

Nghê Lạc Trần uống một ngụm sữa rồi nhìn tôi. Hôm nay là ngày triển lãm chính của anh, nhưng tôi vẫn thấy anh giống như thường ngày, tám giờ rồi mà vẫn ở nhà ung dung ăn sáng. Tôi cũng thả lỏng người ra, đưa cho anh tờ tạp chí, tiếp tục cười: “Anh trả cho tạp chí này bao nhiêu tiền để nó tâng bốc anh vậy? Em đọc mà còn thấy nóng mặt...”

Có thể đã quen với việc bị tôi cười nhạo, anh cũng không bực tức. Anh bỏ tờ tạp chí sang một bên và thủng thẳng: “Tiền mà chồng em kiếm được là tiền mồ hôi nước mắt đấy, anh không phí tiền như vậy đâu.”

Như vậy cũng đúng, tôi kết hôn với Nghê Lạc Trần lâu thế rồi, ngoài biệt thự hào nhoáng và chiếc xe sang trọng thì anh cùng tôi sống một cuộc sống rất bình thường. Cũng không hẳn là vì Nghê Lạc Trần keo kiệt, mà là chúng tôi đều muốn sống một cuộc đời như người khác.

Ăn xong bữa sáng, anh khoác lên người bộ lễ phục màu đen. Đây là lần thứ hai tôi thấy anh mặc nghiêm chỉnh như vậy ngoài hôm cưới. Anh nho nhã đi xuống dưới tầng, ôm tôi, vẫn là sự dịu dàng của thường ngày. “Anh đi đây, có thể sẽ về muộn. Em qua nhà mẹ nhé. Buổi tối nhớ đi ngủ sớm.”

Tôi hít hà mùi quần áo của anh, vẫn là mùi nước hoa Eau de Cologne, không biết tối nay anh sẽ chúc mừng cùng với ai. Liệu có phụ nữ không? Tôi đồ rằng chắc không chỉ có một người phụ nữ mà thôi...

“Em nghĩ gì vậy?” Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối của tôi, cười hỏi.

Tôi lắc đầu: “Không cần em đi cùng thật sao?”

“Ừ. Đây không phải là lần đầu tiên anh tổ chức triển lãm, cũng không phải là lần cuối cùng. Hơn nữa, em không thích hợp lắm với những sự kiện như vậy, đừng gượng ép chính mình, ngoan ngoãn ở nhà xem tivi nhé.”

Chiếc xe Lamborghini từ từ ra khỏi tầm mắt tôi. Làn hơi anh dần dần tan vào trong không khí. Tôi đứng ngây nhìn theo chiếc xe anh khuất đi. Tại sao anh thấy là tôi không thích gượng ép bản thân?

Chương 17: Sắc màu như sương khói...

Sau khi nghe Nghệ Lạc Trần đi khuất, tôi quay về nhà mẹ.

Nhà yên tĩnh, chỉ có mẹ tôi đang đeo kính lão ngồi trong phòng khách, vừa đan quần len vừa xem tivi. Bà nhìn thấy tôi vào, vội vàng dừng lại và đỡ lấy áo khoác mà tôi vừa cởi ra...

“Hôm nay Nghệ Lạc Trần tổ chức triển lãm thời trang gì cơ mà? Sao con lại về nhà thế?”

“Con không thích ồn ào nên không đi.” Nói xong tôi ngồi lên ghế sa lông, duỗi thẳng chân, tiện tay cầm chiếc quần mà mẹ tôi đang đan dở và nói: “Con đã nói với mẹ đã bao lần rồi, lần sau mẹ đừng có đan những thứ này nữa. Vừa hại mắt, vừa dễ bị đau vai. Hơn nữa mẹ xem xem, bây giờ ai còn mặc những thứ như thế này nữa?”

Mẹ tôi không nghĩ như vậy, bà cười nói: “Mẹ vẫn mặc cái quần nhung mà con mua cho mẹ đấy. Mẹ chỉ đan cho bố con thôi, bố thích mặc quần mẹ đan.”

“Ôi, đúng là vợ chồng già mà tình cảm vẫn còn mặn nồng quá.”

Tôi cười đùa, trong lòng lại có chút ngượng mộ. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng nhìn thấy tình yêu bùng bùng mãnh liệt của bố mẹ, nhưng tình cảm

của họ giống như là nước chảy, không bao giờ ngưng lại. Hoặc có lẽ tình yêu đích thực là như vậy, giống như trận mưa nhỏ giữa mùa hè nóng nực khiến cho người ta nhớ mãi, có một chút dịu mát, một chút ngọt ngào ở đầu lưỡi...

Mẹ giúp tôi treo áo lên trên mắc, đột nhiên quay người lại hỏi: “Lạc Tuyết, không phải là mẹ nói con, nhưng chẳng ai làm vợ như con đâu...”

“Không phải con đã làm một người vợ tốt hay sao?” Tôi vừa chuyển kênh tivi một cách vô ý thức, vừa hãnh diện trả lời mẹ.

“Chẳng gì thì hôm nay cũng là ngày quan trọng của Nghê Lạc Trần, con lại chạy về nhà để được yên tĩnh. Mẹ thấy thằng bé đã quá chiều con rồi. Trừ phi...” Mẹ tôi bất giác nhìn từ đầu đến chân tôi bằng ánh mắt rất kì lạ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở bụng tôi: “Tháng này con đã thấy chưa?”

“Cái gì mà thấy hay không thấy...” Tôi bỏ dở câu nói khi ý thức được ẩn ý của mẹ, mặt đỏ bừng lên: “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế, sao mà nhanh thế được.”

“Con kết hôn đã hơn hai tháng rồi, có cũng được rồi đây...”

“...”

Nhưng mà tôi và Nghê Lạc Trần mới thực sự cùng nhau được một tuần lễ mà thôi.

Đương nhiên là mẹ tôi không biết được điều đó. Vì thế tôi giả vờ chăm chú xem chương trình truyền hình, để cho mẹ đọc thoại, quả nhiên là mẹ tôi bắt đầu lải nhải một mình.

“Con đừng có búồng bình như vậy, mau chóng sinh một đứa khi còn trẻ, nếu như các con không có thời gian thì mẹ trông cho. Hơn nữa Nghê Lạc Trần lại là con một, ông nội nó nhất định mong tứ đại đồng đường.”

Chẳng phải con cái là chứng tích của tình yêu vợ chồng hay sao? Tại sao bây giờ lại biến thành bài tập mà những người trẻ tuổi phải nộp cho các bậc tiền bối thế?

“Lạc Tuyết à, mẹ thấy Nghê Lạc Trần đối xử với con quá tốt. Bây giờ chẳng có mấy đứa biết chiều chuộng vợ như vậy đâu. Hơn nữa nó lại là người có tiếng nói ngoài xã hội, con nhất định không được cứng đầu cứng cổ đâu đấy.”

Tôi bất giác nhìn sang mẹ, đúng là Nghê Lạc Trần đối xử với tôi tốt, nhưng sao mẹ tôi cũng biết được điều đó.

“Con nhìn mẹ như vậy là ý gì? Lẽ nào mẹ nói sai sao? Phụ nữ có hạnh phúc hay không là nhìn sắc mặt là biết ngay. Trông con hồng hào hơn trước rất nhiều, người cũng béo ra...”

“Vậy sao? Thế con đã phải giảm béo chưa?” Tôi nghịch ngợm sờ lên mặt mình, kịp thời ngắt lời mẹ. Nghê Lạc Trần đối xử tốt với tôi là bởi vì chúng tôi là vợ chồng, chẳng nhẽ tôi phải đi cảm ơn và hậu tạ sao? Hơn nữa, anh vốn là tuýp người đàn ông nhẹ nhàng, nếu như anh lấy được người phụ nữ trong lòng kia thì có lẽ sẽ chiều chuộng ngút trời ấy chứ.

Không hiểu sao cứ nghĩ đến đây thì tôi lại hơi chột dạ. Tôi quả là một người phụ nữ không có lương tâm.

Mẹ đi ra ngoài mua rau, đôi tai của tôi cuối cùng cũng được giải phóng. Đi vào căn phòng mà mình đã từng ở, tôi thấy mọi thứ vẫn được giữ nguyên, chỉ có điều vắng vẻ hơn trước một chút.

Chùm chuông gió màu tím treo ở trước cửa sổ đã bạc màu. Hồi tôi và Giang Triều vừa thi đỗ vào trường quân sự, trong một lần đi dạo cùng nhau, chúng tôi đã mua nó. Trong quân đội có những điều lệnh nội vụ rất nghiêm ngặt, các thiết bị đều được trang bị giống nhau, không được phép treo vật trang trí hay đồ chơi. Vì vậy sau khi mua xong, tôi giấu kĩ ở đáy hòm. Sau khi tốt nghiệp tôi mới mang về treo ở nhà. Nhưng tôi vẫn ở trong trường quân sự nên không có thời gian quan tâm nhiều đến nó. Không ngờ rằng bây giờ nó đã bạc màu, trở thành một kỉ vật.

Đúng vậy, nếu như không có gió, nó cũng không bao giờ phát ra những tiếng kêu leng keng lạnh lót.

Nằm trên giường, tôi thấy hơi cô đơn. Không rõ là cảm giác mà sáng nay Nghe Lạc Trần rời khỏi nhà để lại cho tôi hay là vì tôi tức cảnh sinh tình. Tôi vội đứng dậy tìm giẻ lau và lau cẩn thận cái chuông gió, gói lại và đặt nó vào tủ.

Không hiểu bụi trần đã phủ được bao lâu, suốt đời này tôi không muốn mở cánh cửa quá khứ ra...

[©DTV](#)

Ăn xong cơm tối, bố và mẹ xem tivi ở phòng khách. Tôi không có việc gì nên đi vào phòng Lạc Vũ tìm quyển tạp chí xem.

Trong phòng có mùi nhè nhẹ, một thứ mùi không thuộc về con gái. Nhưng cái mùi hương này dường như rất quen thuộc, tôi chợt nhớ đến mùi của Nghe Lạc Trần, là mùi của nước hoa Eau de Cologne. Chẳng nhẽ bây giờ đang chuộng nước hoa này hay sao? Tôi bất giác bật cười và bước đến trước giá sách, tiện tay lật mấy quyển tạp chí. Quyển tạp chí đầu tiên nói về Nghe Lạc Trần, một anh chàng mặc chiếc quần bò xanh đen, chiếc áo dài tay màu trắng buông thõng. Nghe Lạc Trần dù được chụp dưới phong cách

gì thì cũng đều vô cùng sáng sủa và đẹp trai, tuy nhiên vẫn cứ lạnh lùng. Tôi chợt buồn cười, ai mà biết được cái người có gương mặt như thế này lại có lúc điên cuồng dữ dội vậy chứ.

Nghĩ đến đây, tôi có cảm giác hơi rất mệt. Tôi thậm chí rửa mình sao lại nghĩ linh tinh đến những chuyện kia...

Lật hết mấy quyển tạp chí ở đó tôi mới phát hiện, số nào cũng đều có phỏng vấn hoặc hình ảnh của Nghệ Lạc Trần, thậm chí có mấy quyển từ vài năm trước cũng được giữ như mới. Xem ra cái cô bé Lạc Vũ này cũng ham chút hư danh, có khi giờ này còn đang ngồi bốc phét với bạn bè cũng nên. Nào là anh chàng thiết kế thời trang mà mọi người ai ai cũng biết kia là anh rể tôi, cũng là bạn thừa nhỏ của tôi, vân vân...

“Lạc Tuyết, màn diễn thời trang chuẩn bị bắt đầu rồi.”

“Vâng, con đến ngay.”

Nghe mẹ gọi, tôi vội vàng bỏ quyển tạp chí xuống và chạy ra ngoài phòng khách.

Trên tivi, chương trình biểu diễn thời trang đã được bắt đầu. Những cô người mẫu trẻ trung sải dài những bước thanh xuân, trình diễn những tác phẩm vô cùng bắt mắt thuộc về thế giới trắng đen của Nghệ Lạc Trần như “Số mệnh”, “Tàn cảnh”, “Hoa trong gương, trắng đáy nước”, “Luân hồi”, “Ánh sáng tàn lụi”...

Có thể khởi đầu của thế giới con người vốn chỉ có hai màu sắc đen và trắng. Không hiểu tại sao, tôi vẫn luôn cảm thấy, nó không chỉ là thế giới của Nghệ Lạc Trần, mà còn thuộc về tôi. Hoặc giống như anh đã từng nói, tôi đã mang đến thế giới màu trắng cho anh, nên tôi có thể tìm thấy hình bóng mình trong đó, vì thế tôi mới bị mê hoặc...

Khi gần kết thúc chương trình biểu diễn, vedette của chương trình mặc một bộ đồ dạ hội hoa trắng xuất hiện. Trái tim tôi run rẩy. Nếu tôi không đoán nhầm thì đây là lần đầu tiên Nghệ Lạc Trần mạnh dạn vận dụng màu sắc vào trong tác phẩm của mình. Mặc dù sắc màu rất trang nhã nhưng nó giống như khói xuân, vừa uyển chuyển giống như hoa tuyết, trông vô cùng dễ chịu.

Xem đến đây, mắt tôi chợt ướt ướt. Không thể phủ nhận Nghệ Lạc Trần là một nhà thiết kế thời trang tài ba, người đã dùng linh hồn để truyền bá cái đẹp. Tôi hồi hận vì không đến tận nơi chúc mừng cho anh.

Cuối cùng, Nghệ Lạc Trần bước ra từ trong hậu trường, xung quanh là những tràng pháo tay và những ánh mắt ngưỡng mộ. Anh vẫn khiêm tốn mặc bộ vest đen nhưng sang trọng, nụ cười nhàn nhạt. Mặc dù ngồi trước tivi nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của anh...

Trong một cuộc phỏng vấn ngắn ngủi, anh trả lời ngắn gọn đến mức người dẫn chương trình chỉ còn cách cười cười chấp nhận.

“Anh Nghệ, tại sao một buổi trình diễn thành công như vậy mà không tìm thấy hai chữ ‘vui vẻ’ trên mặt anh. Cố nhân nói, vui quá hóa khóc, vậy tại sao anh vẫn bình thản như vậy? Đây cũng là một mức độ cảm xúc sao?”

Nghệ Lạc Trần chỉ cười không đáp.

“Anh Nghệ, có người nói, đằng sau sự thành công của người đàn ông thường có hình bóng một người phụ nữ vĩ đại. Anh muốn nói với những người mẫu xinh đẹp sau lưng anh điều gì không?”

“Cảm ơn.” Nghệ Lạc Trần nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh còn muốn cảm ơn ai nữa vậy?”

“Người thân, bạn bè.”

“Hết rồi sao?”

“Hết rồi.”

Nghê Lạc Trần vẫn cười nhẹ.

“Lạc Tuyết, con xem miệng của con không ngậm lại được nữa kìa, hối hận vì đã không đến rồi chứ gì?”

Mẹ đột nhiên nói như vậy, tôi mới ý thức được mình đang cười ngây ngô, không thể kìm nén cảm xúc mà khép miệng lại.

“Vẫn nhớ Lạc Trần lúc còn nhỏ, hề ai định nói chuyện với nó là nó quay mặt đi ngay, không thèm để ý, ai mà biết được nó lại thành công như bây giờ.”

Tôi lặng lẽ đi ra ngoài ban công, những lời mẹ lẩm bẩm và thở dài ở phía sau tôi đã không còn nghe rõ nữa.

Bầu trời đêm được chiếu sáng bởi hàng nghìn hàng vạn ngôi sao, ánh trăng nhạt nhòa chiếu xuống lòng tôi. Là vợ Nghê Lạc Trần, tôi nghĩ đêm nay tôi có quyền kiêu ngạo và hạnh phúc.

Đột nhiên điện thoại di động rung lên, anh gọi cho tôi sao? Liệu có phải là thời khắc này đây, người mà anh muốn chia sẻ nhất là tôi? Tôi nhẹ nhàng nghe điện thoại, ở đầu bên kia yên ắng một lúc, sau đó chợt vang lên tiếng một người phụ nữ...

“Anh Lạc Trần, hôm nay anh nhất định phải đi. Chúng em đã vất vả mấy tháng trời, giảm cân không ăn không ngủ cũng đủ mệt rồi, dù sao thì cũng phải ăn mừng chứ ạ, anh đừng có làm tụt hứng thú của mọi người đấy.”

“Đúng vậy, anh mà không đi thì chẳng còn ý nghĩa gì cả. Chúng ta đi sớm về sớm, tắm táp rồi nghỉ ngơi...”

“Tổng giám đốc Nghê, hôm nay anh không trốn được đâu.” Giọng Từ Dĩnh vang lên.

Mọi người ồn ào xung quanh anh. Tôi cũng có thể hiểu được tâm trạng của anh khi đấy. Đợt trình diễn lần này, thành công không chỉ là của riêng Nghê Lạc Trần mà vị trí của các cô người mẫu cũng được tăng thêm. Snowlet là công ty đứng đầu trong số các công ty. Vì thế nhờ thành công của đợt trình diễn thời trang này, Snowlet có thể củng cố thêm vị trí vững

chắc của mình trong giới thời trang. Nhưng không hiểu tại sao, tôi cứ cảm thấy cay cay ở sống mũi... Có lẽ tôi cũng nên nghỉ thoáng một chút, tiếp xúc với phụ nữ cũng là một phần công việc của anh.

“Lạc Tuyết...” Cuối cùng thì cũng là giọng Nghê Lạc Trần, “Lạc Tuyết, hôm nay anh về muộn một chút, không thể từ chối được... Em đừng đợi anh, cứ ngủ ở nhà mẹ nhé.”

Anh nói rất nhẹ nhàng, không hiểu những người bên cạnh anh sẽ nhìn anh thế nào, liệu anh có để ý đến điều đó không nhỉ?

Im lặng một lúc, đột nhiên tôi nói: “Nghê Lạc Trần, anh rất cừ!” Đúng vậy, đó là điều mà suốt cả buổi tối hôm nay tôi muốn nói với anh.

Rất lâu anh mới gọi nhẹ tên tôi, cuối cùng nói ra ba chữ: “Anh nhớ em...”

Mười phút nói điện thoại chúng tôi chỉ nói được có như vậy. Những câu nói rời rạc nhưng chúng tôi đều hiểu cả, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Gác điện thoại tự nhiên tôi rất muốn về nhà, rất muốn ở đó chờ đợi người đàn ông của tôi trở về.

Chương 18: Đàn ông về muộn...

Đêm, những đám mây ngũ sắc ánh lên những đốm sáng giống như đám khói mỏng bao trùm lên các con đường trong thành phố.

Trên đường phố, từng dòng xe lao đi như mắc cửi. Tôi mở cánh cửa xe, một thế giới phồn hoa trước mắt được thay thế bởi một cảnh sắc khác, đó là những bộ quần áo màu sắc đẹp đẽ thuộc về Nghệ Lạc Trần, giống như những đám mây mĩ lệ bay trong không trung, hoặc giống như những cánh hoa nhẹ rơi trong gió, còn thoang thoảng đâu đây mùi hương làm say đắm lòng người, làm cho trái tim chúng ta xao động. Cũng có thể đêm nay tôi xúc động hơn anh, nhưng lại không tìm được lí do để lí giải.

Xe đến đầu phố, tôi thấy một cửa hàng bánh gatô vẫn còn sáng đèn, mùi thơm của bơ phả đến ngào ngạt, cảm giác giòn ngọt, vô cùng ấm áp. Tôi bảo lái xe taxi dừng lại trước cửa hàng bánh, “Chú à, đợi tôi một chút.”

Tôi đi vào cửa hàng bánh, bất giác bị hoa mắt bởi những chiếc bánh gatô nhiều kiểu dáng và màu sắc.

“Chị muốn mua bánh sinh nhật ạ? Có bánh gatô kem tươi, hoa quả, chocolat... Chị cứ lựa chọn đi ạ.”

Nghĩ một hồi tôi chọn chiếc bánh không mĩ miều nhưng màu sắc rất dễ chịu, sau đó nhờ cô bán hàng gói lại.

“Chị có muốn viết lời chúc lên trên không?”

Tôi lắc đầu. Giữa chúng tôi đâu có cần những lời có cánh, người khác mà biết chắc kinh ngạc lắm.

Đúng như tôi nghĩ, căn phòng vắng lặng, chỉ có chiếc tivi vẫn đang sáng. Tôi nghĩ chắc lúc ra khỏi nhà tôi đã quên không tắt. Mẹ toàn mắng tôi là làm đâu quên đấy. Nghệ Lạc Trần cũng có khi gọi tôi là đồ đãng trí, nhưng tôi chưa bao giờ công nhận cả. Nghĩ đến điều này tôi không nhịn được phì cười.

Bật chiếc đèn chùm thủy tinh lên, tôi đặt chiếc bánh gatô lên trên bàn, sau đó đi tắm.

Trên đường về nhà tôi đã nghĩ ra rất nhiều cách để chúc mừng anh, nhưng lại cảm thấy hơi cầu kì quá. Dầu sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi làm một cái gì đó vì anh ấy, tôi sợ anh ấy cảm thấy bất ngờ, lại nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Do vậy, ngoài bánh gatô ra tôi không chuẩn bị thứ gì cả, nhưng tôi cũng hi vọng món quà của mình không quá giản dị.

Tắm xong tôi mặc quần áo lên người, ngồi trước gương sấy tóc.

Từ nhỏ tôi đã là một cô bé không quá chú ý đến ngoại hình, nhưng lại vô cùng yêu thích mái tóc dài. Khi vừa vào quân ngũ tôi đã khóc một trận nhớ đời chỉ vì phải cắt đi mái tóc của mình.

Khi tốt nghiệp, việc đầu tiên tôi làm là để tóc dài. Về sau tôi mới hiểu nguyên nhân tại sao mình lại thích mái tóc dài như vậy, đó chính là vì Giang Triều thích tôi để tóc dài. Còn sau khi kết hôn, Nghê Lạc Trần luôn luôn nghịch những lọn tóc của tôi khi vừa tỉnh giấc. Xem ra không chỉ có phụ nữ, nam giới cũng vô cùng trân trọng mái tóc dài. Trong lòng họ, tóc dài là biểu tượng của người con gái hiền thực. Nhưng ở tôi, ngoài việc có mái tóc dài của con gái ra thì còn có nét nào tượng trưng cho sự hiền dịu nữa không? Tôi cũng có đôi chút nghi hoặc.

Tôi thay bộ quần áo ngủ màu vàng nhạt và quay lại ngồi trước gương. Trong gương là một gương mặt không giống như bình thường. Nhưng cụ thể là điểm nào không giống thì tôi không thể nói ra được. Có thể là làn da trắng ngần lộ ra ở phần gáy và phần trước ngực đã vượt qua sự tưởng tượng của tôi, bất giác mặt tôi ửng đỏ.

Bộ váy ngủ này là Chu Oánh tặng cho tôi trước khi cưới. Khi đó tôi thấy cổ váy hơi trễ, giá tiền lại đắt và cũng cảm thấy mình không có cơ hội để

mặc nó nên khuyên Chu Oánh đừng mua, nhưng cô ấy kiên quyết tặng nó cho tôi. Cô ấy nói phụ nữ sau khi kết hôn phải biết làm vui lòng chồng. Cô ấy còn nói ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, nếu không chú ý đến tình cảm vợ chồng thì sớm muộn gì cũng thua họ. Khi đó tôi cứ cười Chu Oánh, nói đầu óc cô ấy bị biến chất hết, thậm chí còn thiếu tự tin trầm trọng. Kết hôn rồi giống như ván đóng thuyền, liệu có thay đổi được nữa không? Nhưng khi tôi nhìn thấy xung quanh Nghê Lạc Trần có rất nhiều người mẫu xinh đẹp, thú thực tôi cũng không còn tự tin được nữa. Tôi nghĩ, dù không nói ra nhưng trong lòng anh chắc cũng ngầm so sánh tôi với những cô gái nóng bỏng kia. Tuổi tác lại lớn, chắc chắn điểm số của tôi sẽ thấp hơn những cô người mẫu đó. Rất nhiều người nói con cái cũng sẽ là một yếu tố thắt chặt các mối quan hệ trong gia đình. Tuy nhiên tôi vẫn luôn hoài nghi về hiệu quả thực sự của việc đó.

Tôi cứ nằm suy nghĩ luẩn quẩn. Kim đồng hồ trong phòng ngủ đã chỉ đến số mười một. Nhưng tôi biết, đối với những người quen sống trong giới thời trang, bây giờ mới là thời điểm bắt đầu các cuộc vui vẻ, mà tụ tập chơi bời thì chắc không thể kết thúc sớm được.

Đúng mười hai giờ đêm tôi châm ngọn nến trên bánh gatô lên.

Ngọn nến vàng bắt giáng làm sáng bừng không gian, ánh sáng khẽ lay động, trái tim tôi cũng như vậy.

Không phải là tôi chưa từng chờ đợi, bởi vậy tôi hiểu rất rõ hai kết quả của nó, chỉ có điều bất luận là kết quả như thế nào cũng là định mệnh. Đối với sự chờ đợi của năm trăm bốn mươi bảy ngày kia, tôi đã biết rõ kết quả, và điều đó đã khắc sâu vào trong tiềm thức của tôi. Còn hôm nay, sự chờ đợi của tôi sẽ có kết quả như thế nào, liệu Nghê Lạc Trần có làm cho tôi thất vọng hay không?

Một tiếng nữa lại trôi qua, đồng hồ chỉ sang một giờ sáng. Trái tim tôi giống như lửa đốt, bắt đầu lo lắng không yên. Tôi nghĩ, cho anh thêm mười phút nữa, nếu như anh vẫn không quay về thì tôi sẽ mặc quần áo vào đi sang nhà bố mẹ, ra về như tôi chưa từng chờ đợi anh.

Lại một tiếng đồng hồ nữa qua đi, tôi cũng tự nhủ với bản thân mình như vậy.

Cho đến tận ba giờ sáng, trái tim tôi mới bắt đầu bình tĩnh trở lại. Có lẽ trạng thái như vậy mới thực sự thuộc về thế giới của tôi và Nghe Lạc Trần. Còn những đêm ở Hải Nam, sự run rẩy của hai trái tim vào buổi tối hôm đó chỉ là loạn nhịp trong khoảnh khắc mà thôi. Tôi cười rồi thổi tắt ngọn nến cuối cùng, đứng dậy tắt đèn ở phòng khách. Ánh trăng mát nhẹ chiếu vào phòng qua khung cửa sổ, lạnh lùng soi xuống mặt đất. Tôi cầm lấy áo khoác khoác lên người, cuộn trong người nằm trên ghế sofa, lặng lẽ ngắm nhìn ánh trăng, nghe tiếng chuyển động tích tắc tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường...

Không biết bao lâu sau, khi tôi đã mệt mỏi và chìm vào mộng mị thì nghe thấy tiếng mở cửa ngoài sân. Tôi vội vàng ngồi dậy, lát sau tiếng ô tô tắt lịm ở trong sân, mà không chỉ là âm thanh của một chiếc. Cùng với tiếng đóng cửa xe tôi còn nghe thấy tiếng Từ Dĩnh: “Tổng giám đốc Nghe, cửa sân không khóa, liệu có phải Lạc Tuyết đã về rồi không?”

“Chắc là trước khi đi cô ấy quên khóa cửa thôi.” Giọng Nghe Lạc Trần nhẹ nhàng đáp.

“Ừ, nguy hiểm quá. Lần sau anh nhắc nhở cô ấy nhé.”

“Được.”

Hai người vừa dứt lời thì tôi nghe thấy tiếng một cô gái hét rất to, dường như cô ấy đã quá say rồi...

“Anh Lạc Trần, ôm một cái nào, anh không được chạy, ôm một cái... Mùi vị của người đàn ông có vợ quả là rất tuyệt.”

Tiếp theo đó là một tràng cười của các cô gái trẻ vang lên trong đêm, nghe rất khó chịu. Xem ra cái thế giới này thay đổi quả là nhanh. Các cô gái giờ rất táo bạo trong việc thể hiện tình cảm đối với những chàng trai mà họ yêu quý. Tôi nghĩ, lúc này đây trên mặt Nghê Lạc Trần chắc chắn sẽ là một nụ cười quen thuộc. Anh rất mực cưng chiều các cô người mẫu độc quyền của công ty, cho dù trong lòng không vui nhưng cũng không bao giờ thể hiện ra. Còn nhớ một lần, có cô người mẫu trẻ vì sự kiện chụp ảnh mát mẻ làm cho Snowlet mang tiếng, nhưng Nghê Lạc Trần chỉ nói một cách rất bao dung. Họ còn trẻ, vì thế dễ phạm sai lầm, chúng ta nên cho họ một cơ hội.

Một Nghê Lạc Trần như vậy chắc chắn được rất nhiều cô gái yêu thích, tôi nghĩ vậy.

Tự nhiên tôi thấy tay đau buốt. Khi đó tôi mới ý thức được mình đã nắm chiếc váy chặt đến nỗi cúc của nó đã bị đứt rời.

“Đừng có đùa quá trớn, Cần thận kéo Tổng giám đốc Nghê nổi giận, các cô sẽ không có lần sau nữa đâu...”

Từ Dĩnh luôn xuất hiện vào thời khắc quan trọng nhất, giúp Nghê Lạc Trần giải vây. “Tổng giám đốc Nghê, anh ở nhà một mình phải cẩn thận, đừng tắm trong bồn, nguy hiểm lắm.” Cô dặn dò Nghê Lạc Trần.

Sự quan tâm như vậy, tại sao tôi lại chưa từng nghĩ tới?

Sau tiếng khởi động của xe ô tô, khoảng sân tự nhiên im ắng trở lại. Tiếng bước chân của Nghê Lạc Trần càng ngày càng tiến gần lại phía tôi hơn.

Cửa mở ra, Nghê Lạc Trần chậm chậm bước vào phòng không thay giày mà cũng không bật đèn. Anh định đi thẳng lên trên tầng. Ánh trăng ngoài sân chiếu vào tấm lưng nho nhỏ của anh, bước chân anh liêu xiêu, tôi nghĩ nhất định anh đã uống khá nhiều rượu.

Tôi ấn mạnh công tắc, ngọn đèn thủy tinh mấy nghìn oát làm cho căn phòng sáng trưng lên...

Nghê Lạc Trần khựng lại, quay đầu nhìn, trong ánh mắt mơ mơ màng màng của anh có một luồng sáng chạy qua. Anh mở to mắt nhìn bánh gatô và cái nền cháy dở trên bàn, mỉm cười.

“Sao em không nghe lời anh mà lại về nhà vậy?”

“Nếu như em muốn anh đến đưa em về, anh có làm được không?” Tôi tức giận chất vấn anh.

Anh thành thật lắc đầu, đi lại gần tôi, mùi vị thoang thoảng và hơi thở đàn ông của anh thoảng qua mũi tôi. Tôi quay người định đi lên tầng thì bị anh ôm chặt lấy.

“Lạc Tuyết, anh xin lỗi, có phải anh đã để em đợi rất lâu rồi không?”

“Không phải, em đã ngủ rồi, chỉ là âm thanh ồn ào trong sân nhà làm thức giấc thôi.” Tôi quả là sĩ diện, phủ nhận hoàn toàn.

“Vậy sao?”

Anh lại nhìn cái bánh gatô đặt ở trên bàn, nheo mắt trầm ngâm, sau đó cười tí cả mắt lên. Điệu bộ của anh làm cho tôi nghĩ anh đang châm biếm tôi tự mình đa tình, giọng tôi đành lại:

“Có gì mà đắc ý vậy, chẳng qua là người ta cố gắng làm tròn nghĩa vụ... Nhưng xem ra anh không cần đến nó nữa. Tôi nay thế nào, vui chứ?”

Anh lắc đầu, buông tôi ra và ngồi xuống ghế sofa. Anh cởi áo khoác ngoài, cởi cả cúc cổ áo sơ mi, duỗi thẳng chân. “Em lấy hai chiếc ly lại đây.”

“Chẳng phải là anh đã uống rồi sao?”

“Không giống nhau.” Ngữ điệu của anh ngắn gọn làm cho tôi cũng có cảm giác có điều gì đó không giống nhau.

Tôi cầm hai ly quay trở lại phòng khách. Ở trên bàn đã để sẵn một chai rượu vang. Anh vỗ nhẹ vào ghế sofa bảo tôi ngồi xuống. Tôi như bị thôi miên, cũng không hiểu tại sao mình lại nghe lời anh như vậy.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng xấu hổ trốn vào trong mây, chỉ có những vì sao hào phóng trải khắp bầu trời, óng ánh và đẹp mắt.

Tôi và Nghê Lạc Trần lặng lẽ ngồi uống với nhau, chẳng ai nói với ai câu nào. Lúc sau anh đột nhiên gục cằm vào vai tôi và nói một cách lười biếng. “Anh say rồi!”

Điệu bộ của anh giống như sự thân mật đáng yêu của các cặp vợ chồng, nhưng chúng tôi chưa từng làm vậy với nhau. Tôi lúng túng nói: “Vậy đừng uống nữa...”

Khi tôi định dọn ly thì bị anh tóm lấy tay. Đầu anh vẫn dựa vào vai tôi, thậm chí cả sức nặng của cơ thể anh cũng dồn vào phía tôi, tôi dùng một tay bên kia chống lại, cố gắng giữ thăng bằng cho cả hai trên ghế sofa.

“Lạc Tuyết, anh rất vui...” Lời nói và hơi thở của anh nhẹ nhàng lướt qua tai tôi, mang mùi vị ngọt ngọt của rượu vang dễ làm say lòng người. Có thứ gì đó dấy lên trong lòng tôi. Tôi đặt tay lên áo anh, định nói điều gì đó nhưng lại thôi.

“Lạc Tuyết, anh muốn...” Nói rồi bàn tay anh vòng qua eo tôi, ánh mắt mê đắm đọng xuống bờ ngực nhô lên của tôi. Trước kia, anh thường hôn tôi mà không cần hỏi tôi đồng ý hay không, chỉ chiếm hữu tôi bằng sự nam tính của mình. Nhưng lúc này đây, sự nũng nịu nồng nàn và nhẹ nhàng của anh làm cho tôi kinh ngạc. Tôi nhìn anh ngây dại, không biết nên trả lời như thế nào.

“Lạc Tuyết, anh muốn...”

Anh nhắc lại một lần nữa, đôi môi tham lam đặt lên môi tôi. Từ từ, nhẹ nhàng mon trón, giống như những đứa trẻ mê đắm mút que kem mát lạnh. Tôi không chịu được ôm chặt lấy anh, đưa tay vào trong quần áo anh, vuốt ve eo của anh. Cũng có thể do uống nhiều rượu nên cơ thể anh trở nên nóng bỏng và khiêu khích, một cảm giác ham muốn chưa từng có ở tôi chợt xuất hiện. Khi đó anh nhẹ nhàng bế tôi lên tầng, cắn nhẹ vành tai tôi, thì thầm: “Lạc Tuyết, váy ngủ của em thật đẹp. Anh rất thích...”

Tôi ôm chặt cổ anh, dựa đầu vào vai anh, mặt nóng bừng. Nhưng khi anh ngẩng mặt lên thì tôi nhìn thấy một màu đỏ nhạt ở căn cổ trắng của anh, vô cùng chướng mắt.

Chương 19: Muốn đến mức nào vậy...?

Nếu như trước đó một giây thì linh hồn tôi đang ngao du ở trên thiên đường, thì bây giờ lại giống như một chiếc xe leo qua núi đột nhiên mất phanh rồi lao xuống. Tôi tự nhủ mình phải nghỉ thoáng một chút, sự việc này cũng có nguyên do của nó, các cô gái trẻ kia uống nhiều quá rồi chủ động để lại vết tích trên người anh. Hoặc đây cũng là một tình huống mà vợ nhà thiết kế trẻ tuổi tiếng tăm cần phải đối mặt. Như lời mẹ tôi từng nói, giới thời trang là một thế giới hỗn loạn, chẳng mấy người có bản lĩnh để không bị sa ngã. Nghê Lạc Trần cũng chỉ là một người trong số đó.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng trong lòng tôi vẫn không hề thoải mái. Tôi đồ rằng tất cả những người làm vợ trên thế gian đều không thể làm ngơ trước tình huống này.

“Em sao vậy?”

Nghê Lạc Trần dường như cảm nhận được điều gì đó, anh cúi đầu và áp bờ môi ấm áp của mình lên môi tôi. Nếu như bình thường thì dư âm nụ hôn của anh thường rất mê hoặc lòng người, làm cho người ta run rẩy, nhưng lúc này đây tôi hình như không cảm nhận được điều đó. Tôi hơi ngẩng mặt lên, nói: “Để em xuống.”

Tôi tỏ ra rất bình tĩnh. Tôi thừa nhận là mình che đậy cảm xúc tương đối tốt. Quả nhiên anh cười cười: “Anh đi tắm đã, kì cọ sạch mùi rượu trên cơ thể.”

Mùi rượu trên người anh là mùi ngọt của rượu nho, tôi không hề khó chịu mà còn có cảm giác bị mê hoặc. Nhưng tôi lại không muốn cho anh biết nguyên nhân thực sự là gì, nên không nói gì cả, chỉ là đấu tranh tư tưởng xem có nên đứng xuống từ trong lòng anh hay không.

Anh cương quyết không chịu buông tay, cho đến tận khi vào phòng ngủ mới nghiêng người đặt tôi xuống. “Em yêu, đợi anh nhé...”

Quả là anh uống hơi nhiều, hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt làm cho tôi hơi khó chịu. Tôi quay mặt đi, tiện tay quơ chiếc chăn quấn vào người. Lúc này anh mới cảm nhận được điều gì đó.

“Đang yên đang lành, sao lại giận dỗi vậy?”

Anh vừa nói vừa cởi áo khoác ngoài. Vết son nhàn nhạt ở cổ càng trở nên rõ ràng trước mắt tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình quá oan ức, tại sao lại không thể nói thẳng nguyên nhân của mình cho anh ấy biết, chẳng nhẽ là một người vợ tôi lại không có tư cách quản lý anh sao?

Tôi giả bộ không để ý, nói lạnh lùng: “Ăn vụng mà không biết chùi mép!”

Anh sững người lại, phát hiện ánh mắt tôi đang nhìn chăm chăm vào cổ mình, bèn đi đến trước bàn trang điểm soi gương.

Tôi cố tình kéo dài giọng châm biếm: “Đúng là ‘sắc xuân đầy vườn không cưỡng được, một bông hồng hạnh vượt tường ra’.”

Anh thoáng chút ngượng ngịu, vội vàng đưa tay lau chùi vết son đi, quay đầu lại cười chế nhạo tôi: “Em rất để ý đến anh đấy chứ.” Dường như anh đã tỉnh rượu, giọng điệu cũng bình tĩnh trở lại.

Tôi nghĩ tôi cũng chẳng làm gì được trong tình huống này. Người như Nghệ Lạc Trần thì xung quanh thiếu gì gái đẹp. Chỉ cần anh dễ dãi một chút hoặc vốn đã quen với việc đắm chìm trong son phấn, thì việc tôi để ý hay không để ý cũng chẳng có tác dụng gì hết. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, lắc đầu một cách rất thành khẩn: “Không có đâu.”

“À, ra là như vậy.”

Ngữ khí của anh hết sức nhẹ nhàng, giống như đang nói với chính mình. Sau đó anh từ từ cởi cúc áo sơ mi và đi vào nhà tắm.

Trong phòng chỉ còn một mình tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình thật oan ức. Suốt cả đêm vò võ đợi chồng, khi về tới nhà anh lại còn mang thêm một dấu tích mờ ám, đến một câu giải thích cũng không có. Tôi chỉ muốn mặc quần áo và quay về nhà, nhưng lại cảm thấy về nhà lúc này sẽ làm cho bố mẹ lo lắng. Hơn nữa, làm như vậy khiến Nghê Lạc Trần cho rằng tôi quá quan tâm đến anh, càng làm cho anh đắc ý hơn.

Tôi kéo chăn kín đầu, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt đang trào ra. Con đường này do chính tôi lựa chọn, bất luận là tốt hay xấu thì tôi cũng đều phải chấp nhận.

Một lúc sau tôi có cảm giác như nửa giường bên kia lún xuống.

“Khi ngủ đừng trùm chăn, không tốt cho hô hấp đâu.” Nghê Lạc Trần vừa nói vừa kéo chăn xuống. Tôi đưa tay đẩy tay anh ra. Anh giả bộ đáng thương nói: “Vừa tắm xong lạnh quá, em cho anh một chút chăn thôi có được không?” Giọng nói của anh không còn vẻ kiêu ngạo mà đắc ý như lúc trước nữa. Tôi nghĩ một lát rồi nhường một ít chăn cho anh, quay lưng đi.

Tôi nghe thấy tiếng cười nhẹ, rồi anh chui vào chăn, ôm tôi từ sau lưng, nhẹ nhàng: “Lạc Tuyết, sao trong lòng có mà miệng lại nói không vậy?”

Tôi nằm im, không phản đối. Anh tì sát người mình vào cơ thể tôi, cảm cọ nhẹ vào tóc tôi. “Lạc Tuyết, anh biết em tủi thân, cũng biết trong lòng em luôn có cảm giác không an toàn. Thực ra hôn nhân và tình yêu không mỏng manh dễ vỡ như em tưởng tượng đâu. Nhiều khi những thứ em nhìn

thấy, nghe thấy đều không phải bản chất của sự việc. Em phải học được cách tin tưởng. Em nhất định phải tin tưởng anh!”

Tôi quay ngoắt người lại, nhìn thẳng vào mắt anh: “Tin tưởng cái gì? Tin tưởng anh vô tội sao? Anh đi đổ trách nhiệm lên mấy cô người mẫu hay sao? Nếu như không có được sự khích lệ của bọn đàn ông thì em tin rằng phụ nữ sẽ không bao giờ hạ thấp mình đến thế đâu. Không có lửa làm sao có khói.”

Nghe thấy những lời nói sắc nhọn của tôi, anh trầm tư hồi lâu.

Tôi nhớ lại những điều anh vừa nói. Trục giác của tôi mách bảo, dường như anh đang hé lộ một điều gì đó với tôi. Tôi là một người đầu óc đơn giản, không thể tư duy cùng một lúc hai vấn đề được. Chính vì vậy trong đầu óc tôi lúc này chỉ vướng mắc với cái hôn ở trên cổ anh.

Nghê Lạc Trần chợt cười, phá tan không khí căng thẳng. Anh giơ tay lên và thề: “Xin em hãy tin anh một lần, nếu còn có lần sau thì anh sẽ ra tòa án quân sự với em.”

Tôi bật cười vì thái độ vừa thành khẩn vừa mang chút nghịch ngợm của anh. “Anh cho rằng tòa án quân sự là chợ rau, ai muốn đến thì đến chắc?”

“Đúng, đúng, đúng... Những kẻ dân đen như bọn anh thì không được tùy tiện đến, nhưng mà bà xã của anh lại là thiếu tá, vì thế có thể đưa ra tòa án quân sự.”

“Chẳng lẽ ra tòa án binh lại là một việc đáng tự hào sao?” Tôi trợn mắt nhìn anh. Phàm là đàn ông, mỗi khi uống rượu xong thì đều nói nhiều, hoặc cũng có thể thấy tôi bớt giận nên anh lần tới ôm chặt tôi, áp vào tai tôi nói nhỏ: “Vậy thì việc em vừa đồng ý lúc nãy, bây giờ có được không?” Nói

xong anh cúi đầu xuống, định đặt nụ hôn lên môi tôi. Nhưng với phản ứng nhanh nhạy của một quân nhân, tôi đã quay đầu tránh được trong tích tắc.

“Đồng ý cái gì?” Đột nhiên tôi rất muốn trêu chọc anh. Tôi muốn nhìn xem dưới tác dụng của rượu thì Nghệ Lạc Trần còn có thể làm được cái gì và nói được cái gì.

Hôn trộm không được anh liền bấu môi, ghé đầu vào bên tai tôi và nói: “Anh muốn...”

Nhìn bộ dạng như bị bắt nạt của anh khi không được đáp ứng, tôi liền cười: “Vậy sao? Anh muốn đến mức nào...?” Tôi đưa tay khám phá cơ thể phía dưới của anh thì mới phát hiện anh không mặc gì, nơi ấy đã cương cứng lên và nóng như lửa. Tại sao đàn ông luôn có thể ham muốn nhanh đến vậy? Cho dù vừa cãi nhau với người phụ nữ của mình hoặc vừa có chuyện không vui xong, chỉ cần một giây sau anh ta lại muốn người phụ nữ đáp ứng yêu cầu không biên giới của mình. Tôi nghĩ mình nên cảnh cáo anh một chút, tay tôi bóp nhẹ vào nơi đó... Anh rên khẽ một cái, toàn thân run lên và ôm chặt lấy tôi, hơi thở gấp gấp và làn môi nóng bỏng áp vào tóc tôi, thậm chí động tác của anh hơi có phần man dại, “Lạc Tuyết...”

Tôi đẩy anh ra, làm bộ nghiêm nghị. “Hôm nay em hơi mệt, em muốn ngủ...” Nói xong tôi cố gắng rút người ra khỏi vòng tay anh, quay người lại và cười thâm.

Quả nhiên tôi nghe thấy tiếng thở dài... Rồi những nụ hôn mỏng manh lên vùng lưng trần của tôi...

“Lạc Tuyết, em hư rồi...”

Cứ cho là tôi hư thì anh cũng chính là thủ phạm. Tôi đắc ý, cảm thấy mình đã lật ngược được một ván cờ. Tôi khoái chí nhắm mắt lại và định

ngủ, nhưng anh đâu có ý định bỏ qua cho tôi. Cái đó của anh cứ cán vào người tôi làm tôi cảm thấy hơi đau, còn bàn tay thì lang thang trong áo ngủ của tôi, men theo sườn rồi từ từ di chuyển lên ngực, xong lại vuốt ve xuống bụng dưới...

Bây giờ anh đã rất hiểu cơ thể của tôi, chỉ cần sờ nhẹ hoặc vuốt ve những điểm nhạy cảm thì cảm giác tê dại sẽ lan ra khắp người, khiến tôi không cưỡng lại được mà run rẩy. Tuy nhiên cái tôi bướng bỉnh của tôi không dễ đầu hàng nhanh như vậy, tôi cố gắng dùng chút lí trí ít ỏi còn lại để chống cự anh ấy, “Đừng, em không muốn...”

“Vậy thì anh không làm nữa, anh chỉ muốn hôn em rồi ngủ thôi.”

Nhưng anh đâu muốn chỉ hôn tôi thôi, bàn tay ấm áp của anh sờ soạng khắp người tôi. Tôi muốn từ chối nhưng không thể kháng cự được niềm sung sướng mà anh mang đến. Dần dần cơ thể tôi cũng nóng bừng lên, tan chảy dưới bàn tay nóng bỏng của anh.

Chiếc váy ngủ mong manh nhanh chóng rời xa cơ thể. Tôi chìm trong hơi thở nồng nàn, man dại của anh. Đôi môi anh du ngoạn khắp nơi trên cơ thể tôi. Tôi giờ tay muốn bắt lấy cái gì đó... Nhưng dường như tay tôi không còn một chút sức lực nào nữa, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập, hai bắp đùi vốn khép chặt được anh mở rộng ra. Bàn tay nóng bỏng của anh đặt lên chỗ mềm mại nhất giữa hai đùi tôi, mơn trớn, du ngoạn...

Tôi nghiêng răng nuốt tiếng rên khe khẽ vào trong...

“Lạc Tuyết, em đẹp quá!”

Tôi mở mắt nhìn anh. Tôi nhìn thấy anh đang khám phá toàn bộ cơ thể mình bằng ánh mắt mê mẩn, hoang dại. Cho dù đã là vợ chồng nhưng tôi

cũng không tránh khỏi đôi chút ngượng ngùng. Tôi vòng tay kéo sát cơ thể anh vào cơ thể mình...

“Em từ nhỏ đã rất đẹp...” Hơi thở của anh càng hỗn hển hơn.

“Anh từ nhỏ đã rất háo sắc.”

Tuy bị nói như vậy nhưng dường như anh rất vui vẻ, cúi đầu cười rồi đột nhiên nâng eo tôi lên, từ từ tiến vào...

“Lạc Trần...” Đột nhiên bị lấp đầy, tôi không thể kìm nén được nữa, buột miệng gọi tên anh. Sau đó chính bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên vì tiếng gọi thân thương như vậy.

“Ngoan nào... gọi lại lần nữa đi...”

Anh tiến sâu vào trong, cật lực sát nhập hai cơ thể, chạm đến cõi sâu nhất của linh hồn. Anh đã đưa tôi vào cõi hoan lạc mê mẩn, tôi nào còn sức để gọi tên anh nữa...

Đột nhiên anh rời khỏi người tôi, tay chọc ghẹo không ngừng và nói: “Có gọi không nào?”

Một đêm...

Một đêm tôi bị anh hành hạ đến mức không còn tỉnh táo. Anh hoang dại hơn ngày thường, nhưng không những không làm đau tôi mà ngược lại còn đưa tôi lên đỉnh cao nhất của hoan lạc. Tôi không ngờ rằng, một người như anh lại từng bước từng bước in dấu vết của mình lên cơ thể và trái tim tôi. Có lẽ đó không phải là tình yêu, nhưng nó thực sự sâu sắc và đã tiến thẳng vào vùng sâu kín nhất của tâm hồn tôi.

Chương 20: Nội tình việc Giang Triều được lên chức...

Hôm nay là ngày khai giảng, tuy tôi đã quay về doanh trại từ mấy hôm trước nhưng nay mới là một ngày thực sự bận rộn.

Tôi thức dậy từ sáng sớm, phát hiện nửa bên kia giường trống không, sờ tay lên trên thấy gối và chăn đều đã lạnh. Nghê Lạc Trần có lẽ đã dậy được một lúc rồi. Nhưng sớm thế này thì anh ấy đi đâu nhỉ? Tôi khoác vội áo lên người, đi dép rồi xuống dưới tầng. Cửa khép hờ, ánh sáng ban mai đang len qua khe cửa chiếu xuống nền phòng khách, phản chiếu lại một thứ ánh sáng mờ nhạt.

Đây có lẽ là thời tiết đầu xuân. Tôi mở cửa phòng, một luồng không khí trong lành sớm mai ulla vào mang theo cả một chút ẩm ướt. Xem ra mùa đông của thành phố D đã qua rồi. Mặt đất ướt lép nhép, chỗ nào cũng thấy vết tích của tuyết tan, không khí xuân càng ngày càng đến gần.

Điều làm tôi ngạc nhiên là Nghê Lạc Trần để chân trần, mặc quần áo ngủ đứng ở trong sân nhà. Ánh mặt trời sớm mai chiếu trên nửa gương mặt anh, làm da anh trở nên trong suốt như viên ngọc được mài giữa cẩn thận, mượt mà nhưng hơi lạnh.

Anh nheo mắt, cố nhìn ngược nắng đến một nơi trong sân, ở đó vẫn còn một chút tuyết chưa tan, cũng là chút dấu hiệu duy nhất mà mùa đông còn vương lại.

Trong đầu óc tôi thoáng qua mấy trận tuyết lớn của mùa đông năm nay, và những sự kiện xảy ra trong những hôm tuyết rơi. Anh có vẻ hối tiếc mùa đông năm nay, tôi nghĩ vậy.

“Dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm một lát nữa?”

Nghê Lạc Trần nhìn tôi cười. Tôi không thể nhìn ra nụ cười của anh hôm nay và hôm qua có gì khác biệt. Có điều anh không cảm thấy lạnh sao khi đứng chân trần trên hòn đá lạnh băng kia? Tôi thấy hơi khó hiểu, liền mắng anh: “Anh sợ bị mốc hay sao mà mặc phong phanh thế này ra đón gió? Vào nhà đi giày đi.”

Tôi quay người vào tìm cho anh đôi giày. Anh cười và đi vào. Nghê Lạc Trần quả thực không giống như những người đàn ông khác, đến đôi chân dài trắng trẻo của anh cũng vô cùng phong độ. Chẳng phải tôi quá si mê người đàn ông của mình, mà con người của anh từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ thoát tục. Tôi nghĩ những người làm nghệ thuật có lẽ đều như vậy, chỉ là tất cả bọn họ đều là điều bí ẩn đối với tôi. Con người Nghê Lạc Trần quả là có nhiều điều huyền bí. Anh không đơn giản, dễ hiểu như Giang Triều. Tôi cũng khó lòng xác định được liệu mình đã hiểu hết được anh chưa. Không biết tất cả những thứ mà anh đã trao cho tôi, bao gồm cả nụ cười, có phải sẽ giống như đôi giày thủy tinh của nàng Lọ Lem, sau mười hai giờ mộng đẹp sẽ tan biến? Không biết liệu tôi còn nắm được những thứ này đến bao giờ, liệu có một ngày nào đó, một khắc nào đó, mọi thứ đều biến mất không?

“Lạc Tuyết...”

Anh ôm chặt tôi từ sau lưng. Hơi thở lạnh lạnh của anh phả vào sau cổ tôi. Tôi đấu tranh một chút rồi nói: “Đừng thế nữa, em phải vệ sinh cá nhân rồi đi làm...”

Nói thật tôi hơi sợ anh. Những ngày này anh dường như đòi hỏi tôi một cách không biết kiềm chế. Có đêm còn “giao ban” đến tận một, hai giờ sáng rồi mới ngủ. Tôi nghĩ có thể vì tôi phải quay lại đơn vị, lại ngập đầu trong công việc nên anh cảm thấy mình bị bỏ rơi chẳng. Đàn ông nhiều khi giống

như trẻ con, luôn có tâm lý dựa dẫm vào người phụ nữ bên cạnh mình, Nghê Lạc Trần cũng không ngoại lệ. Do vậy trong khoảng thời gian này tôi mặc kệ để anh đòi hỏi. Nhưng mà giờ đã là sáu giờ sáng rồi.

“Kịp mà, anh sẽ đưa em đến học viện.” Anh nói xong rồi ôm lấy tôi, bế thốc tôi lên phòng ngủ trên tầng.

“Thôi anh đừng thế nữa... Em không muốn để học viên nhìn thấy anh chở em đi làm, em phải giữ gìn hình ảnh chứ.”

“Anh biết rồi, anh sẽ dừng xe ở đằng xa.” Anh cười nhẹ nhưng vẫn rất ngoan cố.

Tôi phát hiện, có đôi khi tôi không thể nào kìm chế được anh.

Ăn xong bữa sáng anh quả nhiên đưa tôi đến học viện rất đúng giờ. Anh đỗ xe ở phía xa cổng học viện để tôi xuống.

Tôi không vội xuống xe ngay mà là anh xuống trước, mở cửa xe cho tôi, rồi nhắc nhở tôi thời gian đã đến rồi. Tôi nhìn anh do dự một lát rồi mới nói: “Tối nay có thể em không về nhà được. Học viên vừa mới nhập trường, có rất nhiều việc phải sắp xếp. Buổi tối em còn phải đi kiểm tra phòng, sáng mai dậy sớm cho học viên tập thể dục buổi sáng... Máy thầy cô quản lý cùng em đều có gia đình, con nhỏ hết cả rồi. Em có lẽ sẽ phải vất vả hơn một chút.” Lúc đó tôi chợt quên mất mình cũng là người phụ nữ đã có gia đình rồi.

Nghê Lạc Trần không nói gì, mỉm cười và gật đầu. Sự thông cảm của anh ít nhiều khiến tôi không thể quá nhẫn tâm. Ngoài ra tôi còn cảm giác, sau khi mặc quân phục lên người thì dường như anh hơi giữ khoảng cách với tôi, ánh mắt lộ rõ sự kính trọng. Khi đi ra khỏi xe, tôi chủ động ôm anh.

Im lặng một lúc hai chúng tôi nhìn nhau cười và chuẩn bị từ biệt. Tôi tỏ ý muốn anh đi trước, anh cũng không có ý nhường lại tôi. Nhìn xe của anh đi khuất phía xa tôi mới chỉnh lại quân trang và mũ, đi thẳng về cửa học viện.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Tôi quả là thích hợp sống trong doanh trại. Đối diện với một rừng áo xanh và hết sức tuân thủ khẩu lệnh, tôi có cảm giác như một sức sống mạnh mẽ đang chảy trong cơ thể mình.

Tôi thích sự đơn giản trong quân đội. Tuy ở đây sự khác biệt về cấp bậc rất rõ ràng, chú trọng lễ nghi, nhưng bộ quân phục luôn khiến tôi cử động rất thoải mái, là chất keo dính kéo người với người gần lại với nhau bất kể quân hàm cao hay thấp, xa lạ hay quen biết. Đây là điều mà môi trường bên ngoài không bao giờ có được. Sự tiến bộ của thế giới cũng kéo theo hệ lụy là tình người ngày càng nhạt đi, gặp người quen trên đường chưa chắc đã chào hỏi. Mặc dù đôi khi trong lễ hội trường hoặc họp lớp người ta chắc chắn cũng có hơi khoe khoang hoặc đề cao những ưu điểm của mình với những người đã quen đó.

Tôi không lên ngay văn phòng mà rẽ ngang qua tòa nhà chính, đi về phía kí túc xá của học viên. Khoảng hai tháng rồi, từ kì nghỉ kết hôn đến kì nghỉ đông tôi không gặp các cô bé của tôi, trong lòng tôi cũng khá nhớ họ.

Đến kí túc xá của học viên phải đi qua một con đường vừa hẹp vừa dài. Con đường này không xa lạ với tôi một chút nào. Khi tốt nghiệp trường quân sự, được phân công về nơi này, mỗi tối Giang Triết đều cùng tôi đi kiểm tra các buồng ngủ của học viên trên con đường nhỏ này. Bởi vì đến kí túc xá nữ nên tôi và anh luôn luôn giữ một cự li vừa phải suốt cả đoạn đường dài.

Bây giờ những cây ngô đồng hai bên đường đang trổ lá non. Tuy không tráng kiện, cao lớn như những cây ngô đồng bên Pháp nhưng tôi lại yêu quý phong thái cổ kính của chúng. Màu lá của cây ngô đồng bên Pháp không đẹp như cây ngô đồng ở đây. Còn nhớ tháng Sáu của những năm trước, Giang Triều luôn thích đi ngắt những lá to ở phía trên cây, che lên đầu tôi. Anh nói như vậy tôi mới không bị cháy da. Nhìn nụ cười tuần tú của anh, tôi cũng cười theo...

Nhìn thấy cây ngô đồng tôi chợt nhớ đến anh ấy. Người ta gọi đây là tức cảnh sinh tình. Tôi cứ có cảm giác Giao Triều đang đứng lên một trong những cây ngô đồng và cười với tôi.

“Chào đội trưởng!”

“Chào đội trưởng Lạc!”

Tiếng học viên chào đã kéo tôi về với thực tại, trên đường đi tôi liên tục đáp lễ, cuối cùng cũng đến được kí túc xá nữ. Rất nhiều phòng ngủ đang mở cửa, có lẽ các em mới quay trở lại trường, đồ đạc để ở mọi nơi, thậm chí có người còn mang đặc sản địa phương lên. Có phòng, vài học viên đang tùm tùm bàn luận về một bộ quần áo thời trang.

“Đội trưởng Lạc!”

Có lẽ các em không ngờ tôi đột nhiên đi thị sát kí túc xá nên cũng có phần hơi lo lắng, vội vàng dọn quần áo, đồ đạc và đeo vào sau lưng. Tôi không nhìn được cười, chỉ vào ba lô sau lưng một người và nói: “Lấy ra đi, tôi cũng muốn thưởng thức xem sao.”

“Đội trưởng Lạc!”

Dẫn Lộ lóng nga lóng ngóng lấy một chiếc váy liền màu hồng phấn từ ba lô. Màu sắc này thực sự rất phù hợp với lứa tuổi các em. Nhìn thấy bọn chúng tôi như nhớ lại thời gian đầu tôi mới vào trong quân đội với bộ dạng ngờ ngợ, lại cắt tóc ngắn bằng đến tai khiến tôi luôn luôn muốn được quay lại để tóc dài. Khi mặc bộ quân phục là trắng tấp tôi cũng thấy được tư thế kiêu ngạo của mình, nhưng vẫn thèm khát những bộ quần áo màu sắc. Nói cho cùng thì khi đó tôi vẫn còn trẻ trung lắm, mơ mộng nhiều, cũng khá hiếu kì với thế giới bên ngoài.

Tôi nhìn bộ váy và gật đầu: “Đẹp đấy, rất hợp với em, cho phép em tối nay được treo lên đầu giường để có giấc mơ đẹp. Bắt đầu từ ngày mai phải cắt đi, khi kiểm tra tôi sẽ rất chú ý đến em đấy.”

“Tuân lệnh, đội trưởng Lạc. Em nhất định sẽ cắt kĩ không để cho đội trưởng Trương phát hiện.” Cô bé đứng nghiêm một cách rất buồn cười và hành lễ.

Mấy cô bé đứng đó đều không nhận được cười. Đối với học viên thì đội trưởng Trương là người nổi tiếng cứng nhắc và nghiêm khắc. Vì vậy, khi gặp chuyện gì thì các em đều đến tìm tôi trước. Trong cuộc sống tôi cũng là người chị cả vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm khắc đối với các em.

“Đội trưởng Lạc, em phát hiện cô trở nên xinh đẹp hơn sau khi kết hôn, người cũng trắng trẻo hơn.”

“Vậy sao? Trước kia tôi không xinh đẹp sao?”

“Không phải, không phải... Ý em là anh rể chăm sóc cô rất chu đáo. Một người đàn ông vừa nhẹ nhàng vừa đẹp trai... Thật là ngưỡng mộ!”

Các em gọi tôi là đại đội trưởng hoặc đội trưởng Lạc, nhưng lại luôn miệng gọi Nghê Lạc Trần là anh rể. Điều này khiến tôi cảm thấy kì lạ,

không hiểu anh có phép thuật gì mà làm cho các cô gái của tôi cũng say đắm.

Nói chuyện một hồi với các em rồi tôi quay về văn phòng. Máy chiến hữu của tôi chắc cũng đi đến khu học viên, văn phòng chỉ có đội trưởng Ngô. Chúng tôi vừa làm việc vừa trò chuyện, đột nhiên cô ấy hỏi tôi:

“Lạc Tuyết, em vẫn chưa gặp Giang Triều có phải không?”

“Vâng, chưa gặp.” Tôi giả bộ không để ý, đáp khẽ.

“Không gặp cũng được, nếu không gặp nhau rồi thì trong lòng lại đau khổ.”

“Gì vậy?” Tôi thấy cô ấy dường như vẫn còn có điều chưa nói hết nên hỏi lại. Từ khi tôi kết hôn đến giờ, tôi đã quen với việc trốn chạy, đến Nghe Lạc Trần còn giúp tôi một tay, vì vậy tôi chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào sự việc giữa tôi và Giang Triều.

“Không có gì.” Đội trưởng Ngô đáp ứng, cuối cùng buột miệng: “Có điều, em đối xử với Giang Triều cũng không tệ. Nghe nói quân khu về cơ bản không còn ghé trống, là ông nội Nghe Lạc Trần đích thân sắp xếp, cuối cùng quyết định điều một vị tham mưu đến quân khu Quảng Châu.”

“Ông nội Nghe Lạc Trần?” Tôi thốt lên kinh ngạc. Việc của Giang Triều sao lại có liên quan đến Nghe Lạc Trần và ông nội anh ấy?

“Lẽ nào em không biết?” Cô ấy nhìn tôi một cách nghi ngờ, tiếp tục cười và giải thích: “Chị hiểu mà, chắc em cảm thấy có lỗi với Giang Triều nên lẳng lặng giúp đỡ anh ấy. Thực ra thì cũng không có gì đâu. Nước chảy chỗ trũng, người chạy chỗ cao. Nếu là chị thì chị cũng sẽ chọn Nghe Lạc Trần...”

“Em thật không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chị nói cho em nghe xem...” Tôi vội vàng nói mà vẫn chưa thực sự hiểu hết ẩn ý câu nói vừa xong của cô ấy.

“Chị cứ nghĩ em nói với Nghê Lạc Trần để anh ấy đòi đãi ngộ thay cho Giang Triều. Thực ra... Chị cũng chỉ nghe nói thôi, học viện cũng đã quyết định cho Giang Triều làm tham mưu, nhưng sau đó quân khu có điện thoại đến và yêu cầu chuyển hồ sơ của Giang Triều cho họ. Thế là tin tức này được truyền ra hết, cho đến bây giờ mỗi người nói một kiểu... Nhưng điểm chung nhất là Giang Triều có được sự ưu ái của ông nội Nghê Lạc Trần mới có thể đến quân khu nhậm chức.”

Nghe xong mọi chuyện tôi chỉ lặng thinh. Kí ức thừa nhỏ về việc vì Nghê Lạc Trần ngã xuống nước mà bố của Giang Triều bị giáng chức lại hiện lên trong trí nhớ của tôi. Tôi nghĩ sự bố trí như vậy nhất định sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của Giang Triều. Cứ coi như ông nội Nghê Lạc Trần có quyền thế, nhưng cũng không nên sắp xếp số mệnh của người khác. Anh ấy đã hỏi ý kiến Giang Triều chưa? Anh ấy có tôn trọng và thương lượng với tôi không? Tại sao lại có thể độc đoán tự mình quyết định như vậy...

Nghê Lạc Trần, liệu còn bao nhiêu việc mà anh còn chưa nói với tôi?

Chương 21: Mùi vị của mướp đắng

Trong lòng tôi nặng trĩu, không thể nào tập trung vào công việc được.

Tôi cảm điện thoại định nói với Nghê Lạc Trần rằng, anh làm như vậy khiến cho tôi rất đau lòng, cũng không thể tha thứ được. Nhưng nghĩ lại tôi

vẫn không gọi. Tôi nghĩ việc này nên hỏi trực tiếp thì tốt hơn. Cho dù có thể xảy ra cãi cọ nhưng tôi cũng muốn nhìn thẳng vào mắt anh để xem anh phản ứng như thế nào. Thực ra, cho dù tôi có nhìn vào mắt anh đi nữa thì cũng chưa chắc đoán được anh đang nghĩ gì, huống hồ là hỏi qua điện thoại.

Tôi đứng dậy rót một cốc nước, nhìn thấy đội trưởng Trương trầm lặng bước lại.

“Sao thế? Sao mặt lại trầm xuống vậy?” Tôi cười và hỏi cô ấy.

Cô ấy không hề khách khí, đón lấy cốc nước ở tay tôi rồi uống liền hai hơi. “Cũng chả hiểu học viện nghĩ thế nào. Học viên năm nay tốt nghiệp chỉ còn một học kì đi thực tập, vậy mà còn bắt các em đi đến huyện Z, chẳng nhẽ họ nghĩ các em luyện tập như thế vẫn còn chưa đủ hay sao?”

“Cái gì?” Tôi ngạc nhiên ngắt lời: “Ý chị nói học viên từ đội một đến đội bốn phải đi đến huyện Z trong học kì này? Học viện vừa quyết định sao? Tại sao em không nhận được mệnh lệnh?”

“Em không đi, em được điều sang quản đội năm và đội sáu.” Đội trưởng Trương trả lời một cách lạnh lạnh. “Học viện cử thêm hai đội trưởng nam và một giáo viên hướng dẫn đến, nói là để tiện cho việc quản lý.”

Mặc dù khẩu khí của cô ấy bình thường nhưng tôi vẫn nghe được ẩn ý trong đó, cô ấy luôn có cảm giác là học viện đang ưu ái tôi. Tính theo điều kiện gia đình, con của đội trưởng Trương còn nhỏ, chồng lại là phó đoàn bộ đội đã chiến, thường xuyên không về nhà, theo lý mà nói thì cô ấy mới đáng được ưu tiên. Vậy tại sao học viện lại điều tôi ở lại? Liệu có phải vì ông nội Nghê Lạc Trần không? Không được, tôi phải đi hỏi cho rõ. Thứ nhất, tôi không muốn mình được đặc ân từ mối quan hệ với Nghê Lạc Trần. Thứ hai, khóa học viên mà tôi quản lí sắp tốt nghiệp, tôi cũng muốn cùng các em đi hết chặng đường cuối cùng.

Nhưng cho dù tôi có sốt ruột đến mấy thì quân đội vẫn có kỉ luật nghiêm khắc. Tất cả mọi việc đều phải báo cáo lên cấp trên, là một người sĩ quan có thâm niên tôi càng không nên vi phạm điều lệ này. Thế là tôi tìm giáo viên hướng dẫn, muốn ông ấy phản ánh với cấp trên yêu cầu của tôi, hi vọng học viện có thể điều động tôi thay cho đội trưởng Trương.

Đợi khá lâu tôi mới nhận được mệnh lệnh. Khi đó đã khoảng hơn một giờ chiều, Viện trưởng nói muốn tôi lên gặp ông ấy.

Đến trước cửa phòng Viện trưởng tôi có chút hơi do dự. Nguyên nhân là trước đó vài ngày ông đã đến tìm tôi, nói là tập đoàn Nghê thị ở Hồng Kông đã nhìn thấy viễn cảnh phát triển của thành phố ven biển D, muốn xây dựng ở đây khu liên hợp nhà cao tầng. Ông ấy muốn học viện chúng ta có thể kiếm được một hạng mục xây dựng trong đó, muốn tôi về nhà hỏi Nghê Lạc Trần xem có thể giúp đỡ được không. Tôi biết từ trước đến giờ, rất nhiều đơn vị bộ đội tiến hành xây dựng những công trình dân dụng. Học viện của chúng tôi cũng không ngoại lệ. Cho dù như vậy thì học viện có thể điều phối mối quan hệ với chính quyền địa phương, đảm bảo công việc cho đơn vị mình, chứ không nên thông qua quan hệ cá nhân để giải quyết công việc. Mặt khác, học viện cũng nên giải quyết các vấn đề về thiếu hụt vốn. Đó là vấn đề rất thực tế. Tuy việc chi tiêu trong đơn vị đều được chính phủ cung cấp vô điều kiện, nhưng những giảng đường, nhà thực nghiệm, kí túc xá, rồi nhà ở cho cán bộ đều xuống cấp trầm trọng, cần phải được nâng cấp. Chúng ta không nên chỉ chăm chăm vào việc xin tiền của nhà nước, vì thế các đơn vị bộ đội đều chuyển sang tập trung phát triển ngành nghề thứ ba, đáp ứng nhu cầu tự cung tự cấp. Tôi cũng được coi là nhân viên có thâm niên, nếu có thể làm cho học viện điều gì thì tôi cũng không ngại. Nhưng những việc liên quan đến Nghê Lạc Trần và gia đình anh ấy thì tôi hết sức nhạy cảm. Tôi không biết nên nói thế nào với Viện trưởng...

Tôi hít thở sâu, gõ cửa văn phòng.

“Báo cáo.”

“Mời vào.”

“Viện trưởng, thầy cho gọi em?”

“Ừ, ngồi xuống đi.”

Ngồi đối diện với Viện trưởng, tôi cứ nhìn chăm chăm vào chậu cúc vàng ở bên khung cửa sổ, tim đập thình thịch. Nếu như tôi nói việc này vẫn chưa bàn bạc với Nghê Lạc Trần thì liệu ông ấy có cho rằng tôi làm việc không mang tính chủ động không? Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn chủ động nói: “Viện trưởng Lưu, em vẫn chưa có cơ hội hỏi Nghê Lạc Trần về vấn đề này.”

“Đã được quyết định rồi.” Ông tiếp lời tôi.

“Sao cơ ạ?” Đây là việc ngạc nhiên thứ ba trong ngày hôm nay của tôi.

Viện trưởng cười cười đặt chiếc bút ở trên tay ông xuống, uống một ngụm trà, nói: “Vốn định để em và Nghê Lạc Trần có thời gian trao đổi với nhau trước đã, nhưng lại cảm thấy như vậy không được ổn cho lắm. Việc lớn như vậy mà Viện trưởng không ra mặt thì có phần không phải. Hơn nữa, tôi từng là quân của ông nội Nghê Lạc Trần, tận mắt nhìn thấy Nghê Lạc Trần từ hồi cưới truông đến tận khi trưởng thành, do vậy... Nhưng có nhiều việc đúng là lực bất tòng tâm.”

Khi ông nói đến đoạn Nghê Lạc Trần còn bé cưới truông, tôi không nhịn được cười. Những lời nói cuối cùng của ông, trong lòng tôi cũng không khỏi bồi ngùi. Cho dù là quân nhân cấp cao thì cũng có lúc không thể không cúi đầu trước hiện thực.

“Nghê Lạc Trần không nói gì với em sao?”

Ông đột nhiên hỏi tôi, nhìn thấy tôi lắc đầu, ông nói tiếp: “Ồ, khá lắm, công việc bảo mật làm rất tốt.”

Tôi cười ngượng ngịu, xem ra Nghê Lạc Trần không có ý định nói gì với tôi, bất luận là việc tốt hay là việc xấu.

“Tiểu Lạc, đột điều động lần này, ý em thế nào?”

Viện trưởng đã chủ động đề cập tới vấn đề này thì tôi cũng không ngần ngại bày tỏ: “Vâng, thưa Viện trưởng, em xin có ý kiến với việc điều động lần này của học viện. Đội trưởng Trương có hoàn cảnh gia đình khó khăn: con còn nhỏ, chồng thì thường xuyên đi công tác, em thấy quyết định lần này không hợp lí lắm. Mà trong số các cán bộ thì em có thể coi là người ít gánh nặng nhất. Vì thế em hy vọng học viện xem xét lại, phê chuẩn cho em dẫn đội đi huyện Z.”

Viện trưởng trầm ngâm đôi chút rồi nói: “Trước khi đưa ra quyết định này, học viện cũng không quá cân nhắc đến mối quan hệ giữa học viện và tập đoàn Nghê Thị, chúng tôi chỉ nghĩ đến việc em mới lập gia đình, huyện Z lại khá xa, hơn nữa đội trưởng Trương khá hiểu biết về địa bàn đó... Vì thế em cũng không nên có gánh nặng tư tưởng.”

“Viện trưởng Lưu, là em muốn đi đến huyện Z để rèn luyện, hi vọng Viện trưởng có thể cho em cơ hội này. Ngoài ra, em cũng có tình cảm với khóa học viên này, hi vọng có thể đi cùng các em ấy hết chặng đường cuối cùng.”

“Nhưng Nghê Lạc Trần...”

Suy cho cùng, học viện vẫn rất đề ý đến cảm nhận của Nghê Lạc Trần, tôi cười nói: “Anh ấy chỉ là người thân của một quân nhân bình thường. Thầy không nên thiên vị ạ.”

Viện trưởng Lưu hơi bất ngờ khi nghe tôi nói vậy, ông không nhịn được cười phá lên: “Thực ra quyết định điều động lần này, chúng tôi cũng rất khó khăn. Chúng tôi muốn suy nghĩ mọi thứ được chu toàn, nhưng trường hợp của đội trưởng Trương khá phổ biến, đôi khi chúng ta cũng cần phải hi sinh những điều nhỏ để phục vụ lợi ích lớn... Ý muốn của em cũng là giúp học viện giải quyết vấn đề khó, tuy nhiên em phải làm công tác tư tưởng cho Nghê Lạc Trần, đừng có để cậu ấy đến đây nói chúng tôi đấy nhé.”

Tôi gật đầu, Nghê Lạc Trần không bao giờ làm vậy, bởi vì anh quá kiêu ngạo.

Từ trong phòng làm việc của Viện trưởng đi ra, tôi gọi điện thoại cho Nghê Lạc Trần. Tôi nói với anh tôi sẽ về nhà ăn cơm. Nghe vậy anh ấy rất vui vẻ, còn nói sẽ về nhà trước nấu cơm đợi tôi. Tôi cười cười rồi gác máy.

Trở về văn phòng, tôi sửa soạn những thứ cần mang theo, đi đến khu học viên một lần nữa. Đội trưởng Trương đã làm xong công tác động viên học viên. Mọi người đều biết chuyển đi đến huyện Z này tương đối vất vả, nhưng tôi hoàn toàn không hề nghe thấy tiếng ca thán. Điều này làm cho tôi cảm thấy được an ủi và hãnh diện về các cô gái của tôi. Thực ra trong số các em có không ít người là con em thủ trưởng quân khu hoặc cán bộ chính phủ, nhưng mỗi người đều đứng rất đúng vị trí của mình, không kiêu căng không nóng nảy. Có thể đây là kết quả được rèn luyện qua mấy năm trong quân ngũ.

Thế giới này dù có xóc nổi thế nào thì cũng sẽ có một người luôn trầm tĩnh...

Bận rộn cả một ngày, khi ánh hoàng hôn chỉ còn chiếu sáng được nửa tòa nhà giảng đường thì tôi đi bộ ra bên xe buýt. Trong đầu tôi cứ ám ảnh bởi hình bóng của Nghê Lạc Trần và Giang Triều. Nếu như nói, sự ngốc nghếch của Giang Triều làm cho tôi thương xót thì những tâm sự chất chứa trong lòng Nghê Lạc Trần càng làm cho tôi đau đớn hơn. Tuy nhiên trong việc điều động của Giang Triều, chắc hẳn Nghê Lạc Trần có sai, nhưng tôi nghĩ ước muốn ban đầu của anh cũng là muốn cho mọi việc đều tốt, do vậy từ tận đáy lòng, tôi bắt đầu hiểu, cũng có thể tha thứ cho anh. Nhưng hai ngày nữa tôi phải đi huyện Z rồi, tôi lo lắng không phải vì không biết nói với anh ấy thế nào mà là khi tôi đi rồi anh sẽ như thế nào. Tôi có thể cảm nhận được khoảng thời gian này Nghê Lạc Trần đều dựa hết vào tôi...

Tôi về nhà thì trời đã tối, Nghê Lạc Trần đang xào rau ở trong bếp. Cái tạp dề màu hồng phấn và ánh lửa chiếu lên mặt anh thành một thứ ánh sáng lấp lánh. Trong lòng tôi tự dưng có cảm giác đau xót. Tôi tiến đến gần, áp mặt vào lưng anh...

“Sao thế?” Anh vỗ nhẹ vào mu bàn tay tôi, dường như không hề lạ lẫm trước cử chỉ của tôi.

“Em đói rồi!”

Tôi cũng hơi bất ngờ khi mình lại nũng nịu kêu đói với anh. Âm thanh đó dường như bị nghẹn lại trong cổ họng. Thực ra nếu bây giờ có bày cao lương mỹ vị ra trước mặt tôi, tôi cũng không ăn được, chỉ là bóng của anh làm cho tôi cảm thấy thật cô đơn. Đến giờ tôi mới biết, anh có nhiều việc không nói cho tôi, cũng là vì tôi, anh muốn tôi được sống vui vẻ hơn. Từ khi lấy nhau, chưa bao giờ anh làm tổn thương tôi, thậm chí chưa bao giờ làm tôi buồn. Là Phó chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Nghê thị ở Hồng Kông, Tổng giám đốc công ty Snowlet, anh ít nhiều cũng mang chút gia trưởng độc đoán, nhưng trong gia đình anh chưa bao giờ thể hiện ra. Anh luôn thận trọng khiến tôi hiểu rằng, anh là người bình thường giống như tôi,

giữa hai chúng tôi không hề có khoảng cách. Tôi nghĩ, việc anh âm thầm tác động để điều động Giang Triều lên quân khu là việc không hay gì, chính vì thế anh không muốn tôi biết. Nếu không, một con người như anh làm sao còn có thể kiêu ngạo lên trước mặt tôi được chứ. Anh ấy đã không nói thì tôi cũng nên giả bộ không biết. Đây là chồng tôi, là một người vợ, tôi cũng nên giữ gìn danh dự cho chồng mình. Bất luận sai hay đúng, tôi cũng nên thương yêu anh.

Khi ăn cơm, tôi nói với anh việc tôi phải đi huyện Z. Anh gật đầu, liên tục gấp thức ăn vào bát tôi, nói là khi đến huyện Z tôi không được ăn những món như vậy, còn anh ăn rất ít. Tôi im lặng không nói, sợ không kìm được sẽ rơi lệ, vì tôi đột nhiên phát hiện mình cũng không muốn xa anh.

Đến lúc rửa bát, nhìn thấy anh đứng trước cửa sổ, mắt nhìn chăm chăm vào ánh đèn bên ngoài, tôi chợt cười và nói: “Sau này em không có nhà, ai sẽ rửa bát cho anh? Anh thuê một người giúp việc đi nhé.”

Anh lắc đầu: “Khi em không có nhà anh sẽ ăn ở ngoài, hoặc gọi cơm hộp.”

“Như vậy không được đâu. Hay là anh ăn xong cứ xếp ở đó, mỗi tuần em về nhà một lần rồi rửa, được không?”

Tôi nhìn thấy anh cười buồn, trong lòng tôi trĩu nặng. Nói thì nói như vậy nhưng trong quân đội, khi đã bận rộn thì có lúc cả tháng chẳng về nhà được một lần.

Trước khi ngủ anh nói có một số việc anh chưa làm xong, một mình đi vào thư phòng. Tôi đoán anh giận, nếu không thì tôi sắp đi rồi, anh nên dành thật nhiều thời gian để ôm tôi mới đúng.

Tôi đi vào thư phòng, cửa hơi khép, tôi đẩy cửa bước vào. Đường như anh vừa gọi xong một cú điện thoại, nhìn thấy tôi tay không đi vào, anh cười nói: “Cứ tưởng được cốc cà phê.”

“Muộn rồi, uống cà phê gì nữa, em lấy cho anh một cốc nước trái cây nhé.”

Khi tôi quay lại thư phòng đưa cốc nước trái cây vừa ép cho anh, anh uống hai ngụm rồi nhìn tôi cười. Tôi mặc kệ anh, lên mạng bằng một chiếc máy tính khác, giống như trước kia ở phòng tranh, tôi cũng chỉ im lặng ngồi nhìn anh làm việc.

Thời gian cứ thế trôi đi, kim đồng hồ lúc này đã điểm mười hai giờ đêm, nhưng anh vẫn đang rất chú tâm làm việc, dường như chưa có ý định nghỉ ngơi, tôi bèn nói: “Mai em có thể không cần đến trường, ở nhà để xếp hành lí, còn anh?”

“Có khả năng ngày mai anh hơi bận một chút.” Anh vẫn không ngẩng đầu nhìn tôi, chỉ lạnh lùng trả lời.

Tôi cứ hi vọng anh sẽ dành chút thời gian cho tôi. Như vậy cũng tốt, chỉ hi vọng anh cũng không có cảm giác chia li, bởi thỉnh thoảng tôi cũng có thể về nhà một lần.

Gian phòng lại trở nên yên tĩnh, tôi nhìn thấy anh đang vào MSN trên máy tính bèn nghĩ ra một kế trêu anh. Tôi mặc bộ quần áo lòe loẹt vào cô người mẫu khóa thân mà anh để trên màn hình máy vi tính, lại còn thêm một bộ tóc hết sức kì quái, sau đó gửi cho anh. Cuối cùng tôi cảnh cáo anh, trong thời gian tôi không có nhà, tôi không cho phép anh nhìn những cô người mẫu khóa thân, kể cả vì công việc cũng không được.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi cười nhẹ, tôi tưởng anh không để ý nên định tắt máy vì tính. Nào ngờ anh gửi đến cho tôi một phác họa chân dung tôi, chẳng hiểu anh vẽ từ khi nào, chỉ là tôi trong bức ảnh hoàn toàn không mặc quần áo...

“Nghê Lạc Trần, anh thật hư đồn.”

Mùi hương Eau de Cologne thoảng đến, không biết từ khi nào Nghê Lạc Trần đã đứng trước tôi, anh khom người xuống, áp đôi môi mềm mại lên môi tôi...

Tôi bị anh bế lên, đặt lên giường trong thư phòng. Anh vừa hôn vừa hỏi tôi đó là mùi vị gì. Tôi cười lảng tránh, nhưng càng lúc càng bị anh lấn tới...

“Nói, mùi vị gì? Không nói anh sẽ trừng phạt nghiêm khắc...” Nói xong anh nhẹ nhàng cắn bờ môi tôi, không đau, chỉ cảm thấy hơi buồn buồn.

“Ồ... mùi nước quả...” Tôi trả lời một cách thành thật.

“Cụ thể hơn một chút.”

“Ngọt.”

“Không nói thật đúng không?”

“Đắng... Là đắng chát...”

Tôi đành thừa nhận. Cốc nước quả mà tôi vừa bùng lên cho anh thực chất là cốc mướp đắng nguyên chất. Mùi vị đắng chát... Tôi chỉ không muốn anh trầm ngâm nên trêu anh, muốn anh cười với tôi. Ít nhất trước khi tôi đi, tôi được ngắm và nhớ nụ cười của anh.

Anh nhìn thấy tôi đã thừa nhận nên cúi đầu xuống, hôn tôi rất lâu, rất sâu và nồng nàn. Sau khi rời bờ môi tôi, anh thăm thì:

“Lạc Tuyết, em cũng nên thưởng thức một chút mùi vị mà em đưa cho anh, như vậy anh sẽ thấy thoải mái hơn, nghe thấy không vậy?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, sợ anh tiếp tục trừng phạt tôi.

Anh cười, lại phủ kín đôi môi tôi bằng làn môi nóng bỏng của mình. Bàn tay ấm áp của anh luôn vào vạt áo ngủ của tôi, từ từ đưa lên khuôn ngực phập phồng...

“Anh không... làm việc nữa à?” Tôi hỏi một cách khó khăn khi bị anh hôn đến sắp ngạt thở.

Anh cười nhẹ, giọng khàn khàn. “Trên đời này, có những việc còn gấp hơn công việc rất nhiều.”

“...”

Chương 22: Huấn luyện dã ngoại

Đêm đó tôi ngủ ngon lành trên chiếc giường trong thư phòng. Trong giấc ngủ tôi vẫn có cảm giác Nghê Lạc Trần làm việc cả đêm. Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh giấc thì mới phát hiện anh đã ngủ gục trên bàn làm việc. Tôi vỗ nhẹ anh dậy, nhìn anh lấy tay dụi mắt nhìn tôi thảng thốt, điệu bộ chưa tỉnh hẳn giống như con mèo không biết sợ hãi, tôi thật không ngờ xa

anh. Ngày kia tôi phải đi rồi. Hai vợ chồng cùng bận rộn cũng là việc may mắn, để đỡ cho một phía cảm thấy cô đơn...

Ngày thứ ba, bộ đội đi đến huyện Z huấn luyện bắt đầu khởi hành từ sáu giờ sáng.

Tôi nghĩ ai đã từng ở trong quân đội đều hiểu rõ, luyện tập hành quân là một hạng mục huấn luyện đã chiến vô cùng vất vả, đặc biệt là đối với nữ học viên. Nó không chỉ thử thách ý chí của họ mà còn thử thách cả giới hạn về cơ thể cũng như sinh lí. Từ thành phố D đến huyện Z hơn một trăm bảy mươi cây số, mấy đại đội trưởng và giáo viên huấn luyện chúng tôi cũng đã lên kế hoạch khá hợp lí, hành quân một trăm năm mươi cây trong ba ngày, đồng thời cũng phải điều động việc hậu cần cho tốt, đảm bảo việc ăn uống của học viên trên đường không xảy ra vấn đề gì.

Lúc này, những con đường trong thành phố dường như đang chìm trong giấc ngủ say, bình yên đến kì lạ. Còn các cô gái của chúng tôi đập lên sương sớm, hát vang bài quân ca, bước vào chặng đường mới của họ. Tuy không phải là lần đầu tiên tham gia hành quân huấn luyện đã chiến nhưng trong lòng tôi vẫn rất xúc động mà không rõ lí do.

Có thể đây là lòng kiêu ngạo và sứ mệnh của một quân nhân chuyên nghiệp.

Sau khi hành quân khoảng mười cây số, thế giới huyên náo ồn ào đã được bỏ lại sau lưng, khoảng cách với thành phố càng ngày càng xa.

Tôi bắt giác ngẩng đầu nhìn, bầu trời xanh ngắt, thôn quê bao quanh núi, mặt trời trên đỉnh núi chiếu xuống con đường nhỏ liên thôn quanh co, mùi hương lúa thơm từ cánh đồng lúa bao la thổi đến, giống như tìm lại được tuổi thơ, vừa lạ lẫm vừa thân thiết.

Các cô gái của tôi reo lên thích thú. Đúng là những đứa trẻ lớn lên ở thành phố, lại bị quản thúc trong trường học nên ít gặp phong cảnh thôn quê như vậy. Tôi bắt giắc thở dài, những cô bé, cậu bé tuổi thanh xuân môn môn này đã tự nguyện hiến những năm tháng đẹp đẽ nhất của mình cho quân đội, liệu các em có hối hận?

Cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi là tiếng đồng ca quen thuộc. Đây là bài hát đầu tiên mà các em được học khi gia nhập quân đội.

“Mười tám tuổi, mười tám tuổi

Tôi đi lính gia nhập quân đội,

Cầu vai đỏ thắm soi quăng đời thanh xuân,

Tuy không mang huy hiệu của trường đại học

Nhưng chúng tôi tự hào

Vì sự lựa chọn của mình.

Trong cuộc đời chúng tôi có lịch sử vào lính,

Suốt cả cuộc đời cũng không hối hận.

Trong cuộc đời chúng tôi có lịch sử vào lính,

Suốt cả cuộc đời cũng không hối hận.

Trong cuộc đời chúng tôi có lịch sử vào lính,

Suốt cả cuộc đời luôn cảm thấy trân trọng.

Trong cuộc đời chúng tôi có lịch sử vào lính,

Suốt cả cuộc đời luôn cảm thấy trân trọng...”

Nghe các em hát tôi thấy mắt mình ướt ướt. Có lẽ đây là đáp án cho tất cả những người lính chúng tôi.

Trong cuộc sống thường ngày, rất nhiều người ngưỡng mộ bộ quân phục mà các em khoác lên người. Họ nói “thật thần kì, thật oai nghiêm và cũng thật đẹp.” Nhưng cuộc sống khắc nghiệt trong quân ngũ không giống như những gì họ tưởng tượng. Nó không chỉ là gian khổ mà còn rất khô khan, nội dung hàng ngày của chúng tôi là luyện tập đi đều bước, đứng thẳng người, tập bắn bia và chỉnh đốn tác phong. Tôi còn nhớ ba tháng đầu khi tôi mới vào lính, trừ buổi tối đầu tiên khóc vì nhớ nhà, còn lại đều không có thời gian nhớ nhà nữa. Khi mới bắt đầu, buổi tối thường hay tập hợp khẩn cấp và kiểm tra tác phong bất thành lính, vì thế chúng tôi không dám cởi quần áo mỗi khi đi ngủ, mà chỉ gục lên giường thiếp đi, đợi hiệu lệnh tập trung vang lên bất kì lúc nào. Bất kể là trong khi luyện tập hay trong lúc nghỉ ngơi, hề phạm phải sai lầm là bị trừng phạt nghiêm khắc. Rất nhiều quân nhân ưu tú đã rèn luyện được nghị lực trong quá trình luyện tập khắc nghiệt như vậy. Giang Triều là một trong số đó. Nghe nói anh luôn là người có thành tích ưu tú nhất trong đám tân binh toàn liên quân.

Nhắc đến Giang Triều tôi lại không thể không nhớ đến Nghê Lạc Trần. Chẳng hiểu sao thời gian gần đây, hình bóng hai người cứ đan xen vào nhau mỗi khi xuất hiện trong đầu óc tôi. Tôi luôn nhắc nhở bản thân, không được mang hai người đó ra so sánh với nhau. Nhưng tôi cứ luôn tự hỏi mình, hai người bọn họ ai là người quan trọng hơn với tôi? Thậm chí tôi còn hỏi mình một câu hỏi rất ấu trĩ: Nếu như hai người bọn họ rơi xuống nước, tôi sẽ cứu ai trước...

“Lạc Tuyết, cho học viên nghỉ một lát nhé.”

Đội trưởng Lưu, người cùng dẫn đoàn với tôi đột nhiên hỏi, ngắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi nhìn đám học viên thể lực kém. Xem ra các em đều đã rất mệt, bèn hô to khẩu lệnh cho họ ngồi xuống, uống nước, nghỉ ngơi. Các em đều là những học viên sắp tốt nghiệp, những đợt huấn luyện vất vả như thế này đã không còn nhiều nữa. Hơn nữa chặng đường đến huyện Z còn dài, nhất định phải có thể lực thì mới hành quân được.

“Đội trưởng Lạc, cô ăn chocolate đi ạ, bổ sung năng lượng.”

Một em học viên nhét vào tay tôi thanh kẹo chocolate, tôi bất giác nhìn ra xung quanh, phát hiện các cô gái đang lặng lẽ ngồi ăn vặt để bổ sung năng lượng, tôi nửa đùa nửa thật nói: “Các em biết không, nếu như đây là hạng mục diễn tập quân sự bí mật thì những ‘nguồn năng lượng’ như thế này rất dễ làm lộ tung tích của các em đấy.”

“Vâng, thưa đội trưởng.” Các em vội vàng nuốt thức ăn vào miệng, đồng thanh nói: “Chúng em sẽ rút kinh nghiệm lần sau ạ.”

Nhìn thái độ nhận sai khá thành khẩn, tôi đưa thanh kẹo chocolate cho một học viên, cười nói: “Trong hành lý trữ nhiều đồ ăn vặt như vậy, các em không sợ nặng hay sao?”

“Xin đội trưởng yên tâm, chúng em dầu da tróc thịt bong cũng không lạc đội ạ.”

Những ai đã từng tham gia huấn luyện dã chiến hành quân liên tục thì chắc chắn đều quen thuộc câu cửa miệng này. Tôi không nhịn được cười.

“Báo cáo đại đội trưởng, phía trước có ba chiếc xe áp sát vào đội hình chúng ta, một chiếc Hummer và một chiếc Jeep, còn có một chiếc xe bus cỡ

vừa nữa.”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía xa, quả nhiên là có ba chiếc xe đang tiến lại gần chúng tôi. Tôi lệnh cho học viên tập hợp ngay. Tôi nghĩ, có thể là thủ trưởng học viện đến kiểm tra đợt luyện tập và khích lệ học viên. Tôi tập hợp đội ngũ không phải là làm cho họ xem, mà tôi muốn học viên của tôi có thể thể hiện được trạng thái tốt nhất của mình.

Một lát sau, ba chiếc xe dừng lại trước mặt chúng tôi. Từ trên xe Hummer bước xuống hai người khiến tôi vô cùng kinh ngạc, một người là Viện trưởng, còn người kia là Nghê Lạc Trần.

Anh ấy lại làm trò gì vậy? Tôi tự hỏi, sau đó đi về phía Viện trưởng và tiến hành chào: “Báo cáo Viện trưởng, toàn bộ học viên đã tập hợp xong, mời thầy duyệt ạ.”

“Tiểu Lạc, em vất vả quá!”

Viện trưởng Lưu gật đầu chào toàn thể giáo viên, học viên, sau đó quay người giới thiệu Nghê Lạc Trần với đội trưởng Triệu: “Tiểu Triệu, đây là người hôm qua tôi đã đề cập tới, Tổng giám đốc Nghê. Anh ấy từ nhỏ đã lớn lên trong quân khu, không lạ với tác phong kỷ luật doanh trại, hơn nữa anh ấy còn là người nhà của sĩ quan nữa.” Ông nhìn sang tôi cười, tôi cảm thấy mặt mình nóng rát, không có chỗ nào để chui xuống. Tôi thật sự muốn ném một Nghê Lạc Trần với nụ cười vô cùng mê hoặc lòng người kia xuống vực núi...

Viện trưởng Lưu nói tiếp: “Tôi giao Tổng giám đốc Nghê và các cô người mẫu tham gia huấn luyện đợt này cho các đồng chí, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề gì. Việc luyện tập và sinh hoạt bên huyện Z đã được thu xếp ổn thỏa. Các đồng chí chỉ cần chú ý những vấn đề xảy ra trên đường đi thôi.”

“Tuân lệnh.” Tôi và các thầy cô dẫn đoàn đồng thanh trả lời.

Sau khi chào chúng tôi, Viện trưởng Vương ngồi lên chiếc xe quân sự rồi đi khuất. Lúc đó tôi mới biết chiếc Hummer hoành tráng kia là của nhà tôi, Từ Dĩnh cũng đi ra từ chiếc xe đó. Tôi cảm thấy thật nực cười, Nghê thiếu gia khi tham gia huấn luyện dã chiến cũng mang bảo mẫu đi cùng.

Nghê Lạc Trần không nhìn tôi mà mỉm cười bắt tay đội trưởng Triệu, cùng nhau hàn huyên vài câu. Từ nội dung câu chuyện của họ, tôi mới biết sự việc này mới được quyết định vào ngày hôm qua. Chẳng trách Nghê Lạc Trần nghe nói tôi phải đi đến huyện Z đã thức trắng đêm làm việc, ngày hôm sau còn bận rộn cả ngày ở bên ngoài. Nhưng đây là quân đội, không phải là chợ rau mà thích tới là tới, ai lại cho phép anh ấy vào đây làm trò thể không biết.

Tôi quay sang nhìn chiếc xe bus, mấy cô người mẫu trẻ trung cao ráo đang ngồi trong đó. Họ mặc những bộ quân phục không hề vừa người một chút nào, trông rất khô cứng. Đương nhiên họ không được phép đeo cầu vai và sao gach. Trong số đó còn có một nam sĩ quan, có lẽ là giáo viên huấn luyện cho bọn họ đợt này. Xem ra Nghê Lạc Trần không phải đến để làm trò. Tôi cảm thấy rất tức giận, tại sao trước khi quyết định việc này anh không hề bàn bạc với tôi? Chẳng lẽ anh muốn đưa những cô gái được nuông chiều từ nhỏ, không có một chút kinh nghiệm nào đến một nơi cách xa hàng trăm cây số để huấn luyện thật sao?

Nhưng lúc này đây tôi không có thời gian nói chuyện với anh. Trong đoàn hành quân lại vang lên tiếng hát lanh lảnh của các học viên.

Tôi đi bên cạnh đội ngũ học viên. Có lúc tôi bất chợt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Nghê Lạc Trần. Anh ấy giả bộ không nhìn thấy thái độ của tôi. Với điệu bộ vô cùng nghiêm chỉnh, anh vượt lên, đi ngang trước mặt tôi. Tôi phát hiện hôm nay anh ăn mặc không cầu kì, chỉ là một bộ quần áo vận

động màu tro nhạt, giấy thẻ thao màu trắng, thi thoảng có làn gió thổi qua, cơ thể anh hơi chuyển động. Tôi có chút ngẩn ngơ. Hèn gì người ta nói, gió xuân có vị thanh ngọt...

Nhưng đây là huấn luyện dã chiến, không phải là trò đùa con trẻ. Tôi cứ cảm thấy sự việc này thật nực cười, bèn thâm thì trách móc anh: “Nghê Lạc Trần, anh định làm trò gì vậy? Về nhà mau.”

“Ai bảo anh đến làm trò. Cứ coi như em là đại đội trưởng đi nữa thì cũng không được cản trở việc anh xây dựng quốc phòng toàn dân.” Anh cũng nhỏ nhẹ phản bác tôi, thái độ rất thành khẩn và kiên định.

“Cái gì mà xây dựng quốc phòng toàn dân. Em không đồng ý.”

“Viện trưởng Lưu đã đồng ý huấn luyện cho bọn anh đợt này. Đây là học viện quyết định chứ không phải em quyết định.” Anh cười một cách đắc thắng.

“Nhưng mà huấn luyện người mẫu chứ không phải huấn luyện anh. Anh về nhà ngay đi.”

“Anh đưa các cô người mẫu qua đó huấn luyện thì cũng phải có trách nhiệm với họ chứ. Tại sao em lại đuổi anh đi?”

“Trong thời gian bao lâu?” Tôi dừng bước nhìn anh, giọng tỏ rõ sự tức giận.

Anh quay đầu nhìn rồi, giọng bình thản đáp: “Không lâu đâu, tổng cộng bốn đợt, mỗi đợt một tháng, vừa bằng thời gian em quản lý lớp học viên này đến khi tốt nghiệp.”

“Anh... Anh đừng có nói đùa em nữa.”

Tôi giận dữ không để ý đến anh nữa. Rất lâu sau anh quay đầu lại nhìn tôi, cười nhẹ nhàng, giống như đang hứa với tôi một điều gì, “Yên tâm đi, anh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của em. Anh có sự tự giác của người thân một quân nhân bình thường.”

Xem ra việc khuyên anh quay trở về là điều không thể. Tôi đành chấp nhận và lẻo đẻo đi sau anh không nói gì. Tuy nhiên trong lòng tôi rối bời, luôn có cảm giác bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về mình. Không hiểu mọi người sẽ đồn đại như thế nào nữa, là đội trưởng Lạc không xa được ông xã hay là ông xã đội trưởng Lạc không xa được cô ấy? Bất luận thế nào thì cũng đều là những việc khiến cho tôi cảm thấy phiền toái.

Đột nhiên tiếng bước chân của Nghê Lạc Trần dừng lại, anh quay người lại chầm chọc tôi: “Cô giải phóng quân, cô đi chậm rồi đấy.”

Thật là quá đáng, tôi chửi rửa trong lòng. Anh ấy dám quay đầu lại cười tôi. Nếu như anh biết được rằng mình sẽ phải đi quãng đường một trăm năm mươi cây số thì tôi e rằng anh sẽ không dám cười một cách đắc ý như vậy nữa đâu. Còn gọi tôi là “cô giải phóng quân” nữa, thật chẳng ra làm sao, anh còn nhiều hơn tôi mấy tháng tuổi cơ đấy...

Tôi cắn chặt môi, nghĩ trong lòng: Nghê Lạc Trần, hôm nay tôi không để cho anh đi đến mức anh không thể đi được nữa, phải cầu xin tôi tha cho thì không được. Tôi sẽ cho anh biết rằng, quân đội không phải là nơi để đùa, “cô giải phóng quân” này cũng không dễ bắt nạt đến vậy đâu.

Chương 23: Hai ngôi sao gần nhau nhất...

Sau khi đi được khoảng một tiếng đồng hồ thì Nghê Lạc Trần bảo xe của các cô người mẫu đi đến huyện Z trước rồi đợi anh ở đó. Nhưng Từ Dĩnh và chiếc xe Hummer thì vẫn lẳng nhặng bám theo, khi thì vượt trước chúng tôi một đoạn, lúc thì đi sau chúng tôi một quãng cách khá xa. Tôi không nhịn được cười, như vậy thật là làm khó cho anh lái xe, một cái xe sang trọng như vậy mà cứ phải đi như rùa bò. Xem ra Từ Dĩnh thật hiểu Nghê Lạc Trần, huấn luyện dã ngoại vất vả như thế này liệu anh có thể kiên trì được bao lâu đây? Tôi nghĩ, có thể một lát sau thôi, anh sẽ trèo lên xe và đi mất ngay lập tức.

Nhưng sự việc không giống như tôi dự đoán. Cả buổi chiều hôm đó Nghê Lạc Trần đi trong đội ngũ của chúng tôi với tốc độ không nhanh không chậm. Trên quãng đường hành quân chúng tôi nghỉ hai lần, cũng không biết khi nào trên vai anh đã gánh hai bọc hành lý của hai học viên. Có thể anh sợ bị tôi đuổi về nên sau đó anh cứ lẩn tránh tôi, đến cơ hội nói chuyện cũng không có.

Cho đến tận khi mặt trời đỏ về phía tây và chuẩn bị xuống núi, chúng tôi theo kế hoạch đã rời xa thành phố được năm mươi cây số và tiến đến gần một làng nhỏ. Chúng tôi không vào làng ngay mà dừng ở một khu cỏ phía ngoài chính đồn trang phục. Ở đó đã có một chiếc ô tô chở vật tư đang đứng đợi chúng tôi. Tôi bèn gọi học viên đến lĩnh lều trại và những đồ vật thiết yếu, còn đội trưởng Triệu và giáo viên huấn luyện tổ chức cho một nhóm học viên nấu cơm chiều.

Bận rộn khoảng nửa tiếng đồng hồ, hơn mười cái lều màu xanh được dựng lên trên thảm cỏ. Mặt trời xuống núi, khung cảnh chiều hôm như trầm xuống, những làn khói bếp vươn lên trời xanh, mùi thịt bò hầm với cà rốt xộc vào mũi. Mùi vị thức ăn của trần gian được nấu lên tại miếng đất nhỏ, vắng và ít người này, y như một kì tích...

Đột nhiên tôi nghĩ đến Nghê Lạc Trần, không hiểu anh chạy đi đâu. Nếu anh đi trước rồi thì nhất định phải báo với tôi một tiếng chứ. Tôi lặng lẽ đưa mắt tìm, không khó tìm thấy anh lẫn trong đám học viên của tôi. Không biết anh kiếm đâu được bộ quân phục mặc lên người, lửa trại ở bên cạnh ánh lên gương mặt anh khiến nó trở nên rạng rỡ trong không gian đêm vắng, nhưng lại xa vời và nhạt nhòa.

Tôi nhìn anh đắm đuối khi anh chỉ huy đám học viên mang củi đến đốt lửa, lại còn dỗ dành các cô gái hát cho anh nghe. Dường như anh biết rất nhiều bài hát, bất luận là quân ca hay những bài hát đang lưu hành, anh đều lắng nghe và khẽ hát theo. Dưới sự chỉ huy của anh, chỉ trong nháy mắt ba bếp lửa đã cháy bùng lên.

Những ngôi sao sáng điểm xuyết trong bầu trời đêm mênh mông, trước mắt tôi là một khung cảnh vô cùng ảm áp.

Đột nhiên tôi nhớ ra cái gì đó, mở điện thoại, len lén gọi điện thoại cho Nghê Lạc Trần, sau đó đi ra chỗ vắng người để đợi anh ấy.

Một lát sau tôi nhìn thấy anh đi tới, mặc trên người bộ quần áo quân phục dày nặng càng làm cho đáng vẻ anh nghiêm túc hơn. Tôi nghĩ, nếu như có một bộ quân phục vừa người, chắc khi mặc vào anh cũng sẽ oai phong chẳng kém ai.

“Tìm anh có việc gì? Anh đang bận đây này...” Một tay anh nghịch cành cây, một tay liên tục phủ bụi trên bộ quần áo, dường như phía xa kia đang có việc gì đó chờ đợi anh.

Tôi lướt một lượt ở xung quanh và nói: “Cái xe kia đâu? Còn Từ Đình nữa, sao không thấy cô ấy?”

“Anh bảo họ đi hết rồi.”

Anh trả lời rất thẳng thắn, dứt khoát. Nhưng vấn đề là tại sao anh vẫn ở lì đây mà không chịu đi? Chẳng lẽ anh định ở đây ăn gió nằm sương với chúng tôi sao?

Anh dường như nhìn được suy nghĩ trong đầu tôi, đột nhiên hạ giọng như thương lượng: “Đừng đuổi anh đi, hãy để anh ở lại, anh không thể để cô giải phóng quân dầm sương dãi nắng và ăn củ cải trắng ở đây, còn mình thì chạy đến khách sạn nghỉ ngơi hưởng thụ, như vậy không nhân đạo chút nào.”

“Vấn đề là ở đây không có nước nóng để anh tắm, thậm chí nước để rửa mặt, đánh răng cũng không, không có quần áo ngủ sạch sẽ, không có giường Laudation để anh ngủ. Hơn nữa buổi tối ở đây lại rất lạnh, đến miếng dán nhiệt làm ấm người cũng không luôn, thậm chí nửa đêm còn có chuột chui ra chui vào chăn của anh...” Tôi bối rối không biết tìm lí do gì để đuổi được anh đi.

Anh ngẩng mặt nhìn lên bầu trời đêm và cười, càng cười càng sáng khoái, thậm chí hai vai anh cũng run lên vì cười. Tôi chưa từng nhìn thấy một Nghệ Lạc Trần cười vui vẻ như vậy. Tôi không biết nói gì trong lúc đó.

Một lát sau anh không cười nữa, nhưng niềm vui vẫn hiện lên trên mặt anh. Anh nhìn tôi không chớp mắt, nhấn mạnh từng chữ từng chữ: “Anh không cần gì hết, anh chỉ muốn ở lại cùng em thôi.”

“Nhưng mà ở đây không có cơm cho anh ăn. Hay là anh bảo Từ Dĩnh quay lại đón anh đi...”

Nghe vậy, đôi lông mày ôn hòa của anh từ từ nhíu lại, ra chiều bất lực: “Đeo hành lí giúp học viên của em lâu như vậy, lại còn nhóm bếp giúp họ nấu cơm chiều, chắc họ cũng sẽ cho anh ăn thôi. Em đừng đuổi anh đi...”

“Anh... Anh làm em tức chết đi được.”

“Là thương hay là tức?” Anh hỏi lại tôi, khua khua cành cây trong tay anh, chỉ vào không trung: “Em có nhìn thấy hai ngôi sao gần nhau nhất kia không? Trên thế gian này không ai giống như anh, gần em nhất.”

Cành cây nhỏ trong tay anh vẽ một vòng cung nhỏ lên bầu trời, sau đó anh vứt nó rồi quay người bước đi, bóng dáng đẹp đẽ của anh lắc lư trong tầm mắt của tôi.

Tôi nghĩ mình lại thua bởi sự cố chấp của anh, hay nói đúng hơn là sự kiên quyết của anh.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Đến giờ ăn tối, Nghệ Lạc Trần có ghé qua chỗ tôi một lát, sau khi gấp hết số thịt trong bát mình cho tôi xong thì anh lại đi ra xa, ngồi xuống và ăn cơm. Mỗi khi nhìn, tôi đều thấy anh ăn ngon lành, nhưng trong lòng tôi biết, anh không hề thích ăn bắp cải xào, cũng không thích mùi cà rốt, anh chỉ là không muốn tôi lo lắng mà thôi.

Không biết từ khi nào, trái tim tôi bị anh khắc lên vài dấu tích.

Ăn tối xong, tôi bắt nhịp cho vài học viên hát, sau đó ra lệnh cho mọi người đi ngủ sớm. Sau khi thương lượng với mấy thầy cô dẫn đoàn xong, chúng tôi quyết định mỗi nhóm trực ba tiếng, như vậy vẫn đảm bảo thời gian ngủ cho toàn bộ học viên.

Nhưng khiến tôi đau đầu nhất lại là Nghệ Lạc Trần, với tính cách cố chấp và ưa sạch sẽ của mình, anh thà ngồi cả đêm ở ngoài còn hơn là ngủ chung với đội trưởng Triệu hoặc ngủ cùng lều với các thầy cô dẫn đoàn khác. Tôi đành phải muối mặt để anh ngủ cùng mình.

Sau khi kiểm tra xong toàn bộ công việc, tôi xách một bình nước nóng đi về lều, nhìn thấy Nghê Lạc Trần chỉ mặc quần áo lót bó sát, chân tay lều khều bò đi bò lại trên chiếc đệm quân dụng điều bộ trông rất buồn cười. Tôi vội buông rèm xuống nói: “Anh mặc như vậy để trưng bày cho người khác xem sao? Trời lạnh như vậy không mặc quần áo vào mà cứ bò đi bò lại...”

“Không có đâu...” Anh nửa quỳ lên trên đệm và nói: “Chiếc đệm này mỏng quá, đêm em sẽ bị lạnh.”

Tôi nhìn sang thấy anh chỉ trải bộ quần áo thể thao mình mặc ban sáng đến lên vị trí tôi sẽ nằm. Tôi nghiêm mặt lệnh cho anh mặc quần áo vào, uy hiếp nếu không nghe lời thì sẽ bị đuổi đi ngay trong đêm. Anh quả nhiên có hơi sợ hãi, ngoan ngoãn mặc quần áo lên người, không dám ho he câu nào.

Sau khi anh đánh răng, rửa mặt xong, tôi nhìn thấy vết phòng rộp ở bàn chân anh, bèn đổ cả bình nước trong chậu, sau đó bảo anh đi ngâm chân.

Anh nhìn chậu nước, vội vàng lắc đầu nói: “Chỉ có một chậu nước thôi, đợi em rửa mặt xong thì anh ngâm chân.”

“Đến lúc này rồi còn cầu kì cái gì nữa. Anh rửa chân xong rồi ngủ đi, lát nữa em còn phải đi tuần một vòng, em có chút hơi lo lắng.” Kì thực tôi đã nhường hết nước nóng cho anh, làm gì còn nước để rửa mặt nữa. Nhưng nếu anh biết tôi để hết cho anh, anh nhất định sẽ không chịu rửa nữa.

Đợi anh rửa xong tôi cùng anh chui vào cái chăn bộ đội vừa nhỏ vừa mỏng. Thời tiết ở vùng núi sương nhiều, lại còn rất lạnh và ẩm ướt, hai người ôm nhau nằm cũng ấm hơn. Tôi ôm chặt lấy anh, anh cũng ôm chặt lấy tôi, cố gắng giữ trọn đầu tôi vào lòng.

“Cô giải phóng quân, sao cô không cởi quần phục để ngủ?”

“Một lát nữa em phải đi kiểm tra...” Tôi khẽ trả lời, cảm giác mình chỉ một giây nữa thôi sẽ chìm vào giấc ngủ.

“Anh đi cùng em nhé, được không?”

“Đều là học viên nữ, anh đi không tiện.”

“Vậy thì bây giờ em đi luôn đi để về nghỉ sớm.”

“Nếu bây giờ đi thì lát nữa mười hai giờ cũng phải đi lần nữa. Em muốn đi một lần thôi.”

“Vậy thì em ngủ đi, đến giờ anh sẽ gọi em.”

Nghe anh nói vậy, mặc dù buồn ngủ díp cả mắt nhưng tôi vẫn bật dậy ngay, hỏi anh một cách rất nghiêm túc: “Nghê Lạc Trần, anh thực sự muốn giúp em à?” Nhìn thấy anh gật đầu tôi liền tiếp lời: “Vậy anh nói Từ Đình mai đến đón anh đi, được không? Học viên đã có người bị ốm rồi, anh giúp em bớt lo lắng đi một chút có được không?”

“Có phải là anh vô dụng lắm không?” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, dường như anh muốn tìm câu trả lời trong mắt tôi.

Tôi nhìn anh lắc đầu, anh lại nói: “Anh biết em muốn tốt cho anh, em cảm thấy từ nhỏ đến lớn anh chưa từng bị vất vả bao giờ. Nhưng em không cần thiết phải lo lắng như vậy, anh là một người đàn ông, nói gì thì cũng có thể lực hơn cánh phụ nữ. Khi cần thiết anh cũng có thể cống hiến học viên bị ốm thay em. Còn nữa... Thực ra anh không thua kém cánh đàn ông trong quân đội là mấy đâu.”

Câu nói cuối cùng của anh làm tôi đau đớn. Chẳng nhẽ Nghê Lạc Trần vẫn âm thầm so sánh mình với Giang Triều hay sao? Thực tế tôi chưa từng

cảm thấy anh thua Giang Triều, thậm chí anh còn là người đàn ông rất xuất sắc, nhưng điều đó đâu quan trọng. Dù sao tôi cũng yêu Giang Triều nhiều năm, tình yêu đó không ai có thể xóa nhòa được, kể cả Nghê Lạc Trần...

Trong lều im ắng một hồi lâu, chắc thấy tôi trầm mặc nên Nghê Lạc Trần đột nhiên hỏi tôi một vấn đề rất thực tế: “Cô giải phóng quân, buổi tối tôi muốn đi vệ sinh thì làm thế nào?”

Tôi cười một chút, chỉ vào cái đèn pin trong tay và nói: “Cầm lấy, đi ra chỗ xa ở bên ngoài...”

“Có chuột thì sao?”

“Không sao, nó nhìn thì kệ nó, không cắn là được.”

Tôi không biết mình đã nói gì mà làm cho Nghê Lạc Trần giống như phát điên, anh lật người đè tôi xuống, dụi đầu liên tục lên khắp người tôi và nói: “Lạc Tuyết, em thật là đáng sợ!”

Tôi cười không thừa nhận, thực ra tôi chẳng nghĩ ngợi gì, cũng không chú tâm chuyện đang nói lắm, tôi nghĩ anh cũng biết điều đó nên cố ý làm tôi cười. Trong lòng tôi đột nhiên có một cảm giác hơi đau đớn, tôi ôm anh vào lòng. Một lát sau cơ thể anh đã nặng dần trong tay tôi, tôi véo vào mặt anh hai cái mà không có phản ứng gì.

Tôi ngồi dậy mát xa chân cho anh, treo đôi tất mà anh vừa đi vào chỗ thoáng gió nhất trong lều. Thời tiết như thế này nếu có bị ướt thì đến mai cũng không thể khô được, may thay chân anh không có mùi. Nếu không một người ưa sạch sẽ như anh lại phải đi một đôi tất có mùi, cảm giác chắc chắn rất khó chịu.

Tôi chui ra khỏi lều. Bầu trời bên ngoài đen sẫm với ánh trăng sáng lạnh và một vài ngôi sao lấp lánh. Thi thoảng có đợt gió lạnh thổi đến càng làm trái tim tôi thêm rối tung lên. Hoặc cũng có thể vì trong quân đội tôi có quá nhiều kí ức, những kí ức làm cho trái tim tôi khó ngủ yên, thi thoảng trỗi dậy đau nhói. Tôi luôn nhắc nhở bản thân, trên đời này không có ai đối xử với tôi tốt như Nghê Lạc T rần, tuy anh chưa bao giờ thể hiện trực tiếp, nhưng bất luận là yêu hay không yêu, tôi vẫn phải trân trọng tấm chân tình đó.

Tôi đi chậm chậm về phía xa, xung quanh bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích, khoảng một trăm mét về phía trước là chốt gác của học viên.

“Khẩu lệnh.”

“Thảo nguyên, khẩu lệnh.”

“Đêm khuya.”

Tôi hài lòng gật đầu. Là quân nhân bất luận vất vả như thế nào cũng phải luôn phải cảnh giác, với tình yêu liệu có nên như vậy không?”

“Đội trưởng Lạc, cô vẫn chưa ngủ sao?”

“Chuẩn bị ngủ, các em chú ý giữ ấm đề phòng bị cảm.”

Nói xong tôi rảo bước về lều kéo rèm lạnh thế này người trong lều sẽ cảm thấy cô đơn.

Chương 24: Đàn ông cũng rơi lệ...

Tiến độ hành quân của học viên sớm hơn bốn tiếng đồng hồ so với kế hoạch.

Bây giờ là tám giờ sáng, cách mục tiêu huyện Z khoảng hai mươi cây số. Tôi nghe thấy tiếng reo khê của học viên, đó là tiếng reo hò trong niềm vui thắng lợi. Mỗi đợt luyện tập nghiêm khắc trong quân đội đều là một đợt chiến dịch không có khói súng, nhưng mỗi một chiến sĩ đều phải chiến thắng chính mình, vượt lên bản thân và giành được thắng lợi.

Khi cho học viên dừng lại một chút để điều chỉnh và chuẩn bị cho đợt về đích cuối cùng, tôi phát hiện hai học viên bị ốm. Tuy cơ thể các em mệt mỏi nhưng vẫn kiên quyết theo đến cùng. Tôi và đội trưởng Triệu hơi do dự, bố mẹ các em đã giao các em cho chúng tôi, chúng tôi phải gánh lấy trách nhiệm này. Chúng tôi không thể vì thành tích mà mạo hiểm sức khỏe các em, nhưng cũng không đành lòng khuyên các em bỏ cuộc vào thời khắc cuối này. Đối với mỗi người quân nhân, bỏ cuộc lúc này sẽ là một sự hối tiếc.

Lúc này, hàng trăm con mắt đổ dồn về phía tôi và đội trưởng Triệu, đợi quyết định của chúng tôi.

“Đội trưởng Lạc, chúng ta không thể bỏ bất kì chiến sĩ nào của chúng ta ở lại. Nếu phải cống thì chúng ta cũng sẽ cống tới đích.”

“Đề tôi cống...”

“Đề tôi cống cho...”

Nghe mấy học viên xung quanh, tôi và đội trưởng Triệu trao đổi ý kiến qua ánh mắt. Đội trưởng Triệu rất nhanh nhẹn giao hành lí cho giáo viên huấn luyện rồi công một em trong số đó đi trước. Nhưng khi tôi vừa giao hành lí cho học viên khác thì Nghê Lạc Trần tranh lên trước, giành lấy phần công em học viên bị ốm kia. Anh đi theo ngay sát đội trưởng Triệu...

Nói thật, tôi luôn nghĩ Nghê Lạc Trần có thể chịu đựng vất vả mệt mỏi nhưng chắc chắn không thể chịu được một ngày không tắm, không thay quần áo lót, vì thế tôi đặt rất nhiều giả thiết cho lí do anh bỏ cuộc giữa đường. Nhưng tôi không ngờ rằng anh lại kiên trì đến cùng. Hai người chúng tôi trong hai ngày ngắn ngủi vừa qua dường như đã hòa mình vào với thế giới của đối phương về mặt tinh thần. Giống như tôi đùa anh, chúng ta rửa mặt cùng chậu, rửa chân cùng nhau, nhất định cũng sẽ xây dựng quan hệ tốt đẹp trên tinh thần chiến hữu cách mạng. Nói ra thì có vẻ khó khăn, nhưng đó đích thực là những việc mà chúng tôi đã cùng trải qua, cũng là những thời khắc khó quên nhất. Trên thế giới này, ít có cặp vợ chồng nào lại may mắn như chúng tôi.

“Anh rề, cho em sung sướng thêm năm phút nữa rồi anh để em xuống, em tự đi được.”

“Nếu em không nghe lời, anh sẽ nói với đội trưởng Lạc để em ở đây cho sói ăn đấy.”

“Em không tin, em thấy trong nhà anh, dường như lời nói của đội trưởng Lạc có trọng lượng hơn.”

“...”

Nghe đối thoại giữa hai người rồi nhìn thấy khuôn mặt méo xệch của Nghê Lạc Trần, tôi không nhịn được cười. Thực ra hai vợ chồng chúng tôi chưa từng thỏa thuận xem ai có quyền quyết định, nhưng tôi và Nghê Lạc

Trần luôn luôn tôn trọng ý kiến đối phương, ít khi không thể thương lượng được.

“Em cười gì thế?” Nghe Lạc Trần đột nhiên quay người hỏi tôi. Mồ hôi đổ ra trên khuôn mặt trắng trẻo thư sinh của anh, chảy xuống theo hai bên má dưới ánh sáng mặt trời lấp ló. Tôi giơ tay lên lau mồ hôi giúp anh, đột nhiên có cảm giác anh gầy đi nhiều.

Anh nhìn tôi cười, hỏi nhỏ. “Xót anh à?”

“Không phải vậy...” Tôi vội thu tay lại và chuyển hướng. “Em đang nghĩ đột hành quân huấn luyện dã chiến này, nhất định các cô gái của em sẽ có thành tích ưu tú.”

“Vậy còn anh, em định cho anh mấy điểm?”

Nhìn nụ cười sáng lấp lánh và điệu bộ chờ đợi của anh, tôi bèn nói: “Vì nụ cười này của anh nên chắc cũng được khoảng sáu mươi điểm.”

Quả nhiên anh không cười nữa, cũng không quay đầu trêu tôi nữa. Một lát sau nghe thấy tiếng anh nói chuyện với em học viên bị bệnh mà anh đang cõng trên lưng. Dường như hai người bọn họ đang nói về khoảng thời gian anh đi du học và gây dựng sự nghiệp. Sự nhẹ nhàng của anh đã khiến cho bao nhiêu học viên của tôi ngưỡng mộ, đến một người là vợ như tôi cũng còn ngưỡng mộ, hướng hồ... Sau này rất nhiều học viên còn phóng đại lên rằng họ muốn ôm, muốn được anh chàng đẹp trai cõng trên quãng đường hành quân...

Giữa giờ trưa, toàn đội cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời thắng lợi. Phía trước cách chúng tôi khoảng vài chục mét hiện ra đoàn xe đến đón đã đợi sẵn. Các cô gái giơ mũ lên vẫy, có em mừng quá còn nhảy cẫng lên,

dùng mọi cách để thể hiện niềm vui sướng của mình. Tôi còn nghe được tiếng thút thít vui mừng của một số người, trong lòng vô cùng xúc động.

Đương nhiên trong đoàn xe đến đôn còn có chiếc Hummer. Tôi nhìn thấy Từ Dĩnh từ xa, nở một nụ cười chào cô ấy, cô ấy hỏi liên tục những vấn đề về Nghê Lạc Trần. Sự quan tâm và lo lắng của cô với Nghê Lạc Trần còn nhiều hơn một người vợ như tôi rất nhiều. Như vậy cũng tốt, tôi bớt phải lo lắng về Nghê Lạc Trần. Hiện tại tôi còn nhiều công việc cần phải sắp xếp, đành phải tạm thời nhờ người khác chăm sóc chồng mình.

Sau khi bàn bạc với đội trưởng Triệu, chúng tôi quyết định để hai em học viên bị ốm đi xe của Nghê Lạc Trần về doanh trại trước để điều trị. Khi tôi tập trung học viên lại để điểm danh thì nhìn thấy Nghê Lạc Trần một tay bám vào cửa xe, một tay vẫy vẫy tôi. Nụ cười của anh giống như làn không khí ấm áp chảy vào tim tôi, cũng giống như sự quan tâm vô hình, tiếp thêm sức mạnh để tôi có thể làm tốt công việc.

Doanh trại cách huyện vài dặm, khoảng hai mươi phút sau chúng tôi đến được đích cuối.

Điều kiện ở đây tốt hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Bốn bề là ngô đồng xanh mướt với vài dãy nhà sạch sẽ ngăn nắp, trong đó có một tòa nhà hai tầng nhỏ màu trắng được gọi là nhà khách. Nghê Lạc Trần chắc sẽ được bố trí ở nhà khách, tôi bất giác nhìn sang bên đó.

Sau khi đặt hành lý xuống tôi liền chạy đi tìm hiểu tình hình của hai học viên bị ốm. Sau khi biết các em không có vấn đề gì lớn tôi mới đi bố trí nơi ở cho giáo viên và các học viên khác, đồng thời dặn dò các em nhà tắm chỉ mở cửa đến sáu giờ tối để cho học viên có đủ thời gian tắm tấp. Một điều duy nhất khiến tôi không nghĩ đến là trong bữa cơm tối hôm đó xảy ra việc khiến tôi không vui.

Tôi vốn nghĩ học viên đã vất vả mấy ngày trời nên bàn bạc với phòng tư vụ cố gắng cho các em ăn uống thịnh soạn một chút. Người quản lí phòng tư vụ chắc quá quen với sự xuất hiện của các thủ trưởng nên rất không khách khí trả lời: Lương thực mua ngày hôm nay có hạn, họ phải ưu tiên cho người mẫu của công ty Snowlet, còn còn phải làm bữa cơm đón tiếp Tổng giám đốc Nghê nữa.

Nghe đến đây tôi bắt đầu không nhịn được. Mấy cô người mẫu chẳng phải đang giữ eo sao? Hơn nữa một mình Nghê Lạc Trần làm sao ăn hết nhiều như vậy được? Hay là quân hàm thiếu tá của tôi chưa có sức thuyết phục? Trong thời buổi này có nhiều người rất thực tế, trong quân đội cũng không tránh được. Tôi nghĩ, nếu như tôi nói mình là vợ Nghê Lạc Trần, không biết anh ta sẽ đổi thành bộ mặt như thế nào để nhìn tôi? Nhưng tôi có nhịn, bởi vì nếu cứ tiếp tục tranh cãi thì chỉ để người ta có cảm giác, chiến sĩ chúng tôi đang tranh miếng cơm của quần chúng...

Sắp xếp mọi việc xong thì cũng đã ba giờ chiều. Tôi lấy một ống tiêm từ trạm quân y rồi đi về phía nhà khách mà Nghê Lạc Trần đang ở.

Từ phía xa tôi đã nhìn thấy cửa sổ một phòng trên tầng hai đang mở, một khuôn mặt tuần tú đang trông ra. Nhìn thấy tôi đi lại, anh liền cười và giơ tay chào. Tôi có cảm giác, nhất định anh đã đứng bên cửa sổ từ rất lâu rồi.

Bước vào phòng tôi mới biết, đây là phòng sang trọng nhất của khu nhà khách. Nói là sang trọng nhất nhưng thực ra cũng chỉ có thêm một cái nhà vệ sinh tiện cho việc tắm rửa và một bộ sofa tiếp khách.

Thấy Nghê Lạc Trần đang nhìn tôi cười, tôi vẫn lặng im không nói, lệnh cho anh ấy ngồi lên giường...

“Anh không mệt, vừa tắm xong. Anh cũng vừa ngủ một lát...” Tuy giải thích vậy nhưng anh vẫn quay về giường ngồi, có thể anh sợ lại bị tôi đuổi

đi.

“Em không phải muốn anh ngủ mà muốn xem cái chân của anh.”

“Chân của anh làm sao? Rất ổn mà...”

“Đừng nhiều lời, anh đưa chân ra đây cho em xem.”

Tôi nói rồi đưa tay ra bắt lấy một chân của anh. Thực ra từ từ thế đi bộ cẩn thận của anh, tôi biết hai chân anh nhất định đã phòng rộp. Quả nhiên là lòng bàn chân anh bắt đầu mọc những mụn nước to. Khi nhìn thấy tôi lấy cái kim tiêm sử dụng một lần ra, anh đột nhiên rút chân lại.

“Em làm gì vậy?”

“Chẳng làm gì cả, em chỉ giúp anh xử lý những nốt phòng này thôi. Nếu không thì ngày mai anh đừng có nghĩ đến việc ra khỏi giường.” Không hiểu tại sao giọng nói của tôi như bị nghẹn lại.

Nghê Lạc Trần không suy nghĩ gì, ngoan ngoãn giơ chân ra cho tôi xem. Nói thật, từ trước đến giờ tôi chưa từng nhìn thấy bàn chân người đàn ông nào đẹp như vậy, tôi nghĩ thấy hơi buồn cười, đẹp để làm gì khi đi bộ có vài đoạn đường mà bị phòng rộp lên?

“Buổi tối có thể anh phải dự bữa tiệc đón tiếp, nếu không đi cũng được thì anh cố gắng đừng đi, nằm trên giường nghỉ ngơi, để Từ Đình mang cơm về cho anh.”

“Vậy em có đi không?” Anh hỏi tôi.

“Em không đi, còn nhiều việc chưa sắp xếp xong.” Đúng là tôi có một số việc cần làm, ngoài ra nghĩ đến vẻ nịnh nọt của ông quản lý phòng tư vụ với

Nghê Lạc Trần là trong lòng tôi hơi khó chịu.

“Ừ, vậy thì anh cũng không đi nữa.”

Tôi ngẩng mặt nhìn anh cười. Tôi cứ có cảm giác anh thay đổi quá nhiều, người đàn ông lạnh lùng trong anh dường như đã biến mất.

Sau khi xử lý xong nốt phồng trên chân anh, tôi bèn quay người đi, nhưng lại bị anh kéo lại và ấn ngồi xuống giường: “Để anh xem chân của em.”

“Chân của em không sao, trước kia luyện tập nhiều nên đã chai rồi, không bị phồng lên nữa. Hơn nữa em vẫn chưa rửa chân...” Tôi cố tránh không cho anh xem.

“Anh không cười đâu, để anh xem xem...” Anh chẳng đợi tôi trả lời bèn đặt chân tôi lên đùi anh. Mùi nước hoa Eau de Cologne làm cho tôi cảm thấy yên tâm. Tôi chỉ muốn ôm anh, nói với anh tôi mệt như thế nào, buồn ngủ như thế nào... Nhưng tôi biết không thể, bởi chỉ cần tôi thư giãn một chút thì sẽ không còn thể lực để làm những việc còn dở dang.

Khi anh kéo gấu quần tôi lên thì tay đột nhiên dừng lại. Tôi cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện mắt cá chân mình đã sưng như củ cải. Tôi cười định rút chân lại nhưng không thể nào cử động được.

“Ngồi im, để anh rửa chân giúp em.”

Tôi vội ngăn, không cho anh cởi dây giày của tôi. “Đừng cởi, anh cởi ra thì không đi vào được nữa đâu. Em còn nhiều việc vẫn chưa làm xong...”

Nghe đến công việc tay anh dừng lại, ánh mắt hồng hồng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi thoáng đau lòng, đưa tay véo mặt anh rồi cười hỏi: “Sao thế? Mệt quá muốn khóc rồi à?”

Anh nghiêng đầu tránh tay tôi giống như giận dữ, sau đó úp đầu vào chiếc chăn đang đắp trên giường, “Chuyển ngành đi. Nếu em thích ra lệnh thì đến công ty anh làm bà chủ...”

“Anh nghĩ rằng em vào quân đội chỉ để ra lệnh thôi à?”

Tôi cười rồi trừng mắt nhìn anh, mặc dù anh ngoảnh đầu sang một phía nhưng tôi vẫn nhìn thấy anh rơi nước mắt. Thành thật mà nói, trong lòng tôi có chút sợ hãi, cũng rất đau lòng. Không phải tôi chưa từng nhìn thấy đàn ông rơi lệ, Giang Triều cũng đã khóc, nhưng chỉ là rơi lệ khi xem Thế vận hội Olympic, vào cái thời khắc các vận động viên của Trung Quốc giành được huy chương vàng hoặc giành được thành tích cao trong huấn luyện mà thôi. Một người đàn ông khóc vì tôi thì chưa từng có, đặc biệt là Nghê Lạc Trần, người đã từng rất lạnh lùng như vậy.

Lúc này, tôi không biết cảm giác trong lòng tôi là dư vị gì...

Chương 25: Làm quân nhân cũng rất tốt

Đúng như tôi dự đoán, năm giờ đúng, khi mấy cán bộ và huấn luyện viên chúng tôi đang ngồi họp thì nhận được lời mời đến dự bữa tiệc đón tiếp, nói là cán bộ lãnh đạo quan trọng của huyện Z cùng tham gia, hi vọng chúng tôi ít nhất cũng cử một đại biểu đến. Vì đội trưởng Triệu vẫn còn việc phải làm nên tôi đành dày mặt đồng ý tham gia.

Năm giờ ba mươi, tôi có mặt ở đó.

Nói thật, tôi không e ngại gặp gỡ lãnh đạo cấp cao, nhưng tôi không biết nên xử sự thế nào trong những trường hợp như vậy, tôi hơi lo lắng.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở. Tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần với nụ cười thường trực trên môi, mặc bộ quần áo nửa nghiêm chỉnh nửa thể thao bước vào. Tôi giật mình tỉnh giấc, hóa ra nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay là anh ấy.

“Tổng giám đốc Nghê, anh đến thật đúng giờ, rất có tác phong nhà binh.”

Nghe mấy người nói vậy tôi không nhịn được cười. Rõ ràng là người đến sau cùng, lại muộn những ba phút thì làm sao có thể gọi là đúng giờ được?

Sống trên đời, con người ta có thể đừng giả dối như vậy được không?

Nghê Lạc Trần nhìn tôi rồi mới mỉm cười nhìn mọi người. Anh được bố trí ngồi bên cạnh Chủ tịch huyện, vừa hay lại đối diện với tôi, còn Từ Đình ngồi ngay bên cạnh. Tôi im lặng nhìn anh ấy và những người xung quanh, nhận thấy anh không phải vì mình ít tuổi mà tỏ ra khiêm tốn. Anh thể hiện mình là một người cực kì ung dung và từng trải, điều mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Lúc này tôi mới thực sự nhận thấy, vai diễn trong cuộc sống của Nghê Lạc Trần không chỉ là nhà thiết kế thời trang và một người chồng, anh còn là một thương gia rất thành công và là nhân vật thượng lưu trong xã hội.

Bữa tiệc đã bắt đầu khoảng hơn hai mươi phút, Nghê Lạc Trần có lẽ do mệt mỏi nên không có tinh thần mấy, rất ít khi nói chuyện. Mọi người muốn để anh vui hơn nên thay nhau đến chúc rượu. Mỗi lần anh đưa rượu lên

miệng đều bắt giác nhìn về phía tôi, sau đó nhấp miệng một cách lịch sự, cũng để biểu thị mình tôn trọng đối phương. Cũng có thể bởi nụ cười mỉm của anh dường như có chút khoảng cách nên mọi người đến chúc rượu cũng không dám miễn cưỡng anh, tôi vì vậy cũng yên tâm hơn đôi chút.

Suốt cả buổi tiệc, lãnh đạo cấp trên thì có lãnh đạo huyện, phía dưới thì có cán bộ tiểu đoàn đóng tại địa phương, đặc biệt là có vị khách quý mà mọi người kính trọng – Tổng giám đốc Nghê, do vậy cấp đại đội như tôi không hề được coi trọng. Khoảng nửa tiếng sau, tôi kiếm cơ hội vội vã rời khỏi bữa tiệc.

Ra đến bên ngoài, tôi thở phào một cái.

Hoàng hôn hôm nay thật đặc biệt, mặt trời màu đỏ phớt ánh hồng như được nạm lên tầng mây màu xám, tròn vành vạnh, không hề phát ra ánh sáng chói lọi. Thật khó nhận xét rằng nó đẹp hay xấu, tôi chỉ có cảm giác rất kì lạ. Tôi tự nhiên muốn giơ tay sờ vào nó, xem xem nó có thực hay không.

“Lạc Tuyết, cô ăn xong rồi à?”

Không biết Từ Dĩnh từ khi nào đã xuất hiện sau lưng tôi. Tôi quay người lại cười nói: “Sao lại theo tôi ra ngoài thế, cô vất vả cả ngày rồi, quay vào ăn gì đi chứ.”

“Tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút. Tổng giám đốc Nghê bình thường rất ít khi phải tiếp khách, do vậy anh ấy cũng giống như cô, không thích hợp với hoàn cảnh này...” Từ Dĩnh nói nửa chừng rồi dừng lại, cô ấy cuối cùng cũng có thể hiểu được ý tôi, cô nhìn tôi cười và nói: “Cô yên tâm đi, tưu lượng của Tổng giám đốc Nghê vẫn có thể đối phó được, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Tôi cười gật đầu, không nói gì cả. Hai chúng tôi người trước kẻ sau đi giữa thao trường trong doanh trại.

Một làn gió thổi nhẹ mái tóc dài của Từ Dĩnh. Cô ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời phía chân trời, nói nhè nhẹ: “Tôi và Tổng giám đốc Nghê cùng đi Pháp du học, hai gia đình rất thân, vì thế chúng tôi cũng khá hiểu nhau...”

Tôi không hiểu tại sao Từ Dĩnh lại đột nhiên nói với tôi những điều đó. Tôi chỉ cảm thấy âm thanh của cô giống như mái tóc dài kia, có chút mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện. Tôi cười gật đầu. Xem ra những việc của Tổng giám đốc Nghê, tôi không tránh khỏi phải biết qua lời của người khác, chỉ là tôi có đôi chút hiếu kì, tại sao một người xuất sắc như Từ Dĩnh đến bây giờ vẫn chưa yêu đương và kết hôn.

“Cô đừng nhìn vào tài năng và khả năng xã giao của anh ấy. Thực ra anh ấy là một người rất trầm tư. Chỉ là sau khi kết hôn với cô anh ấy mới thay đổi. Tôi phát hiện khi cùng mọi người hành quân, Tổng giám đốc Nghê đã cười, một nụ cười ngây thơ mà chưa bao giờ tôi nhìn thấy... Tôi nghĩ, chỉ có cô mới có thể mang đến niềm vui đích thực cho anh ấy.”

“...”

Khi Từ Dĩnh quay vào tôi cứ nhìn theo mãi bóng cô ấy. Tôi cứ có cảm giác cô ấy vẫn có điều gì muốn nói với tôi, là những điều liên quan đến Nghê Lạc Trần, hoặc cũng có thể cô ấy chưa biết có nên nói ra hay không.

Về phòng làm việc, viết xong bài tổng kết đợt hành quân dã chiến và cho điểm học viên xong thì cũng đã hơn chín giờ tối.

Tôi đến nhà ăn học viên, nghe ngóng một chút về bữa tối của học viên, nghe nói là “cực kì thịnh soạn”. Khi đó tôi mới hiểu, Nghê Lạc Trần tại sao đã đồng ý với tôi không đến dự bữa tiệc đón tiếp nhưng cuối cùng lại nói

một đảng làm một nẻo. Anh hiểu tôi là con người chính trực, lại lần đầu tiên gánh trách nhiệm lãnh đạo, không biết điều hòa những mối quan hệ xã hội thế nào nên âm thầm giúp đỡ tôi. Chỉ là để ứng phó với một chiến sĩ tự nguyện là tôi, hà có gì anh phải đi một quãng đường vòng như vậy, thật là dùng dao mổ trâu để giết gà.

Tôi cười và đi qua kí túc xá học viên. Lúc đó hiệu lệnh tắt đèn vừa mới vang lên, đã là mười giờ tối, cả doanh trại chìm vào yên tĩnh.

Ở phía xa kia là ánh đèn của thành phố, đúng là hai thế giới đối lập, một bên tối tăm, một bên rực sáng.

Đột nhiên đội trưởng Triệu chạy vội qua tôi, tôi liền gọi giật giọng: “Anh đi đâu thế?”

“Tiêu bản người mà giờ thực hành ngày mai dùng vừa mới chuyển đến, tôi đi dỡ hàng.”

“Sao lại chuyển đến vào lúc này, nửa đêm nửa hôm...”

“Nghe nói xe hỏng dọc đường.”

“Vậy tôi đi cùng anh.”

“Cô... có được không vậy?” Đội trưởng do dự nhìn tôi.

“Sao không được, anh đừng coi tôi như người phụ nữ bình thường khác nhé.” Tôi cười và trả lời. Trong quân đội lưu hành câu nói: Khi vào việc, coi phụ nữ như nam giới, coi nam giới như siêu nhân.

Đi qua con đường dài, nhỏ và yên tĩnh, chúng tôi mới nhìn thấy một ngôi nhà mái ngói cũ của phòng thực nghiệm. Căn phòng cũ kĩ, bốn bề đen kịt,

chỉ có ánh đèn của chiếc xe tải chiếu vào. Mấy người công nhân đang đứng dựa vào xe hút thuốc, những đốm lửa lập lòe càng làm cho màn đêm yên tĩnh thêm phần kì dị.

Đội trưởng Triệu mở cánh cửa phòng thí nghiệm và bật đèn. Khi đó tôi mới phát hiện ra nguồn sáng trong phòng thí nghiệm là bóng đèn bốn mươi oát, một ánh sáng lơ mơ tỏa trong căn phòng trống.

“Nào, giúp một tay với.”

Nghe lời mấy công nhân tôi liền giơ tay, khi đó tôi mới phát hiện thứ mà tôi vừa đỡ là một thi thể người còn nguyên vẹn, cơ bắp màu hồng sẫm và khuôn mặt vẫn rất rõ ràng, mùi foocmon nồng nặc xộc vào cánh mũi tôi. Vào khoảng khắc đó tôi chỉ buồn nôn...

“Có được không vậy?”

Có thể là nhìn thấy sắc mặt tôi không tốt nên đội trưởng Triệu lo lắng hỏi. Tôi lắc đầu, cắn răng chịu đựng. Trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác tủi thân, tôi chỉ muốn tìm một chỗ ấm áp để dựa vào mà khóc.

Khoảng hơn mười phút sau, bốn tiêu bản người được đặt lên bàn trong phòng thí nghiệm. Sau đó khi vận chuyển tứ chi và bộ xương được tách rời ra thì tôi không đến giúp mà chỉ im lặng đứng một bên chờ đợi. Đột nhiên tôi nghĩ về buổi tối hành quân, khi Nghê Lạc Trần ở trong lều hỏi tôi là có thấy vất vả khi là một quân nhân không, tôi chỉ cười và lắc đầu. Nếu như bây giờ anh lại hỏi, nhất định tôi sẽ lao vào lòng anh và khóc ngon lành.

“Lạc Tuyết, đi thôi...”

Đội trưởng Triệu gọi khẽ. Khi đó tôi mới biết mấy người công nhân đã lên xe, đội trưởng Triệu đóng cửa và chúng tôi ra về, đi được một đoạn rồi

thì mới nhớ ra chưa tắt đèn phòng thí nghiệm.

Khi chúng tôi quay trở lại thì bóng đèn phòng thí nghiệm giống như là bị ma làm, đột nhiên vụt tắt...

Tôi bất giác run người, đội trưởng Triệu liền nói: “Có thể đèn hỏng rồi.” Nhưng giọng nói rõ ràng là mang một cảm giác vô cùng hoảng sợ.

Hai chúng tôi không ai nói một câu nào nữa, vội vàng cùng nhau về doanh trại. Ánh trăng dịu nhẹ soi trên đường mòn mà chúng tôi đi, phủ lên những tán cây hai bên, tạo thành bóng dáng huyền bí.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh về doanh trại, sau đó vội vàng chào đội trưởng Triệu rồi đi nhanh về tầng hai tòa nhà khách.

Phòng của Nghê Lạc Trần vẫn còn sáng đèn. Tôi đẩy nhẹ một cái là cửa đã mở ra. Anh mặc một bộ quần áo trắng ngồi trước máy vi tính làm việc, nhìn thấy tôi đi vào liền nở một nụ cười ngênh đón. Tôi lao vào lòng anh và khóc ngon lành.

“Sao vậy? Mau nói cho anh biết.”

“Nghê Lạc Trần, em muốn về nhà.”

Tôi chỉ cảm thấy tay anh nhẹ nhàng vuốt lên sống lưng tôi, bờ ngực rộng rãi che chở làm cho tôi cảm thấy an ủi và ấm áp vô cùng. Tôi khóc bao lâu thì anh ôm tôi, an ủi tôi bấy lâu, cho đến tận khi tôi khóc chán rồi thì mới đem câu chuyện ở phòng thí nghiệm kể cho anh nghe. Anh cười và trách tôi tại sao không điện thoại cho anh, không gọi anh đi. Sau đó còn nói, nhất định là đúng lúc đó bóng đèn bị hỏng.

Nụ cười của anh luôn mang đến cho tôi sự an ủi vô hình, giúp tôi lấy được lòng tin ngay sau đó. Anh cười tôi, nói tôi lại là một nữ quân nhân kiên cường rồi đấy. Tôi tắm rửa ở phòng anh, không ngờ anh đã chuẩn bị sẵn quần áo ngủ cho tôi, cũng không biết anh lấy ở đâu ra thuốc ngâm chân cho tôi, nói là có tác dụng hoạt huyết và giảm sưng tấy.

Sau đó vì quá mệt mỏi tôi nằm lên giường anh, còn anh ngồi bên cạnh giường mát xa cho tôi. Mỗi khi anh ấn xuống thì cơ thể tôi lại đau buốt một hồi, tiếp theo là cảm giác tê tê nhưng vô cùng dễ chịu, thoải mái.

Tôi mơ mơ màng màng hỏi anh: “Anh chàng đẹp trai như anh, mỗi lần mát xa thì bao nhiêu tiền vậy?”

“Miễn phí.”

Tôi vốn sắp chìm vào giấc ngủ mà cũng phải bật cười trước câu trả lời thành thật của anh, đây có lẽ là sự hài hước chỉ thuộc về Nghệ Lạc Trần...

Tôi buồn ngủ quá nên thiếp đi, chỉ nhớ trước khi ngủ tôi có nói với anh, là quân nhân cũng khá tốt, ít nhất là không kẻ nào dám đến phá hoại hôn nhân của người lính cả.

Anh nói đó là logic gì vậy, hôn nhân không thể đảm bảo bằng cái đó được.

Nhưng tôi đã ngủ say như chết rồi nên đâu còn có thể tranh luận với anh được nữa.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Khi tiếng còi báo thức vang lên tôi mới vội vàng đi về phòng ngủ của mình, thay một bộ quân phục mới.

Kể từ hôm khai giảng, hôm nay là buổi sáng luyện tập đầu tiên, sáng sớm tinh mơ mây mù ươn ướt, ở phía sân trường vang lên tiếng khẩu lệnh đi đều bước một hai ba. Tôi luôn cho rằng đây là âm thanh đẹp đẽ nhất trong cuộc đời, làm cho tinh thần mọi người hăng hái lên gấp bội.

Ở phía xa xa tôi nhìn thấy bóng của Nghê Lạc Trần. Anh ấy dường như không thích chạy, chỉ đi bộ đằng sau cùng mấy học viên nữ, dáng vẻ thư nhàn. Tôi nghĩ nếu như anh biết họ vì hiện tượng sinh lí mới đi bộ luyện tập thì nhất định sẽ rất ngượng ngùng. Nghĩ đến đây tôi cười không chạy được, đi chậm chậm lại để đợi anh. Anh cười và tới gần tôi, việc đầu tiên mà anh nói là anh đã tìm người đi kiểm tra cái bóng đèn ở trong phòng thí nghiệm, đích thực là chúng bị hỏng rồi. Tôi cười không nói gì, thực ra sự việc đêm qua tôi đã quên từ lâu rồi.

Sau mười mấy ngày, Nghê Lạc Trần đột nhiên nhận được thông báo tham gia kì thi thiết kế thời trang thế giới. Anh không thể không ra ngoài mua vật liệu được. Một tuần sau khi anh đi, tôi trống vắng rất nhiều, tuy nhiên tôi vẫn giữ thói quen mỗi khi đi luyện tập buổi sáng nhìn quanh bốn phía để tìm kiếm hình bóng anh, mỗi khi đi qua nhà khách thì bất giác lại ngược đầu lên nhìn vào cửa sổ phòng anh.

Trái tim tôi dường như bị mất cân bằng, rất lâu sau đó mới điều chỉnh lại được.

Hôm nay khi ăn xong bữa trưa, tôi định chuẩn bị về phòng nghỉ thì đội trưởng Triệu đột nhiên chạy vào.

“Lạc Tuyết, mau tổ chức học viên tập hợp ở hội trường, quân khu cử người đến làm báo cáo.”

“Sao lại đột ngột như vậy?”

Tim tôi đột nhiên thót một cái, cái tên Giang Triều lại vạch lên một vạch dài trong lòng tôi.

“Có thể là kiểm tra đột xuất.”

Tôi đang suy nghĩ kiểm có đề từ chối thì nhìn thấy mấy chiếc xe quân sự lạ hoắc đang đậu ở bãi đỗ xe. Ở đó đứng lố nhố một đám người với cấp bậc khác nhau, tuy nhiên cái bóng lâu ngày không gặp kia thì tôi thoáng nhìn đã nhận ra ngay.

Ánh mặt trời ban chiều chiếu vào cơ thể anh một thứ ánh sáng rất mờ lung, bóng dáng anh vẫn thẳng tắp, kiên nghị như đã từng bao lần thu hút ánh mắt tôi. Hình như anh đen đi, cũng gầy đi rất nhiều, dường như còn gầy hơn cả Nghệ Lạc Trần.

Tôi đứng lặng đó thần thờ nhìn theo, bất giác những giọt nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống...

Chương 26: Như đã xa cách ngàn năm...

Bất luận ánh mặt trời buổi trưa ảm áp như thế nào, tôi vẫn thấy thứ gì đó lạnh như băng trôi xuống hai bên má. Lúc đó tôi như một người bơi ngược nước nhưng lại không bằng lòng với việc bơi đổi hướng lại, cứ thế ngụp lặn trong đại dương vô định của kí ức.

Hơn một năm trước, cái nắm tay cuối cùng của anh và tôi bị ngăn cách bởi cánh cửa dày và lạnh lẽo, lòng bàn tay nổi trái tim đang thổn thức bị ngăn bởi bức cửa kính lạnh lạnh. Nụ cười của anh bị nhòa đi bởi nước mắt, tôi không thể nhìn rõ được liệu trên khuôn mặt anh có khắc từ “mãi mãi”...

Tàu hỏa từ từ chuyển động, tôi chậm chậm đi theo, cuối cùng thì lao mình chạy, quên cả đưa tay vẫy chào tạm biệt anh, trong lòng thổn thức gọi Giang Triều, Giang Triều. Lúc đó tôi mới hối hận, lẽ ra tôi không được khóc mà phải ghi nhớ lại nụ cười của anh ngày hôm đó.

Mãi đến tận khi những toa xe dài mang hình bóng của anh đi khuất tầm nhìn, không khí chỉ còn lại lớp bụi xám đậm đặc giống như những lời hứa của hơn hai mươi năm trước, tôi mới nhận ra, dường như Giang Triều đã dứt khoát rời xa nơi này...

Anh ấy đã dùng hơn hai mươi năm để đi vào cuộc đời tôi, tại sao có thể chỉ bằng một cái vẫy tay thôi rồi biệt li mãi mãi...

“Lạc Tuyết! Lạc Tuyết!”

Tôi như bừng tỉnh sau giấc mộng ngàn năm, vội vàng cúi đầu nói: “Đội trưởng Triệu, phiền anh tập hợp học viên vào hội trường giúp, lát nữa tôi sẽ qua.”

Tôi quay người bước đi.

Có thể lí do mà tôi vội vã tháo chạy không chỉ thuộc về phần thể xác, tôi nghĩ vậy.

“Đội trưởng, xin hãy chú ý quân dung ạ.”

Hai chiến sĩ nghiêm người chào và nhắc nhở tôi. Lúc đó tôi mới kịp phát hiện, cánh tay áo bị xắn lên khi dùng bữa trưa vẫn chưa kịp thả xuống. tôi vội vàng đáp lễ lại các em, chỉ đơn giản nói một câu “có việc gấp” rồi vội vã đi. Nhưng tôi biết lời nói của mấy chiến sĩ đó đã làm cho mấy vị khách

giật mình, bao gồm cả anh ấy. Tôi lơ mơ cảm giác có một ánh nhìn đang dõi theo mình.

Khi về đến phòng ngủ, bên hành lang vang lên tiếng bình luận của học viên:

“Ôi, thần tượng Giang Triều của tớ đến rồi kìa, mau ra xem đi.”

“Ồ, có phải là anh chàng thiếu tá đẹp trai trong truyền thuyết hay không?”

“Người ta bây giờ là thượng tá rồi.”

Bỏ mũ ra, tôi nằm vật xuống giường, trong đầu tràn ngập hình ảnh một Giang Triều hùng hực khí thế quân nhân. Anh vẫn là một sĩ quan anh hùng nhất, đẹp trai nhất, là người đàn ông kiên cường nhất.

Điện thoại di động đồ chuông đã cắt ngang suy nghĩ về Giang Triều. Là Nghệ Lạc Trần gọi đến. Đã hơn một tuần nay tôi không gặp anh, tôi cũng quên mất hôm nay là cuối tuần, chúng tôi đã hẹn nhau là anh sẽ bay thẳng từ Côn Minh về thành phố D, sau đó đến đón tôi về nhà.

Lúc này tôi muốn anh đến đây đưa tôi đi ngay, đưa tôi trốn chạy một lần nữa.

“Lạc Tuyết, anh đây.”

“Ừ.”

“Giọng em không ổn lắm, em mệt à?”

“Khi nào anh về?”

Đột nhiên tôi khóc thành tiếng. Tôi nghĩ anh ấy đã bị tôi làm cho hoảng sợ, đến giọng nói an ủi tôi cũng khẽ run run. Sau đó tôi mới biết, anh gọi điện cho tôi là vì anh có chút việc chưa về được ngay, sẽ đi chuyển bay đêm. Anh ấy đảm bảo sẽ về với tôi trong đêm nay và đón tôi về nhà. Sau đó anh nói thời tiết ở Côn Minh rất đẹp, nếu như tôi đi cùng anh thì nhất định sẽ rất thích nơi này... Anh còn nói, cảm hứng sáng tác của anh trong đợt thi này là từ lúc đi hành quân đã ngoại với tôi. Anh bảo, anh sẽ dùng gam màu chủ đạo là màu xanh và màu vàng của thiên nhiên, như vậy có được không? Tôi rất muốn suy nghĩ cẩn thận những điều anh vừa nói và đưa ra một số nhận xét cho anh, nhưng hiện giờ đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cuối cùng, tôi cũng quên mất mình đã trả lời anh như thế nào rồi vội vàng vàng cúp điện thoại.

Ba từ “anh nhớ em” mà anh nói, tôi cũng nghe không hết.

Tôi đang làm gì vậy? Giang Triều chuẩn bị trở thành em rể của tôi, còn tôi đã có một gia đình ấm áp thuộc về mình, tại sao tôi vẫn chưa hài lòng chứ?

Tôi cố gắng hồi tưởng thời gian sau hôn nhân của tôi, nghĩ về nụ cười hiền lành của Nghê Lạc Trần khi hành quân. Nhưng đôi khi trí nhớ cũng trở nên bất lực, tôi không hiểu được tại sao những thứ vĩnh viễn thuộc về quá khứ, muốn quên đi mà cũng không quên được. Còn những việc mới xảy ra ngày hôm qua thôi, lại trở nên mơ hồ trong kí ức...

Khi bước vào hội trường, buổi báo cáo đang vào giai đoạn cao trào nhất. Âm thanh đầy chất đàn ông của Giang Triều lên cao xuống thấp, vang vọng khắp hội trường, tôi nhìn thấy rất nhiều học viên và chiến sĩ rơi lệ. Đó là những ngày hết sức gian khổ, rừng cây âm u, chiến sĩ phải bò trườn trên cỏ ướt, ba ngày ba đêm uống nước để duy trì tính mạng và sức chiến đấu...

Thời kì hòa bình nhưng vẫn có nhiều thế lực thù địch, lại còn có rất nhiều thiên tai đến từ tự nhiên nên chắc chắn sẽ có sự đổ máu, hi sinh và cống hiến của các chiến sĩ. Trong báo cáo của mình, Giang Triều không hề đề cao bản thân, mỗi khi nói về một đồng đội hi sinh hoặc bị thương, giọng anh như nghẹn lại...

Tôi là người không chịu được khi đàn ông khóc, đặc biệt là người như Giang Triều, tôi bèn đứng lên đi ra ngoài.

Giọng của anh vẫn vang vọng lại sau lưng tôi, vọng đến tận nơi sâu cùng nhất của trí óc, không thể nào thoát ra được.

Cuối giờ chiều tôi lại nhận được thông báo, tối nay sẽ có bữa liên hoan. Là đội trưởng của học viên, tôi không có lí do để từ chối.

Khi tôi bước vào nhà ăn thì mọi người đã bắt đầu dùng bữa. Tôi được bố trí ngồi đối diện với Giang Triều.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn anh ở cự li gần như vậy sau khi chúng tôi xa nhau hai năm. Ánh mắt tôi không tuân theo sự điều khiển của tôi nữa. Lúc này, Giang Triều đã bỏ mũ quân phục xuống, vẫn là cái đầu húi bằng đơn giản từ trước đến giờ, khoảng trán rộng và sống mũi thẳng thể hiện sự cương nghị rất đàn ông của anh. Thực ra ngũ quan của anh rất đẹp, tuy nhiên nó lại bị tố chất quân nhân mạnh mẽ trong anh che mất, do vậy trước kia có người đùa rằng, nếu như anh làm diễn viên thì sẽ là diễn viên đẹp nhất cả nước.

Đúng vậy, Giang Triều là người đàn ông mà tôi thấy thích hợp mặc quân phục nhất. Tôi nghĩ những từ như “dáng vẻ hiên ngang, cương nghị dũng cảm” rất thích hợp dùng cho anh.

“Lạc Tuyết, cô đến muộn, định tự phạt thế nào đây...”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta đều cùng nhập ngũ cùng năm, cùng đi trên một chiến hào, cô và Giang Triều lại còn...”

“Thôi nào, thôi nào, uống rượu nào...”

Tôi đứng lên không nói lời nào, cũng không thể cười được, chỉ là giơ cốc lên hướng về Giang Triều rồi lấy hết cam đảm uống ực cốc rượu mạnh, rượu vào đến đâu cổ họng tôi bỏng rát đến đó. Nước mắt tôi cũng cứ thế tuôn ra, tôi khéo léo dùng tay lau người, cúi xuống rót rượu để tránh bị mọi người phát hiện.

Ở trong quân đội có một thói quen, nếu ai đến muộn thì bị phạt ba cốc, khi tôi đưa cốc thứ hai lên miệng thì tay bị ngăn lại, hơi ẩm ở bàn tay đó tôi đã từng rất quen thuộc.

“Đừng nghe bọn họ nói linh tinh...” Giang Triều nói xong liền quay sang nói mấy chiến hữu: “Sao các anh vẫn cứ có thói quen bắt nạt phụ nữ nhỉ?”

Phụ nữ cái gì? Trong lòng anh tôi luôn là một nữ quân nhân kiên cường nhất, hội đủ mọi tố chất ưu tú của quân nhân. Vậy thì tại sao lại có quân nhân chịu khuất phục bởi rượu nhỉ? Tôi hất mạnh cánh tay anh ra, uống một hơi hết chén rượu đó. Sau ly thứ ba, những gương mặt đứng trước tôi đều trở thành Giang Triều hết.

“Lạc Tuyết, tại sao em vẫn cứ cố chấp như vậy, có ai trừng phạt em đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy... Chúng ta ngồi xuống ăn cái gì đi đã... Ở đây có đàn ông bọn anh, làm sao để một người như em phải ra trận địa nhỉ?”

Tôi sợ mình không kìm chế được nên ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Giang Triều. Bốn mắt thi thoảng nhìn

nhau, ánh mắt anh vẫn nóng bỏng, sâu thẳm nhưng lại lạnh lạnh. Tôi cứ có cảm giác anh cũng dồn hết ánh nhìn vào khuôn mặt tôi, hòng mong tìm được một chút dấu vết của trí nhớ, còn tôi thì lại sợ mình đã thay đổi khiến anh không thể nhận ra được nữa.

Đột nhiên điện thoại của tôi rung, là tin nhắn của Nghệ Lạc Trần gửi đến:
Anh đã lên máy bay rồi.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, bất luận là tôi thay đổi hay không, tôi cũng không thể quay lại như trước nữa.

Tôi đứng lên vội vã cáo từ...

Tôi đứng trên con đường nhỏ đi về phía nhà khách, núp vào tán cây, từ hoàng hôn cho tới đêm khuya, chỉ mong được nhìn thấy anh...

Một làn gió đêm từ từ thổi đến, ánh trăng mong manh soi lên lá ngô đồng, bóng cây đu đưa, lung lay dưới màn đêm yên tĩnh. Ngày mai, anh sẽ về quân khu, tất cả rồi lại trở nên bình lặng, có điều bầu trời đêm nay chỉ ít hơn hôm trước vài vì sao mà thôi.

Một lát sau tôi nghe thấy tiếng người nói.

“Giang Triều, anh không sao chứ.”

“Không sao.”

“Vậy các anh về nghỉ sớm, phòng đã được bố trí rồi ạ.”

Trong màn đêm yên tĩnh, tôi nghe thấy trái tim mình đập liên hồi, mắt nhìn vào bóng người đang lặng lẽ tiến về phía tôi.

Đột nhiên tôi vô cùng kinh ngạc. Một Giang Triều với cơ thể thẳng đứng, đi đều bước rất dứt khoát và đẹp mắt, vậy mà giờ đi ngang qua chỗ tôi với dáng đi tập tễnh bên thấp bên cao.

Tôi không thể kìm nén được hét to lên: “Giang Triều.”

Âm thanh đau khổ cất lên như xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Chương 27: Mãi mãi là Giang Triều...

Giang Triều quay người lại, ánh trăng sáng soi tỏ gương mặt. Anh im lặng, mỉm cười nhìn tôi. Có lẽ anh cũng không biết cái nhìn của anh đã quét đi bao nhiêu phù phiếm, chỉ còn lại là sự nhớ nhung đơn thuần. Thậm chí tôi còn cho rằng chỉ cần mình giơ tay ra là có thể nắm lại được khoảng khắc đó, nắm lại những tháng năm tuổi trẻ ngọt ngào.

Hóa ra anh luôn là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong mắt tôi, mãi mãi không thay đổi. Tôi như bị thôi miên, thậm chí quên sạch nỗi đau anh đã mang lại cho tôi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bàn luận, thậm chí mang một chút hàm ý nuối tiếc, Giang Triều quay người lại...

“Giang Triều, tôi thấy anh không cần phải làm vậy. Quân nhân phải hi sinh gia đình, hi sinh xương máu để bảo vệ tổ quốc. Nhưng nghĩ lại, tiếng thom mà làm gì, cũng không bằng gia đình người ta có tiền có quyền... Con người mà, luôn luôn rất thực tế.”

“Anh Giang à, đừng có trách anh em không nhắc anh trước. Người họ Nghê kia rất có thể lực. Phụ nữ của anh ta tốt nhất anh nên tránh xa một chút. Mất chức là chuyện nhỏ, anh phải cẩn thận cái chân còn lại...”

“Đúng vậy. Ngựa tốt không ăn cỏ cũ. Là đàn ông thì phải quyết đoán một chút.”

“Các anh nói lắm như vậy làm gì.” Giang Triều thấp giọng nhắc nhở bọn họ.

“Được thôi, không nói nữa. Chúng ta đi trước thôi... Anh Giang, anh phải cẩn thận nhé.”

Sau vài tiếng thở dài thì những cái bóng đó cũng dần dần đi khuất. Họ đều là anh em đồng ngũ với Giang Triều, cùng ăn cùng ngủ cùng luyện tập. Thậm chí họ còn là chiến hữu cùng vào sinh ra tử với nhau. Khi tôi kết hôn, những lời nói như vừa xong của bọn họ cứ văng vẳng bên tai tôi. Bây giờ tôi mới thực sự hiểu ý nghĩa của những câu nói đó.

Một lúc sau phía những bóng người ở xa xa vọng lại tiếng hát trầm ấm:

“Tiễn bạn lên đường trường chinh, lặng lẽ không nói gì hai mắt thì nhỏ lệ, bên tai vọng lại tiếng nhạc lạc đà.

Con đường dài, sương mênh mông, con đường cách mạng thường phải xa nhau, mỗi người mỗi ngã.

Chiến hữu ơi, chiến hữu ơi, anh em thân ái ơi, cẩn thận gió lạnh đêm đông, trên đường đi cẩn thận...”

Họ hát dường như để cho Giang Triều nghe, nhưng cũng có thể cho cả hai chúng tôi.

Tiếng hát xuyên qua màn đêm, hình ảnh thời khắc li biệt của chúng tôi ùa về khiến tôi cảm thấy đau đớn. Tôi sai rồi. Lẽ ra trên con đường tình yêu này tôi phải lựa chọn sự tin tưởng mới đúng. Giang Triều của tôi sao lại có thể phản bội lại tôi chứ.

“Giang Triều...” Cuối cùng tôi không đứng vững được nữa, lao vào lòng anh rồi khóc. Trong chốc lát, một làn hơi ấm truyền vào tôi, mang theo hơi thở của người đàn ông, còn có cả một chút mùi rượu quen thuộc độc đáo chỉ có ở quân phục...

Giang Triều hơi bất ngờ, anh lùi lại đằng sau một bước, dựa hẵn vào gốc cây ngô đồng. Tôi vẫn ôm chặt anh giống như ngày xưa. Tôi không thể thả lỏng tay ra được. Tôi đã chờ đợi vòng tay anh hàng ngàn năm nay. Vòng tay ấy dường như không còn dày dặn như trước kia nữa. Tôi khó có thể tưởng tượng ra trong môi trường gian khổ nào mà cánh tay anh đã bị cô đơn và nhớ nhung gặm nhấm gây mòn tới thế này. Chỉ trong thoáng chốc, tôi có thể hiểu được những tháng ngày vất vả của anh mà tôi không được chứng kiến, cũng như hiểu được tình yêu anh dành cho tôi...

Lá cây ngô đồng bị gió thổi phát ra những tiếng xào xạc. Tiếng khóc thút thít của tôi hòa vào tiếng gió. Giang Triều giờ cánh tay lên không trung rất lâu, sau đó anh buông thõng xuống. Anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra.

“Lạc Tuyết, bỏ anh ra đã, anh hút thuốc...”

“Em không bỏ. Anh đừng tìm lí do để rời xa em nữa.”

“Nghe lời anh nào.” Anh kiên quyết.

Tôi nới lỏng cánh tay ra một chút nhưng không để cho anh có một khoảng trống nào hết. Anh đành nghiêng người, khó khăn lắm mới rút được

bao thuốc lá và bật lửa. Rồi anh bật lửa lên bằng cánh tay run rẩy, anh rít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng, thở nhẹ ra hơi thở của sự cô đơn...

Làn khói mỏng trùm lên khuôn mặt anh, tôi không nhìn rõ được nét biểu cảm của khuôn mặt nhưng cũng có cảm giác động tác của anh rất thành thực và bất lực.

“Tại sao?”

Anh biết tôi hỏi gì, chỉ cười và nói: “Cô đơn quá, bạn bè đều hút nên anh cũng vậy...”

“Giang Triều, phải như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn anh đều gánh cho em tất cả những phiền phức, nhìn thấy anh bị thầy giáo phê bình, bị bố mẹ trừng phạt, thậm chí chịu đánh chịu mắng cũng vì em, em cứ ước ao khi chúng ta lớn lên, em sẽ cùng chịu với anh. Anh chắc chắn hiểu được điều đó. Cứ coi như anh hi sinh đi, anh không trở về nữa thì em cũng sẽ đợi anh cả đời. Anh không nên dùng Lạc Vũ để lừa gạt em...”

Đúng vậy, Lạc Vũ là điểm yếu của tôi. Tôi nợ nó hơn hai mươi năm tình yêu bố mẹ. Nếu Lạc Vũ lấy đi thứ gì của tôi, tôi cũng không hề oán thán, Giang Triều thừa hiểu điều đó. Nhất định anh sợ mình không trở về được nên mới lừa gạt tôi như vậy, để tôi hận anh cả đời. Thậm chí anh còn không hề bàn bạc gì với bố mẹ mà đã quyết định mối quan hệ của chúng tôi... Nhưng anh không hiểu được rằng, tình yêu mà tôi dành cho anh không bao giờ khiến tôi thù hận anh, cho dù anh làm gì đi chăng nữa...

“Lạc Tuyết, em không hiểu, có một số việc không thể chia sẻ được. Hai người cùng chia nhau sự đau khổ thì nó mãi mãi cũng chỉ là sự đau khổ mà thôi... Những điều tốt đẹp như vậy đừng để sự bất lực của hiện tại phá vỡ, hãy để nó đi vào trí nhớ đi em...” Anh khép hờ mắt, rít một hơi dài rồi vút

điều thuốc đang đốt dở xuống. Sau đó anh dùng chiếc chân bị tàn phế dụi tắt nó. Anh ngẩng đầu nhìn tôi cười: “Em xem, bây giờ nó chỉ có thể làm được như vậy...”

Tôi biết anh nói đến cái chân của anh, bây giờ chỉ có thể dùng để dụi lửa, đồng thời cũng dập tắt tất cả hi vọng trong lòng Giang Triều.

Tôi vừa khóc vừa giơ tay lên ôm vào khuôn mặt cương nghị của anh: “Giang Triều, hãy cho em một cơ hội để sửa sai... Anh không cần lo lắng, cho dù nó như thế nào thì anh mãi mãi là anh Giang Triều trong lòng em, là người đàn ông hoàn hảo nhất trong lòng em. Giang Triều...”

“Sĩ quan mà sao cứ thích khóc lóc thế.” Giang Triều lau nhẹ giọt nước mắt trên má tôi, nhưng lại làm cho khuôn mặt tôi ướt thêm. Anh cười nói: “Anh không có gì hối hận cả, mất đi một cái chân nhưng cầu vai anh lại thêm hai ngôi sao đầy thôi.”

“Anh nói linh tinh, em không quan tâm đến những điều đó...”

“Vậy thì em quan tâm đến điều gì?”

Anh cố nở một nụ cười nhẹ nhàng và nhìn vào tôi rất lâu. Trong mắt anh đột nhiên ầng ậng nước, anh phải cố gắng lắm mới không để nó rơi xuống... Đột nhiên anh đẩy tôi ra xa rồi quay người bước đi, “Lạc Tuyết, xin lỗi em, anh đã không thể thực hiện được lời hứa, không thể trở về nguyên vẹn...”

Bóng anh run run, sau đó lại nói tiếp: “Nghê Lạc Trần là một người đàn ông tốt. Em phải biết trân trọng cuộc hôn nhân với anh ấy. Nếu như anh ấy không làm cho em hạnh phúc thì cho dù hai chân anh không còn nữa, anh cũng quyết cướp em đi từ tay anh ấy...”

Âm thanh câu nói cuối cùng của Giang Triều đột nhiên cao hơn, giống như là anh cố tình nói cho người khác nghe thấy, sau đó anh lặng lẽ bước đi. Vì tự nhiên nghe thấy cái tên Nghê Lạc Trần nên tôi không đuổi theo anh nữa, nhưng bóng dáng liêu xiêu của anh cứ làm trái tim tôi nhức nhối. Tôi không ngờ khi tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc tràn đầy thì lại là những tháng ngày đau khổ nhất đối với anh. Nếu như khi đó tôi cũng đau khổ và khó khăn như anh, tôi nghĩ có lẽ bây giờ tôi sẽ bớt khổ sở hơn đôi chút.

Tôi quỳ xuống đất, nghẹn ngào không thành tiếng.

Có lẽ trên đời này có quá nhiều thứ xuất hiện ngay trước mắt mà ta không thể cảm nhận được. Hoặc giả như có cảm nhận được thì cũng có thể bị mất đi. Con người sinh ra rồi bị số phận nhào nặn, rốt cục cuộc đời rồi sẽ thế nào đây?

Mãi đến khi mệt quá rồi tôi mới không khóc nữa. Tôi ngẩng đầu lên nhìn về hướng anh vừa đi khuất. Trước mắt tôi bị một đôi chân trắng tấp, khỏe mạnh chắn ngang tầm nhìn.

“Đứng lên nào, đội trưởng cần phải hết sức chú ý quân dung.” Nụ cười của Nghê Lạc Trần thật ấm áp, anh đỡ tôi dậy và chỉnh lại mũ cho tôi.

Tôi không biết anh xuất hiện từ khi nào, nhưng tôi nghĩ anh đã nhìn thấy và cũng nghe thấy hết cả rồi. Vậy tại sao anh lại vẫn có thể cười một cách bình tĩnh như vậy? Có thật là anh không quan tâm đến những điều đó không?

“Anh đã nhìn thấy rồi phải không?” Tôi hơi ngạc nhiên khi mình có thể chất vấn anh như vậy.

Anh không phủ nhận mà gật đầu.

“Vậy tại sao anh vẫn có thể cười được? Xin anh hãy bớt giả dối đi một chút có được không? Em ghét cái bộ dạng giả vờ thanh cao của anh. Anh thực sự cho rằng mọi thứ trên thế giới này đều nằm trong tầm kiểm soát của anh hay sao?” Tôi không hiểu tại sao mình lại nổi cáu với anh. Anh ấy có lỗi gì đâu? Nhưng tôi không thể kìm chế được bản thân mình.

Anh nhìn tôi một lát rồi dừng dừng nói: “Vậy em muốn anh phải làm thế nào? Đánh cho anh ấy một trận? Hay mắng cho anh ấy một trận? Hơn nữa hai người không phải vẫn chưa làm gì sao? Thanh mai trúc mã gặp lại nhau sau bao ngày xa cách, ôm một cái cũng rất bình thường, huống hồ anh ấy lại là anh Giang Triều của em.”

Ba từ “anh Giang Triều” anh ấy thốt ra thật khó khăn. Im lặng một hồi lâu anh ấy mới nói tiếp: “Không phải là em đã từng nói, hôn nhân của người lính là thần thánh, người ngoài không bao giờ có thể phá hoại được sao? Do vậy sự việc vừa xong anh không quan tâm đâu. Chúng ta về nhà đi.” Anh không nắm tay tôi, chỉ im lặng và chậm chậm đi phía trước.

Tôi không động đậy, nhìn theo bóng anh đi, cười lạnh lùng và nói: “Hóa ra cái anh muốn chỉ là vỏ bọc của hôn nhân.”

“Vậy thì đã sao?” Anh đột nhiên quay người lại, ánh trắng muốt mà như nước in trên mặt anh, vẫn là thái độ lạnh lùng thường trực. Hai chúng tôi nhìn thẳng vào nhau, sau đó anh mới ngẩng mặt lên nhìn vào màn đêm thăm thẳm rồi thở dài: “Em cho rằng anh còn có thể nắm được cái gì ngoài vỏ bọc của nó nữa? Anh và anh ấy ở trong trái tim em đã được lập trình sẵn rồi, một người nằm rạp xuống, thấp bé, một kẻ đứng sừng sững, to lớn. Tình cảm của anh đối với em giống như không khí ấy, cho dù nó bao quanh em dày đặc đến thế nào, em vẫn không hề cảm nhận được.”

Chương 28: Vợ chồng hợp pháp

Những lời nói của Nghê Lạc Trần khiến con tim tôi đau đớn, những kí ức ảm áp đều được đóng khung vào một bức ảnh được gọi là gia đình. Tôi không dám khẳng định nụ cười của anh bao phần là giả dối, bao phần là chân thực. Tôi bước vào cuộc hôn nhân này trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, nhưng tôi chưa từng nghĩ đến một ngày mình sẽ hối hận. Tôi hối hận không phải vì tôi đã lấy Nghê Lạc Trần, mà là không nên khiến giấc mộng của người đàn ông thanh cao này tan vỡ. Bây giờ tôi không chỉ dằn vặt vì Giang Triều, với Nghê Lạc Trần tôi cũng có cảm giác đó.

Có thể anh nhìn ra tâm sự của tôi nên cuối cùng cũng cố nặn ra một nụ cười rồi nói: “Bất luận thế nào, mình về nhà rồi nói tiếp. Em bây giờ cần rửa mặt và nghỉ ngơi.”

Anh nói xong rồi đi nhanh ra cửa doanh trại, bước chân rất nhanh giống như trốn chạy người khác và trốn chạy cả bản thân mình. Cái nhà mà chúng tôi đang ở, liệu có phải là cảnh tránh gió của tôi không, hay bây giờ nó chỉ còn là cái vỏ bên ngoài? Hai trái tim không còn đập một nhịp thì nó vĩnh viễn không thể là cái nhà đúng nghĩa được. Thời khắc này, tôi không dám đặt mình vào vị trí của anh để hiểu anh. Trước mắt tôi chỉ hiện lên đôi chân lênh lênh của anh bên cạnh đôi chân tàn tật của Giang Triều, cứ thoát ần thoát hiện đan xen vào nhau.

Ngồi trên xe, Nghê Lạc Trần vẫn giống như trước bỏ mũ xuống cho tôi một cách nhẹ nhàng và tinh tế, sau đó để lên ghế sau, Nhìn thấy phía ghế sau vẫn còn hai túi hành lí thì tôi mới chợt nhớ ra, nhất định anh vừa xuống sân bay đã vội chạy đến đón tôi. Tôi khẽ thở dài rồi nhìn ra phía ngoài, những vì sao chỉ chít thấp kín bầu trời đêm, tôi phải nói với anh thế nào khi tôi không thể bỏ Giang Triều một lần nữa?

“Em đói không? Có việc gì chúng ta về nhà rồi hãy nói và giải quyết.”
Nghê Lạc Trần đưa cái cốc giấy thơm mùi sữa lại cho tôi và nói: “Anh mua sữa cho em, vẫn còn nóng đây này...”

Tối nay ngoài li rượu mạnh ra thì tôi vẫn chưa kịp ăn uống gì. Trong lòng tôi nặng trĩu như có tảng đá to đè xuống, khiến tôi chẳng thiết gì đến ăn uống. Tôi có chút không nhẫn nại, đưa tay khế đẩy lại phía anh, không ngờ cốc sữa quá đầy nên bị trào ra. Anh vội vàng lấy hộp giấy, rút ra vài tờ và nhẹ nhàng lau sạch giọt sữa bắn trên quần tôi, trên ghế và trong xe... Đôi bàn tay trắng với những ngón tay dài kia từng rất kiêu ngạo và không vương bụi trần ai, nó không phải mang ra để làm những việc như thế này. Tôi cảm thấy hơi đau lòng, nhẹ nhàng nắm lấy nó.

“Đừng lau nữa... Chúng ta nói chuyện được không?”

“Em nói đi.”

Nghê Lạc Trần vẫn tiếp tục lau, không ngẩng mặt nhìn tôi, nhưng tôi biết toàn bộ trái tim và tâm trí của anh đang lắng nghe.

“Nghê Lạc Trần, chúng ta... chia tay đi.” Tôi không nhẫn tâm nhắc đến hai từ “ly hôn” có thể làm tổn thương anh. Nhưng dù có nói như thế nào, tôi vẫn biết như vậy là không công bằng, cũng quá tàn nhẫn với anh.

Bàn tay anh khựng lại, nhưng tôi vẫn có cảm giác rõ ràng rằng nó ấn mạnh lên đùi tôi. Một lát sau anh cười nhẹ rồi quay người lại thắt dây an toàn giúp tôi, anh hít hà trước mặt tôi rồi nói: “Em uống bao nhiêu rượu vậy hả? Đợi ngày mai tỉnh táo rồi tính. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện này, được không?”

Cơ thể anh tỏa một mùi hương nhẹ nhẹ, vẫn là nụ cười nhàn nhạt mê hoặc lòng người nhưng lại làm cho trái tim tôi có đôi chút hoảng sợ và bối

roi. Sự gò bó của chiếc đai an toàn mà anh vừa thắt giúp tôi giống như cuộc hôn nhân này, làm cho tôi ngạt thở. Tôi thật sự sợ hãi bản thân mình không kiên định, không kiên trì, Nhưng tôi cần kiên trì điều gì? Tôi nghĩ trong lòng tôi đã biết rõ.

“Nghê Lạc Trần, từ khi kết hôn đến giờ, em chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Anh mắng em cũng được, đánh em một trận cũng được, nhưng em không muốn giữa hai chúng ta có sự lừa dối. Xin lỗi anh, em không thể đi cùng anh đến điểm cuối cùng của cuộc hôn nhân này... Bởi vì em vẫn yêu Giang Triều, tình yêu đó chưa bao giờ biến mất. Nhưng khi anh ấy khó khăn nhất thì em lại không lựa chọn tin tưởng... Em không thể tha thứ cho bản thân mình... Bất luận Giang Triều chấp nhận em hay không thì em cũng phải chăm sóc anh ấy... Có thể là suốt cuộc đời này...”

Nghê Lạc Trần nhìn ra phía ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới cất lời: “Vậy anh thì sao? Anh sẽ sống như thế nào đây?”

Giọng nói của anh giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Tôi không nhẫn tâm nhìn vào mặt anh mà cứ cúi đầu lặng thinh. Mãi đến khi anh quay người lại, nhìn tôi một lượt rất lâu như chưa hề quen biết, sau đó mới nói: “Em có phải là người đã nằm cùng với anh trong cái lều không? Có phải là người vợ ôm chặt anh vì sợ anh lạnh không? Có phải là Lạc Tuyết lao vào lòng anh khóc toáng lên khi nghĩ mình nhìn thấy ma không? Nếu như anh nói, anh cũng phụ thuộc vào em, không rời xa em được, em sẽ làm thế nào đây?”

Những lời nói của anh làm trái tim tôi đau nhói, tôi không kìm được, những giọt nước mắt rơi lã chã. Một Nghê Lạc Trần vừa si tình vừa giống như trẻ con trong chiếc lều đó làm sao tôi có thể quên được. Trên thế giới này sẽ không có ai giống như anh, luôn luôn che chở cho tôi, mở rộng cánh tay đón tôi vào lòng. Nhưng...

“Nghê Lạc Trần, anh đẹp trai như vậy, bao nhiêu cô gái đẹp vây quanh anh, nhất định sẽ có người phụ nữ tốt hơn yêu anh. Còn Giang Triều, anh ấy chẳng có gì cả...”

“Lạc Tuyết, em có bao giờ nghĩ đến, có những nỗi đau mà em không bao giờ nhìn thấy không?”

“Gì vậy?”

Tôi nhìn anh một cách khó hiểu, mắt anh hơi đỏ, anh vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

Xe từ từ chuyển bánh. Dọc đường chúng tôi đều im lặng. Tôi thì thoảng nhìn trộm anh một cái. Khuôn mặt lạnh lùng của anh không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng anh lái xe rất không ổn. Nếu như không thắt dây an toàn thì có thể đầu tôi đập vào cửa kính không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng anh đành dừng xe lại, đi ra bên ngoài hít thở không khí.

Đêm khuya thanh tịnh, giữa bầu trời đen kịt và bóng dáng anh là ánh trăng bàng bạc. Nó yên tĩnh như đang ngủ say, tôi thở nhẹ vì sợ làm cho khung cảnh xung quanh tỉnh giấc. Nhưng bất luận thế nào, bóng dáng thẳng đứng nhưng liêu xiêu, kiên nghị nhưng xanh xao vẫn không rời khỏi tiềm thức của tôi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Về đến nhà, tôi và anh không ai muốn bật đèn phòng khách, bất giác cả hai cùng bước lên tầng.

Tôi bật đèn phòng ngủ, đi đến trước tủ đựng quần áo. Đồ lót của anh và tôi không bao giờ để riêng mà để lẫn vào nhau. Lúc này, khi cầm quần áo của anh trong tay tôi có cảm giác nó động đến dây thần kinh nào đó, trong

lòng đau xót. Anh đã mang lại cho tôi quá nhiều an ủi, rời xa anh, tôi nhất định sẽ rất khó thích nghi trong một thời gian... Nhưng còn Giang Triều, tôi không thể để cho anh ấy chịu thêm một chút giày vò hay đau khổ nào nữa...

Khi xếp xong quần áo tôi mới phát hiện Nghê Lạc Trần đứng bên cạnh tôi suốt, tôi cúi đầu xuống rồi nói: “Không còn sớm nữa, anh tắm rồi nghỉ đi.”

“VẬY CÒN EM?” Anh vẫn đứng yên.

“Em sẽ ngủ ở phòng khác.” Tôi không dám nhìn anh, cúi đầu nói.

“Sao em vội vàng vạch ranh giới với anh như vậy?”

“Ở với anh, em có cảm giác tội lỗi với Giang Triều.”

Nghê Lạc Trần đột nhiên đi đến trước mặt tôi, giật quần áo trong tay tôi, phần nộ nhìn tôi: “Lạc Tuyết, em không thấy mình quá cố chấp hay sao? Hằng ngày em nằm cạnh anh nhưng lại nghĩ về một người đàn ông khác, em có cảm thấy tội lỗi với anh không? Bây giờ anh là chồng hợp pháp của em, em có thể tôn trọng anh một chút không vậy?”

“Chính vì em tôn trọng anh nên mới từng bước từng bước rơi vào bẫy của anh.”

“Em có ý gì vậy?”

“Nghê Lạc Trần, có một số việc em không muốn nói, nhưng anh cũng không nên coi em như một con ngốc để đùa giỡn.”

“Em nói gì vậy?”

“Tự anh rõ nhất, việc Giang Triều bị điều động có phải do ông nội anh làm không? Anh sợ em và anh ấy gặp nhau thì sẽ ảnh hưởng đến hôn nhân của chúng ta nên đã lạng lẽ điều anh ấy đi, lại còn thăng chức cho anh ấy. Anh cho rằng làm như vậy thì em và Giang Triều sẽ cảm ơn anh sao? Anh... Đây là nỗi nhục lớn nhất của quân nhân...”

“Em và Giang Triều? Trong mắt em, Giang Triều là người cao thượng, còn Nghe Lạc Trần tôi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi đáng khinh?”

Anh đỏ mắt nhìn tôi, cơ thể run lên. Đây là lần đầu tiên từ khi kết hôn chúng tôi cãi nhau, cũng là lần đầu tiên tôi thấy anh không kìm chế được. Nhưng tôi cũng hiểu trong đầu tôi có những suy nghĩ mà không thể kìm nén thêm được nữa, nó như lũ lớn cần phải tìm nơi xả ra...

“Nghe Lạc Trần, anh có phải là kẻ tiểu nhân hay không thì em không biết. Nhưng dựa vào quan hệ xã hội của ông anh thì chắc chắn anh đã biết Giang Triều bị thương từ trước khi chúng ta kết hôn. Nhưng tại sao anh vẫn đưa em vào cuộc hôn nhân này? Khi Giang Triều trở về anh lại nghĩ cách điều anh ấy đi. Ở đảo Hải Nam, cái buổi tối sinh nhật anh, với chùm pháo hoa làm cho em bị mê hoặc, với cái ôm mà anh đã mưu mô từ rất lâu, và những cái hôn...”

“Em đang nói, em hối hận phải không? Đáng lẽ ra em phải giữ gìn trinh tiết để dành cho Giang Triều đúng không?”

Lúc này, giọng nói của hai chúng tôi ngày càng cao hơn, cứ như thể chúng tôi đang cãi nhau. Có thể trong lòng chúng tôi ai cũng nặng trĩu tâm sự mà không tìm được nơi nào để trút cả...

Đột nhiên Nghe Lạc Trần ôm lấy tôi rồi ném tôi xuống giường.

“Anh phải buộc lòng chứng minh với em một điều, em và anh mới là vợ chồng hợp pháp. Còn đối với người đàn ông trong tim em, tốt nhất em nên quên anh ta đi.” Anh không thể kìm chế được đề lên cơ thể tôi, điên cuồng lột bỏ quần áo của tôi.

“Nghê Lạc Trần, anh điên rồi. Ai đã nói chất lượng của hôn nhân không thể dựa vào sự bảo đảm của pháp luật? Anh đừng để em phải hận anh.”

“Em hận thì cứ hận đi. Như vậy còn tốt hơn việc anh không còn tồn tại trong mắt em nữa.”

Tôi cố gắng co kéo, còn anh thì cố gắng xé bỏ, sao trên cầu vai tôi làm tay anh bị thương, máu tươi ứa ra càng kích thích thú tính trong con người anh, cũng càng làm tôi cảm thấy tuyệt vọng.

Màn đêm thật yên tĩnh, cái khoảnh khắc tôi nghĩ anh sẽ tiến vào người tôi thì đột nhiên anh ngừng đầu nhìn tôi, trong mắt là sự suy sụp tuyệt vọng. Đột nhiên anh vùi đầu vào cổ tôi, khóc và nói: “Lạc Tuyết, xin em hãy chấp nhận anh, để cho anh biết cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không kết thúc như vậy.”

Tôi lắc đầu, quay mặt đi và lạnh lùng nói: “Nghê Lạc Trần, anh muốn làm gì thì làm đi. Qua đêm nay, chúng ta không ai nợ ai...”

Đúng vậy, tôi đã dùng phương thức như vậy để trả sạch món nợ giữa hai chúng tôi, cũng dùng cách thức đó để hạ nhục bản thân chúng tôi.

Chương 29: Em có từng yêu anh không?

Nghê Lạc Trần chán chường trượt từ trên người tôi xuống, nhẹ nhàng chinh đồn quần áo xộc xệch giúp tôi. “Xin lỗi, anh quá kích động.”

Anh cố gắng tìm lại một chút phong độ, nhưng đột nhiên lại sà vào lòng tôi, giọng nghẹn lại: “Bà xã, đừng vứt bỏ anh, không có em anh sẽ chết mất, sẽ chết thật mất. Em cười anh yếu đuối cũng được, coi thường anh cũng được, anh chỉ cầu xin em đừng giày vò anh...” Anh khóc không ra tiếng, khóc thật thảm thương. Lần đầu tiên tôi cảm thấy anh yếu mềm như vậy, mềm yếu khiến tim tôi đau xót, sự đau xót ấy được khắc lên những chỗ mà tôi không thể nhìn thấy được. Tôi không thể xác định được là mình không nỡ xa anh hay bởi vì lương tâm cắn rứt. Tôi nghĩ nếu như có thể, kiếp sau tôi sẽ hết lòng thương anh, thậm chí hết lòng yêu anh. Còn kiếp này thực sự không được, tôi nhắm mắt lại là lại thấy hình ảnh Giang Triều tập tễnh bước đi, cái khoảnh khắc đó khắc sâu vào tim tôi, tôi có thể cảm nhận được dư vị của nỗi đau không còn thiết sống nữa.

Khóc đi, nước mắt không có nghĩa là mềm yếu...

Người đàn ông muốn gì được nấy này rồi ngày mai sẽ bình tĩnh trở lại. Cả thế giới này là của anh, không có tôi thì cũng không hề hấn gì cả.

“Lạc Tuyết, sao em ngốc như vậy. Em và anh ta không thể quay về khoảng trời trước kia được nữa, bởi vì anh đã từng xuất hiện.”

“Em biết”. Tôi gật đầu, thừa nhận anh nói rất đúng. Nghê Lạc Trần và cuộc hôn nhân này đã khắc một vết tích thật sâu trong trái tim tôi, cứ coi như Giang Triều là người bao dung đi chăng nữa thì cũng có một số điều đàn ông không thể chấp nhận được. Huống hồ hiện tại Giang Triều vẫn chưa chấp nhận tôi. Nhưng... “Nghê Lạc Trần, anh không thể hiểu được cảm giác từ lớn đến bé chỉ yêu một người là như thế nào.”

“Anh hiểu, anh hiểu điều đó hơn ai hết.” Anh thở dài, dường như đột nhiên hiểu được điều gì, anh ngồi dậy, từ từ chỉnh đốn trang phục. Vài phút qua đi, tay anh vẫn không thể cài được cúc áo, áo sơ mi vẫn cứ bị phanh ra như vậy. Cuối cùng anh đành bỏ cuộc, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ của chúng tôi...

Không biết tại sao cái khoảng khắc anh đi ra khỏi phòng ngủ thì trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt lại. Tôi nhắm mắt lại, không muốn nghĩ ngợi điều gì, nhưng những hình ảnh vỡ vụn cứ tái hiện trước mắt, bất kể là kí ức tốt đẹp hay tồi tệ, khiến trái tim tôi trở nên tê tái...

Đêm khuya, ánh trăng chiếu xuống từ cửa sổ, trải khắp nền nhà, vô cùng yếu ớt. Đột nhiên tôi nhớ ra hơn một tháng rồi chúng tôi không về nhà, ga trải giường ở phòng ngủ bên cạnh chắc bám đầy bụi bẩn. Một người ưa sạch sẽ như anh sao có thể chịu được điều đó. Tôi bật đèn lên, nhìn thấy vết máu ở trên ga giường, đột nhiên nhớ ra bàn tay anh bị áo tôi làm cho bị thương, tôi vội vàng lấy hộp thuốc và mở cửa phòng ngủ bên cạnh.

Phòng không bật đèn, dưới ánh trăng mờ mờ tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần cuộn chặt chiếc chăn quanh người ở trên giường. Bình thường anh ấy rất sợ lạnh và không có cảm giác an toàn. Tôi đi lại, vén góc chăn ra mới phát hiện anh ấy vẫn chưa tắm, thậm chí vẫn chưa cởi giày ra.

Tôi cúi người cởi giày giúp anh, sau đó đắp chăn lại, nhắc tay anh ra kiểm tra vết thương thật tỉ mỉ rồi cẩn thận dùng bông cotton lau sạch, sau đó băng kĩ lại. Tôi chỉ hi vọng sau khi rời bỏ tôi, anh có thể tự chăm sóc cho mình, hoặc sẽ có người con gái tốt hơn chăm sóc cho anh, nếu là Từ Đình thì cũng tốt. Không hiểu tại sao trong lòng tôi có cảm giác đau đớn, người phụ nữ có thể chăm sóc anh ấy và cũng được anh ấy chăm sóc nhất định sẽ cực kì hạnh phúc.

“Em có từng yêu anh không?” Nghê Lạc Trần mở to mắt nhìn tôi, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi biết anh hỏi không phải vì muốn biết kết quả, hỏi chỉ để hỏi mà thôi.

“Ôm anh đi.”

Tôi gật đầu, vòng tay ôm qua eo anh.

“Ôm chặt anh một chút.”

Tôi siết chặt vòng tay, thấy cơ thể anh rất lạnh, lòng bàn tay tôi cũng lạnh, hai người ôm nhau chặt như vậy nhưng cũng không cảm nhận được hơi ấm, có lẽ vì giữa chúng tôi đã có thêm một người khác nữa chẳng? Tôi cứ nghĩ mãi, Nghê Lạc Trần đột nhiên đặt tay ra sau gáy tôi, khuôn mặt anh mang một sắc mặt lạnh lùng, anh ôm tôi chặt hơn rồi đặt hai môi lên đôi môi lạnh lẽo của tôi, tôi không né tránh.

Anh cắn nhẹ vào vành môi tôi, đầu lưỡi lạnh băng của anh mở hàm răng tôi ra, từ từ tìm kiếm mọi ngóc ngách của khoang miệng, tỉ mỉ đến mức không để sót một chỗ nào... Cái hôn của anh nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều, mềm mại và lâu, không mang một chút dục vọng.

Tôi không hiểu tại sao mình lại không từ chối anh, mãi đến khi anh vồ nhẹ vào lưng tôi và nói: “Ngủ đi, có thể ngày mai tỉnh dậy em sẽ quên sạch mọi thứ.”

Trong lòng tôi rối bời. Nếu như con người ta có thể lựa chọn trí nhớ, vậy tôi nên quên cuộc tình hơn mười năm hay là cuộc hôn nhân hơn một trăm ngày này?

Sáng sớm tôi tỉnh dậy bởi giấc mơ kinh hoàng.

Trong cơn mơ, Nghê Lạc Trần đang ngụp dưới đại dương mênh mông và thăm thẳm. Tôi muốn thối chiếc còi thủy tinh nhưng hình ảnh Giang Triều với dáng đi lệch về một bên lại hiện lên, tôi do dự nhìn Giang Triều, rồi lại quay ra nhìn đại dương, nước biển dâng cao từ từ nhưng vẫn chưa ngập qua đầu Nghê Lạc Trần. Tôi vẫn còn nhớ như in nụ cười tuyệt vọng và khuôn mặt trắng bệch của Nghê Lạc Trần. Tôi gọi mãi “Tiểu Nê” nhưng không thấy tiếng anh đáp. Biển yên tĩnh trở lại, tôi buông thõng hai tay, chiếc còi thủy tinh rơi xuống dưới chân.

“Khi em cần anh thì em hãy thối nó lên. Bất luận anh có cách xa em như thế nào thì cũng sẽ quay về bên em ngay lập tức, chỉ có điều... đừng thối lên khi đã quá muộn. Có những thứ một khi mất đi rồi thì sẽ không bao giờ tìm lại được nữa...” Đó là những lời anh từng nói với tôi. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

Tuy chỉ là giấc mộng nhưng rất lâu sau tôi vẫn không thể thoát ra khỏi đó.

Lúc này trời đã sáng, tia nắng ban mai trong trẻo xuyên qua rèm cửa sổ, in lên mọi góc ngách của gian phòng, nơi lưu giữ những việc xảy ra hôm qua. Nghê Lạc Trần đã đi rồi, ở trên đầu giường có để lại một tờ giấy, bên trên viết là: “Hãy đối diện anh ấy, nghe tiếng lòng mình. Anh sẽ không bao giờ từ bỏ, bởi vì chúng ta đều hi vọng sẽ không để bản thân phải hối tiếc.”

Cuối cùng anh viết địa chỉ hiện tại của Giang Triều.

Rửa mặt xong tôi đi ra phòng ăn, trên bàn bày một bữa sáng vô cùng đơn giản. Tôi ngần ngại một chút rồi bung cốc sữa lên, cổ họng đắng ngắt. Anh có lẽ cũng không kịp ăn sáng mà đi làm ngay. Đột nhiên tôi nhớ đến câu nói của anh trong tờ giấy nhấ, “không bao giờ từ bỏ”, trong lòng tôi cảm thấy nặng nề khôn xiết.

Ăn xong bữa sáng, tôi hẹn Chu Oánh cùng đến thăm Giang Triều.

Sau ba tiếng ngồi ô tô, chúng tôi đến một khu nhà ở của quân đội. Đây là một khu nhà nhỏ nhưng rất mới, môi trường xung quanh yên tĩnh, thi thoảng mới nhìn thấy bóng quân nhân hoặc người thân của họ. Chúng tôi nhìn theo địa chỉ mà Nghệ Lạc Trần viết để đến nhà của Giang Triều. Chu Oánh ấn chuông cửa phòng 101, trái tim tôi thấp thỏm không yên theo tiếng chuông cửa. Hơn hai mươi phút trôi qua, xác định trong nhà không có người nên chúng tôi đi ra chỗ gốc cây dương liễu ở trước nhà ngồi đợi.

Một làn gió xuân mát mẻ thổi qua, mơn man lên cành liễu xanh non, không khí ẩm ướt mang chút mùi vị thương cảm nhẹ nhàng.

Tôi không biết liệu sau này tôi có hối hận vì con đường mà mình đã chọn hay không. Nhưng bây giờ tôi hiểu rõ một điều, bất luận là cuộc hôn nhân của tôi với Nghệ Lạc Trần hay việc tôi đứng trước cửa nhà đợi Giang Triều, tôi chưa bao giờ hối hận. Có người cảm thấy bối rối khi suốt cả đời không có tình yêu, còn tôi lại có được sự sủng ái của Thượng đế quá nhiều. Tình yêu của bố mẹ làm cho tôi cảm thấy mắc nợ Lạc Vũ, tình yêu của hai người đàn ông dành cho tôi lại làm cho tôi cảm thấy mắc nợ toàn thế giới này... Trong nỗi đau khổ này, tôi vẫn có thể cảm nhận được dư vị nhẹ nhàng của hạnh phúc. Tôi chỉ hi vọng những người yêu thương tôi sẽ có được hạnh phúc... Nghệ Lạc Trần, em mong có một ngày, anh dám đối diện với cô gái trong bức tranh, mang hạnh phúc đến cho cô ấy...

Nhất định là như vậy, bởi anh là người đàn ông mà người ta khó lòng quên được.

Suốt cả một ngày, mãi đến tận cuối chiều khi màn đêm dần buông xuống, mặt trời bắt đầu đi về những dãy núi phía tây, một số người đi bộ trong khu nhà đã bắt đầu tản mát, đột nhiên một cái bóng đi lại từ phía xa, vẫn là bộ quân phục quen thuộc...

Tôi cúi đầu, không nỡ nhìn vào bước đi của anh, bởi mỗi bước anh đi giống như những mũi kim đâm thẳng vào tim tôi.

“Giang Triều.”

Khi nghe thấy tiếng gọi của Chu Oánh, tôi mới ngẩng đầu lên nhìn. Không biết từ bao giờ anh đã về đến trước cửa khu nhà mình ở. Gương mặt anh nhìn chúng tôi không một chút cảm xúc, anh mở cửa ra, trong nháy mắt, tiếng sập cửa cũng dội mạnh vào tim tôi.

Xung quanh trở nên tĩnh lặng trong tích tắc, bên tai tôi vọng lên tiếng oán than của Chu Oánh.

“Trời, sao lại có người như thế kia chứ. Chúng ta ngồi ba tiếng ô tô, đến đây đợi hơn chín tiếng đồng hồ chỉ để nhìn gương mặt lạnh như băng đó sao?”

“Nếu không như vậy thì anh ấy không phải là Giang Triều.” Tôi cười bất lực.

“May là cậu còn cười được đấy, nếu như để mình có cơ hội, mình nhất định sẽ đánh gãy chiếc chân còn lại của anh ta...” Có lẽ Chu Oánh ý thức được mình vừa nhắc đến một vấn đề khá nhạy cảm nên sự bực bội cũng được giảm đi đôi chút, cô ấy thấp giọng hỏi: “Giờ làm thế nào đây?”

Làm thế nào? Tôi cũng không biết nên làm như thế nào đây...

Tôi thở dài nhẹ nhẹ, ngược lên nhìn cửa sổ phòng Giang Triều. “Cậu ở đây với mình một lát, mình muốn nhìn ánh đèn của phòng anh ấy.”

Đến giờ lên đèn nên các nhà đều bật đèn sáng, trông thật ấm áp, nhưng phòng của Giang Triều vẫn chìm trong bóng đêm. Dường như tôi nhìn thấy

anh ấy ngồi ở một nơi tối tăm trong gian phòng phủ khói thuốc lá. Tôi nghĩ sự xuất hiện của tôi làm anh ấy tổn thương. Một người cho dù dũng cảm tới mức nào thì cũng rất khó khăn khi đối diện với một số nỗi đau.

Khi chúng tôi định về thì cánh cửa nhà mở ra, Giang Triều đứng thẳng ở đó, nét mặt còn lạnh lùng hơn lúc trước rất nhiều.

Tôi chậm chậm đi lại gần anh, cái khoảng cách này tôi đã đi được gần hai năm rồi. Nhưng khi tôi có thể ôm được anh ấy thì lại còn một con sông ngăn ở phía trước, con sông đó chính là cuộc hôn nhân của tôi và Nghe Lạc Trần.

“Ngghiêm!”

Nghe thấy khẩu hiệu tôi đứng ngay lại theo quán tính.

“Ngghi!”

Tôi đứng im lặng lẽ nhìn anh. Đúng vậy, bây giờ anh là thủ trưởng của tôi, nhưng nhìn vào mắt anh, tôi thấy anh vẫn là Giang Triều ngốc nghếch, là Giang Triều dùng toàn bộ tình yêu và ý chí để bảo vệ tôi.

“Quân nhân không nghe lời chỉ huy sao? Ngghiêm.”

Tôi ưỡn ngực, đứng thẳng đối diện với anh. Tôi muốn cho anh ấy biết quyết định và sự quyết tâm của tôi.

“Đằng sau, quay!”

Tôi quay người đợi mệnh lệnh tiếp theo của anh.

Đột nhiên anh quay sang nói với Chu Oánh. “Đưa cô ấy rời khỏi đây, sau này đừng có đến nữa.” Khẩu khí của anh như là mệnh lệnh và có phần quyết liệt.

“Em không đi.” Đột nhiên tôi hét to lên cho anh nghe thấy.

“Lạc Tuyết, tuy cơ thể tôi không còn nguyên vẹn nhưng nhân cách tôi vẫn rất hoàn chỉnh. Tôi không thể phá vỡ hạnh phúc của gia đình người khác một cách vô liêm sỉ, càng không bao giờ lấy một người phụ nữ đã có gia đình.”

Tôi đứng im, toàn thân run lên, mãi đến khi tiếng đóng cửa nặng nề vang lên thì nước mắt tôi mới từ từ rơi xuống. Tôi biết Giang Triều muốn tốt cho tôi nên mới nói những câu tuyệt tình như vậy.

Khi về đến nhà thì đã qua mười hai giờ đêm rồi, ánh đèn màu vàng ở trong nhà càng làm cho tôi muốn khóc.

Tôi mở cách cửa nặng nề, ánh đèn trong bếp khiến tôi tò mò bước vào. Nghe Lạc Trần với chiếc tạp dề màu hồng đang làm thức ăn, trong nháy mắt đĩa mướp đắng với vị cay đắng ngọt bùi hiện ra trước mắt, mùi thơm ngào ngạt.

“Sao muộn rồi mà anh vẫn chưa ăn?” Tôi mệt mỏi hỏi anh.

“Đợi em về cùng ăn.”

Tôi không nói gì, chợt nhớ đến mùa đông tuyết bay ngập trời vừa qua đi.

Chương 30: Hai người đàn ông đánh nhau

Suốt một tuần lễ tôi vui mình trong doanh trại. Chỉ có như vậy thì tôi mới tạo được khoảng cách với Nghê Lạc Trần. Đôi khi tôi cũng thấy nhớ anh ấy. Nếu như giữa chúng tôi không có tình yêu, không có tình cảm, vậy thì cần gì mà phải cố gắng quên đối phương như vậy? Nhưng tôi nghĩ, cái cảm xúc trong thời gian qua có chăng chỉ là sự cảm kích. Khi tôi không có nơi nào bầu vịu, cần một chỗ để dựa thì chính anh là người đã mang lại cuộc hôn nhân khiến nhiều người ngưỡng mộ đến, mang lại một gia đình ấm áp cho tôi. Đối với phụ nữ mà nói, một gia đình ấm áp và hạnh phúc sẽ thực tế hơn rất nhiều sự cuồng si của tình yêu, do vậy trong mắt người khác, anh ấy mang đến cho tôi cả thế giới...

Nhưng khi đã có cả thế giới rồi thì trái tim con người hay trống rỗng, bởi những thứ ban đầu, những thứ mà ta luôn thèm khát đã mất đi....

Có lẽ bản thân Nghê Lạc Trần cũng cho rằng, bây giờ tôi không cần anh nữa nên mới rời xa anh. Nhưng có ai biết được, trong lòng tôi anh giống như người thân vậy. Lúc này đây tôi thèm được dựa dẫm vào anh, thèm sự ủng hộ và thấu hiểu từ anh... Nhưng muốn một người đàn ông ủng hộ vợ mình từ bỏ hôn nhân để đến với bạn trai cũ lại là một việc vô cùng hoang đường, huống hồ còn là người kiêu ngạo như Nghê Lạc Trần...

Anh ấy đích thực rất kiêu ngạo, đã một tuần rồi nhưng anh ấy không hề liên lạc với tôi... Có thể thời gian ở bên nhau của chúng tôi quá ngắn, rồi chẳng bao lâu nữa chúng tôi cũng sẽ trở thành kỉ niệm của nhau...

Chiều thứ Sáu, bởi vì sắp đến đêm khiêu vũ cuối tuần nên trong doanh trại không khí vô cùng tất bật. Tôi sắp xếp xong công việc của hai ngày rồi bắt xe đi quân khu ngay từ huyện Z. Dọc đường tôi đã nghĩ rất nhiều, nếu như cuối cùng tôi với Nghê Lạc Trần cũng chia tay nhau, liệu bố tôi có hiểu

cho tôi không, Giang Triều có chấp nhận tôi không, những người xung quanh sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt như thế nào... Bất luận là được gì và mất gì đều rất khó khăn, nhưng việc này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, điều duy nhất bây giờ tôi có thể làm là kiên trì thôi...

Khi tôi đến được khu tập thể của quân khu thì trời đã tối rồi. Đợi một lúc thì tôi thấy bóng Giang Triều đi từ hướng nhà làm việc lại. Dường như anh đang tranh luận rất sôi nổi với các đồng nghiệp khác, miệng luôn nở nụ cười rất tự nhiên. Lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy nụ cười của anh, tôi cũng đã quên mất nó như thế nào, bất giác tôi cũng cười theo anh ấy giống như niềm hạnh phúc chỉ đợi tôi giơ tay ra là có thể nắm lấy được.

Mãi đến khi Giang Triều khựng lại trước mặt tôi thì tôi mới ngưng ngừng giấu nụ cười của mình đi. Hóa ra tất cả là một giấc mộng không chân thực.

“Sao em lại đến đây?”

“Anh đừng dữ dằn với em nữa được không? Hơn một năm anh đi, anh biết em lo lắng như thế nào, nhớ anh như thế nào không? Tối nào em cũng lặng lẽ vùi đầu vào gối khóc, nhớ đến từng câu nói, từng nụ cười của anh, thậm chí em còn nhớ cả những lần cãi nhau với anh. Những ngày tháng đó em rất sợ ai đó nhắc đến tên anh, cũng không dám đi trên phố vì sợ nhìn thấy những cặp tình nhân rồi sẽ bật khóc khi nhớ anh...” Nhắc đến khoảng thời gian đó, tôi lại nghĩ đến sự gian khổ của Giang Triều, tôi rơi nước mắt và tiến lại gần anh ấy hơn, “Những ngày tháng đó em chỉ muốn có một ngày được ôm anh, được gọi một tiếng ‘Giang Triều’. Bất luận anh chấp nhận em hay không thì em cũng đã quyết định rồi, em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.”

Tôi khóc rồi ôm lấy anh. Anh đứng yên, cơ thể run lên. Tôi biết anh vẫn còn yêu tôi, cho dù tôi đã là vợ của người đàn ông khác.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại áp mặt lại gần anh, hôn lên đôi môi mà tôi đã nhớ nhung mấy trăm ngày đêm, mọi thứ đều trở nên hết sức mơ hồ...

Có lẽ Giang Triều không ngờ tôi sẽ làm như vậy. Anh đứng ngây ra đó. Mặc dù chỉ là sự động chạm rất nhẹ nhàng nhưng tôi cũng có cảm giác mặt mình nóng rát lên, tôi cũng không biết nên làm thế nào. Tại sao những động tác ngọt ngào và những thói quen đó lại trở nên xa lạ như vậy?

“Buông cô ấy ra!”

Sau lưng tôi đột nhiên có tiếng hét to, đồng thời có một cách tay mạnh mẽ hất mạnh bàn tay tôi ra khỏi Giang Triều. Tôi loạng choạng vài bước, dựa vào cửa tòa nhà, khi đó tôi mới nhìn rõ một ánh mắt không hề ấm áp chút nào.

“Nghê Lạc Trần...”

Tôi vội vàng lao đến ngăn Nghê Lạc Trần lại bất luận cánh tay bị đập vào tường đau điếng. Nhưng đã muộn rồi, nắm tay chắc mạnh của anh ấy đã kịp giáng xuống mặt Giang Triều, Giang Triều lùi lại mấy bước và ngã sõng xoài xuống đất. Với sự phản ứng nhanh nhạy của mình, Giang Triều hoàn toàn có thể tránh được. Nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại đứng đó để đón cú đấm như trời giáng của Nghê Lạc Trần.

Lúc này, hai người đàn ông tức giận nhìn nhau, giống như nỗi thù hận hàng ngàn năm được nén lại trong lòng, nhưng bọn họ không phải thù hận đối phương mà là không chịu khoan tay chấp nhận sự đùa cợt của số phận.

“Là một thằng đàn ông, anh hãy đứng lên, hãy dùng nắm đấm của mình để nói cho tôi biết, anh có thể dành được Lạc Tuyết hay không.” Nghê Lạc Trần nói một cách giận dữ, âm thanh không cao nhưng vô cùng gay gắt.

Giang Triều im lặng, tôi vội vàng nhào đến chặn trước mặt anh, “Nghê Lạc Trần, anh đánh thì cũng đánh rồi, hận thì cũng hận rồi. Nhưng người có lỗi với anh là em chứ không phải anh ấy.”

“Sao vậy? Em xót hấn à?” Nghê Lạc Trần nheo mắt nhìn tôi. Mặc dù tôi không nhìn thấy ánh mắt của anh như thế nào nhưng tôi biết tâm trạng của anh hiện giờ không chỉ thù hận mà còn là thất vọng và đau đớn. Anh hơi quay mặt đi, hai môi khẽ run run, sau đó quay lại và dõ dằn nói: “Ở đây không có việc của em, em đi ra chỗ khác.” Nói xong anh đẩy mạnh tôi ra, túm lấy cổ áo của Giang Triều và kéo anh ấy đứng lên. Mà nói đúng hơn là nhắc Giang Triều lên. Tôi nghĩ anh ấy phát điên rồi...

“Người đàn ông mà núp sau lưng phụ nữ thì đừng nên có bộ dạng giống như toàn thế giới đều bắt công với mình. Anh phải biết, anh hùng khi phải trả giá thì không chỉ là sức khỏe mà còn phải hi sinh tình yêu, tình thân của mình. Không phải anh hận lắm sao? Vậy thì hãy đứng lên đánh tôi đi. Tôi nói cho anh biết, từ nhỏ tôi đã hi vọng có ngày như thế này rồi...”

Giang Triều hất mạnh tay của Nghê Lạc Trần ra và cười nhẹ: “Anh nói đúng, cái thế giới này quả là rất công bằng, anh lấy cô ấy rồi thì phải chấp nhận khi trong tim cô ấy vẫn còn hình bóng của người khác. Từ đầu đến cuối, cô ấy đâu hề lừa gạt anh? Khi anh cưới cô ấy, anh cũng biết rõ là cô ấy vẫn yêu người khác. Tất cả đều là anh tự nguyện đấy thôi. Sao thế, không chịu được nữa rồi à? Nếu như anh yêu cô ấy thì hãy che chở cho cô ấy, hãy giống như một người đàn ông chân chính, đừng bao giờ để cho người phụ nữ của mình phải khóc.” Giang Triều ra đòn, đâm mạnh vào mặt Nghê Lạc Trần. Nghê Lạc Trần cũng không tránh mà chỉ cười khẩy. Anh đưa tay lau mép, sau đó cởi áo vest ra, ném cho tôi và ra lệnh: “Mặc lên người.”

Thực ra tôi run rẩy không phải vì lạnh nhưng vẫn ngoan ngoãn khoác áo của anh lên người.

Nhưng hai người đàn ông trước mắt tôi, một là nhà thiết kế danh tiếng thuộc lớp thượng lưu trong xã hội với tài sản vài nghìn tỉ, còn một người là sĩ quan quân đội đường đường chính chính, cán bộ cấp phó đoàn, hai con người hăng tiết xông vào đánh nhau. Tôi quá hoảng sợ, Nghê Lạc Trần còn uy hiếp tôi, nếu tôi bảo vệ Giang Triều thì sẽ đánh gãy nốt cái chân còn lại của anh ấy. Tôi không thể tưởng tượng nổi, người đàn ông vô cùng nho nhã, thậm chí còn chưa bao giờ hét to như anh ấy mà cũng có lúc không kìm chế được như vậy...

Cho dù thế nào thì Giang Triều cũng đã mất đi nửa cái chân, cuối cùng anh ấy cũng không đủ sức để đánh lại Nghê Lạc Trần. Còn Nghê Lạc Trần cũng không đủ sức để ra đòn nữa. Tôi nhào lại ôm lấy Giang Triều mà khóc...

Nghê Lạc Trần bỏ đi từ lúc nào tôi cũng không biết. Áo khoác của anh ấy vẫn ở trên vai tôi. Có thể đã quá muộn nên Giang Triều không đưa tôi vào nhà anh ấy. Chúng tôi ngồi dưới một gốc cây, anh ấy hút thuốc còn tôi ngồi đếm sao trên trời. Chúng tôi cứ yên lặng ngồi như vậy rất lâu.

Đột nhiên Giang Triều cười một cách bất lực và châm biếm: “Anh chưa từng nghĩ có một ngày anh sẽ đánh nhau với người ta như một cậu choai choai. Nhưng như vậy cũng tốt, những dồn nén trong lòng có cơ hội được xả ra.” Nói xong anh thở dài nãy giờ rồi nói tiếp: “Lạc Tuyết, sau này em đừng đến nữa, những gì thuộc về quá khứ thì hãy để nó trở lại quá khứ. Em hãy trân trọng cuộc hôn nhân của mình. Anh có thể thấy anh ta rất yêu em, nếu không thì sẽ không mất bình tĩnh như vậy. Những việc đó chỉ có thể do một người nóng nảy như anh làm thôi...”

Tôi không nói gì, chỉ vì tôi mà hai người đàn ông vô cùng giữ thể diện lại lao vào đánh nhau. Đây đích thực là sự việc không lấy gì làm vẻ vang cho lắm.

Sau đó chúng tôi không hề nói chuyện tình yêu hay hôn nhân nữa. Chúng tôi nói chuyện về sự nghiệp, tôi hỏi anh có hối hận khi lựa chọn là quân nhân không. Anh nghĩ rồi trả lời thành thật, anh đã từng hối hận. Nhưng giống như mọi người từng nói, nếu không vào lính thì anh sẽ hối hận suốt đời. Tôi gật đầu. Đúng vậy, nếu là người đã từng vào lính rồi, bất luận là tại ngũ hay xuất ngũ thì có những thứ đã in vào máu, không bao giờ có thể gột bỏ hoặc xóa nhòa.

Buổi tối hôm đó chúng tôi nói chuyện với nhau rất lâu. Không hiểu sao khi nói chuyện với Giang Triều tôi chỉ có thể xoay quanh vấn đề này. Sau đó anh nhìn thấy tôi buồn ngủ quá nên đưa chìa khóa phòng cho tôi, còn mình thì ngủ trên nhà khách. Trước khi đi anh còn dặn tôi nhớ gọi điện thoại cho Nghệ Lạc Trần để anh ấy yên tâm.

Khi đó tôi gật đầu đồng ý.

[©DTV](#)

Đi vào phòng của Giang Triều tôi nhận thấy, đây không phải là “nhà” mà chỉ là một nơi dung thân với hai phòng ngủ, một phòng khách vô cùng đơn giản. Trong nhà bừa bộn, rất ít đồ đạc, màu sắc cũng giống như con người anh, vô cùng đơn giản. Chỉ có phòng tắm mới mang chút ít cá tính, bốn bề đâu đâu cũng có chỗ bám tay, rất thích hợp với người tàn tật hoặc người già. Nghĩ đến điều này tôi cảm thấy chua xót.

Vì cũng không nhiều thời gian nên tôi chỉ quét dọn phòng một lượt, giặt giúp anh mấy cái quần áo bẩn, còn quần áo lót thì tôi không đụng đến vì tôi biết anh sẽ ngại. Chúng tôi không thể quay ngược thời gian được nữa.

Sau đó vì quá mệt, tôi không muốn nghĩ gì nữa và để mình chìm vào giấc ngủ. Mãi sáng hôm sau tôi mới tỉnh giấc bởi tiếng chuông điện thoại đổ dồn.

“Lạc Tuyết, cô đang ở đâu?” Là tiếng Từ Dĩnh, giọng vô cùng gấp gáp.

Tôi đột nhiên lo lắng, tôi qua Nghê Lạc Trần bỏ đi trong tình trạng đó, lại tự mình lái xe ba tiếng đồng hồ về thành phố D, liệu có phải anh xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi vội vàng hỏi: “Lạc Trần sao vậy?”

“Đêm qua anh ấy đi bar uống rượu cả đêm. Cô cũng biết anh ấy một khi búng bình thì không ai khuyên nhủ được... Anh ấy vừa được rửa dạ dày trong bệnh viện. Tôi chỉ muốn nói với cô một tiếng.”

“Bây giờ anh ấy như thế nào rồi?” Chưa đợi Từ Dĩnh dứt lời tôi đã vội vàng hỏi.

“Cô yên tâm, không ảnh hưởng đến tính mạng, có điều người rất yếu thôi... Không biết có nên thông báo cho bố mẹ anh ấy không?”

“Tạm thời đừng thông báo cho người nhà anh ấy, họ sẽ lo lắng... Tôi đến đó ngay.”

Đặt điện thoại xuống, tôi vội vàng mặc quần áo, viết lại cho Giang Triều mấy dòng rồi vội vàng rời khỏi khu nhà ở quân khu, quay về thành phố D.

Chương 31: Hãy nắm chặt lấy nó, đừng sợ...

Khi tôi về đến thành phố D, Nghê Lạc Trần đã không còn ở bệnh viện nữa. Tôi lại vội vàng vàng đi về nhà. Điều khiến tôi ngạc nhiên là ở trong phòng khách ngoài Từ Dĩnh ra còn có em gái tôi, Lạc Vũ. Khi tôi bước vào thì Lạc Vũ trừng mắt nhìn tôi, thái độ phẫn nộ của nó làm cho tôi có cảm giác mình vừa gây ra tội tày đình. Điều này khiến tôi chợt nhớ lại

hồi nhỏ khi Nghe Lạc Trần rời thành phố D, nó cũng mang thái độ đó đến cãi nhau với tôi.

“Chị còn vác mặt quay về sao? Chị có biết chị đã giết người không vậy?”

Lạc Vũ tiện tay cầm miếng đệm ghế ném về phía tôi. Mặc dù chiếc đệm ghế mềm nhưng tôi vẫn cảm nhận được nó đã dùng hết sức ném tôi. Xem ra nó phần nộ hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Tôi cúi người nhặt chiếc đệm ghế và không thèm để ý đến nó, quay người nhìn Từ Dĩnh rồi hỏi: “Anh ấy sao rồi?”

“Tắm xong vừa ngủ rồi. Bác sĩ nói tạm thời không được ăn thức ăn nhiều mỡ.”

“Ừ, tôi đi nấu cháo.”

Tôi gạt đầu rồi chậm chậm vào bếp. Tôi không biết liệu mình có đủ dũng khí và tự trọng để đối diện với anh không đây.

Chỉ là nấu một nồi cháo nhưng tôi cứ có cảm giác toàn bộ dụng cụ trong nhà bếp không có gì thuận tay cả, dường như tất cả đang phản đối tôi. Nếu không phải do tôi thì lúc này chúng đang ở trong tay chủ nhân đích thực của mình. Nghe Lạc Trần luôn làm cho căn bếp lạnh lẽo trở nên ấm cúng hơn.

“Chị, em muốn nói với chị một chuyện...”

Tôi quay người khi nghe thấy tiếng Lạc Vũ, giọng ập a ập ứng giống như một đứa trẻ phạm tội nặng, hoàn toàn không có khẩu khí như vừa xong. Tôi cố gắng mỉm cười và nói: “Có chuyện gì, em nói đi.”

“Em nói ra thì chị không được giận đâu đấy.”

“Nói đi, chị không giận đâu.”

“Chị ạ, thực ra trước khi Giang Triều đi làm nhiệm vụ anh có nói với em, nếu như anh hi sinh hoặc không trở về thì lấy bức ảnh đó ra cho chị xem, để chị hiểu nhằm người anh ấy yêu là em. Anh ấy nói hận một người sẽ tốt hơn rất nhiều so với nhớ nhung. Nhưng...”

“Nhưng anh ấy vẫn còn sống mà em đã lấy ra để gạt chị đúng không? Tại sao em lại làm như vậy, có phải vì chân anh ấy bị thương phải không, em cảm thấy anh ấy không xứng đáng với chị phải không? Em không có quyền làm vậy...” Tôi phẫn nộ. Cái con ranh này thật là hồ đồ. Nó làm như vậy là đã đào hố chôn cả ba người chúng tôi.

“Chị đừng hỏi em là vì sao, bản thân em cũng không biết là vì sao nữa...”

Đột nhiên Lạc Vũ òa khóc. Tôi cứ có cảm giác nó đang giấu tôi điều gì đó. Phòng khách trở nên yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng nức nở của nó. Không hiểu sao tôi cứ có cảm giác thút thít đó làm trái tim tôi vỡ vụn, thậm chí còn đau đớn hơn khi nhìn thấy cái chân của Giang Triều. Tôi đi lại và vỗ về nó: “Đừng khóc nữa, chị không trách em, có lẽ cái số chị phải như vậy.”

“Chị, em cứ nghĩ khi anh và chị kết hôn thì sẽ sống với nhau hạnh phúc cả đời... Nào ngờ em đã hại anh Lạc Trần đến mức như thế này...”

“Không phải em sai mà là chị. Người quyết định kết hôn với anh ấy là chị, em đừng khóc nữa...”

“Chị có bao giờ nghĩ, anh Lạc Trần còn yếu đuối hơn anh Giang Triều, anh ấy cần chị hơn không? Mà em cũng không nghĩ chị không yêu anh Lạc Trần. Mỗi lần anh chị về nhà ăn cơm em thấy ánh mắt chị nhìn anh khác với

nhìn người khác. Có lúc giống như nhìn thần tượng, nhưng cũng có lúc giống như đang nhìn đứa trẻ của mình, có sự chiều chuộng, yêu quý và dựa dẫm. Nhưng ánh mắt anh nhìn chị mới yếu đuối làm sao. Em luôn nghĩ anh chị là một đôi trời định. Anh Giang Triều không thích hợp với chị, chỉ là từ nhỏ đến lớn, ngoài anh ấy ra chị chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào khác. Tình cảm giữa chị và Giang Triều giống như tình anh em chứ không phải tình đôi lứa.”

Tôi kinh ngạc nhìn nó. Tôi luôn coi Lạc Vũ là một đứa trẻ, mãi đến hôm nay khi nghe những lời thốt ra từ miệng nó, tôi mới chợt tỉnh ngộ. Nó đã hai mươi lăm tuổi rồi, chỉ kém tôi có hai tuổi thôi, vậy mà tôi lại coi nó như đứa trẻ.

“Chị đừng nhìn em như thế, chẳng lẽ em đã nói sai rồi sao? Thôi được rồi, cứ coi như chị và anh Giang Triều đã từng yêu nhau, nhưng thứ tình yêu này không bao giờ vững bền bất biết giống như chúng ta tưởng tượng. Có thể bây giờ chị không còn yêu Giang Triều nữa, chỉ là cảm thấy mình nên yêu anh ấy, cảm thấy có lỗi với anh ấy mà thôi, chị muốn bù đắp cho anh ấy. Nhưng Giang Triều kiêu ngạo như vậy, liệu anh ấy có chấp nhận chị không? Cứ coi như chị đã rời xa anh Lạc Trần thì anh ấy cũng không bao giờ cưới chị đâu.”

Tôi im lặng nói. Tôi không biết nên trả lời nó thế nào. Nó không hiểu tôi rời xa Lạc Trần không phải vì muốn kết hôn với Giang Triều, mà chỉ là với những lỗi lầm đã gây ra, tôi không thể坦然 nhiên hưởng thụ hạnh phúc mà cuộc hôn nhân này mang lại cho mình.

“Chị, xin chị đừng rời bỏ anh Lạc Trần, em xin chị đấy.” Nhắc đến Nghe Lạc Trần giọng Lạc Vũ như nghẹn lại...

Tôi đưa tay lau nước mắt cho nó, trong lòng vô cùng bế tắc. “Ngốc ạ, em còn nhỏ, lại chưa từng yêu, đợi đến khi nào em thật sự yêu một người nào

đó thì em nhất định phải trân trọng, tin tưởng. Đừng học chị để tình yêu và hạnh phúc trở thành một mớ bòng bong như vậy.”

“Em không muốn yêu đương gì cả, người em yêu thì đi yêu người khác, còn người yêu em thì chẳng có ai tử tế...”

Nó làm cho tôi đỡ khóc đỡ cười, có lẽ con gái bây giờ đều mang tâm lí “đứng núi này trông núi nọ”, kể cả tôi.

Sau khi Lạc Vũ đi rồi, tôi bung bát cháo lên phòng ngủ, nhìn thấy Từ Dĩnh ngồi bên giường vỗ về Nghê Lạc Trần đang ngủ say, động tác như đang chăm sóc một đứa trẻ nhỏ. Anh ngủ rất say, cũng rất sâu. Không ngờ mới chỉ có một tuần mà anh đã gầy đi nhiều như vậy, bên mép vẫn còn những vết thâm do trận chiến hôm qua với Giang Triều. Đột nhiên tôi nhớ lại lời của Lạc Vũ: “Chị có bao giờ nghĩ, anh Lạc Trần còn yếu đuối hơn anh Giang Triều, anh ấy cần chị hơn không?” Có thể Lạc Vũ, Từ Dĩnh đều hiểu Nghê Lạc Trần hơn tôi rất nhiều.

“Cháo nấu xong rồi à?” Từ Dĩnh nhìn thấy tôi đi vào liền ngưng ngưng đứng dậy, sau đó lại nhìn Nghê Lạc Trần đang ngủ say trên giường: “Vẫn còn đang ngủ...”

Tôi gạt đầu, để bát cháo lên trên tủ đầu giường và yên lặng ngồi bên cạnh nhìn anh ấy, Từ Dĩnh đi từ khi nào tôi cũng không phát hiện. Mãi đến khi Nghê Lạc Trần động dậy, mở mắt nhìn tôi thì tôi mới chợt nhớ cháo đã nguội từ bao giờ.

Tôi sờ tay lên mặt anh. “Ngoan, nằm một lát nữa đi, em đi hâm nóng cháo.”

“Ừ.”

Nghê Lạc Trần đáp nhẹ, nhìn tôi một cách rất đáng thương, giống như đứa trẻ đang nũng nịu. Tôi biết anh muốn tôi ở bên anh, không rời xa anh. Tôi vén chăn lên, cởi bỏ bộ đồ ngủ của anh và nói. “Để em xem anh bị thương ở đâu có được không?”

Anh gật đầu để mặc tôi cởi cúc quần áo ngủ. Nhìn thấy trước ngực anh có một mảng xanh tím lớn, tôi không nhịn được khóc òa lên: “Tại sao không nói với em? Bây giờ còn đâu nữa không? Phía dưới có còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Anh không nói gì và lại gật đầu. Tôi chẳng nghĩ ngợi gì cởi nốt quần ngủ của anh ấy.

Khi đi ngủ anh không có thói quen mặc quần lót. Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Bỏ qua sự ngại ngùng, tôi nhìn vào khoảng da tím trên đùi anh. Tôi không hiểu nổi hai người đàn ông đó đã dùng sức mạnh như thế nào để đánh đối phương thành như vậy. Tôi thấy rất đau lòng, Giang Triều là một quân nhân nên dù gì cũng quen với việc luyện tập trên thao trường, đôi khi không tránh khỏi bị xước xát thâm tím. Còn Nghê Lạc Trần, anh lớn lên trong một môi trường hoàn toàn khác, làm sao quen được với những trận đòn.

“Đừng khóc nữa, anh không đau đâu.”

Anh nói nhẹ, cầm bàn tay tôi đặt từ từ lên chỗ đó. Khi đó tôi mới ý thức được anh đã cương cứng lên rồi... Tay tôi run lên, không biết nên làm thế nào.

“Đừng sợ, anh không động vào người em đâu, cũng không ép em làm chuyện vợ chồng. Anh chỉ muốn để em cảm nhận anh hơn nữa, em đừng nghĩ nó xấu xa như vậy. Bởi vì anh yêu em, lại không có cách nào móc tim

mình ra cho em xem, nhưng nó bây giờ cũng giống anh, tất cả tình yêu và tâm lòng đều dành hết cho em...”

Tôi gật đầu, vòng bàn tay kia qua eo anh, nhẹ nhàng hôn lên trán anh. Không hiểu tại sao thời khắc này anh cần gì tôi cũng sẽ cho anh hết, thậm chí tôi còn nghĩ rằng mình đã yêu anh...

Hơi thở gấp gáp của Nghê Lạc Trần phả vào tôi, toàn cơ thể tôi như bay bổng, có thể đây là cảm giác mà hôn nhân đã để lại trong cơ thể tôi, cũng có thể là Nghê Lạc Trần đã mang lại cho tôi. Tôi không đam mê mà là rất yêu cảm giác ấy, không biết có phải tôi đã động lòng vì cảm xúc mà Nghê Lạc Trần mang đến hay không.

Đột nhiên anh đè chặt lên người tôi, cơ thể run lên, từ từ phóng ra một thứ ấm ấm và ướt ướt mà tôi vô cùng quen thuộc, giống như đêm tân hôn của chúng tôi... Tôi không nghĩ rằng chúng tôi bắt đầu như thế, và cũng kết thúc như thế... Sau đó anh phủ phục lên người tôi rồi khóc, tôi cũng khóc...

“Lạc Tuyết, có đôi khi trong cuộc sống, từ bỏ là điều rất khó khăn, nhưng anh biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Em đừng đau buồn, muốn làm gì thì cứ làm đi, nếu không em sẽ hối hận cả đời, anh cũng không muốn để lại những nỗi tiếc cho em. Em cũng đừng đau khổ vì chúng ta. Ban đầu anh lấy em cũng không phải vì tình yêu, em theo anh cũng không phải tình yêu, chúng ta đã hứa với nhau sẽ không đi vào thế giới của đôi phương. Là anh sai trước, anh đã không kìm chế được mình, làm trái với những điều chúng ta đã quy định... Nhưng anh không yên tâm khi em chọn con đường khó khăn đến vậy, sau này khi em khóc, anh không ở bên em thì em sẽ thế nào? Có thể em không tin, nhưng anh muốn mang đến cho em tất cả những gì mà anh có, thậm chí nếu có thể, anh cũng muốn nhường đôi chân lạnh lặn cho Giang Triều, bởi một người khỏe mạnh như anh không mang hạnh phúc đến cho em được thì anh mong Giang Triều sẽ là một người đủ khả năng để mang lại hạnh phúc cho em... Nhưng Nghê Lạc Trần

không phải là thần thánh, có những việc cho dù rất muốn nhưng cũng không thể làm được...”

“Anh đừng nói nữa, em tin...” Lúc này tôi khóc vì Nghê Lạc Trần.

“Lạc Tuyết, trước khi kết hôn với em, anh không biết việc Giang Triều bị thương. Đúng là anh đã hỏi ông, nhưng ông nội là quân nhân cả đời rồi, ông không bao giờ tiết lộ những việc liên quan đến công việc. Ông chỉ nói với anh, ‘nếu thích cưới thì hãy cưới đi’. Anh nói điều này để em không hiểu lầm ông nội, cũng để em không cảm thấy hôn nhân này là một cái bẫy. Nhưng buổi tối sinh nhật anh hôm đó, đích thực là anh đã sắp xếp từ trước. Bởi vì anh muốn có được em. Anh thừa nhận anh đã sai. Em có thể tha thứ cho anh thì xin hãy tha thứ, nếu không được thì em hãy thù hận anh đi...”

“Em chưa bao giờ trách móc anh. Buổi tối hôm đó em cũng chưa bao giờ ân hận cả, có thể có được người đàn ông như Nghê Lạc Trần, em đã rất tự hào và kiêu ngạo, thật đấy...”

Tôi ra sức lắc đầu, nước mắt văng khắp mọi nơi. Nghê Lạc Trần giơ tay lên lau sạch cho tôi, “Đừng khóc nữa, kéo anh lại cho rằng em không nỡ rời xa anh...”

“Vâng.” Tôi gật đầu đồng ý nhưng vẫn không ngăn được nước mắt cứ trào ra. Sau đó anh cười nói, một người khóc thật mệt mỏi, nếu khóc thì hãy để hai người cùng khóc.

Một Nghê Lạc Trần mà tôi từng quen biết luôn luôn là người lạnh lùng kiêu ngạo. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một người đàn ông như anh ấy cũng có ngày đi đánh nhau vì không kìm chế được, cũng không giấu giếm giọt nước mắt của mình trước mặt tôi. Sự lạnh lùng và kiêu ngạo trước giờ đã che giấu đi sự yếu đuối của anh. Thực ra anh là một người không bao giờ có

cảm giác an toàn. Tôi luôn cho rằng mình hiểu anh, nhưng hiểu và yêu là hai việc khác hẳn nhau.

Không biết thời gian trôi đi bao lâu, Nghê Lạc Trần úp vào lòng tôi ngủ, trước đó anh còn lẩm bẩm “nếu như có thể chết được lúc này thì thật là hạnh phúc”. Tôi cọ mặt mình vào vầng trán sáng sữa của anh, kéo chăn lên người và cuộn hai chúng tôi vào đó, khoảng thời gian ấm áp khi chúng tôi ôm nhau ngủ trong chiếc lều đã chiến lại từ từ hiện về trong trí nhớ tôi. Có thể đây là lần cuối cùng chúng tôi ôm nhau một cách thoải mái như vậy. Tôi sẽ nhớ mãi cơ thể anh cũng như mùi hương thơm nhè nhè đặc trưng, cũng sẽ nhớ cái cảm giác hạnh phúc mà anh đã mang đến cho tôi. Tất cả mọi thứ dường như đã khắc sâu vào trong tim tôi, có muốn cũng không thể nào quên được.

Tôi không biết thế giới trong giấc mơ của anh sẽ như thế nào, liệu có những hình ảnh mà chúng tôi cùng có hay không. Vài năm nữa liệu anh có còn nhớ quãng thời gian sống cùng với tôi hay không? Tôi không hi vọng anh sẽ nhớ nhưng cũng không muốn anh sẽ quên đi mọi thứ...

Chương 32: Người đàn ông thất bại

Đêm đó tôi ngủ rất không ngon giấc, lúc mơ lúc tỉnh. Sức nóng của cơ thể và cảm giác li bì khiến tôi biết mình đã bị ốm, đang sốt cao. Bên cạnh tôi là một cơ thể mát mẻ đang ôm lấy tôi, đôi môi mềm mại liên tục hôn tôi và nói. “Ngoan, đừng sợ, có anh đây, không sao đâu...”

Tôi thực sự rất sợ, nhưng không biết mình sợ gì, tôi chỉ cố gắng nắm chặt lấy quần áo của anh, thậm chí khi anh quay người đi giặt khăn đắp lên trán cho tôi hạ nhiệt, tôi cũng không muốn thả tay anh ra. Từ nhỏ đến lớn tôi rất

ít khi bị bệnh, chưa từng phải dựa vào một người nào. Nhưng lúc này tôi muốn được dựa vào anh, tôi sợ mất anh. Tôi liên tục đưa tay lên sờ vào anh, từ khuôn mặt cho đến vùng cổ, thậm chí cả vào trong quần áo lót của anh, chạm vào tận da thịt anh... Chỉ cần những chỗ tôi có thể chạm vào tôi đều không muốn bỏ qua. Anh bị tôi sờ đến mức run lên, sau đó ôm chặt lấy tôi, hơi thở nóng hổi phả vào vai tôi, “Có muốn anh không?”

Tôi gật đầu một cách mơ hồ, anh vuốt nhẹ lên lưng tôi và thở dài, “Em đúng là đồ ngốc, đợi đến khi em thực sự hiểu được em cần gì thì anh sẽ đưa hết cho em.”

Tôi úp mặt vào ngực anh, thích cảm giác anh dùng tay chải tóc cho tôi, tôi không muốn rời xa anh, không muốn chút nào...

Tôi chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ tôi và anh hôn nhau, tôi điên cuồng chạm lên các thớ thịt trên người anh. Đột nhiên có một sĩ quan đẹp trai tuần tú từ phía xa đi lại, bước đi không đều nhau, anh nhìn tôi, còn người đang ôm tôi thì đột nhiên lạnh mặt, giơ khẩu 92 lên, nhắm thẳng vào chân phải của viên sĩ quan rồi nổ súng, trước mắt tôi là một cảnh tượng máu me kinh hoàng...

“Giang Triều...” Tôi thét to và tỉnh dậy từ trong mộng dữ. Người bên cạnh cũng từ từ rời vòng tay đang ôm tôi.

“Ngủ đi em, là mơ thôi.” Anh nhẹ nhàng an ủi tôi, nhưng không cho tôi sờ vào cơ thể anh nữa, và cũng không ôm tôi nữa.

Tôi tỉnh dậy khi đã quá trưa, cơ thể vô cùng mệt mỏi.

Ánh mặt trời mùa xuân xuyên qua rèm cửa, chiếu sáng gian phòng của tôi, nhưng lòng tôi giá băng. Tôi rút tay ôm chặt lấy hai vai, tôi có cảm giác như lần này thực sự mình đã mất tất cả...

Đơn ly hôn đặt ở bên cạnh gối tôi nằm, anh đã kí tên và vẫn còn vết xước ở mép tờ giấy, có lẽ khi đó anh hạ quyết tâm rất cao... Nhiều khi quyết định và sự hồ hồ của con người đều được xảy ra trong tích tắc.

Phía dưới đơn ly hôn là một bức thư ngắn đến mức không thể ngắn hơn: “Lạc Tuyết, anh đi đây. Có rất nhiều thứ anh không muốn từ bỏ, nhưng anh cũng phải cố gắng cư xử như một người đàn ông, phải học cách buông tay khi cần thiết. Khi em chạm tay lên cơ thể anh nhưng lại gọi tên một người đàn ông khác thì người mà anh muốn giết không phải là Giang Triều mà là chính bản thân mình. Anh là người trần mắt thịt, không thể rộng lượng để đối mặt với thất bại, càng không thể đi trên con đường gian khổ, đẩy em vào vòng tay của kẻ khác như thế này. Anh chỉ có thể giúp em nhẹ bớt gánh nặng trong lòng, để cho em có thể thoải mái hướng về phía trước. Em là một nữ quân nhân thanh cao, anh cũng không muốn dùng tiền bạc để hạ thấp cuộc hôn nhân ngắn ngủi nhưng vô cùng tốt đẹp của chúng ta. Anh để ngôi nhà này lại cho em, khi em không còn nơi nào để đi, khi em cần sự ấm áp thì hi vọng nó có thể giúp em, có thể che mưa che nắng cho em. Kí tên: Một người đàn ông thất bại.”

Tôi vội gơ tay cầm lấy điện thoại, âm thanh vọng lại phía đầu giây bên kia là: “Số điện thoại mà bạn vừa gọi tạm thời bị khóa.” Anh đã quyết tâm rời xa tôi rồi, một chút nhớ nhung cũng không để lại. Nhưng đây chẳng phải là cái tôi đang cần hay sao? Vậy tại sao vào thời khắc này, trái tim tôi lại đau đớn như vậy.

Tôi áp bức thư dẫm nước mắt vào ngực. Tôi đã mất Tiểu Nê như vậy. Đúng thế, lúc này tôi thật muốn gọi yêu anh một tiếng “Tiểu Nê”.

Tôi nhốt mình trong căn phòng cô quạnh, suy nghĩ rất nhiều, nhưng lại không dám nghĩ về khoảng thời gian đẹp đẽ mà tôi đã sống với Nghê Lạc Trần. Tôi cũng không dám nghĩ đến nụ cười nhẹ nhàng và khuôn mặt đẹp

đế của anh. Tôi sợ tôi sẽ bỏ quên trái tim mình ở đó mà không có cách nào dứt ra được.

Tôi nghe thấy tiếng cửa mở. Tôi cứ nghĩ Nghê Lạc Trần quay về, nhưng tiếng bước chân lại không phải anh. Một lát sau cánh cửa phòng ngủ mở ra, Chu Oánh đột ngột xuất hiện trước mắt tôi. Cô ấy nhìn tôi rồi đi ra phía cửa sổ kéo rèm lên, ánh mặt trời buổi trưa chiếu vào khiến tôi không thể mở mắt ra được.

Chu Oánh giống như một cái bóng quay lưng lại phía tôi, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lạc Tuyết, nếu như mình không đến thì cậu định chôn mình trong gian phòng này luôn sao? Cậu có biết mình lo lắng cho cậu như thế nào không hả? Cậu từ bỏ Nghê Lạc Trần, nhưng tại sao mình lại có cảm giác cậu đau đớn giống như bị người yêu bỏ rơi vậy.”

“Cậu cũng đang trách mình đấy à?”

“Không, mình chỉ có cảm giác suốt cả cuộc đời người phụ nữ gặp được một người đàn ông tốt thật là khó, nhưng cậu lại gặp hai người. Nếu đôi là mình thì mình cũng không biết nên làm thế nào. Nhưng cậu đã kết hôn với Nghê Lạc Trần rồi, cậu không cảm thấy mình phải có trách nhiệm với cuộc hôn nhân này sao? Hơn nữa, Nghê Lạc Trần là người tốt, một nhân vật có tiếng trong giới thời trang, lại vừa đẹp trai, chưa bao giờ có điều tiếng gì. Anh ta lại rất nhẹ nhàng, quan tâm đến cậu vô cùng. Một người lạnh lùng kiêu ngạo như vậy mà vẫn kết hôn với cậu bất chấp việc cậu đã từng yêu người khác. Anh ta không nỡ để cậu vất vả một mình khi hành quân dã ngoại, cố gắng thu xếp để hành quân cùng cậu, vì cậu mà đánh nhau với Giang Triều, rồi đi đến quán bar uống rượu cho say mềm...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ lại, sau đó cô ngồi lên trên ghế sofa và thở dài: “Cũng phải, một người đàn ông tốt như vậy thường làm cho phụ nữ cảm thấy không thực tế, mình ít nhiều cũng có thể hiểu cậu.”

Tôi thở dài và hỏi Chu Oánh: “Đúng rồi, sao cậu lại có chìa khóa cửa nhà mình vậy?”

“Lại còn phải hỏi à? Vừa xong Nghê Lạc Trần đi đến nhà mình và đưa chìa khóa cho mình. Anh ấy nói cậu bị ốm rồi, bảo mình đến chăm sóc cậu, làm cơm giúp cậu, còn nhắc mình là nhớ bảo cậu ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm, anh ấy đã xin nghỉ cho cậu rồi.”

“Anh ấy vẫn ổn chứ?” Khó khăn lắm tôi mới hỏi được điều đó.

“Không nhìn ra được là tốt hay không tốt. Cậu thừa biết khuôn mặt bình thường của anh ấy, tốt hay xấu thì chỉ có hai người biết được thôi. Tuy nhiên đây là lần đầu mình nhìn thấy Nghê Lạc Trần quần áo xộc xệch, tiêu tụy đến vậy.”

Nghe Chu Oánh nói mà tôi lại muốn khóc. Chỉ có tôi biết được, khi Nghê Lạc Trần càng tỏ vẻ lạnh lùng thì trong lòng của anh càng đau đớn.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Thấm thoát hai tháng cũng qua đi, mọi thứ đều trở nên bình thường. Tuy nhiên dòng sông nhỏ của đời người nhìn thì bình lặng nhưng lại nổi sóng ở trong lòng.

“Lạc Tuyết, còn hơn một tháng nữa là phải đi thực tập tốt nghiệp rồi. Hay là chúng ta hủy buổi khiêu vũ cuối tuần đi. Giấy phép ra khỏi cổng ngày Chủ nhật từ bốn người giảm xuống còn hai người?”

Tôi trầm ngâm giây lát rồi gật đầu, đề nghị của đội trưởng Triệu không phải là không có lí. Thời gian này là giai đoạn khó khăn và lo lắng nhất của học viên, nào là thi hết môn rồi thi tốt nghiệp, thành phố và bệnh viện quân đội mà các em sẽ đến thực tập cũng là các vấn đề các em quan tâm và phải

đối diện. Là đại đội trưởng của học viện, tôi phải đi cùng các em hết chặng đường này, phải tiễn tất cả các em ra trường để bắt đầu một hành trình mới, không được để ra sai sót gì.

“Lạc Tuyết, hai tháng rồi cô chưa về nhà. Công việc bận thế nào thì cũng phải ghé nhà xem thế nào, nếu không Nghê Lạc Trần sẽ bỏ cô đấy.”

Tôi giờ lịch và cười, “Bỏ thì bỏ, tôi chẳng thiết. Hơn nữa anh ấy cũng bận mà.”

“Hai người đều bận thì cũng còn đỡ...” Đội trưởng Triệu cười một cách khó hiểu.

Thực ra từ khi Nghê Lạc Trần ra đi, anh không hề liên lạc với tôi. Có chăng chỉ là đôi khi tôi nhìn thấy ở trên báo một ít về tin tức của anh, trông thấy gương mặt lạnh lùng xanh xao của anh từ bìa tạp chí. Không biết có phải bởi anh gầy đi không nhưng hình ảnh anh có chút gì đó ưu tư, thậm chí làm cho ta có cảm giác đau lòng muốn ào đến ôm gương mặt ấy vào lòng. Tôi gói chặt những tâm tư đó trong lòng rồi dần dần không đọc những tin tức liên quan đến anh nữa. Ở những nơi xa xôi hẻo lánh có một ưu điểm là nếu như không muốn biết cái gì thì nó vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mắt hoặc lọt vào tai bạn. Dần dần, tôi phong tỏa hết các nguồn tin về anh ấy.

Lại là một ngày cuối tuần nữa. Vẫn như những ngày cuối tuần khác, tôi ngồi sáu tiếng đồng hồ trên ô tô cho chặng đường cả đi lẫn về để đến đối diện với bóng của Giang Triều một lần. Tôi đặt những đồ mình mua trước cửa nhà anh ấy. Điều đó dường như đã trở thành thói quen vào những ngày cuối tuần của tôi.

Rồi vẫn vào buổi hoàng hôn, khi mặt trời xuống núi thì cái bóng đáng quen thuộc đó mới xuất hiện. Tôi vẫn cứ đứng như trời trồng ở đó. Không

biết là do thói quen hay là do có dũng khí mà tôi không hề trốn tránh anh, cho dù bây giờ anh đi tập tễnh thì vẫn cho tôi cảm giác của một tư thế hiên ngang oai hùng.

Tôi vẫn nghĩ anh sẽ bước nhanh vào cửa, không ngờ rằng hôm nay anh đi thẳng lại về phía tôi, nhìn tôi một cách nghiêm túc và nói: “Em vào đây.”

Tôi cúi đầu bước theo anh giống như học sinh bị phạm lỗi.

Đây là lần thứ hai tôi bước vào nhà Giang Triều, tôi tự nhiên đi đến tủ quần áo lục tìm, nhưng tôi tìm rất lâu mà vẫn không thấy một bộ quần áo bần nào, dường như anh đã chuẩn bị hết mọi thứ.

“Đừng tìm nữa, đều được giặt hết rồi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ra ngoài hành lang, những bộ quần áo trắng hàng đang được treo trên mắc quần áo, trong đó có cả tất và quần áo lót. Tôi không nghĩ là anh làm. Tôi quá hiểu Giang Triều, cho dù anh có giặt sạch đi chăng nữa thì cũng không thể treo phẳng phiu như vậy, tôi đoán có thể là một người phụ nữ. Tôi lại nhìn kĩ căn phòng, phát hiện cả gian nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ, đến rèm cửa cũng thoang thoảng mùi xà phòng thơm thơm...

“Sao thế? Được phụ nữ chăm sóc à?”

Tôi bĩu môi rồi trêu chọc anh. Anh cười và nói: “Nghe khẩu khí của em thì có vẻ như anh được phụ nữ bao ả nhỉ.”

“Từ khi nào mà đã học được tính tham lam như vậy?”

Tôi tròn mắt nhìn anh rồi đi vào bếp, anh cười khà khà rồi đi theo tôi. Chưa kịp đợi tôi ra tay, anh đã nhanh nhẹn bỏ chỗ rau tôi mua vào chậu,

vừa nhặt vừa hỏi: “Chỗ nấm này tại sao lại còn chân nhỉ?”

“Ừ, người bán hàng nói, chân nấm là bộ phận ngon nhất, do vậy em toàn chọn mua chân nấm thôi. Sao vậy, em mua nhầm rồi à?” Tôi đỏ mặt rồi hỏi.

Anh lắc đầu rồi tiếp tục nhặt, cuối cùng nói: “Em mua rau nếu không phải bị nát thì cũng không thể kết hợp lại với nhau thành một món ăn được, chỉ có thể làm được món nấm xào thịt hoặc trứng sốt cà chua thôi.” Anh lại hỏi tôi, kết hôn lâu rồi, Nghê Lạc Trần làm thế nào mà chịu đựng được người vợ như thế này, nếu là anh thì anh bỏ từ lâu rồi.

“Hôm nay em đã nghe hai lần từ ‘bỏ’ rồi đấy, đừng hòng chọc em.” Tôi cười nhẹ rồi lại hỏi: “Anh hùng, sao quân khu chỉ phân cho anh gian phòng như thế này? Với cấp bậc và chiến công của anh thì ít nhất cũng phải là một căn hộ ba phòng ngủ và một phòng khách chứ.”

“Vốn cũng định phân cho anh một căn hộ ba phòng ngủ nhưng phòng ở của cán bộ quân khu không được dồi dào, hơn nữa anh cần một căn hộ to như vậy làm gì?”

“Anh không định kết hôn sao? Nếu kết hôn rồi có con thì chắc chắn không ở được rồi.” Tôi buột miệng nói mà không hề ngượng ngùng, giống như đang thương lượng việc hôn nhân với anh trai mình.

Giang Triều cũng cười rất hồn nhiên, vừa nhặt rau vừa nói: “Khẩu khí của em và Nghê Lạc Trần thật giống nhau, anh ấy trước kia cũng nhắc nhở anh như vậy. Đúng rồi, anh ấy còn giúp anh xin phòng nữa đấy...”

“Anh ấy?” Nói đến Nghê Lạc Trần, tôi ít nhiều hơi mất tự nhiên, nhưng nghe người khác nhắc đến anh ấy thì tôi lại có cảm giác rất thân thiết.

Giang Triều nhìn tôi rồi nói tiếp: “Khi anh mới từ Vân Nam về thì học viện cũng bố trí chức vụ cho anh. Anh đi tìm Lạc Trần nhờ anh ấy xin điều anh về quân khu, không ngờ anh ấy đồng ý ngay và chỉ giải quyết bằng một cú điện thoại, nhà ở cũng là do anh ấy xin giúp... Cứ nghĩ lại đêm hôm đó đánh nhau với anh ấy, anh thật là hối hận. Nếu đổi lại là anh thì anh không thể làm tốt như anh ấy được...”

“Là anh nhờ anh ấy xin giúp về quân khu à?” Tôi có cảm giác không dám tin vào tai mình nữa. Tại sao tôi lại hiểu nhầm anh ấy lâu như vậy, còn anh ấy đến một câu giải thích cũng không có. Hai người đàn ông này đều âm thầm chịu đựng sự giày vò vì tôi. Tôi làm sao chịu được cú sốc này đây...

“Lạc Tuyết, Nghe Lạc Trần là người đàn ông đáng để em gửi gắm trọn đời. Em đừng buồn bực nữa.” Khi nói câu này thái độ Giang Triều rất nghiêm chỉnh, nhưng tôi vẫn nhìn thấy trong mắt anh sự suy sụp.

Sau đó chúng tôi không ai nói gì, nhìn dáng vẻ bận rộn của anh, tôi cũng không hiểu sao mình không chạy lại ôm lấy lưng anh giống như trước kia. Hai năm chia lìa đích thực đã tạo khoảng cách giữa chúng tôi, hay bởi vì giữa chúng tôi đã xuất hiện Nghe Lạc Trần? Tôi không rõ nữa, mà cũng không muốn giày vò mình vì điều đó. Còn hiện tại tôi còn yêu Giang Triều nữa hay không thì điều đó cũng không quan trọng. Tình yêu và dòng chảy số mệnh là hai phạm trù vĩnh viễn không bao giờ so sánh được. Hoặc cũng giống như những ngôi sao trên bầu trời, khoảng cách giữa chúng hôm nay không giống như ngày mai. Tôi, Giang Triều và Nghe Lạc Trần đều gặp nhau ở giữa dòng đời, rồi sau đó phân li, cuối cùng trở thành ba người không liên quan trong thế giới này. Tôi nghĩ giả thuyết đó cũng có thể sẽ xảy ra.

Chương 33: Người tình bí mật của nữ minh tinh

Ăn cơm xong tôi bước vào thư phòng của Giang Triều, tôi nhìn thấy trên bàn của anh chất đầy tài liệu ôn tập nên hơi hiếu kì. Anh nói anh đang chuẩn bị thi cao học vào Học viện Chính trị Nam Kinh. Anh nói tình cảm giữa mình với quân đội quá sâu sắc nên không muốn chuyển nghề, với lại bây giờ anh cũng không thể đưa quân đi huấn luyện được nữa, do vậy anh chuẩn bị chuyển hướng sang công tác giáo dục tư tưởng chiến sĩ. Đó mới là anh Giang Triều của tôi, không vì khiếm khuyết cơ thể mà bỏ mặc số phận...

Sau đó chúng tôi lại nói chuyện một lúc rồi anh giục tôi về.

Trên đường ra bến ô tô, Giang Triều vẫn giống như trước kia lặng lẽ đi cạnh tôi, chỉ có khác là trước kia anh đi trước tôi, còn bây giờ tôi lại cố ý đi vượt anh ấy nửa bước. Trên đường tôi vừa đá những hòn đá đi vừa nghĩ về những chuyện cũ. Có lẽ mọi chuyện đã khác hơn trước rồi, trước đây chúng tôi lạnh lùng với nhau, nhưng giờ khắc này lại cảm thấy hai trái tim tiến lại gần nhau hơn. Tuy nhiên, anh là anh còn tôi vẫn là tôi mà thôi. Đột nhiên tôi cảm thấy, vận mệnh của con người giống như những viên đá dưới chân, không cẩn thận sẽ bị ông trời trêu đùa rồi di chuyển đến vị trí khác. Ông trời đã dùng sức như thế nào, vị trí hiện tại cũng như trước kia của nó cách xa như thế nào thì vẫn cứ là số mệnh mà thôi...

“Lạc Tuyết, anh chỉ có thể tiễn em đến đây thôi.”

Thấy chiếc xe từ từ trườn đến, tôi nhìn Giang Triều rồi gạt đầu, nhắc anh ấy dọc đường về đi chậm một chút.

Trong khoảnh khắc mà xe chuyển bánh, tôi vẫy tay chào anh ấy, giống như tạm biệt anh và tạm biệt ngày hôm qua của tôi, mặc dù tuần sau tôi vẫn sẽ đến. Xem ra đối diện với sự dày vò của thời gian, tình yêu đôi khi cũng phải bất lực...

Ngồi trên xe quay trở về tôi nhận được tin nhắn của Giang Triều: *Cố gắng làm việc, đừng để xảy ra bất kì vấn đề gì, nếu không anh sẽ không khách khí đâu. Còn nữa, khi nào Nghe Lạc Trần đỡ bận thì hãy bảo anh ấy đến, anh sẽ làm cơm mời hai người.*

Đột nhiên tôi cười, mở cửa sổ, gió xuân ở ngoài thật mát mẻ, cũng làm cho những tổn thương trong trái tim dần dần tĩnh lại, nhưng nó không hề giảm đi mà chỉ không còn trào lên nữa thôi.

Quay về ngôi nhà mà đã hai tháng rồi tôi chưa từng ghé thì đã muộn lắm rồi. Tôi nghĩ ngoài công việc bận rộn ra thì còn có một nguyên nhân khiến tôi không muốn về nhà, đó là ở đây cô đơn, trống vắng quá.

Tôi thấy khát nước bèn đi đến nhà bếp tìm nước.

Ánh đèn nhà bếp phát ra ánh sáng ấm áp giống như ngày hôm qua. Kệ bếp sạch sẽ giống như đang chờ đợi chủ nhân của nó trở về để nấu lửa lên. Tôi mở cánh cửa tủ ra, không biết tự bao giờ Nghê Lạc Trần chất đầy đồ ăn trong tủ lạnh, cũng có thể từ hôm anh ra đi. Anh ấy biết tôi không biết làm gì cả nên đã mua rất nhiều thứ mà bình thường anh ấy vẫn cho là thực phẩm rác chất vào trong tủ, như mì ăn liền, sủi cảo, đồ hộp và sữa...

Tôi cảm thấy mũi mình hơi cay cay, tôi đóng cửa tủ lạnh lại mà quên mất rằng mình vẫn chưa uống nước rồi lặng lẽ đi về phòng ngủ.

Sau khi tắm xong thì tôi phát hiện hình như có mấy cuộc gọi lỡ trong điện thoại, đều là của mẹ tôi. Tôi nhìn thời gian và vội vàng gọi lại về nhà, trong lòng rất lo lắng, chắc không phải bố mẹ đã biết chuyện tôi và Nghê Lạc Trần rồi chứ.

Sau khi cầm máy, mẹ hỏi tôi ngay lập tức: “Lạc Tuyết, con có nhà không? Lạc Trần có về nhà không vậy?”

“Gần đây anh ấy rất bận nên thường xuyên ở lại trong công ty ạ.” Tôi bịa bừa ra một lý do.

“Rốt cuộc là nó bận cái gì? Hôm nay mẹ xem trên báo bao nhiêu tin của nó, tóm lại có phải đúng như báo chí đưa tin không đấy?”

“Trên báo ạ? Viết những gì vậy mẹ?”

“Lạc Tuyết, giữa con và Lạc Trần rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Việc lớn như vậy mà sao con lại không biết nhỉ? Toàn bộ tin chính của các báo giải trí đều đưa tin về nó, ‘Nghê Lạc Trần, người tình bí ẩn của minh tinh nổi tiếng Tiêu Dịch’... Tóm lại đã có chuyện gì vậy con?”

“...”

“Lạc Tuyết à, mẹ cảm thấy hơi hận khi ban đầu không kiên quyết phản đối con đến cùng. Cứ cho là gia đình Nghê Lạc Trần có tiền, đáng vẻ bề ngoài nho nhã đẹp trai, nhưng nó không thích hợp với gia đình quân nhân như chúng ta. Hạnh phúc lớn nhất của một người con gái là sự trong sạch không tì vết của người chồng, sống cuộc sống bình lặng. Sao ban đầu mẹ lại không kiên trì hơn nữa chứ?”

Từ khẩu khí phần nộ ban đầu, mẹ tôi chuyển dần sang trách móc bản thân mình. Tuy tôi không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi nghĩ sự việc nhất định đã nghiêm trọng, đã làm mưa làm gió trên các kênh truyền thông, có như vậy thì mẹ mới phải gọi điện để hỏi tôi rõ ngọn ngành.

“Mẹ ơi, hôn nhân là do con tự lựa chọn cơ mà, sao lại có thể trách mẹ được chứ. Hơn nữa, thời buổi bây giờ luôn tồn tại những cuộc hôn nhân có nhiều rủi ro, chẳng nhẽ những người đàn ông không có tiền lại không hư hỏng hay sao? Những người đàn ông xấu xí không bày trò phong lưu đa tình hay sao? Mẹ đừng có tin những tờ báo lá cải đưa tin như vậy, có một số minh tinh rất thích lợi dụng tin tức để quảng cáo cho bản thân họ. Nếu như Nghê Lạc Trần thực sự có vấn đề gì thì không phải đợi đến bây giờ mới có những tin giật gân đó. Mẹ cứ yên tâm nhé. Con lớn như vậy rồi thì ắt sẽ phải biết giải quyết các mối quan hệ của mình như thế nào. Mẹ đừng lo lắng, có chuyện gì con chắc chắn không bao giờ dối mẹ đâu.”

Nghe những lời giải thích của tôi, dường như mẹ đã yên tâm được đôi phần. Mẹ khuyên tôi đừng cãi nhau với Nghê Lạc Trần, có việc gì thì cũng

phải bình tĩnh thương lượng rồi tìm cách giải quyết. Để mẹ yên tâm hơn tôi đồng ý hết với những ý kiến mà mẹ đưa ra, đồng thời còn đảm bảo thêm một lần nữa, đợi khi nào tôi và Nghệ Lạc Trần xong việc sẽ cùng về nhà ăn bánh sủi cảo mẹ làm. Có như vậy bà mới thở phào gác điện thoại, nhưng vẫn luôn mồm nói, tôi đã thực sự lớn rồi, trưởng thành rồi, hiểu biết hơn nhiều rồi...

Có câu nói khẳng định này của mẹ, cơn đau trong lòng tôi ít nhiều cũng dịu đi đôi chút. Thực ra con người sống trên đời này phần lớn đều vì những người thân trong gia đình mình.

Tôi điều chỉnh hơi thở một chút rồi nằm dựa lên giường, từ từ chuyển kênh tivi, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ đẹp như tiên nữ giáng trần, tôi không thể nào bình tĩnh được nữa.

“Xin chào cô Tiêu Dịch, ‘Cà phê cho phái nữ’ đã lập kỉ lục đáng ngạc nhiên khi số vé bán ra vượt qua hàng trăm triệu, nghe nói tiếp theo cô sẽ tham gia diễn xuất một bộ phim đón năm mới nói về tập đoàn Nghệ thị. Xin hỏi đây có phải là một hạng mục mà cô sẽ hợp tác lâu dài cùng với tập đoàn Nghệ thị không?”

“Xin lỗi, tôi không được rõ lắm về vấn đề này. Tất cả mọi hạng mục hợp tác đều được đàm phán thông qua công ty. Nhưng theo tôi được biết, Nghệ Lạc Trần đầu tư sang lĩnh vực nghệ thuật phim ảnh chỉ là do cá nhân anh ấy nhất thời hứng thú mà thôi, có lẽ không phải hợp tác lâu dài đâu ạ.” Lời nói của tiên nữ thật truyền cảm và êm tai.

“Như vậy ý của cô là bộ phim tiếp theo do Nghệ Lạc Trần đạo diễn đóng giày cho cô hay sao? Xin hỏi, những tin tức giật gân liên quan đến cô và thiếu gia họ Nghệ có thực không vậy? Nó có liên quan gì đến lần hợp tác này hay không?”

“Đó chỉ là do các bạn hiểu như vậy thôi. Tôi không có ý kiến gì về vấn đề này.” Tiên nữ ngậy thơ chớp chớp mắt rồi cười: “Hơn nữa, có người đã từng nói, đã là những tin lá cải rồi thì việc gì phải xác nhận độ chính xác. Tôi không bao giờ muốn trở thành kẻ thứ ba đáng ghét trong mắt mọi người đâu.”

“Nghe nói trước đây cô đã từng công bố, cô thầm yêu một anh chàng thiết kế thời trang kém cô năm tuổi, tuổi tác của công tử họ Nghê vừa trùng khớp với thông tin đó, liệu có phải là người đó không vậy?”

“...”

Nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng và vô tội của Tiêu Dịch, một người đàn ông vội vàng xô tới và ngăn lại. “Xin lỗi, xin các bạn phóng viên đừng hỏi những vấn đề không liên quan đến đợt tuyên truyền này.”

Tiếp theo đó họ còn nói những gì nữa thì tôi cũng không nghe vào đâu được nữa. Tôi chẳng nghĩ ngợi gì liền bấm gọi số điện thoại của Nghê Lạc Trần, khi đó tôi cũng mới kịp nhớ ra anh đã thay số điện thoại.

Tôi ngồi ngay ra đó, không thể tin được việc Nghê Lạc Trần lại dính vào với diễn viên, nhưng tôi cũng không có cách nào ngồi im ở trong nhà suy nghĩ. Tôi vội mở ngăn kéo cầm mấy đồng tiền lẻ rồi đi xuống tầng.

Chiếc xe xuyên qua những dãy phố tấp nập, tôi không biết mình nên đi đến đâu, cũng chưa bao giờ nghĩ đến rồi sẽ có một ngày không liên lạc được với anh ấy.

“Cô ơi, thế cô định đi đâu vậy?”

Ông tài xế taxi cứ nhìn tôi liên tục qua tấm gương chiếu hậu, giống như đang nhìn vào một quái vật. Tôi quay mặt ra phía ngoài để khỏi cảm thấy

mất tự nhiên. Đúng lúc đó tôi nhìn thấy một quầy hàng bên lề đường liền bảo ông tài xế dừng ngay lại. Tôi vội trả tiền rồi đi xuống xe. Vào khoảnh khắc ấy, ông tài xế xe taxi giống như được thoát thân, vội vàng chạy đi ngay sau khi nhận tiền...

Tôi cũng không còn tâm trạng để ý đến những điều đó và đi về phía quầy bán báo.

“Cô ơi, xin hỏi có tạp chí ‘Giải trí’ không?”

Người bán báo vội ngẩng đầu lên nhìn tôi, bà có vẻ hơi giật mình rồi nói: “Cháu à, nhà cháu ở gần đây à?”

“Vâng, cũng có thể coi là gần, cháu mua hai số của tạp chí ‘Giải trí’.”

“Mua xong thì mau về nhà ngay, mặc quần áo như thế này ra đường không an toàn đâu cô gái trẻ.”

Lúc đó tôi mới chợt cúi xuống nhìn mình, tôi vẫn mặc một bộ quần áo ngủ đi ra ngoài, tôi lại ngẩng đầu lên nhìn vào trong gương. Tôi chợt nhận thấy mình giống như một người phụ nữ trong phim khủng bố với tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch. Tôi vội vàng vuốt lại mái tóc, cười tỏ vẻ xin lỗi về sự khiếm nhã vừa xong, “Xin lỗi cô, có phải cháu đã làm cô sợ không ạ?” Cũng may là quần áo ngủ của tôi thuộc dạng cổ điển nên khá kín đáo, nếu không thì tôi không biết tìm lỗi nê ở đâu để chui nữa.

“Không sao đâu, cô không nhát gan như vậy, chỉ là trời khuya thế rồi cháu nên chú ý an toàn khi đi ngoài đường thôi.”

“Vâng ạ.”

Tôi cảm lấy tờ báo từ trên tay người phụ nữ, mấy dòng chữ phía trên đã đập ngay vào mắt, Nghệ Lạc Trần và người vợ quân nhân đã ai đi đường này, người tình bí mật đằng sau là minh tinh Tiêu Dịch.

Tôi lật vội vài trang, phía trong đăng tải cả hình ảnh và nội dung rất bắt mắt, đại thể là nói người vợ quân nhân của Nghệ Lạc Trần thường xuyên không có nhà, Nghệ Lạc Trần không chịu được cô đơn nên đã đi quán bar đêm cùng với minh tinh màn bạc Tiêu Dịch, rồi hình ảnh hai người ôm hôn nhau trong quán bar. Còn có phóng viên đi theo họ đến khách sạn, chụp được bức ảnh Nghệ Lạc Trần với đôi mắt còn ngái ngủ bước ra từ cửa khách sạn vào sáng sớm hôm sau. Không thể không công nhận, sức phóng tác của phóng viên cực kì tốt, khả năng miêu tả hội họa cũng thuộc vào dạng cao siêu, mọi thứ dưới ngòi bút của họ trở nên thực tế và sinh động hơn rất nhiều...

Tay tôi bất giác rung lên, mặc dù hình ảnh ôm hôn nhau không được rõ ràng, nhưng bộ dạng gợi cảm, tuấn tú đẹp trai và có phần mệt mỏi của Nghệ Lạc Trần thì quả là hiếm gặp, không thể lẫn vào đâu được.

Tôi bất giác không thể kìm nén được giọt nước mắt rơi xuống.

“Cháu à, thần tượng của cháu là nhân vật nam hay nhân vật nữ trong đó? Theo đuổi minh tinh thì cũng phải có lí trí một chút, giới giải trí là một nơi vô cùng phức tạp, đừng để bộ dạng sáng sủa sang trọng của họ làm cho mờ mắt, thực ra nơi đó cực kì tạp nham, chẳng có cô gái con nhà lành nào muốn gả cho những người đó. Được cái mã đẹp trai thì để làm gì, từ sáng đến tối đứng núi này trông núi nọ, người vợ quân nhân tốt như vậy còn không cần thì cần cái gì nữa. Cô gái đó cũng thật là kì lạ, đã nổi tiếng bao nhiêu năm trời vậy mà không kết hôn, những người đàn ông mà dính vào nghi án yêu đương với cô ấy đều ít tuổi hơn rất nhiều...”

Những câu nói của bà bán báo cứ thoảng quanh tai tôi, có thể bà bán báo nhiều năm, ít nhiều cũng hiểu được giới nghệ sĩ, đồng thời cũng quá quen với những nghi án yêu đương mà giới nghệ sĩ tung ra. Bà chỉ thấy hơi lạ là có một cô gái như tôi lại đi theo đuổi người nổi tiếng. Tuy sự hiểu lầm của bà rất buồn cười nhưng tôi không thể cười được nữa. Khi tôi định trả tiền cho bà thì chợt nhìn thấy đề tit giật gân trên trang bìa của một tạp chí khác: “Sự kiện ‘Ăn cắp ý tưởng’, tác phẩm thời trang tham gia tranh giải của Nghệ Lạc Trần được ăn cắp từ đâu?”

Tôi đọc đi đọc lại tiêu đề không dưới mười lần. Lúc này nghi án tình yêu của anh ấy với ai đã không còn quan trọng nữa. Tôi chỉ biết với tài năng và tính cách của Nghệ Lạc Trần thì chắc chắn anh không thể đi ăn cắp ý tưởng của người khác được. Nhưng vì điều này mà anh lại bị tước bỏ tư cách dự thi... Không hiểu cái thế giới này đã thay đổi từ khi nào, khiến cho những cái mà chúng ta nhìn được đều không thuộc về sự thật được nữa.

“Cô ơi, cho cháu gọi điện thoại với ạ.”

Tôi nhấc điện thoại công cộng rồi gọi đến nơi làm việc ở công ty Nghệ Lạc Trần. Sau khi có người nhấc máy tôi liền nói tên của Nghệ Lạc Trần, nhưng không ngờ đáp lại tôi lại là tiếng của Từ Dĩnh...

“Lạc Tuyết, tôi là Từ Dĩnh, Tổng giám đốc Nghệ hôm nay không được khỏe nên đã uống thuốc và ngủ sớm rồi. Điện thoại này đã được chuyển vào máy của tôi, cô có cần tôi gọi anh ấy dậy không?”

“Anh ấy bị ốm à? Có nặng không? Có đi khám bác sĩ không vậy?” Tôi hỏi dồn, trong lòng đau xót vô cùng.

“Cô cũng biết anh ấy rất bảo thủ, anh ấy không muốn đi bệnh viện thì không ai có thể khuyên được. Có điều cô cũng không nên quá lo lắng, sức khỏe của anh ấy vẫn rất tốt. Đúng rồi, có phải cô lại nghe thấy những tin

đồn về anh ấy hay không? Cô đừng tin nhé, đó là thủ đoạn công ty kia tung ra để quảng bá cho bộ phim mới. Đối với những tin tức như vậy, Tổng giám đốc Nghê chỉ cười mà không hề giải thích, cũng chưa bao giờ đáp lại. Khi anh ấy không trực tiếp thừa nhận thì xin cô đừng tin tưởng những gì báo chí nói nhé.”

“Từ Dĩnh, tôi chỉ muốn biết gần đây Nghê Lạc Trần đã xảy ra những chuyện gì vậy?”

“Điều này...” Đột nhiên Từ Dĩnh trầm ngâm lại, sau đó cô ấy hỏi tôi: “Cô đang ở đâu vậy? Tôi sẽ đến tìm cô...”

Gác điện thoại xong tôi cứ đứng ngây ra ở bên đường. Tôi không biết hiện giờ trong trái tim của Nghê Lạc Trần, tôi ở vào vị trí nào. Tôi cũng không biết mình có còn nghĩa vụ quan tâm đến anh hay quyền lợi để ghen với người khác nữa không. Nhưng khi nhìn thấy những bài báo về anh như vậy, nghĩ đến những áp lực mà anh phải gánh chịu, những giọt nước mắt xa cách hai tháng trời cứ lẫn xuống mà không thể kìm nén được.

Sau đó Từ Dĩnh lái xe đưa tôi về nhà. Dọc đường chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện. Khi đó tôi mới biết từ sau khi Nghê Lạc Trần rời nhà đi thì anh ấy luôn luôn rất lặng lẽ, không quan tâm và chuyên tâm đến công việc nữa. Anh cũng không rõ đã đánh mất bản thảo vẽ tay để đi tham gia cuộc thi từ khi nào, sau đó bản thảo được tìm thấy và anh ấy cũng không để ý nữa. Cho đến một ngày trên thị trường xuất hiện trang phục giống y như tác phẩm của anh mang đi dự thi, thế là Ban tổ chức đã nhận định anh ăn cắp ý tưởng của người khác, đồng thời loại bỏ tư cách tham gia dự thi của anh. Sự việc hiện vẫn đang trong quá trình điều tra, nhưng anh đã bị mất đi cơ hội quan trọng trong cuộc đời, danh tiếng nhà thiết kế và danh tiếng cá nhân anh cũng vì thế mà bị ảnh hưởng theo...

Thực ra, cuộc sống con người là như vậy. Cây cao đón gió lớn, một người bình thường khi nghèo khó nhất thì ít ra cũng có cơm ăn, nhưng rất nhiều người giàu chỉ vì một lần không cẩn thận mà nợ chồng nợ chất. Đối với Nghê Lạc Trần, tài hoa và danh tiếng mới là của cải thực sự của anh ấy, vậy mà chỉ trong một đêm tất cả đã đổ hết ra sông ra biển.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Suốt cả đêm hôm đó tôi cứ ngồi ở đó tự trách móc mình và lo lắng cho anh. Tôi không tài nào chợp mắt nổi. Không hiểu anh đã đỡ được chút nào chưa, tôi định tối hôm qua đi thăm anh ấy nhưng Từ Dĩnh nói mấy ngày nay anh chưa được nghỉ ngơi, phải rất khó khăn mới chìm được vào giấc ngủ, sợ tôi đến đó lại đánh thức anh dậy. Nghe Từ Dĩnh nói thế tôi đành không đi nữa. Tôi vẫn còn nhớ mỗi khi anh bị ốm, anh dụi dấm vào tôi giống như một đứa trẻ vậy, muốn tôi dỗ dành mới chịu uống thuốc, chịu ngủ, Không biết bây giờ, ai sẽ ngồi bên cạnh để trông chừng anh đây, liệu anh có dựa dẫm vào vòng tay người con gái khác không? Đối diện với dư luận xã hội và áp lực lớn như vậy, ai sẽ ở bên anh, cùng anh vượt qua quãng thời gian đầy gian khổ này.

Khó khăn lắm tôi mới vượt qua được một đêm dài như thế. Sau khi ngủ xong tôi dọn dẹp vài thứ rồi chuẩn bị đi thăm Nghê Lạc Trần, buổi chiều tôi sẽ quay về trường. Nhưng khi tôi chuẩn bị đi ra khỏi nhà thì nhận được cú điện thoại ngoài ý muốn.

“Lạc Tuyết phải không? Tôi là Tiêu Định, nếu có thời gian thì tôi muốn gặp cô một lát.”

Chương 34: Nữ quân nhân knock-out nữ minh tinh

Thành phố D quả là rất nhỏ. Chúng ta rất dễ gặp lại những người hoặc những nơi mà chúng ta thực sự có duyên.

Lại là một quán cà phê với âm thanh nhẹ nhàng bay bổng, chậm chậm đổ xuống trong không gian phòng. Những loại âm nhạc như thế rất dễ làm cho người ta quay trở lại chuyện trong quá khứ. Nó làm cho tôi như trở về buổi chiều đấng ngất trong cuộc đời mà tôi đã từng trải qua, một buổi chiều mưa đầy tuyệt vọng, một buổi chiều mà tôi gặp Nghê Lạc Trần khi đang cố gắng chạy trốn chính mình. Đó là những khoảnh khắc không thể nào quên trong cuộc đời tôi. Cũng đúng thôi, liệu trên thế gian này có thực sự tồn tại khái niệm “quên” hay không? Tôi nghĩ là không, có lẽ chỉ khi nào chúng ta chết đi thì mới quên và vứt bỏ mọi thứ một cách triệt để, nếu không thì những con người, những sự việc mà chúng ta đã từng gặp chỉ có thể chìm sâu trong kí ức, để rồi thi thoảng bị chạm vào chúng ta lại thấy đau nhói hoặc ngọt ngào, hoặc cũng có thể chỉ là một cảm giác nhàn nhạt...

Có một số việc tôi nghĩ mình không thể đối mặt với thái độ bình thản được, ví dụ như người phụ nữ đang xuất hiện trước mắt tôi vào lúc này đây. Cô ấy rất đẹp, một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Tuy tôi đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lí từ trước nhưng cũng bị vẻ đẹp của cô làm cho sững sờ. Cô ấy khoảng hơn ba mươi tuổi, nước da trắng mịn nõn nà làm cho ta quên đi sự tàn phá của thời gian, chẳng lẽ tuổi tác không thể để lại vết tích gì trên khuôn mặt của nữ minh tinh này hay sao?

“Xin lỗi cô, dọc đường bị tắc xe.”

Tắc đường sao? Chẳng phải chúng tôi đang cùng đi trên một con đường trong thành phố này hay sao? Có chăng chỉ là thời gian khác nhau mà thôi, tôi mỉm cười. Tuy lời xin lỗi của cô không có một chút thành ý nhưng âm thanh thì vô cùng ngọt ngào, làm say đắm lòng người. Nếu như tôi là đàn ông thì tôi nghĩ mình cũng sẽ không bao giờ để ý việc mình phải đợi thêm vài tiếng đồng hồ. Nhưng thật đáng tiếc tôi lại không phải, tôi chỉ là vợ của

người đàn ông đang đẩy lên nghi án tình cảm với cô ấy. Chính vì thế tôi hơi khó chịu khi cô ấy đến muộn.

“Tôi nhìn một cái biết ngay cô là Lạc Tuyết. Cô uống gì? Cà phê Lam Sơn được không?”

“Được.” Tôi nhìn cốc cà phê lạnh ngắt ở phía trước mặt rồi gật đầu. Tôi không cảm thấy ngạc nhiên khi cô ấy nhìn một cái nhận ra tôi ngay, bởi vì hôm nay tôi cố tình mặc bộ quân phục đến, tôi không muốn sự gặp gỡ như thế này của chúng tôi khiến người khác hiểu nhầm là sự tranh giành của hai người phụ nữ, tôi càng không muốn khua môi múa mép trước mặt người khác.

Cô ấy đích thực là một bông hoa đẹp trong rừng hoa sặc sỡ. Tôi chậm chậm lướt qua ngực cô ấy và thầm nghĩ, những trang phục khoét cổ mà Nghê Lạc Trần thường thiết kế quả là vô cùng thích hợp với cô ấy. Không biết cái khoảnh khắc mà anh đặt bút vẽ thì anh có nghĩ đến, sẽ có một ngày những bộ quần áo này sẽ mang lại nỗi đau như thế nào cho vợ mình không? Mà bây giờ tôi có còn được coi là vợ của anh nữa không nhỉ? Tôi cười đau khổ. Không thể trách người khác mà chỉ trách bản thân tôi trước đây không biết trân trọng những điều đó.

Cốc cà phê được bung lên. Tiêu Dịch khoan thai đưa cốc cà phê lên mũi thưởng thức rồi cười nói: “Cà phê Lam Sơn luôn là loại có mùi vị đặc trưng nhất, khoan khoái nhất và thơm nhất. Nghê Lạc Trần đặc biệt thích loại này.”

Tôi uống một ngụm nhỏ nhưng không phân biệt được nó khác các loại cà phê khác như thế nào.

“Tôi quen anh ấy trước cô từ rất lâu, cũng dễ đến mười năm rồi...”

“Chúng tôi quen nhau khi mới bảy tuổi.” Tôi lạnh lùng đính chính.

Tiêu Định cười ngượng ngùng rồi nói tiếp: “Khi đó anh ấy chỉ là một cậu bé mới mười bảy tuổi, luôn gọi tôi là chị. Sau khi chúng tôi quen nhau được một năm thì anh ấy đi Pháp du học. Còn tôi cũng dần dần nổi tiếng trong giới điện ảnh. Tuy không gặp nhau nữa nhưng anh ấy vẫn thường xuyên điện thoại cho tôi, một câu chị, hai câu chị. Chính vì thế dường như khoảng cách giữa hai chúng tôi đã được rút ngắn lại... Nhưng bây giờ anh ấy là một người đàn ông, tiếng ‘chị’ này anh ấy đã không còn quen miệng gọi nữa...” Cô ấy chậm chậm nói giống như đang chìm vào trong kí ức. Một lát sau cô ấy lại cười: “Thực ra tôi tìm cô đến chỉ muốn giải thích với cô sự việc xảy ra ở quán bar đêm đó mà thôi...”

“Chị không cần phải giải thích. Tôi biết mỗi một lĩnh vực đều có những quy định riêng, thủ đoạn riêng của nó. Chỉ cần là những cái anh ấy nói với tôi, tôi đều tin hết.” Tôi không hề nói dối cô ấy. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghi hoặc những gì Nghệ Lạc Trần đã nói với tôi. Tuy nhiên sự việc này thì có lẽ anh không cần phải giải thích với tôi bất cứ điều gì.

“Cô Lạc, tôi nghĩ cô đã hiểu nhầm rồi. Ý của tôi là, cái khoảnh khắc ôm anh ấy trong tay hôm đó, tôi thực sự không muốn buông tay ra. Bởi vì mười năm trước tôi đã bỏ lỡ cơ hội quý giá đó rồi...”

“Tôi không hiểu ý chị.” Cốc cà phê màu nâu đậm trong tay tôi sóng sánh, sau đó rất nhanh lấy lại thăng bằng.

“Cô là người thông minh nên chắc chắn cô hiểu ý của tôi. Là một quân nhân chuyên nghiệp cũng khá vất vả phải không? Cô không có thời gian dành cho anh ấy, khi anh ấy mệt mỏi nhất thì người ngồi bên cạnh anh ấy lại không phải là cô mà chính là tôi, người đã bỏ hết công việc bộn bề để đến thành phố D với anh ấy. Tôi nghĩ tôi có lẽ hiểu cách yêu anh ấy hơn cô rất nhiều.”

Tôi cười nhẹ, thảo nào mọi người đều nói nghệ thuật bắt nguồn từ đời sống, xem ra những tình tiết trong tiểu thuyết cuối cùng đều đã xuất hiện trong cuộc sống hiện thực của tôi. Thậm chí có người còn nhấn mạnh, đời sống hiện thực của con người chúng ta còn li kì hơn tiểu thuyết rất nhiều, bởi vì những việc xảy ra trong giây tiếp theo hoàn toàn vượt ra ngoài dự tính mà không hề có một ám hiệu gì hết.

“Nếu như cô không muốn làm người bị bỏ rơi thì tốt nhất cô nên chủ động từ bỏ đi.” Tiêu Dịch rút một bao thuốc lá thơm từ trong túi, thong thả châm lửa rồi từ từ rít một hơi, sau đó thả ra những vòng khói nhạt. Cô ấy cười một cách đáng yêu nhưng cũng rất thần bí, nụ cười chìm trong màn khói thuốc càng hiện rõ vẻ hoang dại. “Cô có biết tôi đam mê nhất ở anh ấy điều gì không? Không phải là tiền bạc cũng như khuôn mặt mà là con người và cơ thể anh ấy, còn cả nốt ruồi son đáng yêu ở trên cơ thể anh ấy.”

Tôi không ngờ cô ấy lại lộ liễu như vậy, lời nói của cô ấy hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài kiêu diễm của mình.

“Cô Lạc, tôi có việc phải đi trước, tôi mời cô cà phê nhé.”

“Đợi chút đã...” Tôi lấy lại sự bình tĩnh và gọi giật người đó lại. “Tiêu Dịch, yêu hay không là tự do của anh ấy. Nhưng nếu như thực lòng muốn anh ấy tốt thì trong thời gian này xin chị hãy chú ý hơn đến mỗi hành động, lời nói của mình. Chị đã lợi dụng dư luận xã hội để mang đến áp lực cho anh ấy rồi đây.”

“Vậy sao? Cô sợ việc mất danh tiếng của anh ấy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng quân nhân của cô hay sao? Vậy thì hãy rời bỏ anh ấy đi.” Tiêu Dịch cười nham hiểm.

“Ồ, vậy thì tôi lại làm chị thất vọng rồi, tôi sẽ đồng cam cộng khổ với anh ấy đến cùng.”

Không hiểu tôi có dũng khí ở đâu mà lại có thể nói ra câu này bằng khẩu khí của một người vợ. Thậm chí tôi còn nghĩ một cách kì lạ rằng, nếu như đổi lại là Lạc Vũ đến cầu xin tôi rời bỏ Nghê Lạc Trần, liệu tôi có dùng dũng khí như vừa rồi để bảo vệ hôn nhân của chúng tôi không?

Vẻ mặt của Tiêu Định quả nhiên đã thay đổi, tuy nhiên ngay sau đó lại trở lại bình thường. Cô ấy đặt tờ một trăm tệ lên mặt bàn rồi nhìn tôi cười khinh bỉ, sau đó rời khỏi quán cà phê trước.

Đột nhiên tôi có cảm giác trái tim mình bị ai đó bóp nghẹt, tôi nghĩ một cách ngu ngốc rằng, liệu trên cơ thể đẹp đẽ của Nghê Lạc Trần có nốt ruồi son đó hay không? Nếu có thì nó nằm ở đâu?

Ánh mặt trời mùa xuân dịu dàng yên tĩnh đổ xuống, bên tai tôi vẫn văng vẳng khúc nhạc trầm bổng quen thuộc.

“Xin hỏi đây là bài gì vậy?”

“‘Nghe thấy hương vị’ của Lam Sơn.”

Tôi nhìn người phục vụ và gật đầu.

Cả ngày hôm đó tôi ngồi lì ở trong quán cà phê và nghe bản nhạc đó, tôi cố gắng ghi nhớ lại hương vị của Lam Sơn, đó cũng chính là hương vị của tình yêu, là hương vị thơm thơm đằm đằm mà Nghê Lạc Trần đã để lại cho tôi...

Ba giờ chiều tôi mới tỉnh ra nhưng đã lỡ mất chuyến xe cuối cùng đi đến huyện Z rồi.

Trong cuộc đời chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, không chỉ đơn giản như lỡ chuyến xe cuối cùng. Tôi cứ hỏi lòng mình một câu hỏi là “Có nên nỗ lực để giành lại anh hay không?”

Rời khỏi quán cà phê, tôi thả bộ chậm chậm trên con đường đầy xe trong thành phố, nước mắt cứ lặng lẽ rơi vào trong tim. Hóa ra hình ảnh người đàn ông đeo chiếc tạp dề màu hồng, nhẹ nhàng phủi đi những hoa tuyết trên đầu tôi lại đã khắc sâu vào tim tôi như vậy. Lúc này tôi nhớ đến điên cuồng nụ cười mỉm của anh, thèm muốn cơ thể nóng bỏng của anh. “Em cho anh vị gì thì anh sẽ để em nếm vị đó...” Tôi nghĩ bây giờ tôi đang nếm trải cảm giác đắng chát ở đầu lưỡi.

Tôi bước đi vô định, bất giác đi đến trước cửa phòng làm việc của Nghệ Lạc Trần. Tôi do dự không biết mình có nên bước lên tầng để đối diện với anh ấy hay không. Đúng lúc đó có một anh chàng thiết kế mà tôi biết mặt đi đến.

“Chị à, anh Lạc Trần ở phòng chụp số một, chị có muốn đến đó cùng em không?”

Tôi gật đầu. Có thể cách gọi vừa rồi của cậu ấy cũng truyền cho tôi một ít dũng khí, giúp tôi có thể đi đến để đối mặt với Nghệ Lạc Trần.

Đến phòng chụp tôi kiểm soát để anh chàng đó vào trước, còn mình thì lặng lẽ nép bên ngoài cánh cửa. Tôi không dám chắc chắn là Nghệ Lạc Trần có muốn gặp tôi nữa hay không, càng không chắc chắn được sau khi gặp tôi rồi thì anh sẽ vui vẻ hay coi như chúng tôi chẳng là gì của nhau nữa.

Cửa phòng chụp vẫn đang mở. Tôi hồi hộp nhìn vào trong, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi chính là Nghệ Lạc Trần.

Anh ngồi đối diện với cửa ra vào, hai chân vắt chéo. Đôi giày da nhưng màu xám phối cùng chiếc áo màu đen càng thể hiện được sự đơn giản nhưng vô cùng sang trọng. Không hiểu có phải do sức nóng của ánh đèn trong phòng chụp hay không mà chiếc áo sơ mi của anh chỉ cài hai chiếc cúc dưới, phía trên lộ ra phần ngực sáng láng và hoàn mỹ trước mắt rất nhiều người mẫu và nhân viên. Có lẽ anh cũng chẳng để ý đến điều đó. Tuy nhiên tôi lại nhìn thấy mấy cô người mẫu liếc anh đầy ẩn ý, có sự ngượng ngùng, thậm chí có cả niềm ngưỡng mộ khát khao bốc cháy trong đó.

Xem ra không chỉ cơ thể phụ nữ mới dễ làm đàn ông phạm tội mà cơ thể hoàn mỹ của nam giới cũng có thể...

Lúc này tôi nhìn thấy anh chàng thiết kế đi cùng tôi khi nãy đến gần Nghệ Lạc Trần, nói nhỏ với anh ấy điều gì. Nghệ Lạc Trần hơi ngẩng lên, ngón tay dài của anh sờ nhẹ lên bờ môi. Nếu như tôi không đoán nhầm thì có lẽ anh ấy đã biết sự hiện diện của tôi, chỉ là anh không hề nhìn ra ngoài một chút nào mà ngồi thương lượng với vị đạo diễn ở bên cạnh về vấn đề trình diễn của các người mẫu trong buổi lễ thời trang.

Tôi thở dài nhẹ nhẹ và muốn đi về, nhưng không hiểu tại sao lúc đó tôi không thể nhấc được hai chân lên, mắt tôi cũng không làm theo sự điều khiển của trí óc mà cứ nhìn đắm đuối vào khuôn mặt rạng ngời của anh, lúc thì nhíu mày khó hiểu, lúc thì cười nhẹ, lúc thì trầm ngâm suy nghĩ.

Một tiếng đồng hồ qua đi, mọi người đứng dậy lục tục ra về, Nghệ Lạc Trần vừa cài lại mấy chiếc cúc áo vừa cười cười nói nói với Từ Dĩnh đứng ở bên cạnh. Hình như mọi người đã kết thúc buổi chụp ảnh. Khi tôi đang do dự xem có nên gọi anh không thì đột nhiên đằng sau tôi xuất hiện một số âm thanh...

“Xin hỏi, cô có phải là cô Lạc Tuyết, vợ anh Nghệ Lạc Trần không? Chúng tôi có thể phỏng vấn cô một lát được không ạ?”

“Cô Lạc Tuyết, gần đây anh Nghê Lạc Trần và nữ minh tinh Tiêu Dịch có dấy lên nghi án tình cảm, cô nhìn nhận vấn đề này như thế nào, cô có tin vào chồng mình hay không?”

“Xin hỏi, anh Nghê bị dính vào nghi án ăn cắp ý tưởng, là một người vợ chị đã an ủi anh ấy như thế nào? Chị có ủng hộ và động viên anh ấy không?”

“Tôi...”

“Xin lỗi, vợ tôi chỉ là một quân nhân, cô ấy không biết nên trả lời phỏng vấn của các bạn như thế nào. Mọi người có vấn đề gì thì hãy đến hỏi tôi, xin đừng làm phiền cô ấy. Cảm ơn!” Không biết từ khi nào Nghê Lạc Trần đã xuất hiện bên cạnh tôi, đặt tay lên vai tôi rồi ấn nhẹ nhẹ, sau đó nói khẽ, “Em đừng đi linh tinh, đứng đây nhé.”

Lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của anh sau hai tháng trời xa cách, sự dịu dàng của anh khiến cho tôi rơi lệ.

Nước mắt làm hình ảnh của anh ấy nhòà đi.

Một lát sau Từ Dĩnh chạy đến bên cạnh tôi rồi thở dài: “Lạc Tuyết, bao nhiêu ngày rồi anh ấy đã trốn tránh phóng viên, hôm nay là lần đầu tiên anh ấy đối mặt với cánh báo chí, tất cả đều là vì cô...”

Chương 35: Cái nốt ruồi son...

Sau khi nhóm phóng viên và Nghê Lạc Trần rời đi, hành lang chỉ còn lại một mình tôi với sức ấm và sức mạnh từ bàn tay anh để lại lên vai tôi.

Đi đến trước cửa sổ thì không biết tự bao giờ ngoài trời đã đổ mưa. Bầu trời âm u làm cho người ta không rõ là hoàng hôn hay là gần tối. Anh ấy có quay lại không nhỉ, tôi tự hỏi mình những câu hỏi đại loại như vậy. Có lẽ vào khoảnh khắc này tôi mới nhận ra, tôi chỉ là một người con gái bình thường giống như những người con gái khác, ban đầu chỉ là ngưỡng mộ, rồi sau đó không chống lại được sự cảm dỗ của anh ấy, cuối cùng đã yêu sâu nặng đến như vậy... Đối với Giang Triều, tôi chỉ là không muốn phản bội tình đầu, không muốn day dứt vì anh và cũng không nhẫn tâm khi thấy anh như vậy... Chính vì thế nên tôi cứ cự tuyệt mối tình sâu sắc này...

Còn anh thì sao? Dường như anh đã quay lại như ban đầu, trở thành một người đàn ông lạnh lùng bất cần mọi thứ.

“Cô gái, cô vẫn chưa đi hay sao, tôi phải đóng cửa rồi?”

Tôi ngẩng đầu nhìn về hướng có tiếng nói. Một người đàn ông đứng tuổi nhìn tôi bằng ánh mắt rất hiếu kì. Lúc đó tôi mới nhận ra hành lang đã tắt đèn tự khi nào, ánh đèn màu vàng ở góc hành lang như nhắc nhở tôi, trời đã tối rồi. Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là hơn chín giờ tối. Tôi đã đợi anh hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.

Tôi xin lỗi bác bảo vệ rồi vừa bấm số điện thoại văn phòng Nghệ Lạc Trần vừa đi ra phía ngoài. Tôi hỏi dồn dập khi có người nhắc máy: “Anh đang ở đâu vậy, cánh phóng viên đã đi hết chưa?”

“Là cô à, Lạc Tuyết?” Trong điện thoại là giọng nói của Từ Dĩnh, cô ấy dừng lại một lát rồi nói: “Phóng viên đã đi hết cả rồi, Tổng giám đốc Nghệ hiện đang làm việc, có cần chuyển máy cho anh ấy không?”

“Ồ, anh ấy không đến nữa à? Anh ấy nói tôi đứng đây đợi anh ấy...” Giọng nói của tôi cũng như trái tim tôi dường như đã trượt đến đáy vực

thăm.

“Cô đợi một lát...” Từ Dĩnh hình như cảm thấy hơi khó xử, sau một hồi im lặng lâu thì lại có tiếng vang lên: “Lạc Tuyết à, có thể vừa xong tình hình hơi lộn xộn nên cô không hiểu ý của Tổng giám đốc Nghê, thực ra anh ấy chỉ nói cô đừng đi theo anh ấy chứ không có ý bảo cô đứng đó đợi.”

“Ồ, là vậy sao...?” Tôi đột nhiên muốn khóc nhưng cố kìm lại và nói nhỏ: “Vậy không có gì đâu, tôi gác máy nhé.”

“Đợi một chút, Lạc Tuyết...” Tôi nghe qua điện thoại thấy tiếng nói chuyện rất nhỏ của Nghê Lạc Trần với cô ấy, một lát sau cô ấy nói tiếp: “Lạc Tuyết, cô đừng vội đi, trời tối rồi, tôi sẽ đến đón cô, sau đó đưa cô về doanh trại.”

“Không cần đâu, mọi người cứ làm việc đi. Tôi vẫn ổn mà.”

Tôi tắt điện thoại rồi đi ra ngoài đường một cách vô định.

Mưa bụi như sương giăng ngoài phố, bốc lên mùi vị của ẩm ướt và lạnh lẽo. Đường phố phồn hoa tấp nập, chỉ còn lại tôi và mây giăng quanh lối. Trái tim tôi cuối cùng cũng đã bắt đầu đau đớn, đến nỗi khi hít thở cũng cảm thấy đau vô cùng. Tôi cảm thấy mình giống như một người chỉ sống mãi trong kí ức, chỉ có quá khứ mà không có hiện tại và tương lai.

Tôi đã đi hai tiếng đồng hồ như vậy. Khi đi ngang một hàng bán cháo, tôi liền dừng lại. Mùi thơm nhẹ nhàng, thanh tịnh bốc lên trong gió lạnh, cái mùi thơm này làm cho tôi nhớ đến anh với nụ cười ấm áp đó, tôi nghĩ đến những lời mà anh đã từng nói: “Lạc Tuyết, nếu như mất em, anh sẽ chết mất, thật đấy.”

Không được, nếu như tối nay tôi không gặp được anh ấy, tôi cũng sẽ chết mất.

Tôi đã thấm được cái cảm giác sống không bằng chết đó.

Lúc này trời đã tạnh mưa rồi, ánh đèn ven đường trong hoàng hôn thấp lên một thứ ánh sáng ẩm ướt trên con đường lớn. Tôi xách hộp cháo nóng có mùi vị thơm ngon đến trước phòng thiết kế của anh. Tôi ngược nhìn lên cửa sổ phòng anh, ở đó vẫn còn ánh đèn và toát lên sự căm dỗ và ám áp đến kinh ngạc.

Cả tòa nhà yên tĩnh đến kì lạ, tôi đi đến phòng vẽ tranh ở tầng hai và gõ nhẹ cửa.

“Mời vào.” Là tiếng của Từ Dĩnh.

Trong lòng giống như có viên đá thật lớn đè xuống làm tâm trạng tôi rất nặng nề. Tôi đẩy cửa nhìn vào thì thấy Nghê Lạc Trần đang làm việc trước máy vi tính, bên cạnh đặt hai hộp cơm đơn giản, còn có cả thuốc cảm nữa. Từ Dĩnh vừa bê một cốc nước đặt trước mặt anh, đang định ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ăn cơm thì thấy tôi đẩy cửa bước vào.

“Là Lạc Tuyết à, cô ăn cơm chưa?”

Tôi không nói gì mà chỉ gật đầu rồi nhìn Nghê Lạc Trần. Khi đó tôi cảm thấy tủi thân vô cùng.

Cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi đột nhiên nhú mày lại. Tôi biết mình đã ướt sũng từ đầu đến chân, bộ dạng trông rất thảm hại, không đẹp một chút nào. Điều này khiến tôi nhớ lại lần đầu tiên đôi đến phòng tranh của Nghê Lạc Trần.

“Hãy lau khô cho cô ấy.” Anh đứng lên và vẫn nói với Từ Dĩnh câu nói đó, tốc độ rất nhanh.

Nói xong anh chuẩn bị đi ra ngoài cửa, khi anh bước ngang qua tôi, tôi cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng mà chỉ dùng tay túm nhẹ lấy đuôi áo anh và nói nhỏ: “Em vẫn chưa kí...”

Anh dừng lại ở bên tôi trong giây lát, hơi thở thơm tho của anh và mùi nước hoa Eau de Cologne thoang thoảng làm tôi tủi thân muốn khóc. Tôi giơ tay đưa hộp cháo đến trước mặt anh rồi nói một cách rành rọt: “Em vẫn chưa kí vào đơn ly hôn đâu.”

Anh nhìn tôi rồi đột nhiên trùng mí mắt xuống lạnh lùng: “Đó là việc của em.”

Trái tim tôi đột nhiên run rẩy, còn cánh tay vẫn rất ngoan cường giơ hộp cháo ra trước mặt anh, tuy nhiên cái tôi ngoan cường trong tôi cũng không chịu được nữa và bật khóc. Tôi đã không còn để ý đến danh dự, không quan tâm xem người khác nghĩ về mình thế nào để đến giải thích với anh, chẳng nhẽ như vậy vẫn không được hay sao? Tôi biết mình đã sai rồi, nhưng tại sao anh không cho tôi một cơ hội để cứu vớt chứ?

Nghê Lạc Trần hình như không nhìn thấy nước mắt của tôi, anh quay người lại, tôi có cảm giác như anh chuẩn bị bước đi nên buông lỏng hai tay xuống một cách bất lực. Chỉ trong giây phút đó tôi bị anh ôm chặt vào người, hộp cháo trong tay tôi rơi xuống đất, tôi không rõ nó đã đổ ra hay chưa, tôi cũng không biết Từ Dĩnh đứng bên cạnh sẽ nhìn chúng tôi như thế nào. Chúng tôi hoàn toàn không còn để ý đến điều đó nữa mà đứng ôm chặt nhau vào lòng... Cái má nóng hổi của anh cọ nhẹ vào tai tôi, anh nói nhỏ: “Em đã nhớ anh chưa vậy? Đã nhớ anh chưa?”

Tôi gắng sức gật đầu, nước mắt rơi lã chã. Những ngày vừa qua chưa có một ngày nào tôi không nhớ anh, nhớ vòng tay ấm áp của anh.

“Sao mới có hai tháng mà em đã đầy đọa mình gầy đi như thế?” Bàn tay anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi tỏ ý không hài lòng, anh đau lòng khi tôi gầy đi, nhưng thực tế anh còn gầy nhanh hơn tôi rất nhiều.

Sau khi tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên thì Nghê Lạc Trần tới tấp hôn vào môi tôi, đầu lưỡi nóng bỏng của anh cuộn vào từng góc ngách trong khoang miệng của tôi một cách điên cuồng, giống như sự nhớ nhung bị tích tụ lâu ngày hôm nay mới có dịp được bùng phát. Một tay anh ôm chặt tôi vào lòng, còn một bàn tay không an phận kia hoang dại tìm đến bờ ngực tôi vuốt ve. Dục vọng bị nén lại quá lâu dường như giờ phút này mới được đốt cháy hết mình...

Đột nhiên anh “á” một tiếng rồi thả lỏng vòng tay ra. Tôi thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cánh tay trái của mình, sau đó nhìn xuống trước ngực tôi, tôi biết phù hiệu trên bộ quần áo của tôi làm xước tay anh.

“Bị xước tay rồi phải không, có đau không?”

Tôi cầm lấy tay anh nhưng anh không để cho tôi xem mà chỉ cười cười tự chế nhạo mình, dường như anh đang nghĩ đến điều gì không vui. Sau đó hai chúng tôi không ai động đậy nữa, cố gắng kìm chế hơi thở của mình, anh cầm lấy tay tôi rồi dắt tôi vào nhà tắm của phòng nghỉ, đưa cho tôi quần áo ngủ của anh và nói: “Em tắm đi, tắm nước nóng cho thoải mái.”

Tôi cầm lấy quần áo của anh rồi gật đầu, trong lòng tôi vẫn cứ đang đoán mò suy nghĩ của anh nhưng không thể nào tìm được đáp án.

Sau khi tắm xong, tôi mặc lên người bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, tôi trông thật buồn cười khi đứng trước mặt anh ấy. Tôi biết mình lúc đó

trông vô cùng ấu xí nên cúi đầu vén lọn tóc ướt bết vào hai mang tai một cách rất không tự nhiên. Anh cười nhẹ rồi bước lại xắn giúp tôi cái quần ngủ quá dài. “Một lát nữa em sấy cho khô tóc đi nhé, tối nay em ngủ ở đây đi.”

“Thế còn anh thì sao?”

Tôi hỏi một cách ngốc nghếch, thấy anh ngược đầu lên nhìn, tôi đã tìm được câu trả lời trên gương mặt anh. Sau đó anh lại cúi đầu tiếp tục xắn gấu quần lên giúp tôi, lạnh lùng nói: “Nếu như em sợ thì anh sẽ không đi.”

Sau đó anh nói sợ tôi bị ốm khi ngâm nước mưa nên đã đưa thuốc cảm của anh cho tôi uống, chúng tôi ngủ cùng nhau trên một chiếc giường, cùng đắp chung một cái chăn, chỉ có điều anh quay lưng lại với tôi, đến tám lưng anh cũng hiện lên vẻ lãnh đạm. Có phải anh thực sự không cần tôi nữa hay không, hay anh đã thích Tiêu Dịch rồi? Người phụ nữ đẹp như cô ấy chắc có không ít đàn ông xao lòng...

Đột nhiên tôi nghĩ đến nốt ruồi son liền ngồi dậy, giơ tay lên ôm lấy anh để xem anh đã ngủ hay chưa. Anh mơ mơ tỉnh tỉnh cựa mình một cái, rồi dụi đầu vào ngực tôi, nhẹ nhàng ho một tiếng giống như đang nũng nịu. Từ Dĩnh đã nói với tôi, anh ôm liên tục, tôi cúi đầu dùng trán của mình để đo nhiệt độ cơ thể của anh. Người anh hơi nóng, tôi không dám động đây, chỉ vỗ về một cách nhẹ nhàng giúp anh có thể ngủ được yên giấc.

Suốt cả đêm hôm đó tôi không chợp mắt, mãi cho đến khi ánh mặt trời ban mai chiếu vào gian phòng chúng tôi nằm. Anh vẫn gục vào tôi ngủ say sưa, cái cúc áo trước ngực bị tuột để lộ ra lồng ngực trắng trẻo, tôi lại nghĩ đến cái nốt ruồi màu đỏ. Thế là tôi nhẹ nhàng cởi áo anh, nơi ấy tuyệt không có lấy một màu sắc gì khác. Tôi lại cố lấy sức đẩy ngược anh lại, vén áo đằng sau anh lên, lưng anh cũng không có gì... Càng nghĩ tôi càng thấy hoang mang, nếu như nốt ruồi đó nằm ở phía thân dưới của anh thì tôi sẽ

làm như thế nào? Tôi chẳng kịp nghĩ làm như vậy thì sẽ khiến anh thức giấc nữa, tôi ngồi hẩn dậy gắng sức tụt quần ngủ của anh, chỗ đó của anh hơi ngóc lên, mặt tôi nóng bừng, đúng lúc tôi không biết làm như thế nào thì tôi nhìn thấy hai nốt ruồi son nhỏ ở hai bên đùi anh...

Chương 36: Là yêu hay là hận

Hai nốt ruồi màu đỏ nổi bật trên làn da trắng của anh trông rất rõ ràng và chói mắt. Tôi cứ nghĩ mình đang bị hoang tưởng nên vội vàng ấn cái chỗ nóng bỏng đang cương lên của anh xuống, tôi cúi đầu nhìn kĩ xem đó là cái gì. Nhưng nhìn đi nhìn lại thì nó vẫn đích thực là hai cái nốt ruồi màu đỏ.

“Em nắm chặt nó để làm gì vậy?”

Giọng nói lạnh lùng và bí hiểm cất lên trong không khí tĩnh lặng của buổi sáng yên tĩnh. Tôi quay đầu lại, vội đến mức không còn kịp ngượng ngùng nữa.

“À.” Bộ dạng của tôi lúc đó nhất định vô cùng bối rối.

Nghê Lạc Trần vội dụi mắt, nhìn xuống bộ quần áo đã bị cởi hết ra, quần ngủ bị tụt xuống dưới chân rồi đột nhiên lim dim mắt, chậm chậm nhắc nhở tôi. “Tay của em...”

Lúc đó tôi mới định thần lại và nhanh chóng rút tay mình. Tôi chỉ có cảm giác chỗ đó dường như có lực đàn hồi mạnh, khẽ nhẩy lên một cái. Đột nhiên anh đứng dậy cởi bỏ quần áo ra, sau đó đè mạnh tôi xuống, dùng sức của một người đàn ông khóa hai tay tôi vào hai bên sườn rồi hỏi: “Sáng sớm như thế này, em lật đi lật lại người anh để tìm cái gì vậy?”

Hóa ra anh đã tỉnh từ lâu rồi mà tôi không hề hay biết.

Tôi vội lắc đầu nhưng không dám nói dối, tôi lắp bắp: “Đâu đó... Chân của anh... có hai nốt ruồi, hai nốt ruồi son...”

“Ồ, bây giờ em mới biết à? Là vợ chồng với nhau lâu như vậy mà em hình như chẳng bao giờ quan tâm, chẳng để ý đến cơ thể của anh, đúng vậy không? Em còn tìm thấy cái gì nữa?” Hơi thở gấp gáp của anh có một chút dục vọng, rồi sau đó anh lại nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi lắc đầu bất lực, chỉ cảm thấy mình rất không may mắn. Tại sao lần nào tôi cũng bị anh bắt tại trận như vậy? Tôi chợt có cảm giác mình trong mắt anh giống y như một kẻ háo sắc.

Đột nhiên mắt anh tối lại, tuy nhiên trong ánh mắt đó vẫn có rất nhiều nét điên cuồng, anh cắn nhẹ vào xương quai xanh của tôi, “Bất luận là em tìm cái gì để chống chế, anh chỉ coi như em đang dụ dỗ anh mà thôi...”

Tôi gạt đầu, rất muốn bị anh hiểu nhầm như thế.

Trong không khí trong lành và mát mẻ, chỉ có tiếng quần áo bị cởi ra, “Hối hận rồi à? Hối hận thì đẩy anh ra đi.” Anh khàn khàn nói, đôi tay điên cuồng vuốt nhẹ vào lưng tôi một cách tùy tiện, không có nụ hôn, không có màn dạo đầu mà chỉ vội vàng gấp gáp...

“Đừng, Nghê Lạc Trần, nhẹ một chút...” Tôi run lên vì đau, toàn cơ thể co rúm lại một cách vô thức. Anh dừng lại, ánh mắt đầy dục vọng nhìn thẳng vào tôi, sau đó vội vã lật chiếc áo ngủ rộng thùng thình ra rồi cúi đầu mút mát... Anh rất mạnh mẽ, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm làm cho tôi đau đớn. Tôi cố gắng chịu đựng và ôm chặt lấy anh, không dám để cho

nổi đau đớn biểu lộ ra ngoài. Tôi sợ anh sẽ dừng lại, sợ anh sẽ không cần tôi nữa...

Thực ra tôi không muốn dùng tình dục để níu kéo anh, mà là sâu trong tận cõi lòng mình, thôi thực sự thèm khát anh...

Tôi nắm bàn tay mình thật chặt giống như đang nắm hạnh phúc, không biết hạnh phúc mà tôi vừa nắm được sẽ bao nhiêu...

Nếu như nói trước kia lòng ham muốn và sự bức thiết của anh đối với cơ thể tôi như là một cách thể hiện sự chiếm hữu, sự tiếc thương và tình yêu. Vậy thì bây giờ anh lại hoàn toàn trở lại sự hấp tấp vội vàng như ban đầu, trong đó cũng còn có một chút sự thèm khát giải tỏa nữa, tôi nghĩ vậy.

Một lát sau người anh run lên và tê dại. Một khi đã bức xúc như vậy thì không nhanh cũng khá khó khăn, hoặc cũng có thể do lâu rồi anh chưa cùng ai. Tôi nhẹ nhàng hôn lên vàng trán anh, cố gắng cảm nhận sự nóng bỏng và hơi thở mệt mỏi của anh. Cơ thể anh dường như không được như trước nữa, liệu có phải trong lòng anh không còn yêu tôi nữa không? Hay tôi đã chẳng còn gì đáng để anh trân trọng và hồi tiếc nữa?

“Em vẫn ổn chứ?” Anh áp mặt vào bầu ngực tôi, rõ ràng là người chủ động mà sau đó lại tỏ vẻ như bị bắt nạt không bằng.

Tôi gật đầu và ôm chặt anh, “Ngoan nào, em không sao, đừng đi, để em ôm anh thêm một lát nữa...”

Tôi cọ mặt mình vào tóc anh, rất mềm mại. Sự mềm mại đã làm trái tim tôi rúm máu. Trước mắt tôi lại hiện ra hai nốt ruồi nhỏ màu đỏ, thậm chí tôi còn cảm thấy nó rất lòe loẹt và cảm dỗ chết người. Chẳng thế mà một mình tinh như Tiêu Định lại say mê nó, bởi vì nó có thể kích thích đến tất cả các

tế bào trong cơ thể, sau đó làm cho người ta trở nên điên cuồng, khiến người ta muốn bóp vụn chủ nhân của nó ra rồi hối tiếc từng ít từng ít một.

“Anh đã từng... với ai chưa?” Khó khăn lắm tôi mới mở miệng hỏi anh được. Tôi phát hiện mình yêu anh một cách hết thuốc chữa, thậm chí yêu đến mức có thể chấp nhận cả quá khứ của anh cũng như thoải mái với những lỗi lầm của anh.

“Ồ, em đến tìm anh là vì mấy cái tin vừa hè đó à? Anh cứ nghĩ...” Anh ngẩng đầu lên, dùng hai tay nâng thân lên trên, như vậy càng khiến thân dưới của chúng tôi ép sát vào nhau hơn.

“Em luôn ngốc nghếch như vậy thì làm sao khiến anh yên tâm được...” Anh sờ nhẹ mái tóc tôi, trong ánh mắt của anh cuối cùng rồi cũng có một tia tình yêu hiện lên, tuy rằng nó rất ngắn ngủi. Sau đó anh cười một cách rất bất cần, “Nghê Lạc Trần đã không còn là Nghê Lạc Trần của ngày trước nữa rồi, những điều mà báo chí nói đều là thật đấy... Ăn cắp ý tưởng, đòi truy, không chịu được cô đơn nên đã phản bội lại người vợ quân nhân để đi hẹn hò với nữ minh tinh... Tất cả đều là thật đấy. Em có thể hận tôi, có thể coi thường tôi, nhưng đừng bao giờ cho rằng tôi đáng thương hơn Giang Triều mà đến thương hại tôi...”

“Không phải vì em thương hại anh, là em...” Đột nhiên tôi không có dũng khí để nói rằng tôi yêu anh ấy, tôi sợ anh sẽ không tin vào điều đó. “Nghê Lạc Trần, chúng ta không còn là trẻ con nữa. Về nhà đi anh, quay về với hôn nhân của chúng ta đi, những người bên ngoài chỉ làm tổn thương anh thôi...”

“Hôn nhân?” Anh cười mỉa mai. “Anh cứ cho rằng tình yêu của bắt đầu khi bước vào hôn nhân. Ai biết được nó cũng không thể tránh được quy luật. Có lẽ chúng ta đều là những người quá trần tục, hôn nhân chỉ có thể là nắm mờ, anh coi như đã thoát khỏi nắm mờ đó.”

Đột nhiên anh rút cơ thể mình ra khỏi vòng tay của tôi, vợ vội chiếc áo trên giường rồi quần ngang người. “Bây giờ chẳng có ai có thể làm tổn thương anh được nữa.” Nói xong, anh đi vào trong nhà tắm...

Khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác cơ thể và trái tim mình đều trống rỗng...

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Sau khi ngủ dậy, tắm xong thì tôi phát hiện, bộ quần áo quân phục đã được treo ngay ngắn ở trong phòng. Tôi đi lại chỗ quần áo được là thẳng nếp và nhẹ nhàng sờ vào nó, dường như hơi ấm của bàn tay anh vẫn còn đọng lại ở trên đó. Tôi nghĩ anh vẫn còn yêu tôi, bởi vì chỉ khi yêu quá sâu nặng thì mới hận như vậy, mới lạnh lùng và tàn nhẫn như vậy. Bất luận anh ấy che giấu như thế nào thì sự quan tâm tôi từ những điều nhỏ nhất nhất đã tố cáo tình cảm của anh...

Thay xong quần áo, tôi đi đến phòng vẽ của anh, anh đang ngồi trước máy vi tính bận rộn làm việc, bộ quần áo vừa người màu đen làm cho anh trở nên nho nhã và thanh lịch, hoàn toàn không có vẻ hoang dại như trên giường ban nãy. Mọi người đều nói đàn ông là cầm thú, khi mặc quần áo trên người thì là cầm thú đội lốt người, nhưng tôi lại có cảm giác anh ấy giống như loài “cầm thú đội lốt người” đáng để người ta thương xót hơn. Nghĩ đến điều này tôi cười một cái, sau đó nhìn sang bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn trên bàn. “Em không ăn đâu, em bị muộn giờ rồi...”

“Đề Từ Dĩnh đưa em đi nhé.”

Tôi gật đầu, sau đó anh chẳng nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu làm việc.

“Đưa cho em số điện thoại của anh, mỗi khi tìm anh thật tốn thời gian.”

Tôi hỏi anh ấy giống như thái độ bình thường vẫn làm vậy, nhưng trong lòng không có nhiều hi vọng. Anh vẫn không ngẩng đầu, sau đó lạnh lùng nói: “Có việc gì thì anh sẽ đến tìm em.”

“Được thôi.”

Tôi quay người bước đi, nước mắt trào ra trong khóe mắt. Tôi biết anh sẽ không bao giờ đến tìm tôi. Những sự việc xảy ra trên giường sáng nay chỉ là ngoại lệ, là tôi dụ dỗ anh một cách đê hèn.

Thời tiết ngoài trời giống hệt như trái tim tôi vậy, thật âm u, không có vẻ trong sáng hàng ngày, nhưng cũng không thể nói là quá thê lương, chỉ có cảm giác giống như một hòn đá đè lên làm cho mình cảm thấy nặng trĩu. Ở phía xa tôi nhìn thấy Từ Dĩnh đang đứng trước xe hơi, tôi liền vội vàng miễn cưỡng nở một nụ cười. Nhưng ngay lập tức tôi có cảm giác mình thật là ngốc nghếch, cần gì phải che giấu tình cảm thật của mình như vậy, e rằng cô ấy còn hiểu Nghê Lạc Trần bây giờ hơn tôi rất nhiều.

Dọc đường đi, Từ Dĩnh im lặng không hề nói chuyện. Nhưng tôi biết cô ấy nhất định có điều gì muốn nói với tôi.

Quả nhiên khi gần đến doanh trại rồi cô ấy đột nhiên thở dài nãy nê, “Cô đừng trách anh ấy, hai tháng qua anh ấy sống rất khổ sở, không ổn chút nào.”

Tôi gạt đầu nhìn đám mây trên bầu trời qua cửa kính xe ô tô. Những đám mây màu xám nhạt đang từ từ chuyển động, dường như trong đó có một nỗi đau phiêu dạt.

“Có một chuyện tôi nghĩ rất lâu mà không biết có nên nói cho cô biết không. Nếu như cô không còn yêu anh ấy nữa thì xin cô hãy đừng tìm đến anh ấy. Anh ấy không thể chịu được tổn thương thêm nữa đâu...”

Tôi quay đầu lại nhìn Từ Dĩnh, như muốn hỏi xem cô ấy đang nói gì mà tôi vẫn chưa hiểu được ý.

“Ngày thứ hai sau khi cô và anh ấy chia tay nhau, Tổng giám đốc Nghê đã làm một việc hết sức ngốc nghếch...”

“Gì cơ? Cô nói gì tôi không hiểu? Cô có thể nói rõ hơn được không?”

Tôi kinh ngạc mở to đôi mắt, hi vọng mình vừa hiểu sai ý của Từ Dĩnh, mãi đến khi cô gật đầu nhẹ khẳng định lại một lần nữa thì tôi mới khản thiết nói với cô ấy: “Xin hãy quay xe về đi, tôi muốn gặp anh ấy...”

“Đừng quá xúc động, nếu như sự việc này bị anh ấy biết được thì cô thử nghĩ xem anh ấy sẽ như thế nào?”

Nghe lời Từ Dĩnh nói tôi gật đầu, đau khổ nhắm nghiền mắt lại, nước mắt bất giác tuôn trào. Thảo nào Lạc Vũ nói tôi là kẻ giết người. Nhưng tôi không thể ngờ rằng anh lại yếu đuối đến như vậy. Một Nghê Lạc Trần mà tôi biết tuy có hơi lạnh lùng, cuộc sống hơi khép kín và có một chút ưu tư sâu muộn, nhưng anh ấy vẫn có thể coi là người rất có triển vọng và rất biết cách trân trọng tính mạng cơ mà.

“Lạc Tuyết, cô quả là vô tâm quá. Tuy đã được là phẳng nhưng vết sẹo ở trên tay trái của anh vẫn còn rất rõ ràng...”

“Vậy sao...” Tiếng của tôi nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy, nhưng tôi lại có thể nghe âm thanh vỡ vụn của trái tim mình. Thảo nào đêm qua khi anh bị phù hiệu trên bộ quần áo của tôi làm xước tay, anh đã hoảng loạn như vậy. Có lẽ nó làm anh nghĩ đến nỗi đau đớn ấy. Cũng vì thế mà anh nhất quyết không để cho tôi xem bàn tay trái của anh. Tại sao anh không để tôi chia sẻ với anh nỗi đau đớn ấy... Đột nhiên tôi nỗi sự kiện của

anh và sự kiện tự tử của Nghê Thiên Vũ lại với nhau. Chú của anh cũng tự tử, chẳng nhẽ đó lại là một sự trùng lặp hay sao? Hay là gia tộc nhà anh vốn đã tồn tại những mầm yếu như vậy...

Tôi cứ miên man suy nghĩ, mãi đến khi âm thanh nhỏ nhẹ của Từ Dĩnh chậm chậm bay đến...

“Hôm đó anh ấy nhốt mình trong phòng không ăn không uống, cũng không cho phép ai vào phòng. Mãi đến ngày thứ tư thì tôi có linh cảm không lành nên tìm người đến phá cửa, cửa mở ra thì cảnh tượng đó đập vào mắt tôi...” Cô ấy xoa xoa trán, khi bắt xúc động hơn thì cô ấy mới nói tiếp: “Cũng may là tôi vào đó kịp thời, khi đó anh ấy vẫn còn có ý thức, anh ấy nói đừng nói cho bất kì ai, cũng đừng nói cho Lạc Tuyết. Tôi không rõ mình đã đồng ý với anh ấy như thế nào, tuy nhiên bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy hối hận và sợ hãi. Ngộ nhỡ anh ấy có chuyện gì thì nhà họ Nghê sẽ như thế nào khi chỉ có mỗi anh ấy là cháu trai... Tôi ngồi rất lâu ở bên ngoài phòng cấp cứu. Sau đó anh ấy tỉnh dậy và chỉ đưa cho tôi số điện thoại của Tiêu Dịch, anh ấy bảo tôi gọi cô ấy đến... Những ngày đó tôi và Tiêu Dịch thay nhau chăm sóc anh ấy, cùng anh ấy đi qua quãng thời gian khó khăn nhất của cuộc đời... Tuy Tiêu Dịch nhẹ nhàng tỉ mỉ, nhưng mà tôi vẫn cảm nhận được anh ấy rất nhớ cô...”

Nói đến đây Từ Dĩnh cũng bật khóc. Cô ấy đành tập xe vội vào lề đường. Còn trong đầu tôi lại hiện lên rõ ràng từng hình ảnh khiến trái tim mình tan nát, vỡ vụn.

“Tôi đã ở bên anh ấy rất lâu rồi, anh ấy lạnh lùng với tất cả mọi thứ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy thèm khát có một cái gì đó như vậy, thèm khát yêu cô, cũng thèm khát có được tình yêu của cô... Còn việc anh ấy với Tiêu Dịch, tôi không tin là có chuyện gì xảy ra, nhưng quan trọng nhất là cô nghĩ thế nào, cô có tin anh ấy nữa không thôi...”

Tôi cười một cách khổ sở rồi nói: “Tôi cũng không tin giữa anh ấy và Tiêu Định lại có chuyện gì.”

Chương 37: Mùi vị của dâu tây...

Kì nghỉ Tết lao động mừng Một tháng Năm tới, tôi có cảm giác nó thật dài, chỉ mong cho nó qua sớm đi, nhưng lại không biết mình đang chờ đợi điều gì.

Ngày cuối cùng của kì nghỉ đột nhiên trời đổ mưa. Tiếng mưa ngoài cửa sổ nghe thật vui tai, đột nhiên tôi nghĩ lại cảnh thời thơ ấu bốn chúng tôi đùa nghịch chạy dưới mưa. Khi đó Nghê Lạc Trần đặc biệt ngốc nghếch, anh ấy toàn chạy sau cùng, bị ngấm mưa và thế nào cũng phát bệnh. Cô anh ấy chạy đến nhà để hỏi tội tôi, sau đó tôi sẽ không nói chuyện với anh ấy trong mấy ngày liền. Nghĩ lại thuở đó tôi thấy mình thật ấu trĩ, nhưng lại là quãng thời gian vô tư, vô lo vô nghĩ nhất...

Nhưng con người ta ai rồi cũng phải lớn lên, cũng phải trải qua vài mối tình để rồi sau đó sẽ dần dần trưởng thành.

Từ mùa tuyết rơi trắng xóa bầu trời cho đến những cơn mưa mù mịt, trái tim tôi dường như trải qua sự dày vò và những bước đi gian nan rất dài. Những ngày này tôi thi thoảng lại nghĩ xem Nghê Lạc Trần bây giờ đang như thế nào. Bắt đầu từ hôm đó tôi không hề gặp lại anh ấy, đến điện thoại cũng không có. Duy nhất một lần anh ấy bận rộn cả ngày không ăn uống gì, Từ Dĩnh đưa điện thoại cho anh ấy nhờ tôi khuyên bảo anh. Lần đó chúng tôi nói với nhau vài câu, ngữ khí của anh rất lạnh lùng, lịch sự và xa cách. Nhưng Từ Dĩnh nói, sau đó anh ấy ngoan ngoãn ăn hết suất cơm, ăn một cách ngon lành. Thực ra tôi cũng biết, anh ấy chưa thực sự bước ra khỏi nỗi

ám ảnh của vụ tự tử đó. Cho nên rất nhiều lúc trong trái tim anh ấy vẫn đặt cho mình một cái ngưỡng, muốn vượt qua nó thì nhất định phải có quyết tâm và dũng khí thật lớn. Tuy nhiên khi vượt qua nó rồi, chỉ cần quay đầu nhìn lại thì sẽ dễ dàng nhận thấy, cái ngưỡng chịu đựng ấy thực ra không quá khó khăn, cũng chẳng phải là trở ngại gì, bởi chỉ cần nhẹ nhàng giơ chân lên là có thể vượt qua được nó. Tôi nghĩ Nghê Lạc Trần hiện tại có thể như vậy, anh sợ hãi tình yêu, sợ hãi cuộc sống. Tôi không biết mình nên giúp anh ấy như thế nào, nhưng nếu bây giờ nói với anh ấy là tôi yêu anh ấy thì e rằng anh sẽ sợ quá mà bỏ chạy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong tiếng mưa rơi. Là điện thoại của Giang Triều, đã hai tuần rồi tôi chưa đến thăm anh ấy.

“Lạc Tuyệt à, em có ở huyện Z không?”

“Vâng, em đang ở đây. Lứa học sinh năm nay chuẩn bị tốt nghiệp nên cả kì nghỉ dài này em chẳng được nghỉ ngơi tẹo nào.” Tôi không biết mình đang giải thích cái gì.

“Em đừng quá lo lắng như vậy, đây đâu có phải khóa đầu tiên em quản lí tốt nghiệp đâu. À đúng rồi, tối nay đến nhà anh ăn cơm nhé...”

“Buổi tối à” Tôi nhìn ra mưa ở ngoài cửa sổ và có đôi chút do dự. Thực ra nếu như tôi muốn đi thì e rằng cơn mưa ngoài trời kia cũng không thể ngăn cản được.

“Cứ quyết định như vậy nhé, lát nữa sẽ có người đến đón em.”

Nói xong đầu dây bên kia gác máy, tôi cầm chặt điện thoại trong tay. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trong tình yêu mình lại là người lặn lội như vậy. Tôi đã từng nghĩ mình sẽ yêu Giang Triều trọn đời. Nhưng xem ra tình cảm của con người quả là vô cùng kì diệu và cũng không có gì có thể bảo đảm

được. Nhưng tôi nên đối mặt với Giang Triều như thế nào đây. Nếu như anh ấy biết được người tôi yêu là Nghê Lạc Trần thì anh ấy chắc sẽ rất đau lòng. Nhớ mấy hôm trước Chu Oánh đến tìm tôi nói chuyện, cứ mở miệng ra là nói ngưỡng mộ tôi, cô ấy còn nói tôi còn có cơ hội lựa chọn giữa hai người đàn ông tuyệt vời như thế. Tôi thật là hạnh phúc, hạnh phúc của tôi khiến cô ấy thêm khát. Nhưng cô ấy đâu có biết được, họ có thể yêu tôi trong cùng một thời gian, cũng có thể thậm chí yêu tôi ngay cả khi tôi đã là vợ của người khác, nhưng bọn họ quyết không bao giờ cho tôi cơ hội lựa chọn đi lựa chọn lại.

“Báo cáo...”

Tiếng đập cửa liên hồi làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, kéo tôi về hiện tại. “Mời vào.”

Người chiến sĩ sau khi đập cửa liên hồi thì bước vào phòng tôi. Đó là một cậu chiến sĩ rất trẻ, khoảng chừng mười chín, hai mươi tuổi gì đó, dáng người cao gầy, tôi nghĩ cậu ấy mới vừa vào quân ngũ, hiện tại đang làm công việc hậu cần của học viện.

“Em tìm tôi có việc gì không?” Nhìn bộ dạng giấu tay sau lưng, mặt đỏ ửng, không dám ngẩng đầu lên nhìn tôi của cậu ta, tôi thấy hơi buồn cười.

“Đội trưởng Lạc, tặng cho chị ạ.” Cậu đột nhiên rút tay từ sau lưng giơ ra một bó hồng đỏ thắm. Bó hoa hồng khoảng hơn mười bông, được gói rất cẩn thận, tỉ mỉ và tinh tế.

Tôi không nói gì, chỉ nhìn cậu ấy một cách khó hiểu.

“Đội trưởng Lạc, xin chị đừng hiểu lầm... Em thấy chị quá vất vả, kỳ nghỉ mừng Một tháng Năm này cũng không về nhà nghỉ ngơi nên... Chị

hãy nhận lấy đi ạ!” Nói xong không cần biết tôi có đồng ý hay không, cậu liền đặt bó hoa trên bàn làm việc của tôi.

Thật không thể hiểu được trẻ con bây giờ nghĩ gì, tôi định từ chối nhưng nhìn thấy riềm cánh hoa hồng dường như đã chuyển sang màu đen nên biết rằng bó hoa này đã được mua vài ngày rồi mà vẫn không dám mang đến tặng. Thực tế trong quân đội, chiến sĩ cũng giống như học viên không thể ngày nào cũng có cơ hội đi ra khỏi doanh trại. Chính vì vậy cậu chiến sĩ này hẳn đã mua bó hoa trong một lần được đi ra ngoài. Nghĩ vậy tôi không nỡ nhẫn tâm từ chối, nhưng nói với cậu ấy như thế nào cho hợp lý thì tôi lại hơi bối rối. Có thể sự việc này khá đột ngột với tôi và tôi cũng cảm thấy nó hơi hoang đường.

Khi tôi còn đang suy nghĩ tìm cách đối phó thì cánh cửa phòng bật mở. Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy Nghê Lạc Trần đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng tôi.

Anh cầm một cái ô trong tay và tự nhiên bước vào phòng. Anh nhìn tôi, sau đó quay sang nhìn bó hoa đặt trên bàn làm việc, rồi lại nhìn sang cậu chiến sĩ trẻ đang đứng ở đó. Đột nhiên anh cười và nói: “Xin lỗi, anh thấy cửa mở nên không gõ mà đã bước vào.” Nụ cười của anh hơi ngượng ngùng, giống như nhìn thấy cái gì đó rất buồn cười.

Tôi vội vàng giới thiệu Nghê Lạc Trần với cậu chiến sĩ trẻ: “Đây là chồng tôi.”

Cậu chiến sĩ đó rất ngạc nhiên không nói gì, giơ tay chào tạm biệt tôi rồi nhanh chóng quay về.

“Cậu ta mấy tuổi rồi? Chắc vẫn chưa dứt sữa mẹ nhỉ?” Giọng điệu của Nghê Lạc Trần hết sức châm biếm, thờ ơ. Anh bỏ cái ô vào góc phòng rồi đi đến trước cửa sổ nhìn màn mưa bên ngoài. Dường như anh ấy đã thoát ra

khỏi cái bóng u tối trong tim mình. Bộ quần áo đi chơi màu xanh sẫm và cái áo sơ mi màu trắng khiến anh rất sáng sủa, thoải mái nhưng cũng mang đầy sự cảm dỗ chết người của người đàn ông trưởng thành.

Tôi nhìn sau lưng anh, vai anh rung lên, không hiểu anh đang cười vì sự việc khi nãy hay đột nhiên anh cảm thấy ngượng ngùng trước tôi, “Có gì mà phải cười, anh nghĩ đi đâu vậy, đừng bỉ ổi như vậy có được không?”

“Được... anh bỉ ổi. Anh là người bỉ ổi nhất trong những người bỉ ổi. Chỉ có các anh chị giải phóng quân mới thanh cao thôi, như vậy đã được chưa...” Anh kéo dài giọng, khẩu khí hơi tinh nghịch và thoải mái. Tôi bất giác bật cười.

“À đúng rồi, sao hôm nay anh lại rảnh rồi đến tìm em vậy?”

“Là anh Giang Triều của em lệnh cho anh đến đón em...”

“Anh ấy không bảo thì anh không đến có phải không? Từ khi nào mà anh trở nên nghe lời anh ấy vậy?” Giọng tôi có đôi chút không hài lòng.

“Đương nhiên, anh ấy là thủ trưởng, còn anh là dân đen, ai lại dám không nghe lời chỉ huy của thủ trưởng đây?” Anh nửa đùa nửa thật nói, sau đó quay người lại nhìn tôi một lát và hỏi: “Chúng ta đi được chưa?”

Tôi gật đầu.

Ra bên ngoài tôi nhìn thấy mấy chiến sĩ đang đứng trước hiên nhà tránh mưa. Tôi cứ nghĩ Nghê Lạc Trần sẽ quàng tay qua vai tôi, dìu tôi đi ngang qua trước mặt mấy chiến sĩ đó. Nhưng Nghê Lạc Trần đột nhiên cúi cái ô vào tay tôi, còn mình thì dầm mưa ra mở cửa xe. Tôi cảm thấy đỏ mặt bởi ý nghĩ ấu trĩ và sự hư vinh nho nhỏ của mình. Tôi gật đầu chào mấy chiến sĩ đó rồi vội vàng lên xe...

Có lẽ bởi trận mưa nên trên phố có ít người đi lại hơn, đường phố trở nên âm đạm và lạnh lẽo.

Ngồi ở trong xe, Nghê Lạc Trần không hề nói gì, tôi cũng chỉ dám đưa mắt nhìn trộm bàn tay trái của anh, ở đó có thêm một chiếc đồng hồ đẹp tay của Thụy Sĩ. Loại đồng hồ đó nghe đâu trên thế giới mỗi mẫu chỉ có một chiếc. Mặc dù vẻ đẹp để ấy có thể làm cho người ta lóa mắt, nhưng nó cũng không thể nào che giấu được hào quang của chủ nhân nó.

Toi còn nhớ trước kia tôi thường chế giễu anh cũng bởi chiếc đồng hồ này, tôi nói sự hấp dẫn của anh không cần phải dùng bất cứ loại hàng hiệu nào để làm cho nổi bật thêm nữa. Anh đã tin điều đó... Nhưng bây giờ anh lại cần đến thứ đồ trang sức mỹ miều này để che đi vết thương không thể thõ lộ cùng ai. Vết thương này tôi đã để lại cho anh. Tôi chỉ hi vọng mình dần dần sẽ chữa lành nó, không muốn để nó khắc sâu vào tim anh thêm nữa...

Khi đến nhà Giang Triều, ra mở cửa cho chúng tôi là một người phụ nữ lạ mặt. Tôi và Nghê Lạc Trần đều hơi ngạc nhiên.

“Là Tổng giám đốc Nghê và Lạc Tuyết phải không ạ?” Người phụ nữ đó mang chất giọng miền nam là lạ, tôi không xác định được cô ấy là người vùng nào.

“Gọi tôi là Lạc Trần. Giang Triều đâu rồi?”

“Anh ấy đang rửa cá trong bếp.”

Nghê Lạc Trần đi theo hướng tay cô ấy chỉ vào trong bếp. Hành lang chỉ còn lại tôi và người phụ nữ lạ mặt. Lúc này tôi mới có cơ hội để nhìn kĩ cô ấy. Dáng người không cao, cũng không đẹp, da hơi vàng nhưng rất mịn

màng. Nụ cười của cô ấy rất đẹp, nó làm cho người ta cảm thấy bình yên và thoải mái hơn.

Có thể cô ấy nhận ra tôi có chút tò mò trong lòng và mở lời: “Chắc tôi lớn tuổi hơn cô, hãy gọi tôi là chị Dư hoặc Dư Na cũng được. Tôi và Giang Triều được coi là chiến hữu của nhau. Chúng tôi hợp tác với nhau hơn một năm khi đi thực hiện nhiệm vụ ở Vân Nam. Khi tôi quen với anh ấy thì cũng được biết đến cô qua lời kể của Giang Triều, do vậy cũng coi như tôi quen cô được hơn một năm rồi đấy.” Giọng nói của cô ấy khá cởi mở, hồ hởi. Cô ấy làm như về chúng tôi đã quen nhau từ trước, con người cô ấy chỉ cần nhìn là biết ngay tính cách thẳng thắn và thoải mái.

Tôi cười cười, trong lòng cứ có cảm giác gờn gợn không biết diễn tả như thế nào. Chắc chắn ngoài tình chiến hữu thì giữa cô ấy và Giang Triều còn có mối quan hệ gì đó chưa thể nói ra. Thực lòng tôi thấy cô ấy không xứng với Giang Triều. Nhưng duyên phận của con người đôi khi cũng rất kì diệu. Bản thân tôi cũng thấy mình không xứng đáng với Nghê Lạc Trần nhưng lại có duyên để làm vợ chồng của nhau.

Đi vào gian bếp, tôi thấy Giang Triều và Nghê Lạc Trần một người ngồi xồm trên đất, một người đang rửa cá ở bồn. Gian bếp nhỏ bé dường như quá chật đối với hai người đàn ông có vóc dáng cao to.

“Hai anh đi vào nhà đi, để tôi và Lạc Tuyết ở đây là được rồi.” Dư Na ra giọng chỉ huy một cách thuần thục.

Giang Triều cười cười rồi nghe lời rửa sạch tay đi ra khỏi nhà bếp. Dường như anh ấy chuẩn bị từ trước để nghe và chấp hành mệnh lệnh rồi. Nhưng Nghê Lạc Trần vẫn không động đậy, anh nhìn tôi rồi nói với Dư Na: “Để cho Lạc Tuyết nấu ăn thì cẩn thận kéo cô ấy nấu luôn chính mình đấy.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Tiếng cười của Dư Na lạnh lót, rất vui tai. Tôi bất giác nhìn Nghê Lạc Trần rồi cười, tôi thích sự mát mẻ nhưng có một chút yêu thương ở trong giọng nói của anh.

Tôi đỡ lấy cái tạp dề từ tay Dư Na rồi đi lại gần Nghê Lạc Trần. Tôi vừa thắt tạp dề vừa cười đùa: “Anh đẹp trai nhất là lúc đang thắt tạp dề đấy.”

Tôi có cảm giác cơ thể anh ấy như đỡ ra khi tay tôi lướt nhẹ qua phần eo của anh. Thấy vậy tôi bèn thả lỏng bàn tay mình.

“Vậy thì tôi để bếp lại dành cho hai vợ chồng trẻ các bạn. Tôi vẫn còn mấy bộ quần áo chưa giặt xong... Lạc Trần giúp tôi làm mấy món ăn và nấu giúp tôi nồi canh gà nhé.”

Dư Na đi rồi, căn bếp nhỏ hẹp chỉ còn hai chúng tôi. Thời gian dường như đang ngừng trôi, trong không khí yên lặng đó có nhuốm chút ngưng ngừng...

“Em học nấu vài món ăn đơn giản đi. Ở nhà ăn mì ăn liền mãi không tốt đâu.” Anh vừa thái rau vừa nói với tôi.

“Vậy anh dạy em đi, em sẽ cố học để nấu cho anh ăn.”

Anh cười, không trả lời tôi ngay. Một lát sau anh mới chậm rãi nói: “Khi có anh thì em không phải động tay làm, nhưng đời người rất khó nói, chẳng ai dám đảm bảo mình nhất định sẽ có thể ở bên ai trọn đời...”

“Anh đừng có nói linh tinh. Anh đã lấy em rồi thì không vứt bỏ em dễ dàng như vậy được đâu, có hối cũng đã muộn rồi...” Giọng nói của tôi có chút gì đó bướng bỉnh.

Sau đó chúng tôi không ai nói gì, nhìn bóng dáng bận rộn của anh tôi có cảm giác mình đang quay trở lại gian bếp trong nhà chúng tôi, hóa ra trong nụ cười đó lại ẩn chứa biết bao tình yêu và sự ân cần mà đến bây giờ tôi mới có thể cảm nhận được.

Tôi đưa tay nhón một miếng lap xường rồi đưa vào miệng anh, “Anh đói chưa?”

“Em rửa tay chưa vậy?” Anh hơi bất ngờ.

“Chưa rửa đâu, anh có ăn không?”

Anh cười rồi mở miệng ra, bộ dạng rất ngoan ngoãn. Vào khoảnh khắc mà tôi thả miếng lap xường vào miệng anh thì rất nhanh anh dùng răng cắn vào tay tôi một cái. Tôi cảm thấy hơi buồn buồn và ngứa. Tôi cũng không rõ rốt cuộc là tay tôi ngứa hay trái tim tôi nữa. Tôi đứng ngây ra đó, một lúc lâu sau cũng vẫn chưa thả tay mình xuống. Anh nhìn tôi một cách rất buồn cười, sau đó nụ cười mới xuất hiện trên khuôn mặt anh, cả gian bếp như được thổi vào một làn gió mới.

Tôi vốn định đưa cho anh một miếng nữa nhưng đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, cho đến khi anh há miệng hướng về phía tôi, tôi mới thả miếng thứ hai vào miệng anh, rồi miếng thứ ba, thứ tư... Sau đó anh giải thích với tôi, anh đói mềm người vì cả ngày chưa được ăn gì.

Tôi trách anh vài câu rồi rất tự nhiên thả quả dâu tây anh vừa rửa sạch vào miệng nhai chậm chậm. Tôi có cảm giác như dư vị trong trái tim tôi cũng giống như ả dâu tây, có chút chua chua và ngọt ngọt ở đầu lưỡi.

Chương 38: Yêu cũng cần dũng khí...

Tối hôm đó Nghê Lạc Trần và Giang Triều uống rất nhiều rượu. Hai người đàn ông này đều thuộc tuýp người ít nói, lúc đó thì gần như không nói gì cả, không gian lặng im đến mức đáng thương. Tuy nhiên đáng thương nhất lại là hai chai rượu, một chai rượu trắng, một chai rượu vang để ở trên bàn. Tôi không quan tâm nhiều đến Giang Triều. Trong bộ đội từng truyền nhau câu nói, rượu là sức chiến đấu, không biết uống rượu nhất định không phải là anh giải phóng quân. Vì thế hầu như rất ít người không biết uống. Nhưng Nghê Lạc Trần thường ngày uống rất ít, ít đến mức còn thua cả tử lượng của tôi, làm sao địch lại được với tử lượng của Giang Triều.

Vì thế khi tôi giữ tay anh ấy lại, anh buống bình gạt ra.

“Lạc Tuyết, đàn ông say một trận thì đã ăn thua gì.”

Nghe Dư Na nói vậy tôi cũng hơi ngượng ngùng, không ngăn cản anh nữa. Thực ra Giang Triều uống cũng đã ngà ngà rồi, dường như anh cố ý uống thật say. Nếu như tôi không nhầm thì anh uống say để trốn chạy khỏi Dư Na. Nhớ lại lúc tôi và Dư Na nói chuyện với nhau, tôi đã từng hỏi cô ấy là tại sao lại chuyển từ Vân Nam về thành phố này. Cô ấy trả lời tôi là ở đây có hi vọng của cô ấy. Tôi thầm nghĩ, hi vọng của cô ấy nhất định là Giang Triều. Bởi vì ánh mắt mà Dư Na nhìn Giang Triều giống hệt ánh mắt tôi nhìn Nghê Lạc Trần. Đó là sự quan tâm từ sâu thẳm trái tim và một nỗi sợ hãi không xác định được.

Sau đó Dư Na kéo tôi vào bếp rửa bát, nhường lại căn phòng cho hai người đàn ông uống rượu. Ngay khi tôi vừa quay người đi vào bếp thì trong phòng vọng lên tiếng chát vắn của Giang Triều.

“Chuyện của anh với nữ minh tinh kia tóm lại là thế nào vậy? Đợt trước đồn ầm lên nhưng tôi cũng chỉ nghĩ đó là thủ đoạn mà giới giải trí dùng để

quảng cáo thôi. Nhưng hôm qua tôi đi về thành phố D có chút việc, ngồi trong xe nhìn thấy anh và cái cô diễn viên điện ảnh đó đi với nhau... Tôi không biết hai người có mối quan hệ gì nên muốn hỏi trực tiếp anh. Cũng hi vọng sau này anh tránh xa cô ấy một chút.

Nghê Lạc Trần im lặng.

Một lát sau Giang Triều thở dài, “Tôi cũng biết mình chẳng có tư cách gì để chất vấn anh cả. Tôi cũng vô cùng hối hận khi quay lại thành phố này. Nếu không phải vì tôi thì anh và Lạc Tuyết đã có một cuộc sống rất hạnh phúc... Bất luận thế nào, cuộc đời của con người không được coi là dài nhưng chắc chắn không hề ngắn ngủi. Hãy trân trọng duyên số của hai người. Lạc Tuyết là một người con gái bướng bỉnh, lại hay ghen tuông. Anh đừng vì những việc như vậy mà làm tổn thương cô ấy...”

“Đó là việc riêng của tôi.” Giọng nói của Nghê Lạc Trần cộc lốc và cũng kém nhẫn nại.

Sau đó hai người họ chẳng ai nói chuyện gì nữa.

Dư Na đóng cửa bếp lại, nhẹ nhàng vỗ vào vai tôi, “Lạc Tuyết, cô đừng nghĩ ngợi nhiều. Lạc Trần là người đàn ông thông minh. Anh ấy sẽ không dễ phạm phải sai lầm đâu.”

Tôi ngượng ngùng gật đầu, trong lòng vô cùng buồn bã. Nếu như Nghê Lạc Trần đúng là có quan hệ với Tiêu Dịch thì tôi cũng không thể trách anh ấy được. Chỉ là vừa xong cũng ở trong gian bếp nhỏ này, tình cảm mà anh dành cho tôi... Chẳng nhẽ yêu tôi anh chỉ có tổn thương sao? Anh hờ hững, chán chường thứ tình cảm này rồi hay sao?

Sau đó Dư Na kể về cô ấy với Giang Triều để chuyển hướng câu chuyện. Bây giờ tôi mới biết, trong thời gian Giang Triều điều trị vết thương ở chân,

cô ấy luôn túc trực bên anh. Cô ấy còn nói, trước và sau khi Giang Triều phải tháo khớp, anh ấy không hề nhỏ một giọt nước mắt mà còn khuyên người khác đừng lo lắng, nhưng khi anh nghe tin tôi kết hôn, anh đã lặng lẽ khóc rất lâu... Dư Na còn nói, đây chính là số mệnh. Số mệnh đã xác định chúng tôi không có duyên phận với nhau. Sau đợt đấy, cô ấy bắt đầu yêu người đàn ông khuyết tật đó. Nhưng cô luôn cảm giác mình không xứng với anh, bởi vì Dư Na hơn Giang Triều ba tuổi, lại là người phụ nữ đã từng một lần đổ vỡ.

Tôi không biết nên khuyên cô ấy thế nào. Bởi vì trong lòng tôi luôn nghĩ Giang Triều có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn. Con người ta khó tránh khỏi những tham lam, tôi cũng không ngoại lệ.

“Lạc Tuyết, nói thật đi, có phải cô cũng cảm thấy tôi không xứng đáng với Giang Triều không?”

Tôi do dự lắc đầu, “Tình yêu không thể chỉ đơn giản là xứng hay không xứng, chỉ có thích hợp hay không thích hợp mà thôi. Nhưng còn Giang Triều thì sao, thái độ của anh ấy thế nào?”

“Anh ấy còn thế nào nữa, cứ trốn tránh suốt...” Dư Na khe khẽ thở dài, cúi đầu xuống dùng tay hót đám bột trong bồn rửa bát. “Thực ra sau khi nghe tin cô đã kết hôn, anh ấy cũng định lưu lại Vân Nam, nhưng vì trốn chạy tôi nên mới quay về thành phố D. Anh ấy nói anh ấy đã mất một chân rồi, anh ấy không muốn làm ảnh hưởng đến người phụ nữ tốt khác... Khi đó tôi không có lòng tin, tôi nghĩ rằng anh ấy coi thường tôi, và khi đó tôi cũng không có đủ dũng cảm đuổi theo anh... Sau khi anh rời Vân Nam tôi mới cảm thấy cuộc sống vô vị biết bao. Tôi biết mình đã yêu anh ấy rất nhiều. Tôi muốn thử một lần, bất luận mình có đủ tư cách để yêu anh hay không... Nếu như anh ấy có thể chấp nhận tôi, tôi sẽ đi cùng anh ấy hết quãng đường này, giữ vững hậu phương, suốt đời không rời xa anh ấy.”

Những câu nói của Dư Na làm tôi hết sức cảm kích. Ở một thế giới đầy vật chất như bây giờ, một người con gái không màng đến danh dự, không quan tâm đến mọi thứ để đi yêu một người đàn ông tàn tật thì thật dũng cảm, con đường mà cô lựa chọn cũng thật khó khăn.

“Là một quân nhân thì nhất thiết phải có người bạn đời hiểu cho mình. Chồng cũ của tôi không hiểu tôi, luôn trách móc tôi không biết hi sinh vì gia đình, vì con cái. Chúng tôi cố gắng sống với nhau vì con, cho đến một ngày anh ấy yêu một người phụ nữ khác, cần phải cho người ta một gia đình. Haizz... Thôi không nói đến chuyện này nữa, không nói đến chồng cũ của tôi nữa.” Cô ấy cười một cách ngượng ngùng rồi nói: “Lạc Tuyết, thực ra tôi vô cùng ngưỡng mộ cô. Cô xinh đẹp, con người lại rất đơn giản, đàn ông thường thích những người con gái như cô. Ánh mắt Lạc Trần nhìn cô vô cùng yêu thương và nhẹ nhàng. Cậu ấy chắc chắn có thể hiểu và thông cảm cho cô, phải vậy không?”

“Thực ra anh ấy cũng rất bận rộn.” Tôi cười và nói.

“Không nên nói vậy, đàn ông bây giờ có thể bận công việc của mình nhưng chắc chắn không cho phép vợ mình lơ là gia đình vì công việc. Do vậy tôi mới nói Lạc Trần nhà cô quả là một người khá hiếm có đây.”

Tôi gật đầu, không biết liệu sẽ có một ngày mình rời quân ngũ vì Nghê Lạc Trần không?

[©DTV](#)

Tôi và Dư Na nói chuyện với nhau rất lâu. Khi quay lại phòng thì phát hiện hai người đàn ông đều say rồi. Nghê Lạc Trần không chịu ngủ ở đó nên tôi đành dìu anh xiêu xiêu vẹo vẹo ra xe để rời khỏi nhà Giang Triều.

Không khí bên ngoài vô cùng trong lành. Cũng có thể do cơn mưa ban chiều đã làm sạch bầu không khí, khiến không gian vô cùng mát mẻ và thoáng đạt, những ngôi sao lấp lánh trải kín bầu trời đêm.

Tôi và Nghê Lạc Trần không ai bảo ai đều quay đầu lại nhìn gian phòng nhỏ đang sáng đèn. Anh ấy đột nhiên cười, một nụ cười không thành tiếng nhưng vô cùng hoang dại. Tôi biết anh đã quá quen với việc dùng nụ cười để che giấu những giọt nước mắt. Anh cười nhưng trong lòng lại rất đau khổ.

Không hiểu vì sao, anh buông tay tôi ra rồi tự mình đi phía trước.

Những cơn gió sau khi mưa mang chút không khí lành lạnh đến, nó thổi xuyên qua áo tôi, tôi giơ tay lên muốn chạy lại ôm lấy anh, nhưng cuối cùng lại bỏ xuống.

“Có phải em cảm thấy Dư Na không xứng đáng với anh Giang Triều của em không?”

Tôi không trả lời vì không muốn mình nói dối. Nhưng duyên số thật là khó lường. Nếu như Giang Triều vẫn có thể mở lòng ra chấp nhận Dư Na thì hai người cũng chưa chắc không hạnh phúc.

“Trong lòng em khó chịu phải không?” Anh lại hỏi tôi, ngữ khí của anh có chút ghen tức trong đó, anh có muốn che giấu thì cũng rất khó.

Tôi lắc đầu, đúng là trong lòng tôi rất không thoải mái, nhưng không phải vì chuyện Giang Triều và Dư Na mà vì tôi biết anh và Tiêu Dịch vẫn qua lại với nhau.

“Nếu như em không muốn bị tổn thương thì hãy tránh xa anh một chút.”

“Em không tránh, em không sợ.” Tôi nhìn anh không chớp.

Đột nhiên anh nhíu hai mắt lại rồi tiến lại phía tôi, anh ép tôi vào sát một gốc cây to, đưa một tay lên ôm chặt lấy eo tôi. Gương mặt đẹp trai trắng trẻo từ từ tiến sát vào mặt tôi, gần đến mức mũi anh gần như chạm hần vào mũi tôi. “Bị anh thiêu cháy thành tro cũng không sợ sao?” Anh thở hỗn hển, dường như trong lòng anh có một sự kích thích mạnh mẽ mà không thể nói được.

Tôi nhìn thẳng vào anh. Dùng ánh mắt của mình để nói với anh là tôi không sợ. Mãi cho đến khi đôi môi của anh áp vào môi tôi, tôi mới từ từ nhắm mắt lại để tận hưởng hương vị ngọt ngào của rượu vang và hơi thở ấm áp của anh, và cứ như vậy chúng tôi cuốn nhau vào đam mê...

Nụ hôn kéo dài rất lâu, lâu đến mức tôi có cảm giác như mình sắp nghẹt thở. Đối với tôi, có lẽ được chết đi trong lúc này cũng là hạnh phúc.

Tôi không quan tâm đến mọi thứ xung quanh và ôm chặt lấy anh. Anh buông tay ra nhưng mặt vẫn không chuyển động, tôi nhìn thấy một màn sương mỏng trong đáy mắt của anh.

“Em có biết, khi anh chấp nhận em, một người phụ nữ vẫn đang yêu người khác thì anh phải hạ quyết tâm cao đến mức nào không?”

Tôi gật đầu, cọ vào sống mũi lạnh lạnh của anh.

Anh cười. “Thực ra anh rất ngưỡng mộ cậu lính trẻ tặng hoa cho em lúc chiều. Khi ở tầm tuổi như cậu ấy, anh không dám sống hết mình như vậy. Bây giờ già rồi, càng không dám đối diện với sự thất bại. Vì thế ... em hãy kí vào đơn ly hôn đi...”

“Em không kị. Hơn nữa mới hai mươi bảy tuổi mà anh đã nói mình già rồi, anh để cho phụ nữ chúng em sẽ sống như thế nào đây?”

Anh cười chế nhạo, đưa chìa khóa xe cho tôi và nói: “Đưa anh về phòng tranh.” Nói xong anh tự mình đi lên phía trước, rồi lẩm bẩm như đang tự nói cho mình nghe. “Vợ chồng li thân trên sáu tháng là toàn án sẽ xử cho li hôn, em không biết điều đó à?”

Tôi há miệng, đột nhiên hận bản thân mình, tại sao chữ “yêu” đơn giản như vậy mà tôi cũng không thể nói ra được.

Sau khi lên xe anh cứ nằm ở ghế sau. Mặc dù tôi đi rất chậm nhưng anh vẫn không thoải mái, nói là buồn nôn. Tôi nghĩ ba tiếng đồng hồ trên xe quả là khá khó khăn đối với anh nên khi xe đang đi xuống dốc, tôi tấp vào bãi đất rộng ở bên cạnh. Tôi xuống xe, đi ra hàng ghế sau ngồi cùng anh, để cho anh gối đầu lên đùi tôi, quay mặt vào ngực tôi, khi đó anh mới chìm vào giấc ngủ.

Tuy anh luôn miệng nói li hôn nhưng tôi có cảm giác anh rất phụ thuộc vào tôi. Mặc dù đã gối đầu lên đùi tôi rồi nhưng dường như như vậy đối với anh vẫn chưa đủ, anh còn thò tay sâu vào trong áo tôi rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Trong ánh đèn mờ mờ trên xe, nhìn nét mặt ngủ ngon lành của anh, tôi không thể diễn tả được niềm hạnh phúc và yêu thương trong lòng mình. Tôi nhẹ nhàng cầm bàn tay trái của anh, kéo chiếc đồng hồ lên cao và nhìn vào vết rạch trên tay. Nó khiến tôi sợ hãi. Mặc dù vết sẹo đã được là phẳng nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết dao rạch khá tàn nhẫn. Nếu như một người không phải thực sự tuyệt vọng, họ sẽ không có đủ dũng khí để làm điều đó.

Tôi ôm chặt đầu anh vào lòng mình, nhẹ nhàng gọi “ông xã”, khe khẽ nói với anh rằng tôi yêu anh, thương anh biết nhường nào. Nhưng anh đã ngủ

rồi, anh sẽ không thể nghe thấy những điều tôi nói.

Bất giác nước mắt tôi rơi xuống mặt anh, anh đột nhiên mở to mắt, đôi mắt tỉnh táo giống như chưa từng ngủ.

“Khóc cái gì, chẳng phải anh vẫn sống sờ sờ đây hay sao? Có phải là rất khinh anh, cảm thấy anh là kẻ nhu nhược không?”

Tôi lau nước mắt, nhân lúc anh không để ý đã cúi đầu hôn vào đôi môi anh. Một con người đủ dũng khí để đối mặt với cái chết sao không đủ dũng khí để đối diện với tình yêu?

Sau khi hôn một lúc lâu, đôi môi anh đã trở nên nóng bỏng. Đột nhiên anh lật người và ép tôi xuống, hai tay du ngoạn khắp nơi trên cơ thể tôi. “Anh đang cố chịu đựng... nhưng quả thật là rất khó chịu...” Anh lẩm bẩm, âm thanh có chút miễn cưỡng, dường như anh đã không thể kìm chế bản thân được nữa.

“Hứa với em không được động vào người phụ nữ khác nữa, em sẽ cho anh...”

Tôi nhìn anh chăm chăm, anh cũng ngược nhìn tôi, rồi đột nhiên anh cúi đầu xuống không hề do dự. Anh hôn tôi, vuốt ve tôi, tất cả những động tác của anh đều hết sức vội vàng, thậm chí là điên cuồng.

Phản ứng của anh là lời hứa tốt nhất. Tôi biết anh đã hứa với tôi rồi nên điên dại hôn lên mặt anh. “Ngoan, để em cởi quần phục xuống kéo nó làm anh bị thương.”

Anh nhích người dành cho tôi một chút không gian, khó khăn lắm tôi mới cởi được bộ quần phục ra, tôi không dám để anh động vào phù hiệu của

tôi nữa, hay nói đúng hơn, tôi không muốn anh phải chịu thêm sự đau đớn nào nữa.

Thực ra tôi là một người con gái tương đối cổ hủ, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ dám vượt quá giới hạn. Vậy mà bây giờ lại ôm hôn anh ngay trong xe. Điều đó quả thực là đang thách thức mức độ chịu đựng của tôi. Tôi nghĩ anh đã say rồi, còn tôi lại tự nguyện được điên cuồng cùng anh. Bởi vì tôi yêu anh, yêu đến không còn cách nào chữa được nữa.

Chương 39: Anh chỉ nói một lần thôi...

Trong khoảnh khắc đèn ô tô vụt tắt thì ánh trăng sáng bạc mờ mờ chiếu từ phía bên ngoài cửa sổ xe. Gương mặt anh luôn sạch sẽ và đẹp đẽ, lại còn mang một chút ngọt ngào và mơ màng sau khi say rượu.

Anh cầm lấy bộ quần phục của tôi và cẩn thận đặt lên ghế trước. Khi anh quay người lại thì làn sương và âm nhạc đồng thời được bật lên. Một ca khúc tiếng Anh nhẹ nhàng du dương, bay bổng vang lên. Bàn tay anh bắt đầu từ trán tôi vuốt ve đến lọn tóc sau gáy tôi, từng chút một, rất nhẹ nhàng...

“Em có ngại không? Ở chỗ này...”

Anh nhìn tôi dịu dàng, đó là sự chiếm hữu, nó có thể đốt cháy tôi, khiến tôi đắm chìm trong đó. Tôi nghĩ mình đã say đắm ánh mắt anh mất rồi, tôi chẳng có gì e ngại ở đây và thời điểm này nữa... Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận hơi thở nóng bỏng đang phả vào tai mình. “Đừng sợ, đây là kính một chiều, người ở bên ngoài sẽ không nhìn thấy...”

Tôi gật đầu giờ tay ôm chặt lấy cổ anh, nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi xuống mặt tôi, bàn tay nóng bỏng của anh di chuyển trong áo lót, vừa nhẹ nhàng vừa mạnh bạo vuốt ve tôi...

“Trong tim anh, em là người phụ nữ đẹp nhất, không một ai có thể sánh với em cả... Anh yêu em, yêu thật lâu rồi, anh cũng không còn nhớ là anh đã yêu em từ khi nào... Chiếm hữu em... Anh cứ cảm thấy như vậy vô cùng tội lỗi. Nhưng anh không thể nào kìm nén được tình cảm của mình... Hãy tha thứ cho anh...”

Anh giống như người mộng du, vừa hôn điên cuồng vừa lầm bầm, hoàn toàn không còn sự bức bách như lúc đầu. Tôi chỉ có thể thông qua tiếng nói của anh để cảm nhận được, anh đã kìm nén một cách rất vất vả và bất lực.

Trong không gian, ngoài tiếng nhạc du dương chỉ còn tiếng quần áo cọ xát vào nhau, từng chiếc từng chiếc lần lượt rời bỏ cơ thể, tôi cảm nhận được sức nóng của cơ thể anh. Khi anh và tôi đều không còn mảnh vải trên người và nhìn thẳng vào nhau, tôi mới phát hiện ra anh gầy đi quá nhiều. Hóa ra trong tình yêu, anh vừa rất si tình lại vừa rất yếu đuối.

Anh lại tiếp tục hôn tôi, bắt đầu từ trán tôi rồi di chuyển xuống phía dưới, không chút vội vàng, dường như anh đang sợ chỉ cần gấp gáp một chút thôi thì những điều tốt đẹp nhất sẽ biến mất, hoặc không còn được như hiện tại nữa...

Lâu lắm rồi tôi không còn cảm nhận được sự nhẹ nhàng và tinh tế ở anh như thế này, dường như tôi đã quên mất chúng. Tôi chỉ muốn ở thời khắc này cùng anh tận hưởng niềm hạnh phúc tưởng chừng như bất tận, ngọt ngào giống như làn nước chảy róc rách không ngừng... Rồi bàn tay của anh vuốt ve bầu ngực tôi, ngón tay nghịch ngợm làm cho tôi đột nhiên run rẩy. Tiếng rên rỉ vô thức phát ra từ miệng tôi...

“Em yêu, có muốn anh không?”

“Có...”

“Muốn đến mức nào?” Anh vừa nói vừa cọ nhẹ vào cơ thể tôi.

“Em muốn anh cả đời...”

Tôi ôm chặt lấy người đàn ông vô cùng quyến rũ và bướng bỉnh này, để cho cơ thể của anh từ từ trượt nhẹ vào trong tôi... Hai chúng tôi không ai bảo ai đều phát ra một tiếng than dài và nhẹ...

“Đừng động đây...” Anh úp vào ngực tôi không động đây, và cũng không cho tôi động đây. Hai chúng tôi đã hòa vào nhau làm một, không còn một chút khoảng cách nào cả.

Tôi dùng tay vuốt mái tóc anh, khi đó tôi mới phát hiện mái tóc anh đã sưng mề hôi... “Ngoan, đừng kìm nén, sau này chúng ta vẫn còn nhiều lần như thế này nữa...”

Anh không nói gì, cúi đầu ngậm nhũ hoa của tôi, giống như đứa trẻ. Tôi run rẩy, thấy cơ thể như tan ra thành nước... Mãi cho đến khi anh nâng người lên và từ từ chuyển động...

Mỗi lần anh di chuyển lại là một lần chạm vào tận linh hồn tôi, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh mẽ. Tôi cũng quên mất mình đang ở đâu, điên cuồng cùng với tình cảm mãnh liệt của anh. Tôi đắm đuối nhìn gương mặt anh, dần dần tôi mới chợt nhận ra, bất kể khi nào thì gương mặt anh cũng rất đẹp. Vào giây phút này đây, anh cũng dùng một cách thức cực kì nho nhã để biểu đạt tình cảm mãnh liệt của mình, còn tôi thì lại bị đắm chìm trong sự nho nhã điên cuồng của anh, đắm chìm trong sự lạnh lẽo nhưng vô cùng nóng bỏng.

Mãi cho đến khi tôi không thể chịu được hơn nữa, kẹp chặt eo anh, không ngần ngại để cho anh cảm nhận hết con người của tôi, cuối cùng sự yếu đuối của anh đã dành trọn vẹn cho tôi...

Rất lâu sau anh nằm gục vào ngực tôi thở dốc. Anh nhẹ nhàng hôn tôi, đầu anh giống như một chú mèo con ướt át, tôi ôm chặt lấy anh bằng cả tình yêu và tình thương của mình.

Bên ngoài xe, màn đêm như đang trêu chọc lòng người. Ánh trăng sáng đan xen vào nhau trước mắt chúng tôi như những con đom đóm. Tôi nghe rõ tiếng tim đập và tiếng thở dốc của anh, bí mật dò xét xem linh hồn anh có giống như cơ thể đang ép chặt vào người tôi không. Sau những giây phút này, anh sẽ vẫn tiếp tục thương xót tôi như vậy chứ? Tôi không chắc lắm, bởi phụ nữ và đàn ông, suy cho cùng vẫn khác biệt.

Chúng tôi không ai nói gì, sau đó anh còn muốn thêm một lần nữa rồi mới lấy khăn giấy vệ sinh giúp tôi, còn tôi lau mồ hôi giúp anh, tất cả đều diễn ra trong im lặng.

Mặc xong quần áo thì dường như anh đã tỉnh hẳn rượu, không biết anh ngượng ngùng hay xấu hổ mà không dám nhìn vào mặt tôi.

Khi khởi động xe, tôi nhẹ nhàng nói với anh: “Đi về nhà cùng em đi.”

“Sao vừa nãy em không nói? Nếu như lúc đó em yêu cầu thì có lẽ anh sẽ đồng ý tất cả...” Anh quay mặt ra phía ngoài cửa sổ.

Tôi gạt đầu, đây chính là sự vô tình của đàn ông.

Tôi biết trong lòng anh sợ hãi, nhưng không biết anh đang sợ điều gì, có người yếu đuối, có người kiêu ngạo, anh lại có cả hai.

“Em cho anh thời gian, anh hãy từ từ suy nghĩ. Em sẽ đợi anh. Bởi vì...”

“Đừng, đừng nói chữ đó với anh, anh không chịu được, cũng đừng cố ép bản thân mình.” Anh lắc đầu một cách cố chấp, sau đó nói tiếp: “Đưa anh về phòng tranh đi.”

Ba tiếng đồng hồ trên xe không phải là dài. Nghê Lạc Trần thiếp đi trên xe, tôi cởi áo khoác ngoài khoác lên cho anh, nhìn dáng vẻ ngủ say của anh trong ánh trăng bạc. Sau đó tôi không nhìn nữa mà quay đầu lại cẩn thận lái xe. Tôi vô cùng hối hận khi mà có mọi thứ trong tay thì lại không trân trọng. Tôi cũng không biết bây giờ liệu tôi đã mất đi tư cách để có được anh hay chưa...

Xe dừng trước cửa phòng làm việc của anh. Tôi không gọi anh dậy mà một mình bước xuống xe hít thở không khí trong lành sau cơn mưa. Tôi vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên tôi đến đây như thế nào. Cũng là một buổi chiều sau mưa, anh khoác lên người tôi tấm áo khoác màu trắng ấm áp, dùng nụ cười nhàn nhạt để giảm đi nỗi đau trong đáy tim tôi. Ở bên cạnh anh, tôi đắm vào vũng nước không biết bao nhiêu lần, khi tôi không cẩn thận trượt ngã thì anh giơ cánh tay khỏe mạnh ra kịp thời đỡ lấy tôi...

Nhưng bây giờ đã có một con sông nhỏ và dài ngăn cách giữa hai chúng tôi. Anh mặc kệ một mình tôi nhảy qua... Anh thực sự muốn bỏ cuộc rồi sao?

Tôi chợt nhận ra, con người ta càng mất mát điều gì thì khi đó trí nhớ lại càng rõ nét.

“Sao em không gọi anh dậy?” Âm thanh của anh vọng lại từ sau lưng tôi, không nhẹ nhàng, cũng không cứng nhắc, giống như tình cảm và sự đam mê lúc này đã không cánh mà bay.

“Nếu như em gọi anh, em không biết mình có thể ở bên anh bao lâu nữa.” Tôi nhẹ nhàng trả lời anh mà không quay lại, chỉ nhìn lên bầu trời đầy sao để tìm xem hai ngôi sao nào gần nhau nhất.

“Em thật là ngốc!” Anh vỗ nhẹ đầu tôi, những điều anh muốn nói dường như đều bị nuốt vào trong. Một lát sau anh mới từ từ đi về phía phòng làm việc. Trước khi vào, anh nói với tôi bằng thái độ không lạnh lùng cũng chẳng quan tâm: “Muộn rồi, em lái xe về đi, dọc đường cẩn thận.”

“Nghe Lạc Trần, em không muốn rời xa anh, đợi em quản lí xong đợt học viên này rồi em cũng sẽ giống như Dư Na, chuyển ngành để về bên anh. Em sẽ suốt đời ở bên cạnh anh.” Tôi không hề vội vàng bởi suốt dọc đường tôi đã nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này nhiều lần.

Quả nhiên anh hết sức kinh ngạc. Anh dừng bước chân và từ từ quay người, bước từng bước lại phía tôi rồi đột nhiên ôm chặt lấy tôi, vuốt ve một cách vô cùng yêu thương lên lưng tôi rồi thốt lên: “Em ngốc nghếch! Anh không xứng với em, không đáng để em phải hi sinh như vậy, em nghe thấy không? Anh...”

Anh khóc, tiếng khóc của anh nghe quá đỗi thương tâm. Anh buông tôi ra, giúp tôi vén mấy sợi tóc vào mang tai, mỉm cười rồi nhìn tôi. “Em mặc quân phục là đẹp nhất. Anh thích nhìn thấy em như vậy, đừng bao giờ cởi bỏ nó nhé.”

Tôi gật đầu, nước mắt lưng tròng nhìn anh. “Cho em số điện thoại của anh.”

“Được, anh chỉ nói một lần.”

Anh nói nhanh số điện thoại của mình rồi cũng nhanh chóng bước đi.

Anh biết tôi rất đần độn với các con số. Tất cả số điện thoại của mọi người, ngày sinh hoặc ngày kỉ niệm tôi đều phải dựa vào cuốn sổ ghi chép hoặc điện thoại. Nhưng anh không ngờ được rằng tôi lại nhớ ngay số điện thoại của anh, thậm chí tôi cho rằng suốt cả cuộc đời này mình cũng không thể nào quên được.

“Nghe Lạc Trần, anh đợi đấy, nhất định em sẽ đưa anh về bên em.” Tôi không biết mình lấy dũng khí ở đâu mà hét to như vậy sau lưng anh.

Anh không quay đầu lại, chỉ nói nhẹ nhàng, “Được, em thử xem.”

Chỉ còn một tuần nữa là học viên của tôi phải thi tốt nghiệp, trên gương mặt của rất nhiều học viên đã bộc lộ rõ sự mệt mỏi. Tôi và đội trưởng Triệu đang bàn bạc nhau để tìm ra cách giúp các em đối mặt với kì thi cuối cùng nhẹ nhàng nhất. Cuối cùng tôi đề nghị cuối tuần này chúng tôi sẽ tổ chức một hoạt động dã ngoại, đó là đi tắm suối nước nóng. Đội trưởng Triệu gật đầu tán đồng.

Suối nước nóng Thanh Vân Sơn cách huyện Z khoảng bốn mươi sáu cây số. Chúng tôi ngồi trên xe nhìn cảnh ở bên ngoài với non xanh nước biếc, sông núi trùng điệp giống như phong cảnh của miền nam đất nước. Trong xe vang lên tiếng hát, diện mạo và tinh thần của học viên dường như trở lại khí thế của đợt hành quân dã ngoại. Tôi nghĩ, bất luận sau này các em đi đến đâu, đối mặt với khó khăn thế nào thì nghị lực của quân đội như tư thế đi thẳng ưỡn ngực ngẩng cao đầu hoặc bài tập hít thở sâu đã ăn vào trong máu sẽ khiến các em suốt đời này không thể nào quên được.

Chỗ tắm suối nước nóng càng ngày càng gần hơn, những mảng rừng tùng xanh mướt, tre trúc đan xen vào nhau như những tia khói từ từ bay lên cao, như trời đất Giang Nam trong giấc mơ của chúng tôi, thật dịu dàng và mềm mại.

Đến nơi, đội trưởng Triệu và đồng chí phòng tư vụ đi mua vé vào cổng, tôi tập hợp học viên ngoài cổng và kiểm tra số lượng thì đột nhiên gặp phải Nghê Lạc Trần.

Anh cúi đầu đi ra bãi đỗ xe, nhìn là biết anh đi tắm suối nước nóng, đầu tóc còn ướt ánh bóng lên. Tôi thấy dường như anh đang suy nghĩ điều gì đó. Khi tôi vừa định gọi anh thì đằng sau vang lên tiếng nói ngọt ngào của phụ nữ.

“Cung à, tắm xong rồi phải không?”

Tôi không ngờ Tiêu Định và Nghê Lạc Trần sánh vai nhau xuất hiện trước mặt tôi như vậy. Tôi nhìn chăm chăm vào anh, đúng lúc anh cũng ngẩng đầu lên và nhìn thấy tôi. Mặt anh đỏ lên, mà nói đúng hơn là mặt anh ửng hồng, không biết là vì suối nước nóng nóng quá hay là tiếng gọi “cung ới” của Tiêu Định làm cho anh ngượng ngùng...

Tiêu Định cũng nhìn thấy tôi. Cô ấy khoác vai Nghê Lạc Trần đi trước mặt tôi trong tư thế của kẻ thắng trận rồi hờn dỗi nói: “Mát xa ở đây quá bình thường. Anh thấy thế nào, có dễ chịu không?”

Nghê Lạc Trần không trả lời cô ấy mà chỉ lặng lẽ liếc tôi một cái rồi ngồi lên xe.

Chiếc Lamborghini đỗ dưới ánh mặt trời càng nhức mắt bởi ánh nắng chiếu hắt lên, giống như những mũi tên xuyên qua tầm nhìn của tôi...

Chương 40: Tôi mắng anh ấy một trận...

Hình ảnh hai người khoác tay nhau vừa rồi thật là đẹp, cho dù người đàn ông đó vẫn là người chồng được luật pháp bảo hộ của tôi, tôi cũng không thể không nói, hai người đó thực sự đẹp đôi.

Tôi khó lòng tưởng tượng khi Thượng đế nhào nặn hai người bọn họ thì phải tốn biết bao nhiêu công sức và thời gian. Điều là nụ cười cao ngạo lạnh lùng giống như được đúc ra từ cùng một khuôn, đều là một gương mặt đẹp tới mức không chân thật, lại còn cả cơ thể dong dỏng và cân đối... Nếu như hình ảnh này không làm tôi liên tưởng đến những từ như tiên đồng ngọc nữ, nam thanh nữ tú thì quả là bản thân quá nghèo trí tưởng tượng. Giới thời trang có cái luật bất thành văn là nam thanh cặp với nữ tú, minh tinh cặp với đại gia, quả là danh bất hư truyền, rất hiện thực và cũng vô cùng trào phúng...

Nhưng tôi không thể quên được cái đêm với những cảm xúc mạnh mẽ ấy, như chỉ mới hôm qua thôi anh vẫn còn nói với tôi “Trong tim anh, em là người phụ nữ đẹp nhất, không một ai có thể sánh với em được...” Vậy mà vừa rồi anh lại đi cùng một người phụ nữ khác, còn điều qua điều lại trước mắt tôi, không một lời giải thích, không một chút xấu hổ...

Đúng là tôi quá ngốc nghếch. Tôi ngốc nghếch tin vào lời đường mật của đàn ông, mà trong lúc anh không được tỉnh táo. Nếu có trách thì cũng chỉ trách sao khi đó anh nói quá thành khẩn, quá xúc động mà thôi...

Tôi ngẩng đầu lên, bầu trời xanh ngắt lại bị một lớp mây mỏng che khuất. Tôi cắn răng nhắc nhở bản thân mình, bất luận thế nào cũng không được khóc trước mặt học viên.

“Đội trưởng Lạc, đội trưởng Lạc!”

“Ừ...” Tôi bừng tỉnh và cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình: “Nào, mọi người nghe rõ đây, lát nữa chúng ta sẽ cầm vé để vào cổng, mỗi lớp là

một đơn vị, lớp trưởng toàn quyền phụ trách, có việc gì gấp báo cáo ngay. Nghiêm! Nghi! Mời các đội kiểm tra số người rồi hoạt động.”

Khi học viên tự điều chỉnh lớp thì tôi quay người thả lỏng. Tôi biết vừa nãy mình quá thiếu kìm chế. Từ nhỏ đến lớn tôi đều không phải là người biết che giấu cảm xúc của mình. Những học viên hiểu tôi thì nhất định sẽ phát hiện ra giọng nói của tôi run lên khi hô khẩu lệnh. Hóa ra kẻ khốn nạn kia có thể làm cho trái tim tôi tan nát như vậy đấy. Hoặc có lẽ giữa chúng tôi, hai chữ “tin tưởng” chỉ có ý mĩa mai mà thôi. Khi một người phụ nữ nhìn thấy người chồng mà mình yêu thương thân mật với một người phụ nữ khác ngay trước mắt mình thì nên tin vào mắt mình hay tin vào tim mình đây?

Học viên xếp hàng vào khu tắm nước nóng, tôi lững thững đi theo sau lưng các em một cách vô thức, dù khoảng cách khá xa nhưng vẫn nghe thấy tiếng các em bàn luận không dứt.

“Hóa ra những tin đồn đó là thật sao? Mình đã nói rồi, ở trên đời này làm gì có người đàn ông hoàn hảo cơ chứ nhỉ...”

“Anh ấy quá đẹp trai, nếu không phong tình thì cũng phí mất khuôn mặt đẹp như vậy...”

“Đẹp trai mà không đa tình thì anh vẫn chưa đủ đẹp trai, đại gia mà không tán đổ được nữ minh tinh thì anh vẫn chưa đủ chất đại gia, đàn ông trong giới thời trang mà không dính nghi án ái tình, không thay người yêu như thay áo, không ly hôn vài lần thì anh vẫn chưa thực sự thời trang...”

“Chẳng nhẽ quân nhân như chúng ta lại thua vậy sao?”

“Các cậu nghĩ xem bây giờ đang ở thời đại nào vậy? Đội trưởng Lạc của chúng ta ngày nào cũng ở doanh trại thì ông chồng ắt hẳn sẽ cảm thấy bị bỏ

roi. Bây giờ có mấy người đàn ông chịu được cô đơn nhỉ?”

“Nhưng mình không thấy cô diễn viên đó có gì đẹp cả. Nghe nói cô ấy có không ít tin giật gân, ở với người phụ nữ như vậy thử hỏi xem liệu có cảm thấy yên tâm hay không?”

“Nhưng sống với người đàn ông như anh ta cũng không bao giờ yên tâm cả... Nếu là mình, mình sẽ chọn một người giống như Thượng tá Giang ấy. Đó mới là đàn ông đích thực!”

“Xong rồi, chẳng nhẽ người tình trong mộng của mình lại như vậy sao? Hóa ra hiện thực và giấc mộng cách nhau quá xa. Mình thà sống trong giấc mộng đẹp để mà mình tự tạo còn hơn là nhìn thấy cảnh vừa rồi...”

“Mọi người đừng bàn luận nữa. Như vậy thật không phải với đội trưởng Lạc.”

“Không phải mọi người đang bàn luận mà là đang bắt bẻ. Các bạn không nhìn thấy vừa nãy hai người bọn họ đi nhanh vậy sao? Nhất định là bị bao nhiêu con mắt của chúng ta nhìn vào nên không còn chỗ trốn nữa...”

“...”

Bất giác tôi bật cười trong lòng, Nghê Lạc Trần đâu có biểu lộ một tẹo áy náy hay một chút ngượng ngùng nào đâu.

Khi học viên vào tắm nước nóng thì tôi ngồi đợi ở bên ngoài. Tôi cầm chiếc điện thoại trong tay và liên tục đấu tranh tư tưởng xem có nên gọi cho anh ấy, có muốn được nghe một lời giải thích của anh không. Nhưng liệu anh ấy có cho tôi một lời giải thích không? Trước kia là tự tôi bỏ đi cuộc hôn nhân này, tự tôi bỏ anh đi, như vậy nên trách ai đây?

“Báo cáo đội trưởng Lạc, Dẫn Lộ bị ngất rồi.”

[©STE.NT](https://thuvien sach.vn)

Một lát sau thì xe cấp cứu đến. Trong lúc loạn lên như vậy, tôi và vài học viên khác đưa Dẫn Lộ đến bệnh viện huyện. Ban đầu tôi chỉ nghĩ có thể là do nhiệt độ suối nước nóng quá cao, học viên phải chuẩn bị các kì thi tốt nghiệp trong thời gian dài vừa qua nên có thể cơ thể đã bị suy kiệt dẫn đến bị sốc.. Nhưng cuối cùng khi cầm được kết quả xét nghiệm thì tôi đứng ngây ra ở đó.

Hạng mục kiểm tra thai nghén cho thấy kết quả dương tính, bác sĩ nói thai đã được bảy tuần tuổi rồi. Tôi có cố hết sức cũng không thể phát hiện ra sai sót ở chỗ nào. Khóa học sinh này tôi quản lí trong bốn năm trời liên tục, tôi cũng từng nghĩ đến trường hợp xảy ra chuyện này hoặc chuyện khác, nhưng duy nhất tôi không nghĩ học viên nữ sẽ phạm phải sai lầm như thế này trong kì cuối cùng của đời học viên... Cứ coi như xã hội bây giờ nhiều cám dỗ đi nhưng một học viên quân y, một bác sĩ tương lai lại không biết cách tự bảo vệ mình sao? Tôi cố gắng nén sự phẫn nộ trong lòng, mãi đến tận chiều, những em học viên khác đã về, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình tôi và Dẫn Lộ...

Ánh đèn hắt vào mặt Dẫn Lộ làm cho gương mặt em thánh thiện như một tờ giấy trắng. Trong lòng tôi đột nhiên vô cùng đau đớn, những câu hỏi chất vấn không thể nào thoát lên được.

“Đội trưởng Lạc, cô muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi ạ. Nhưng em tuyệt đối không bao giờ tiết lộ bố của đứa trẻ trong bụng em đâu ạ.”

“Em nghĩ rằng em có thể bảo vệ được anh ta sao?” Một cô gái trẻ luôn nghĩ cho người mà cô ấy yêu thay vì lo lắng cho tiền đồ của mình thì tôi cũng không lấy gì làm lạ cả.

“Đội trưởng Lạc, chỉ vì em muốn có một đứa con với anh ấy thôi, không có liên quan gì đến anh ấy. Mà anh ấy cũng không biết chuyện này đâu ạ.”

“VẬY em có biết những quy định trong trường học quân sự không? Học viên trong trường học tuyệt đối không được phép yêu đương. Các em còn trẻ như thế này, các em còn cả một quãng thời gian dài để làm những việc mình muốn... Tại sao em lại hồ đồ như vậy? Em không cần tương lai của mình hay sao?”

“Đội trưởng Lạc, nhưng em sắp tốt nghiệp rồi, em không còn cơ hội nữa. Anh ấy có gia đình của anh ấy, anh ấy không thể cho em một tương lai được...” Dẫn Lộ lắc đầu, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng xanh của cô ấy.

“...”

“Đội trưởng Lạc, em cầu xin cô đừng bao giờ truy tìm xem anh ấy là ai. Em không muốn làm hỏng tiền đồ của anh ấy, công việc của anh ấy đang tốt như vậy...”

“Đây không phải là việc tôi có nên điều tra hay không, cấp trên sẽ điều tra. Việc này có muốn cũng không thể giấu được.”

Người đàn ông ấy cụ thể là ai, không cần em nói ra tôi cũng biết, tôi chỉ bất ngờ khi bác sĩ trong học viện quân y lại có thể làm những việc thiếu trách nhiệm như vậy. Mọi người đều nói làm quân nhân không dễ dàng, nhưng những người thân ở bên cạnh quân nhân cũng không dễ dàng gì. Họ không cầu danh lợi, không ham vọng chồng sẽ luôn ở bên cạnh mình, và họ cũng sẵn sàng chấp nhận những rủi ro khi chồng lạc lối...

“Đội trưởng Lạc, em biết việc này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cô. Nhưng em không cố ý đâu ạ, em chỉ nghĩ mình sắp tốt nghiệp rồi và sẽ

không ai biết đến chuyện này nữa.”

“Em ngủ đi, đừng nghĩ ngợi gì cả, giao hết việc này cho cô đi.”

Tôi an ủi để Dẫn Lộ ngủ một giấc nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng. Theo điều lệnh kỉ luật nghiêm khắc trong quân đội, cứ cho tôi có ý bao che cho cô bé nhưng cũng không có cách nào giấu sự việc này đi, cũng không thể nào giúp em giữ được tương lai của mình.

Có thể do quá mệt mỏi và suy nhược, Dẫn Lộ chìm vào giấc ngủ rất nhanh. Tôi đắp chăn cho em và ngắm nhìn gương mặt em. Gương mặt trẻ trung thuần khiết này những ngày về sau sẽ phải chịu đựng nỗi đau khổ giày vò như thế nào, tôi không thể tưởng tượng ra được. Đột nhiên tôi cảm hận đàn ông, khi họ có được niềm vui sướng thì liệu họ có nghĩ đến việc mình làm tổn thương đến một người con gái thuần khiết hay không? Họ không thể đảm bảo cũng như hứa hẹn gì, nhưng tại sao lại vẫn cứ gieo hi vọng vào lòng phụ nữ?

Đêm khuya, ở bệnh viện tĩnh lặng đến ghê người.

Trải qua một ngày với rất nhiều biến cố, tôi đột nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi. Tôi muốn đi rửa mặt mũi chân tay rồi thư giãn một chút. Lúc đó mới phát hiện ra trong phòng không còn nước nóng. Tôi cầm cái phích và mở cửa phòng, tôi ngó ra ngoài hành lang để xác định hướng đi lấy nước nóng thì bất chợt nhìn thấy Nghê Lạc Trần xuất hiện trước phòng bệnh của Dẫn Lộ.

Anh nghiêng người dựa vào tường, đầu hơi cúi xuống, hai tay đút vào túi quần, dường như đang nghĩ ngợi điều gì. Không hiểu do quần áo màu đen hay do ánh đèn trong bệnh viện mà gương mặt anh có chút xanh xao, đáng vẻ mệt mỏi, chán chường, tuy vậy vẫn toát lên vẻ nho nhã cao sang. Người đàn ông như vậy, thử hỏi xem ai có đủ tư cách để sở hữu cơ chứ?

Đột nhiên tôi ngộ ra một điều, không phải những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này đều được sở hữu bởi ai đó. Tôi cười nhẹ, trong lòng có ý nghĩ cần phải từ bỏ...

“Đi lấy nước à?” Anh ngẩng đầu, dường như đang đợi tôi.

Tôi gật đầu và đi ngang qua người anh. Tôi cũng không muốn hỏi vì sao anh lại xuất hiện ở đây, bởi vì tất cả mọi thứ đã không còn liên quan đến tôi nữa.

“Anh đi được nửa đường thì đột nhiên không yên tâm. Trên đường quay lại Thanh Vân Sơn thì mới biết học viên của em xảy ra chuyện. Anh đứng ở ngoài cửa đợi em suốt...”

“Vậy sao? Em cứ tưởng anh đến để xem trò hay cơ đấy, anh đến để chia sẻ cùng em niềm vui thắng lợi sao?” Tôi cười lạnh lùng.

“Niềm vui thắng lợi gì?”

“Anh nói đi, anh sẽ thu xếp cô Tiêu Dịch đó như thế nào?” Đột nhiên tôi dừng chân lại, anh ấy không kịp phản ứng nên đã đâm vào người tôi theo quán tính.

Hơi thở và cơ thể quen thuộc của anh làm cho tôi quên mất phải né tránh. Lại một lần nữa anh không còn quan tâm đến xung quanh mà ôm chặt tôi vào lòng. Tôi ngẩng đầu thì lại chìm đắm trong hơi thở và ánh mắt dịu dàng của anh. Nét mặt vừa tự tin và có chút né tránh kia lại làm cho tôi đau đớn. Tôi quá xúc động lại muốn hôn anh...

Có lẽ vì đang ở bệnh viện nên đột nhiên anh buông tôi ra và ngượng ngùng nói: “Chúng ta ra xe nói chuyện nhé.”

“Anh vẫn còn muốn sỉ nhục em nữa hay sao? Anh đừng bao giờ nghĩ đến điều đó nữa...” Tôi tức giận đến mức chỉ muốn giơ cái phích lên đập vào đầu anh. “Anh cho rằng mình là ai? Là thiên sứ giáng trần hay là vương tôn công tử của quốc gia nào đó? Khi cần thì anh đến, khi không cần thì anh rút

đi? Nghe Lạc Trần, em không phải là Tiêu Dịch, cái dáng vẻ đẹp đẽ cũng như lời nói ngọt ngào của anh không có tác dụng đối với em.”

“Cái gì mà thiên sứ với dáng vẻ đẹp đẽ, anh đâu phải phụ nữ...” Anh không thèm để ý đến những gì tôi nói, chỉ cười cười nhìn tôi. Một nụ cười nhàn nhạt nhưng dễ làm người khác đắm mình trong đó...

“Đích thực anh không phải phụ nữ, bởi vì anh còn không bằng phụ nữ. Người con gái đều biết hi sinh bản thân để bảo vệ người đàn ông mà họ yêu. Thế còn anh, khi gặp những điều bất trắc thì tự sát để người khác thương tình, đó chính là khổ nhục kế cũng như tính tự kỷ điển hình của các nhân vật trong giới giải trí. Anh cho rằng toàn bộ đàn bà con gái trên thế gian này đều thương xót anh sao? Thật là nực cười, điều đó chỉ làm cho người ta nhạo báng mà thôi...”

Anh nhìn tôi chằm chằm, hai môi run run, trong mắt anh có chút mây mờ bay qua, nụ cười đẹp đẽ vừa xong đã hoàn toàn tắt ngấm...

Tôi ngừng lại, đột nhiên cảm thấy căm ghét trái tim mềm yếu của mình. Một lần nữa tôi nhếch miệng cười châm biếm. “Thế nào? Cậu ấm con nhà quyền quý rốt cuộc không chịu được mấy câu nói đó sao? Nếu có muốn khóc thì cũng đừng khóc trước mặt tôi. Tôi nghĩ Tiêu Dịch và Từ Đình đều thương anh hơn tôi, nhân tiện còn có thể đếm giúp xem trên cơ thể của anh có bao nhiêu nốt ruồi son nữa.” Tôi buột miệng nói ra mà không kịp suy nghĩ, khẩu khí rõ ràng rất ghen tức.

Nghe Lạc Trần quay mặt đi, yết hầu run run, sự chịu đựng của anh khiến tôi xót xa.

Một lát sau anh mới chầm chậm hỏi. “Tiêu Dịch đến tìm em à?”

“Không quan trọng.” Tôi nén nỗi đau vào lòng và không nhìn anh ấy thêm nữa.

“Đừng trách cô ấy. Cô ấy chỉ muốn những điều tốt cho anh thôi.”

“Anh có thương xót cô ta thì cũng đừng có thể hiện trước mặt tôi. Mời anh đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa. Đơn ly hôn tôi sẽ kí, chỉ còn bảy ngày nữa các học viên của tôi sẽ tốt nghiệp.”

Tôi bỏ ý định đi lấy nước, quay người bước vào phòng bệnh, tiện tay đóng chặt cửa lại.

Vào lúc này đây tôi không hề rơi nước mắt.

Một lúc sau cánh cửa phòng bật mở, không hiểu Nghê Lạc Trần kiểm được ở đâu mà xách vào cho tôi hai phích nước nóng, đặt ở cửa phòng rồi nói: “Nước sôi đấy, em cẩn thận kéo bị bỏng.”

Nói xong anh đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại. Tôi không kìm được để những giọt nước mắt tới tấp rơi xuống.

Mặc dù đã là mùa xuân nhưng buổi tối cũng còn khá lạnh. Không biết liệu anh ấy có đứng ở ngoài cửa suốt đêm không? Thực ra anh cũng chẳng làm gì có lỗi với tôi. Yêu và không yêu không thể tự mình kìm chế được. Nghĩ như vậy nên tôi nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng, anh vẫn đứng dựa vào tường, chỉ là cầm trong tay một lọ thuốc, đổ ra hai viên rồi chi vào miệng, cố gắng nuốt viên thuốc mà không cần dùng nước.

Đột nhiên anh nhìn thấy tôi, tay dừng lại một lát rồi cười nhẹ giải thích: “Anh bị cảm.”

Anh như là đang giải thích một điều gì đó, còn tôi cũng không muốn truy hỏi, chỉ lạnh lùng nói: “Anh về đi.”

Anh gật đầu, rồi nhìn tôi cười: “Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh, hoặc gọi cho Từ Dĩnh.”

Anh đi, cái dáng vẻ cô đơn mắt hút trong hành lang sâu thẳm của bệnh viện.

Chương 41: Lỡ mất buổi ra tòa...

Đêm hôm đó tôi ngủ mơ mơ màng màng và nằm mơ thấy ác mộng. Trong giấc mơ của mình tôi mơ thấy rất nhiều người, có Giang Triều, có Lạc Vũ, có Nghê Lạc Trần, còn có cả Tiêu Dịch và đại dương thăm thẳm. Tôi gọi “Tiểu Nê” thật to rồi tỉnh giấc, Dẫn Lộ hỏi tôi “Tiểu Nê” là ai, tôi nói đó là một người tôi không còn mối quan hệ gì cả.

Đúng vậy, chúng tôi thực sự không còn quan hệ gì với nhau nữa.

Khi bệnh viện bắt đầu giờ làm việc thì tôi đi làm thủ tục xuất viện. Có lẽ là đầu tuần nên người rất đông, tôi phải xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ mới làm xong thủ tục. Khi tôi về đến phòng bệnh thì giường bên cạnh là một bệnh nhân mới, còn giường của Dẫn Lộ thì trống không...

“Đội trưởng Lạc, em đi đây ạ. Thú thực em không có đủ dũng khí để đối mặt với các bạn, đối mặt với cô và đội trưởng Triệu cũng như những người đã sinh ra và nuôi nấng em nữa.”

Tôi nắm chặt tờ giấy trong tay. Nó nhanh chóng bị mồ hôi làm cho ướt nhòe. Một đứa con gái mới lớn không có tiền, lại đang có thai, đi đâu được cơ chứ? Tôi cố gắng trấn tĩnh trong thời gian ngắn nhất. Nếu như học viện biết được một chiến sĩ đang tại ngũ, chưa được sự đồng ý của cấp trên mà đã tự mình bỏ đi thì nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm, tình tiết sẽ bị tăng nặng và bị xử theo tội “đào ngũ”, nhưng không tìm Dẫn Lộ về ngay, ngộ nhỡ có chuyện xảy ra thì...

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành gọi điện thoại cho Nghê Lạc Trần. Có lẽ lúc này chỉ có anh ấy mới có thể giúp được tôi.

“Nghê Lạc Trần, là em, em đang rất cần anh giúp một việc...”

Chắc vì ngữ điệu của tôi quá chính thức và cứng nhắc làm cho anh ấy cảm thấy bối rối. Nghê Lạc Trần ngừng lại giây lát rồi mới nói tiếp. “Em nói đi, có chuyện gì vậy?”

“Dẫn Lộ bỏ đi rồi, để lại cho em một mảnh giấy...”

Tôi đọc cho Nghê Lạc Trần nghe một lượt, nhưng mới đọc được một nửa thì anh đã ngắt lời. “Em đừng lo lắng, ở bệnh viện đợi anh, đừng đi đâu cả, anh sẽ quay lại ngay...”

Nhìn thấy Nghê Lạc Trần, tôi mới cảm thấy bớt sợ hãi. Anh nói đã cử người trong công ty đồng loạt đi tìm rồi, tôi không cần phải quá lo lắng. Tôi gạt đầu và phát hiện anh vẫn mặc bộ quần áo từ hôm qua, cầm dưới hơi xanh, thần thái nho nhã vẫn toát lên vẻ chán chường và mệt mỏi.

“Anh từ đâu đến vậy?”

“Trên đường đi về thành phố D.” Anh lạnh lùng trả lời.

Chẳng lẽ suốt cả đêm qua anh không rời bệnh viện mà ngủ ở trên xe sao?

Tôi nhìn vào kính chắn gió, có vài giọt mưa rơi trên đó, cần gạt nước vẫn quay chậm chậm. Lúc đó tôi mới phát hiện ra bầu trời thật là u ám.

“Anh ăn sáng chưa?” Tôi hỏi.

Nghê Lạc Trần lắc đầu trả lời. “Không muốn ăn.”

“Đi cùng em ăn chút gì nhé, em hơi đói.”

“Được.”

Thực ra tôi cũng chẳng có tâm trạng để ăn bữa sáng, tôi chỉ muốn anh ăn một chút gì đó, nếu như anh gầy thêm nữa thì đúng là thâm thối. Tôi nhìn vào sẽ không chịu nổi.

Chúng tôi đi vào một cửa hàng. Tôi chỉ gọi một đĩa bánh bao, hai bát cháo. Nghê Lạc Trần nhìn chúng rồi chau mày.

“Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?”

Tôi vừa hỏi anh vừa nhanh tay gấp từng cái bánh bao vào trong đĩa của anh. Anh cũng không trả lời tôi, cầm đôi đũa lật đi lật lại cái bánh bao trong đĩa giống như đang lật cái bánh rán. Anh dường như khá mệt mỏi và không muốn ăn.

“Ăn đi anh, lát nữa đi tìm người thì e rằng chẳng có thời gian mà ăn bữa trưa nữa.” Tôi dỗ dành anh giống như dỗ một đứa trẻ, không hiểu tại sao anh vẫn do dự chưa muốn ăn.

Nghê Lạc Trần cắn tượng trưng một miếng rồi nhai chậm chậm, sau đó nói với tôi: “Anh muốn thương lượng với em một việc.”

“Vâng, anh nói đi.” Tôi đẩy bát cháo đã được thổi nguội ra trước mặt anh, tiện thể trả lời anh luôn.

“Em đừng báo cáo việc này với cấp trên được không?”

“Sự việc gì cơ?”

“Việc có thai của học viên nữ đó ấy...” Người đàn ông như anh khi nói đến hai chữ đó cũng cảm thấy ngượng ngùng đỏ cả mặt lên. Tôi cảm thấy hơi buồn cười nhưng lại thờ dãi nhè nhẹ.

“Nếu như báo cáo lên cấp trên thì học viên đó chắc chắn sẽ bị khai trừ quân tịch, thậm chí đến cả bằng tốt nghiệp cũng sẽ không có. Như vậy chẳng phải là hủy cả tương lai của em ấy hay sao? Hơn nữa, làm như vậy thì em cũng sẽ bị liên lụy, không cẩn thận còn bị giáng chức... Còn nếu không báo cáo thì anh cũng sẽ có cách đề đề sự việc này xuống... Cái này...”

“Đây là quân đội, anh tưởng là nhà anh sao? Anh hãy bỏ cái ý định bê cong sự thật đó đi. Anh tưởng mình oai phong lắm, có tiền thì việc gì cũng được sao?” Tôi tức giận nhìn anh trừng trừng...

“Anh không oai phong gì cả, anh chỉ là một người yêu...” Anh dừng lại, cúi đầu rồi nói nhỏ: “Anh chỉ là một người quan tâm đến em mà thôi.”

Tôi thờ dãi một tiếng, giọng điệu bớt gay gắt hơn, “Em biết anh làm bất cứ việc gì cũng đều muốn tốt cho em. Nhưng kỉ luật trong quân đội vô cùng nghiêm khắc, không giống như trong công ty anh, càng không giống như tập đoàn Nghê thị, mọi việc chỉ cần anh nói là được. Thực ra, học viên cũng sẽ phải báo cáo lên quân khu... Tiền đồ của em học viên đó khiến cho em

rất lo lắng, nhưng đây cũng là một phần quá trình trưởng thành, mình bị ngã thì mình phải học cách đứng dậy. Cái xã hội này vốn tàn khốc mà.”

“Thật tàn nhẫn.”

Nghê Lạc Trần cắn một miếng bánh bao rồi thốt lên một câu như vậy. Anh còn lâu bầu nói thêm vài câu nữa giống như đứa trẻ búống bình, làm cho tôi dở khóc dở cười. Thực ra, anh cũng biết người tàn nhẫn không phải là tôi, cũng không phải là quân đội, mà là cái thế giới này, cái xã hội vô cùng thực tế này.

Ăn được một nửa thì điện thoại của Nghê Lạc Trần đổ chuông, đầy đầy bên kia cho biết đã tìm thấy tung tích của Dẫn Lộ, họ đang bám theo cô ấy.

Tôi và Nghê Lạc Trần trả tiền rồi cũng vội lên xe đi.

Bầu trời chuyển mưa, những giọt mưa xuân bay bay khắp không gian. Xe của Nghê Lạc Trần đi rất nhanh, trái tim tôi cũng đập nhanh giống như nhịp xe đi vậy.

Khi chúng tôi đến cách xa bờ biển khoảng năm mươi mét, bầu trời xám xịt và biển cả mênh mông giao vào nhau, làm cho con người cảm thấy có chút bi thương.

Tôi và Nghê Lạc Trần xuống xe, từ đằng xa chúng tôi đã nhìn thấy bóng một người con gái mặc quân phục đứng trên phiến đá lớn, lưng quay lại chúng tôi. Bởi vì trời mưa, nước biển lại đang dâng nên hòn đá đó đã chìm được một nửa. Lúc đó có mấy người đi đến, trong đó có một người giơ ô che lên đầu cho Nghê Lạc Trần, “Tổng giám đốc Nghê, cô học viên sĩ quan đã đứng đó nửa tiếng đồng hồ rồi, không có lệnh của anh nên chúng tôi không dám đến gần.”

“Được rồi, đi tìm giúp tôi một cái thuyền nhỏ.”

Nghê Lạc Trần nói rồi cầm chiếc ô dúi vào tay tôi. Bàn tay anh rất lạnh. Tôi biết anh luôn sợ biển, đặc biệt là khi nước biển không phải màu xanh.

Một chiếc thuyền con được điều đến, tôi thấy Nghê Lạc Trần định trèo lên thuyền thì vội vàng ngăn anh lại và nói: “Chẳng phải anh luôn sợ biển hay sao, để em đi.”

“Nếu như đột nhiên xảy ra chuyện gì thì anh sợ em sẽ không đối phó được. Hơn nữa, một lát cần phải trèo lên phiến đá kia, anh nghĩ đàn ông chắc sẽ trèo tốt hơn phụ nữ, cho dù anh là một thằng đàn ông không bằng phụ nữ...” Nghê Lạc Trần cười nhẹ rồi cương quyết gạt tôi sang một bên, “Em ra bên kia ngoạn ngoạn ngồi đợi anh. Nước triều đang dâng lên, ngồi ở bờ biển sẽ bị sóng cuốn trôi đây.”

“Vậy anh nhớ phải cẩn thận đấy nhé.” Tôi gật đầu. Hóa ra anh vẫn còn để trong lòng sự việc đêm qua. Đúng là hôm qua tôi có hơi quá lời với anh.

Nghê Lạc Trần “ừ” một tiếng rồi nhìn ra phía biển cả với ánh mắt khá nghiêm trọng. Anh dừng lại trong khoảnh khắc rồi bước nhanh lên thuyền, tim tôi bất giác đập thành thịch.

Không rõ là do anh không biết chèo thuyền hay là gió biển quá to mà chiếc thuyền nhỏ cứ tròn trành không yên, cuối cùng phải rất khó khăn con thuyền nhỏ mới cập được vào mép hòn đá. Tôi nhìn thấy Dẫn Lộ quay người lại và đã nhìn thấy Nghê Lạc Trần. Hai người dường như đang nói chuyện gì đó với nhau... Một lúc lâu sau Nghê Lạc Trần mới từ từ trèo lên hòn đá đó. Tôi nhìn thấy động tác của anh không được dứt khoát nên thót tim vì sợ hãi, lo anh sẽ rơi xuống biển. Rất may khi anh gần trèo lên đỉnh hòn đá thì Dẫn Lộ đưa tay ra nắm chặt tay anh một cách rất chặt vật, như vậy anh mới có thể trèo lên được. Không hiểu hai người nói với nhau những

gì nhưng tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần ôm Dẫn Lộ vào lòng, liên tục vỗ về cô ấy.

Thành thực mà nói, tôi có chút ngưỡng mộ với hình ảnh mà mình đang nhìn, và cũng khá ngưỡng mộ Dẫn Lộ.

Rất lâu sau Nghê Lạc Trần mới buông tay ra, hai người ngồi xuống đối mặt với biển cả, gió biển thổi tung quần áo họ. Không hiểu vì Nghê Lạc Trần quá đẹp trai hay là hình ảnh ở trước mắt tôi quá đối lập ám áp mà tôi có cảm giác mình đang xem một bộ phim tình cảm, tình tiết trong phim làm cho tôi cảm động đến trào nước mắt.

Một tiếng đồng hồ qua đi, hai người họ không biết nói những gì nhưng tôi chắc chắn là Dẫn Lộ sẽ bị Nghê Lạc Trần thuyết phục. Mãi đến khi họ từ từ trèo xuống hòn đá, ngồi yên trong chiếc thuyền nhỏ rồi chậm chậm cập bờ, khi đó trái tim tôi mới dần trở lại nhịp ban đầu.

Sắc mặt Nghê Lạc Trần xanh xao...

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Quay về xe, Nghê Lạc Trần mở quạt sưởi và thổi về hướng Dẫn Lộ ngồi, sau đó quay lại hỏi tôi đang ngồi ở hàng ghế phía sau xem có phải trở về bệnh viện hoặc đi ăn chút gì đó hay không? Dẫn Lộ vội vàng nói không cần, cô ấy đã ổn hơn nhiều rồi, Nghê Lạc Trần bèn đưa chúng tôi về doanh trại.

Dọc đường ba chúng tôi không ai nói với ai câu nào. Dẫn Lộ không dám nhìn tôi, nhưng ánh mắt em đã kiên định hơn, dũng cảm hơn hôm qua rất nhiều. Tôi đang nghĩ, không rõ Nghê Lạc Trần đã nói gì mà có thể khiến cô bé có được dũng khí đối diện với hiện thực, đối diện với con đường đời sau này đến thế.

Xe đến cổng chính doanh trại thì dừng lại. Tôi đưa Dẫn Lộ chiếc ô và nói em vào trong đợi tôi. Tôi nhìn theo dáng cô bé đi khuất vào doanh trại rồi mới quay người lại, nhìn Nghê Lạc Trần rồi nói: “Cảm ơn anh, anh về tắm nước nóng đi, đề phòng cảm lạnh... Còn nữa... Em xin lỗi, hôm qua không nên nói những lời nặng nề như vậy với anh. Em không cố ý đâu...”

Nghê Lạc Trần gật đầu, vẫn nụ cười nhàn nhạt hiện trên môi, “Anh biết em vì cô bé đó nên rất thất vọng với đàn ông, cũng cảm thấy thất vọng với anh nữa...”

“Vậy em đi đây.”

Tôi không muốn giải thích gì rồi xuống xe. Đột nhiên Nghê Lạc Trần giật giọng gọi tôi lại.

“Đợi một chút đã.”

Anh nhanh chóng xuống xe ngay, đi đến bên cạnh tôi rồi ngồi thấp xuống, buộc lại chiếc dây giày đã bị tuột ra của tôi, “Lần sau em phải chú ý một chút, nữ thiếu tá xinh đẹp như thế này mà ngã trước mặt chiến sĩ thì thật là hợp chút nào.” Anh cười nhẹ nhàng, nụ cười đầy ma lực.

Tôi quay mặt ngay sang một phía, cũng với điệu bộ khá lạnh lùng hỏi anh: “Anh đều ân cần như vậy với tất cả những người phụ nữ khác sao?”

“Em nói xem...” Anh đứng lên và hỏi lại tôi.

“Ít nhất thì đối với Tiêu Định cũng như vậy, phải không?”

“À...” Nghê Lạc Trần cười một cách miễn cưỡng, nụ cười dần dần biến mất trên môi anh, “Tại sao mọi người lại cứ nghĩ như vậy nhỉ? Tại sao một

người đàn bà với một người đàn ông ở cách nhau cứ nhất thiết phải có quan hệ ái tình?”

“Em nghĩ hai người không chỉ có quan hệ yêu đương đâu ạ. Cô ấy còn gọi anh là ‘cung’ mà.”

“Mẹ anh cũng gọi anh như vậy. Phụ nữ trong nhà họ Nghê đều gọi anh như vậy, chỉ có em mới không coi anh là ‘cục cung’...” Anh nhú nhẹ lông mày, câu nói cuối cùng có đôi chút trách hờn trong đó.

“Nhưng cô ấy không giống mẹ anh...” Âm thanh của tôi đột nhiên cao lên.

Có thể anh ấy không nghĩ tôi sẽ trả lời như vậy nên đứng lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Em đúng là ngốc nghếch hết thuốc chữa.”

Nói xong anh lên xe và rời đi với một tâm trạng không được thoải mái cho lắm.

Mãi đến khi Tử Dĩnh gọi điện thoại đến tôi mới biết hôm nay là ngày đầu tiên tòa xử án “ăn cắp ý tưởng”. Người ăn cắp bản thảo của Nghê Lạc Trần đã tìm thấy, là một nhân viên thiết kế trẻ mới vào phòng thiết kế làm việc được một thời gian. Có lẽ do trẻ tuổi, lại phạm phải sai lầm nên rất dễ hoảng sợ, và thế anh chàng chủ động thừa nhận. Tử Dĩnh nói Tổng giám đốc Nghê cứ cân nhắc mãi việc có nên khởi tố hay không. Nhưng sự việc này đã ảnh hưởng đến danh tiếng bấy lâu của công ty Snowlet, vì vậy không thể không đưa ra tòa được.

Tôi hơi lo lắng nhìn theo hướng xe đi. Cũng chỉ vì tôi mà tòa đã xử án trong tình trạng vắng mặt anh. Liệu như vậy có ảnh hưởng gì đến anh không nhỉ?

Chương 42: Vết thương còn đau nữa không?

Những giọt mưa hết ào ào rồi lại rả rích rơi xuống đất, tựa như những ưu tư chất chứa đầy bầu trời, triền miên mãi không thôi. Tôi nhìn ngang con đường nhỏ, cố căng mắt ra nhìn mà vẫn không trông rõ cảnh phía trước. Tôi nghĩ có lẽ mình đang nhớ anh ấy. Người phụ nữ nào mà chẳng như vậy, miệng thì nói những lời như trút giận, nhưng khi quay đầu lại thì dường như tất cả bức tức đều đã trôi đi hết.

“Đội trưởng Lạc, trong mắt em anh rẻ là người đàn ông cực kì hoàn mĩ. Em không tin anh ấy phản bội chị.”

“Em ngốc lắm. Em còn nhỏ tuổi, rất nhiều việc chưa thể hiểu được.” Tôi sực tỉnh, lấy tay lau đi những giọt mưa rơi trên gương mặt Dẫn Lộ một cách yêu thương, “Đợi khi nào em đến tuổi như chị, em sẽ có thể hiểu được tình yêu và thể xác của người đàn ông luôn tách rời nhau.”

“Đội trưởng Lạc, em hiểu. Nhưng cho dù người đó không yêu em, em cũng không bao giờ giận anh ấy. Giống như anh rẻ Nghê Lạc Trần đã từng nói, yêu một người còn hạnh phúc gấp nhiều lần hận một người, yêu chắc chắn hạnh phúc hơn được yêu.”

“Anh ấy còn nói gì nữa.” Tôi hỏi một cách tò mò.

“Anh còn kể cho em nghe câu chuyện về anh, về vết sẹo ở trên tay. Anh nói, anh đã từng rất tuyệt vọng, nhưng sau đó anh ấy mới hiểu được, những người sống còn khổ hơn người chết rất nhiều. Anh yêu người ta nên không thể dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để trừng phạt người ta được...”

Tôi lặng người. Một người kiêu ngạo như Nghê Lạc Trần mở vết sẹo ra cho người khác xem mà không màng tới sĩ diện cũng như danh dự bản thân, tôi nghĩ anh làm điều đó phần lớn là vì tôi.

“Đội trưởng Lạc, anh ấy còn nói, nếu như anh ấy xảy ra chuyện gì, người đau khổ nhất là bố mẹ, sau đó là cô...”

Tôi gạt đầu rồi cầm chìa khóa phòng đưa cho Dẫn Lộ, “Buổi tối tôi và em nói chuyện tiếp nhé. Em đi đến phòng nghỉ của tôi tắm nước nóng thoải mái, một lát nữa tôi đến nhà ăn mang cơm cho bệnh nhân về để em ăn.”

Mưa như khói, kỉ niệm như sương giọt mưa ẩm ướt ngấm vào kí ức, tôi đứng ở trong mưa rất lâu mới đủ dũng cảm để gọi điện thoại cho Nghê Lạc Trần.

“Lạc Tuyết à, sao vậy?” Có lẽ anh đang nghĩ tôi tìm anh ắt hẳn có việc gì, ngữ điệu đặc biệt gấp gáp.

“Không có gì, em chỉ lo lắng anh không ra tòa thì liệu có ảnh hưởng đến phán quyết không thôi.”

“À...” Anh cười nhẹ rồi nói: “Đó là nghề và công việc của luật sư, anh ra tòa để thể hiện sự tôn trọng của mình trước pháp luật. Anh không đi thì cũng không sao cả.”

“Anh còn cười.”

Hai chúng tôi đột nhiên cùng im lặng, không hiểu tại sao tôi buồn đến phát khóc. Tôi cứ luôn nghĩ anh thật không dễ sống, đừng nhìn vào việc anh hô gió gọi mưa, thực ra cuộc đời của anh không hề nhẹ nhàng như những gì mọi người tưởng tượng.

Một lát sau anh nói nhẹ nhàng: “Lo lắng rồi à?”

“Vâng...” Tiếng nói của tôi dường như nghẹn lại.

“Ngốc thật, có gì đâu mà em phải lo lắng chứ. Em biết đấy, có rất nhiều việc anh chẳng bao giờ để ý...”

“Nhưng việc này liên quan đến sự trong sạch của anh. Em cứ có cảm giác anh có rất nhiều điều không muốn cho em biết. Tại sao em lại không thể lo lắng thay cho anh vậy?”

“Bởi vì em chưa đủ yêu anh...”

Tôi không còn nói gì được nữa. Có lẽ anh đã nói đúng, tôi khó có thể nói rõ tôi yêu anh bởi vì tôi cảm động trước sự quan tâm tỉ mỉ của anh đối với tôi, hay là bề ngoài anh hấp dẫn tôi. Có lẽ cả hai đều có. Nhưng tình yêu của tôi nếu đem so sánh với tình yêu của anh thì đúng là quá nông cạn, quá ít ỏi. Cho dù đã cố gắng nhưng tôi vẫn không biết yêu anh như thế nào. Tôi đổ lỗi do việc anh quá khép mình, không cho phép tôi đi vào thế giới riêng của anh.

“Sao lại không nói gì vậy, em giận rồi à?” Anh hỏi tôi.

“Không có, em đang nghĩ em vẫn còn chưa hỏi anh, vết thương trên tay còn đau nữa không?”

Ở bên đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới từ từ trả lời: “Không còn đau lắm, thời gian dài rồi vết thương cũng sẽ mờ dần đi...”

“Anh... nói dối...”

Tôi nói nhẹ, đầu dây bên kia điện thoại chột ngất. Tôi vội vàng gọi lại cho anh nhưng anh không nghe nữa...

Tôi đứng trong mưa rất lâu rồi im lặng nghĩ. Tôi cứ ao ước giá như chúng tôi mỗi người chỉ yêu một lần thôi. Tình đầu bao giờ cũng trong sáng, thuần khiết, cho dù cũng có vết xước làm người ta đau nhưng khiếm khuyết đó không thể che lấp được ưu điểm. Nhưng tình yêu đầu thường chỉ là kỉ niệm đáng tiếc mà thôi, giống tôi và Giang Triều. Đã từ lâu lắm rồi tôi không gặp anh ấy, nhưng tôi biết chắc chắn Dư Na sẽ chăm sóc anh ấy rất tốt. Còn tình yêu của tôi và Nghê Lạc Trần, tuy rằng kết hôn xong mới vun đắp nhưng không thể nói tình yêu này không đủ chân thành. Tuy nhiên tình cảm của chúng tôi đã bị hiện thực phủ lên một lớp bụi mờ, ít nhiều cũng mang chút nặng nề. Đó là sự nặng nề của sinh mạng và những vết sẹo không bao giờ phẳng được. Có lẽ trái tim chúng tôi cũng có sẹo nữa, tôi nghĩ vậy.

Đột nhiên một hồi còi ô tô làm cho tôi tỉnh giấc. Tôi ngẩng mặt lên nhìn thấy xe của Nghê Lạc Trần đã đứng trước mặt tôi từ khi nào.

Anh xuống xe và vội vã đi lại phía tôi, dang tay ôm tôi vào lòng, “Sao em ngốc vậy? Em định đứng dầm mưa bao lâu nữa đây?”

“Anh đi bao lâu em cũng sẽ đứng đó bấy lâu.” Tôi dụi mặt vào ngực anh và khóc. Tôi nghĩ bất luận mưa to thế nào, gió to như thế nào thì cũng không thể tách rời chúng tôi được nữa. “Nghê Lạc Trần, sao anh quay lại nhanh thế?”

“Ừ, trời mưa, anh đi xe chậm...”

“Anh nói dối.”

“Anh không muốn rời xa em.” Anh ôm chặt tôi, cúi đầu vào cổ tôi dụi dụi...

“Ngốc nghếch, cẩn thận cầu vai làm xước mặt anh.”

“Anh không sợ, cho nó xước đi để em khỏi lo anh lãng nhăng.”

“Vậy tóm lại anh có lãng nhăng hay không?”

“Không có.”

“Nói to một chút.” Tôi vỗ mạnh vào ngực anh.

Anh ngược đầu lên nhìn tôi, sợi lông mi dài dính vài giọt nước mưa vẫn không thể ngăn được ánh lửa trong mắt anh. Đột nhiên hai tay anh áp chặt vào tai tôi, ôm đầu tôi và rồi đôi môi hơi lạnh in lên môi tôi... Anh là như vậy đấy, ôm hôn tôi ngay trước trạm gác ở cổng học viện... Nụ hôn mang chút vị của nước mưa lạnh đằm ở đầu môi, nhưng hơi thở của anh lại vô cùng ngọt ngào và ấm áp. Tôi ôm chặt eo anh, mặc cho đầu lưỡi của anh tung hoành trong miệng tôi như chỗ không người.

Khi tôi sắp ngạt thở thì anh mới buông tôi ra, “Lạc Tuyết, không phải anh cố tình lạnh lùng với em đâu. Yêu cũng là một loại bệnh. Anh đang chữa bệnh. Xin hãy cho anh thời gian, bất luận kết quả như thế nào anh cũng sẽ quay lại để đối mặt với em, như vậy có được không?”

Tôi ra sức gật đầu vì tôi hiểu, anh là người đã bị tổn thương, vì thế anh cần thời gian để chữa trị vết thương của mình. Tôi vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ, gầy và thanh cao của anh rồi nói: “Hứa với em, không được gầy đi nữa đâu nhé...”

“Ừ.” Những giọt nước chảy ròng ròng trên mặt anh, tôi không phân biệt được đó là nước mưa hay là nước mưa có pha trộn vị mặn chát của nước mắt. Tôi chỉ nhìn thấy anh liên tục gật đầu.

“Năm ngày tới em có thể sẽ tắt máy di động để toàn ý dồn vào kì thi tốt nghiệp của học viên. Anh không ghen chứ?”

“Anh ghen.” Anh trả lời rất thành thật.

“Thật đáng ghét. Không cho phép anh ghen. Anh mau về đi, có lẽ tòa vẫn đang xử án, hi vọng anh có thể tham gia đoạn cuối. Đi đường cẩn thận nhé.”

Tôi đã chia tay anh không chỉ một lần, hai lần. Nhưng lần này tôi đặc biệt không nỡ, mà cũng đặc biệt không yên tâm chút nào.

Buổi tối Dẫn Lộ ngủ ở phòng của tôi, em nói chuyện với tôi rất nhiều. Tôi hỏi em dự định sau này như thế nào. Em nói, Nghê Lạc Trần muốn giúp đỡ em, đưa em ra nước ngoài học thiết kế thời trang rồi sau đó về làm việc ở phòng thiết kế của Snowlet, dùng những thứ đã học được báo đáp anh ấy. Nhưng Dẫn Lộ đã từ chối, em nói em tự ngã thì phải tự đứng dậy, phải dựa vào năng lực của mình đường đường chính chính bước vào xã hội. Đó có lẽ cũng thuộc về sự kiên cường và nghị lực của quân nhân. Tôi tin tưởng sự trải nghiệm bốn năm ở quân ngũ chính là của cải mà em sẽ sử dụng cả đời không hết.

Cuối cùng chúng tôi nói về tình yêu. Em cười nói, một tình yêu vĩnh cửu và đích thực, bất luận hai người có thể ở bên nhau hay không thì tình yêu đó cũng sẽ không bao giờ mất đi bởi khoảng cách, thời gian cũng không thể xóa nhòa được...

Tại sao một người con gái còn trẻ mà đã có những quan niệm về tình yêu sâu sắc đến như vậy? Sau đó em mới nói với tôi, đó là do Nghê Lạc Trần đã nói với em. Em còn hỏi Nghê Lạc Trần, nếu như người chết đi rồi thì tình yêu có mất đi không? Nghê Lạc Trần đã trả lời em, nếu như anh chết rồi thì anh rất hi vọng người ta mau chóng quên anh để tìm được hạnh phúc của riêng mình và sống một cuộc sống hạnh phúc khác. Nếu được như vậy thì dẫu ở trên thiên đường anh cũng sẽ mỉm cười...

Không hiểu tại sao tôi đặc biệt cảm thấy đau lòng khi nghe câu cuối cùng. Tôi nghĩ một người có thể dễ dàng quên đi người đang sống hạnh phúc, nhưng quên người đã lên thiên đường rồi thì rất khó khăn.

Vụ việc của Dẫn Lộ đến ngày thứ ba là có kết quả. Bây giờ việc gì cũng phải làm nhanh, hiệu suất quân đội còn nhanh hơn rất nhiều, kết quả cũng không ngoài dự kiến của tôi, Dẫn Lộ bị khai trừ quân tịch và tham gia kì thi tốt nghiệp với tư cách dân sự, sau khi qua kì thi tốt nghiệp em sẽ được nhận bằng tốt nghiệp chuyên ngành y tá đào tạo bốn năm. Điều đó cũng có nghĩa là chỉ còn hai ngày nữa thôi em sẽ phải rời quân đội quay trở về miền quê xa xôi mà em đã từng tạm biệt để đến đây. Em không phải là con nhà giàu có, cũng không phải là con nhà cán bộ, bốn năm trước em đã thi đỗ học viện quân y bằng chính thành tích phi thường của mình. Bây giờ em phải trở về quê hương trong tình trạng này thì bố mẹ, họ hàng, bạn bè sẽ nhìn em thế nào? Nhưng tôi thấy em rất bình thản, có lẽ em đã học được cách chấp nhận kết quả này.

Hình phạt của tôi và đội trưởng Triệu thì do quân khu quyết định, mỗi người bị giáng nửa cấp, văn kiện do đích thân Giang Triều phê duyệt. Nhưng tôi nghĩ nỗi nhục này không phải do Giang Triều mang đến cho tôi mà do sự sơ suất trong công việc của tôi gây nên. Tôi nghĩ khi đặt bút kí chắc anh ấy cũng vô cùng khó xử...

Ngày tôi tiễn Dẫn Lộ về, bầu trời cũng âm u nhưng không mưa. Em mặc bộ váy màu hồng được treo ở trong phòng em hôm đầu tiên nhập học. Mái tóc ngắn, đẹp và gương mặt ngây thơ trong sáng của em khiến người khác không đành lòng nhìn. Tôi và em cứ đứng trong ga tàu nhìn dòng người qua lại như mắc cửi. Khi tàu chuẩn bị rời bến, em tiến hành quân lễ một lần cuối với tôi. Sau đó em khóc, lúc này nước mắt em không có nghĩa là mềm yếu, mà là không lỡ chia tay...

Tôi không khóc mà cứ nhìn vào chuyến tàu dần dần rời xa khỏi tầm nhìn. Tôi đang nghĩ, không biết đoàn tàu kia rồi sẽ mang em đi đến nơi nào? Có lẽ cuộc đời là như vậy, hiện tại cảm thấy đau buồn, nhưng mười năm sau nhìn lại sẽ chỉ thấy đó là một trải nghiệm, chẳng đáng kể là bao. Mỗi người đều có nỗi khổ riêng mình, Giang Triều cũng vậy, Nghê Lạc Trần cũng không ngoại lệ... Có những việc trên đời mà người thân nhất cũng không thể giúp được, cuối cùng ta vẫn phải dựa vào bản thân mình.

Đêm đó tôi đã đứng nghiêm cả đêm, đến tận khi mặt trời bắt đầu mọc ở đằng đông vẫn không động đậy. Đây là lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời quân ngũ của tôi, chỉ vì tình cảm cá nhân mà tôi đã lơ là nhắc nhở và giáo dục tư tưởng cho học viên. Sự trừng phạt mà quân đội dành cho tôi còn quá nhẹ, còn cô bé kia sẽ gặp phải rất nhiều cản trở và khó khăn trong cuộc sống sau này.

Học viên của tôi cuối cùng cũng hoàn thành kì thi tốt nghiệp. Trong buổi lễ chia tay, đâu đâu cũng thấy không khí li biệt và sự bịn rịn của các em. Lần đầu tiên tôi rơi nước mắt trong buổi lễ như thế này, nhưng người mà tôi nghĩ đến nhiều nhất lại chính là Dẫn Lộ. Tôi đã từng đinh ninh rằng tất cả học viên của tôi nhất định sẽ có một tiền đồ xán lạn và một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng trên chuyến xe hạnh phúc của đời mình tôi đã trót để rơi mất một người...

Sau khi nhóm học viên cuối cùng rời học viện, doanh trại trở nên vắng lặng đến dị thường.

Tôi và đội trưởng Triệu thu dọn hành lý rồi chuẩn bị từ biệt huyện Z. Từ đợt hành quân dã chiến cho đến bây giờ, ở đây đã có quá nhiều kí ức khó quên, khó gột rửa khỏi kí ức của mỗi chúng tôi. Bây giờ ngồi nghỉ lại, tôi mới cảm thấy có quá nhiều bi thương, một phần cũng là do không khí chia tay nặng nề trong hai ngày hôm nay tạo nên...

Mở điện thoại ra tôi nhận được hai tin nhắn, đề là tin nhắn của Nghê Lạc Trần. Tin nhắn đầu tiên được gửi từ năm ngày trước: “Vụ án rất thuận lợi. Em yên tâm”. Tin nhắn thứ hai là được gửi từ hôm qua: “Anh đang ở Paris”.

Tuy rất đơn giản nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình cảm nồng nàn trong đó. Tôi không thể thừa nhận trong tình yêu, Nghê Lạc Trần sâu sắc hơn tôi rất nhiều. Nếu so sánh với anh thì có lẽ tình cảm của tôi chưa được gọi là yêu.

Khi tôi có lết tấm thân mệt mỏi về đến nhà ở thành phố D thì đã là chiều muộn. Con gió đầu hè mang theo một chút hưng phấn, một chút nhớ nhung bay đến. Tôi thềm được khoác vai anh đi dạo dưới ánh hoàng hôn, muốn nói với anh, cái mà tôi có nhiều nhất bây giờ chính là thời gian. Không biết lúc này thời tiết ở Paris như thế nào, nhưng tôi chắc chắn một điều, anh và tôi có lỗi nhớ nhung giống nhau.

“Con bạn, Lạc Trần cũng bạn, lẽ nào cái nhà này dùng để trang trí hay sao?”

Một âm thanh cất lên, tôi ngược đầu nhìn, mẹ Nghê Lạc Trần đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà tôi.

Chương 43: Sống cùng với mẹ chồng...

Mẹ chồng đột ngột xuất hiện trước mắt tôi. Bà mặc một bộ đồ đen và xức nước hoa Gabrielle Chanel, trên người không có một đồ trang sức nào dư thừa cả, toàn bộ đều toát lên vẻ quý phái và sang trọng. Điều này làm tôi chợt nhớ đến một câu nói: *Tính tình tốt thì cho dù mang ngọc giả trên người thì cũng được cho là thật*. Tôi nghĩ khi mẹ chồng tôi còn trẻ, bà nhất định phải là tuyệt thế giai nhân. Tuy bây giờ bà đã hơn năm mươi tuổi nhưng cơ thể và thần thái vẫn đầy vẻ yêu kiều, duyên dáng và hết sức thủy mị. Nét đẹp của bà có lẽ phải dùng đến câu thành ngữ “nghiêng nước nghiêng thành” để miêu tả mới thích hợp. Không khó để nhận ra vẻ bề ngoài của Nghệ Lạc Trần phần lớn được kế thừa từ mẹ. Họ giống nhau từ thần thái đến cốt cách, thậm chí lạnh lùng kiêu ngạo thì phần giữa lông mày cũng toát ra vẻ cao quý và mèn mại giống nhau.

Bởi vì tôi mới chỉ gặp bà có một lần đến nên lần này bà đến quá là có hơi đột ngột, tôi đứng ngây ra như phỗng nhìn bà mà không biết nên làm gì.

“Tiểu Tuyết, con đừng đứng ngây ra đó, mau mở cửa ra nào, mẹ đã phải ngồi trong xe đợi con hơn hai tiếng đồng hồ rồi đấy.” Lời nhắc nhở mẹ chồng tôi cũng tuyệt vời như dáng vẻ bên ngoài của bà, vừa thanh tao vừa truyền cảm, thân thiện.

Tôi vội vàng lấy chìa khóa mở cửa, trong lòng run rẩy, “Lạc Trần cũng thật là... Chẳng nói với con một câu để mẹ phải đợi lâu như vậy.”

“Tại mẹ đến hơi đường đột, không thể trách nó được. Tiểu Tuyết, con cũng đừng trách mẹ, mẹ chẳng có cách nào khác cả, lần nào định đến thăm các con thì thằng Lạc Trần đều ngăn, nói rằng các con rất bận không có thời gian để mẹ đến thăm.” Mẹ chồng tôi có vẻ hơi bất lực, sau đó bà lại tỏ vẻ vô

cùng huyền bí, nụ cười còn mang một chút đặc ý, “Nhân dịp nó đang ở Paris nên mẹ mới đến đây mà không nói. Nó không vui thì cũng mặc kệ thôi...”

Tôi cười và mời mẹ chồng vào nhà, không biết bà muốn uống gì nên đành rót cho bà một cốc nước lọc. Mẹ chồng cầm cốc nước rồi nhìn xung quanh, “Ngôi nhà này trước lúc các con kết hôn thì mẹ có đến một lần, khi đó còn đang sửa. Về sau Lạc Trần gọi điện thoại cho mẹ, nói toàn bộ thiết kế và bài trí trong phòng đều do một tay con sắp xếp. Con thật là có con mắt tinh tường, trông nhà rất ấm cúng.”

Tôi cúi đầu xuống vì cảm thấy có đôi chút cắn rứt trong lòng. Tôi không biết Nghê Lạc Trần đã nói với mẹ những gì, nhưng hôm chúng tôi cưới nhau là hôm đầu tiên tôi bước vào ngôi nhà này, toàn bộ nhà đều một tay anh ấy lo liệu.

“Mẹ à, con vừa trở về từ nơi khác, mẹ xem người con bẩn quá. Con xin phép đi thay quần áo. Mẹ ngồi đây nghỉ ngơi một lát ạ.”

“Đi đi, mẹ không phải là người ngoài.”

Tôi vội vã bước lên lầu, đóng cửa phòng ngủ lại, thở sâu một hơi để lấy bình tĩnh. Không biết mẹ chồng tôi sẽ lưu lại trong bao lâu, nhưng tôi biết chắc là nếu như Nghê Lạc Trần chưa quay về thì bà cũng sẽ chưa đi. Tôi không phải là người ngại phiền hà, ngược lại cũng rất muốn hiếu thuận với bề trên. Chỉ là cuộc sống với người phụ nữ cao quý như bà thì tôi thực sự cảm thấy có áp lực ghê gớm, huống hồ lại là mẹ chồng tôi.

Tôi thay xong quần vào vừa đi ra khỏi phòng thì bị mẹ chồng tôi gọi lại thư phòng bên cạnh.

Tôi thấy bà nhìn chăm chăm vào tác phẩm của Nghệ Thiên Vũ treo ở trên tường, thái độ trầm lắng, thậm chí có chút bất an, “Tại sao lại treo bức tranh đó ở đây vậy? Con mau vớt nó đi đi.”

“Mẹ à, đó là kỉ vật cực kì quý giá của Nghệ Lạc Trần...” Tôi vừa nói vừa giải thích.

“Tiểu Tuyết, có những thứ con chưa hiểu. Mỗi lần mẹ nhìn thấy bức tranh này là lại vô cùng sợ hãi. Mẹ chỉ có một đứa con trai này thôi, không thể để xảy ra chuyện...” Mẹ chồng tôi nói được nửa câu rồi dừng lại, nuốt nửa câu kia vào lòng. Sau đó bà cau mày lại và sai tôi: “Con mau gỡ nó xuống đi. Con gỡ nó xuống thì Lạc Trần sẽ không dám nói gì đâu.”

Tôi nghe lời mẹ chồng lấy chiếc ghế đến, đứng lên và rất cẩn thận gỡ bức tranh xuống, trong lòng tôi thầm nhủ, hóa ra mẹ chồng tôi cũng không dám tự tiện động vào đồ vật của con trai bà... Nhưng tôi gỡ xuống thì liệu Nghệ Lạc Trần có trách móc, có tức giận với tôi không?

Tôi lật bức tranh ra và dựa vào góc tường, thái độ của mẹ chồng mới từ từ bình tĩnh trở lại.

“Mẹ muốn ăn gì? Con và mẹ ra ngoài ăn nhé.” Trong lúc thay quần áo tôi đã nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này rất lâu, cuối cùng tôi đã nghĩ ra một cách không để cho mẹ chồng lần đầu tiên đến nhà mà phải ăn mì ăn liền.

“Mẹ ăn ở ngoài đến phát ngán lên rồi. Con có mệt hay không? Nếu không hai mẹ con mình làm hai bát mì, nấu hai món rau. Lạc Trần thích ăn những món mà con làm. Hôm nay mẹ may mắn rồi, mẹ cũng muốn nếm thử tài nghệ nấu nướng của con đây.”

Tôi im lặng mím môi, tôi vốn không định giấu mẹ chồng tôi về sự thực tôi không hề biết nấu nướng. Nhưng bây giờ không giấu thì cũng không

được nữa rồi. Nghe Lạc Trần đáng ghét, khi anh nói dối thì chắc chắn không nghĩ đến việc em sẽ có ngày hôm nay phải không.

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Mẹ à, nhà con lâu rồi không ai về nên trong nhà chẳng có thức ăn gì cả...”

“Mẹ biết, vì thế trên đường đến đây mẹ đã mua sẵn đồ ở trong xe, để mẹ gọi cho lái xe mang lên.”

“...”

Ngay sau một cú điện thoại của mẹ chồng tôi, người lái xe mang từng túi đồ ăn mà tôi chưa từng nhìn thấy, tất cả đều rất tươi. Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Tôi nghĩ thật hạnh phúc nếu lúc này mình có thể ngất xỉu đi.

“Khi các con mới lấy nhau, mẹ định bảo thím Giang, người đã giúp việc cho nhà mình mấy chục năm đến giúp hai con. Nhưng Lạc Trần nhất định không chịu, nó nói nó không quen với việc gia đình xuất hiện người thứ ba. Hơn nữa, nó nói, chẳng ai làm đồ ăn ngon bằng con. Con thấy đấy, nó đã bị ông nội chiều hỏng rồi. Các con bận như vậy mà còn bắt con làm việc nhà, nấu nướng nữa. Cái thằng này thật không biết thương vợ gì cả...”

“Mẹ ơi, Lạc Trần rất thương con ạ.” Đúng vậy, cả người tôi toàn thân chỗ nào cũng “bị thương”, anh ấy sắp làm tôi “bị thương” đến chết đi đây.

Mẹ chồng nghe thấy tôi nói tỏ vẻ rất vui, bà kéo tay tôi rồi nói: “Không phải vội vàng nấu đâu, bây giờ ở Paris đang là mười hai giờ trưa, Nghe Lạc Trần nhất định đang bận đến mức không có thời gian ngủ trưa. Để mẹ gọi điện thoại cho nó, bảo nó sau khi xong việc thì về nhà ngay.”

Tôi gật đầu, điều này đúng như ý muốn của tôi, thú nhất là tôi cũng nhớ anh, thứ hai nếu có anh ở đâu thì việc sống cùng với mẹ sẽ đơn giản hơn

nhiều.

Xem ra tôi cũng vẫn có thói quen ỷ lại vào anh.

Sau khi điện thoại được kết nối, khuôn mặt mẹ chồng tôi hiện lên nụ cười yêu thương, “Cung à, con đoán xem mẹ đang ở đâu nào?”

Quả nhiên mẹ chồng tôi cũng gọi con trai mình như vậy. Điều này khiến tôi nhớ ngay đến người phụ nữ đó, Tiêu Dịch. Khi cô ấy và mẹ chồng gọi “cung à” thì điệu bộ giống hệt nhau, cũng thân thiết, trìu mến như vậy. Chỉ có điều tôi cảm thấy mẹ chồng tôi nói thì thích hợp hơn một chút.

“Không đoán được thì đừng có mất công đoán mò. Mẹ đang ở với Tiểu Tuyết đây này.” Mẹ chồng cười rồi nhìn sang tôi, sau đó tiếp tục nói: “Tiểu Tuyết nào á? Con bận đến mức độ quên cả tên vợ mình sao? Ngạc nhiên không? Ừ, mẹ đang ở nhà các con đấy... Sao lại thế được, mẹ yêu quý vợ con còn chưa hết, sao lại có thể bắt nạt nó chứ... Cung à, con ở ngoài chú ý giữ gìn sức khỏe nhé, mẹ không quan trọng việc con có nổi tiếng thành đạt hay không, có phải là nhà thiết kế tiếng tăm hay không, mẹ chỉ muốn con thật hạnh phúc, mạnh khỏe mà thôi...”

Khi mẹ chồng đang nói chuyện điện thoại với Lạc Trần, tôi không nỡ làm phiền bởi thái độ vô cùng quan tâm và ân cần của bà. Tôi lặng lẽ lúi vào trong bếp, lo lắng thực hiện nghĩa vụ của mình. Những món ăn này đến tên của nó tôi còn không biết, hiển nhiên nó cũng chẳng quen gì tôi, thậm chí tôi đã không còn suy nghĩ đến việc làm thế nào cho ngon nữa, chỉ cần tôi nấu chín được nó thì đã là một kì tích rồi...

“Tiểu Tuyết à, con đừng làm vội...” Khi tôi đang lo lắng nghĩ ngợi thì mẹ chồng tôi cầm điện thoại và đi vào bếp, “Con đừng làm vội, để mẹ làm cho. Lạc Trần nói muốn ăn món ăn sở trường của mẹ, muốn trong hai ngày tới mẹ phải dạy hết cho con. Lại nữa, hơn mười món ăn nó đã liệt kê cả ra đây

rồi. Thằng quý này ăn ngon miệng quen rồi, nếu làm không giống mẹ làm thì nó nhất định không đụng đũa đâu. Con đừng lo, mẹ sẽ từ từ dạy cho con... Ôi, mẹ chỉ để ý nói chuyện mà quên mất, Lạc Thần muốn con nghe điện thoại này...”

Cầm điện thoại từ tay mẹ chồng, tôi nghe thấy tiếng anh. “Alô, Lạc Tuyết?” Tôi không thể nói được cảm giác của mình lúc đó là cảm động hay là kích động nữa, có thể vẫn còn có nguyên nhân khác nữa. Lúc này đây tôi thèm được sà vào lòng anh mà khóc một trận cho hả. Không ngờ anh lại nghĩ ra kế đó để giải vây cho tôi, hoặc có thể mẹ chồng vô cùng anh minh kia đã đoán được tôi chẳng biết nấu nướng gì. Giao con trai yêu quý của mình cho một phụ nữ như tôi quả nhiên là không an toàn, chỉ khi nào bà tự mình dạy tôi biết nấu vài món ăn ngon thì mới yên tâm ra về...

“Mẹ rửa rau đã nhé, con cứ đi vào trong phòng nghe điện thoại đi. Hai con xa nhau lâu rồi, chắc chắn có nhiều điều bí mật cần nói.”

Tôi ngượng ngùng cười với bà rồi vội vàng rời khỏi gian bếp, vừa nghe điện thoại vừa đi lên trên tầng.

“Thời tiết ở Paris có đẹp không?” Cuối cùng tôi cũng trốn vào được phòng ngủ và hỏi anh một câu ngớ ngẩn bởi trong đầu tôi đang trống rỗng không biết nên hỏi gì. Có lẽ với người mình yêu, dù chỉ là những câu hỏi về thời tiết nhưng cũng là một sự ấm áp, một sự lãng mạn.

“Không đẹp.” Trong giọng nói của Nghê Lạc Trần có chút mệt mỏi và chịu đựng, anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Bầu trời không có em, cho dù là có ánh mặt trời rực rỡ thì cũng trở nên u ám.”

“...”

“Nhớ anh không?” Anh nhẹ nhàng hỏi tôi, dường như anh đang sợ nếu nói to một chút thì không thể biểu lộ lòng nhớ nhung của mình được.

Tôi vội vàng gật đầu, sau đó cảm thấy mình thật ngu ngốc, làm sao mà anh có thể nhìn thấy tôi gật đầu nhỉ?

“Em chắc chắn đang gật đầu một cách ngốc nghếch có phải không?”

“Làm gì có...” Tôi chống chế biện hộ cho mình, sau đó hỏi anh: “Những ngày này anh có ngủ được không? Bánh mì Paris vẫn ăn quen chứ?”

“Ngủ không tốt. Đợi khi nào về em dỗ cho anh ngủ nhé.”

“Ừ.”

“Hay bây giờ dỗ cho anh đi?”

“Được...” Tôi nói xong rồi không biết nên làm gì tiếp theo. Phía đầu dây bên kia anh tỏ vẻ hài lòng và cười to thành tiếng: “Đợi anh bận nốt đợt trình diễn này rồi anh sẽ về, bây giờ chưa xác định thời gian cụ thể. Phía mẹ thì em cũng không cần lo lắng, mai anh sẽ bảo mẹ về.”

“Không cần đâu, em muốn ở với mẹ vài ngày. Chẳng mấy khi mẹ đến đây, cũng phải để mẹ gặp anh thì mẹ mới yên tâm đi về.”

“Anh ngại em ở với mẹ sẽ không quen.”

“Đều là người một nhà cả, dần dần rồi sẽ quen thôi. Đây đều là những việc sớm muộn gì em cũng phải làm.”

“Anh không muốn em vì nên làm thì mới làm...”

“Vậy thì nên vì cái gì?”

“Vì yêu...”

Điện thoại đặt xuống, tôi ngồi nghĩ rất lâu, có lẽ thứ tình yêu mà anh cần và thứ tình yêu mà tôi có thể mang lại cho anh không giống nhau. Hoặc cũng có thể nói, tình yêu mà tôi mang lại cho anh quá ít.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Sau khi quay lại bếp, mẹ chồng tôi đã nấu nướng xong cả rồi. Tôi phát hiện những người trong gia đình họ Nghệ đều rất biết nấu ăn, đến cả những món ăn ông nội Nghệ Lạc Trần làm cũng đều rất ngon.

Tôi và mẹ chồng vừa ăn vừa nói chuyện. Tôi một mặt thưởng thức tài nghệ của mẹ chồng, cũng một mặt cảm nhận niềm vui và lo lắng của bà. Hóa ra cuộc sống của bà không hề giống như tôi tưởng tượng, cũng có rất nhiều cái không được như ý. Bà nói bà quen với Nghệ Thiên Vũ trước, họ học cùng nhau ở học viện Mỹ thuật. Bà học trên Nghệ Thiên Vũ hai khóa, cũng đồng nghĩa với việc bà nhiều hơn Nghệ Thiên Vũ hai tuổi. Do vậy cuối cùng bà lại được gả cho bố chồng tôi, Nghệ Thiên Hằng. Bà còn nói đàn ông trong nhà họ Nghệ ai cũng rất đẹp, nhưng ai cũng rất chung tình và nặng tình. Bà không muốn phụ lại sự tin tưởng của bố chồng tôi, mặc dù bà không hề thích sự giả dối và mách khéo trong thương trường nhưng vẫn phải chia sẻ gánh nặng với chồng... Sau khi sinh Lạc Trần, một lòng một dạ muốn chăm sóc tốt cho con, do vậy bà dần dần rút ra khỏi giới làm ăn... Nhưng ai biết được khi Nghệ Lạc Trần bảy tuổi bị ông nội đưa đi. Bà đành lặng lẽ nén nỗi đau, qua lại Bắc Kinh như con thoi để thăm con. Bà nói bà không đủ lập trường để đòi lại đứa con ruột của mình, mà cũng chẳng có mặt mũi nào nữa. Chỉ cần nghe Nghệ Lạc Trần của bà hạnh phúc, lớn lên một cách mạnh khỏe là bà đã mãn nguyện lắm rồi... Vậy nhưng sau đó Nghệ Thiên Vũ xảy ra chuyện, Lạc Trần trở nên tự kỉ, ngoài ông nội ra, anh

không giao lưu với bất kì ai, kể cả bố mẹ mình... Mãi cho đến năm mười bảy tuổi, anh một mình giấu cả gia đình lặng lẽ đi Pháp du học, ở bên ấy anh mới gọi cú điện thoại đầu tiên về cho bố mẹ... Mẹ chồng tôi nói, khi đó bà đã khóc vì xúc động...

Bà nói, tính cách của Lạc Trần rất giống với tính cách của Nghê Thiên Vũ, đến cả thái độ đối với tình yêu cũng giống nhau, vô cùng bướng bỉnh nhưng lại không dám theo đuổi đến cùng. Cho dù khi tình yêu ở trong tay họ rồi nhưng vẫn lo lắng tính toán thiệt hơn, luôn cảm thấy tội lỗi, đồng thời cũng cứng đầu cho rằng tình yêu sớm muộn gì cũng sẽ mất đi. Do vậy họ bằng lòng với việc trả giá một cách lặng lẽ, lặng lẽ quan tâm người mình yêu để rồi tận mắt nhìn thấy người yêu rời xa mình... Cuối cùng, cách lựa chọn duy nhất của họ là chạy trốn...

Không hiểu tại sao tôi cứ có linh cảm, giữa mẹ chồng tôi và Nghê Thiên Vũ chắc chắn đã xảy ra điều gì đó. Những lời bà nói làm cho tôi cảm giác sợ hãi, bởi vì bà hoàn toàn nói đúng tình trạng của Nghê Lạc Trần...

Chương 44: Mẹ chồng rất yêu thương tôi...

Buổi tối hôm đó tôi cùng mẹ chồng uống một chút rượu vang. Không rõ vì tác dụng của rượu hay vì lâu lắm rồi không tìm được ai để giải bày tâm sự mà bà kể cho tôi nghe rất nhiều những chuyện quá khứ. Bà còn nói con người ta nếu ngày nào đó bắt đầu quen với quá khứ thì có nghĩ họ đã già rồi.

Thời sinh viên, bà là một bông hoa rạng rỡ, kiêu diễm trong trường đại học. Rất nhiều người đều biết nữ sinh học mỹ thuật thường là người lãng mạn, đa tình, quan điểm của họ về tình yêu cũng vô cùng trừu tượng. Họ có

thể không quan tâm đến quá nhiều thứ mà chỉ duy nhất theo đuổi linh hồn của tình yêu ở một khoảnh khắc va chạm ngắn. Bà nói, khi đó xung quanh bà có rất nhiều vệ tinh, nhưng bà luôn luôn ngẩng cao đầu, thả linh hồn xa tít tận chân trời.

Nhưng trong một lần đi vẽ tranh điền dã, bà đã gặp một người có thể chạm vào linh hồn của mình. Đó là Nghê Thiên Vũ.

Buổi chiều hoàng hôn khi đó, mặt trời vẫn chưa phát ra một quầng sáng nào, Nghê Thiên Vũ mặc một cái áo sơ mi màu trắng, đứng ngược nắng, trên cơ phát ra hào quang khó có thể che giấu. Ông không nói chuyện, cũng không cười, chỉ nhìn bà bằng ánh mắt vô cùng ưu tư. Lúc đó bà có cảm giác linh hồn của bà đã bay xa cơ thể để tìm kiếm một cái gì đó, nhưng dường như tìm mãi vẫn không thấy...

Sau đó bà mới biết Nghê Thiên Vũ là ngôi sao được phần lớn các nữ sinh học viện Mĩ thuật theo đuổi. Ông luôn ở vị trí rất cao khiến các cô gái không bao giờ với tới được. Từ khi đó bà mới cảm nhận được cảm giác ngưỡng mộ người khác là như thế nào. Nhưng không ai có thể giải thích được tình yêu một cách rõ ràng, có người thích được ngưỡng mộ, nhưng có những người lại chọn một tình yêu thực tế hơn, mẹ chồng tôi chọn về sau.

Bà còn nói, Nghê Thiên Vũ là người đàn ông vô cùng thanh cao, nhưng cũng rất ý thức được bản thân mình. Cách lí giải của ông đối với tình yêu cũng không giống như người khác. Ông luôn cho rằng hai người yêu nhau sống cùng nhau thì sẽ dễ đốt cháy đối phương thành than, vì thế ông không bao giờ có hi vọng tốt đẹp gì về tình yêu mà chỉ theo đuổi những gì ông đã có. Vì thế tình yêu với Nghê Thiên Vũ là một quá trình vô cùng đau khổ, nhiều lúc thực sự làm cho người ta tuyệt vọng. Nhưng ở con người ông lại luôn luôn có ma lực vô tình luôn luôn hấp dẫn và... Cuối cùng mẹ chồng tôi vạn bất đắc dĩ phải lựa chọn Nghê Thiên Hằng, người đang theo đuổi bà để kết hôn...

Tôi không hiểu từ “Vạn bất đắc dĩ” mà mẹ chồng tôi vừa nói là cái gì. Tôi nghĩ chắc hẳn ở đó sẽ có những uẩn khúc mà bà không tiện nói ra với tôi. Bà chỉ nói, lúc đó rất nhiều người đều nói Nghê Thiên Vũ không thật lòng yêu bà, nhưng bà tự mình biết và có thể cảm nhận được tình yêu mạnh mẽ của Nghê Thiên Vũ cho đến thời khắc ông gieo mình xuống biển bấp chập tính mạng của mình. Chỉ có thể là tình yêu mới đốt cháy ông ấy thành tro và làm cho bà đóng băng lại như vậy.

Sau đó bà nói đến bố chồng Nghê Thiên Hằng của tôi.

Mẹ chồng tôi nói ông là người đàn ông vô cùng khoan dung và độ lượng. Ông rất coi trọng phụ nữ và dành cho người phụ nữ của ông một không gian riêng. Bề ngoài trông ông rất lạnh lùng với ái tình, nhưng tình yêu của ông rất rộng lớn, rất lâu dài và bền vững, là một người đàn ông đích thực mà bất kì người phụ nữ nào cũng muốn gửi gắm cả đời. Nhưng giữa bố Nghê Thiên Hằng và chú Nghê Thiên Vũ thì Lạc Trần lại có khuynh hướng giống chú hơn, chỉ là anh ấy không cố chấp như chú, cũng không yêu đến mức tuyệt vọng như ông.

Không biết có phải tôi linh cảm sai hay không, nhưng tôi cứ có cảm giác mẹ chồng tôi cứ cố tình xâu chuỗi Nghê Lạc Trần và chú anh lại. Khi nói đến Nghê Lạc Trần thì bà lại muốn nhắc đến Nghê Thiên Vũ. Tôi nghĩ có thể mẹ chồng tôi yêu Nghê Thiên Vũ hơn. Chỉ là người đàn ông này giống như ngọn gió lảnh đăng bay khắp nơi, bay qua cả ranh giới của nhân duyên. Ông ấy chỉ có thể mang đến cho người khác kỉ niệm chứ không bao giờ làm cho người ta muốn gửi gắm.

Tôi và mẹ chồng uống hết cả chai rượu vang. Đầu óc tôi mông lung còn bà thì càng uống càng tỉnh táo.

Trước khi ngủ bà còn kéo tay tôi lại và nói: “Tiểu Tuyết, cuộc đời con người ta có thể theo đuổi rất nhiều thứ. Nhưng bất luận là theo đuổi về vật

chất hay về danh lợi thì cũng đều có điểm dừng, chỉ có tình yêu mới bất tận mà thôi. Trên con đường tình yêu này, bất luận con đi bao xa, e rằng vẫn sẽ phải đi suốt cả đời. Có lúc chúng ta luôn cho rằng, những thứ mà ban đầu mình theo đuổi không phải là tình yêu đích thực. Nhưng thực tế, tình yêu đích thực không có ở trước mặt con, mà luôn khiến con con không bao giờ với đến được, nó cũng không bao giờ đi sau con khiến con không nhìn thấy... Chỉ có người luôn bên cạnh con, che chở cho con mới là người đàn ông thực sự yêu con. Thứ phụ nữ chúng ta theo đuổi chính là hạnh phúc, vì thế con đừng bao giờ bỏ lỡ nó...”

Đêm muộn, tôi đưa mẹ chồng vào phòng bên cạnh để ngủ. Lúc đó đã là hai giờ sáng.

Về phòng mình, tôi trằn trọc mãi không ngủ được. Có thể là câu chuyện của mẹ chồng làm cho tôi quá kinh ngạc. Giữa Nghệ Lạc Trần và Nghệ Thiên Vũ nhất định phải có mối liên hệ nào đó. Không hiểu tại sao tôi bắt đầu cảm thấy hơi sợ hãi. Tôi ngồi nhắm tịt, giờ này ở Paris mới là tám giờ tối, chắc Nghệ Lạc Trần vẫn chưa ngủ, vì thế tôi bèn nhắc điện thoại gọi cho anh.

Sau khi điện thoại kết nối thì ở đầu dây bên kia vọng lại âm thanh quen thuộc khiến tôi rất nhớ nhung. “Em vẫn chưa ngủ à? Hai người phụ nữ ở nhà có thể dốc bầu tâm sự nhiều vậy sao?”

Có lẽ anh đã nghe ra giọng tôi có vẻ hơi ngà ngà nên cố tình trêu chọc tôi.

“Nghệ Lạc Trần, khi nào anh mới trở về? Em nhớ anh, không phải là uống rượu say rồi mới nhớ...” Tôi có ý mượn rượu để trêu anh.

“Sắp rồi. Nhớ anh thì hãy ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ đi. Có thể chỉ một lát sau anh sẽ bay qua biển để chạy vào trong giấc mơ của em đấy...”

“Anh chỉ lừa gạt em thôi. Đàn ông ai cũng khua môi múa mép nói những lời đường mật như vậy.”

“Sao anh lại có thể lừa gạt em chứ. Ngày nào anh cũng mơ thấy em, vì thế anh nghĩ em cũng giống như anh..” Giọng anh có chút hơi tủi thân.

“Đương nhiên là không giống nhau, vì anh ở trong trái tim em chứ không phải trong giấc mơ...”

“Ồ, từ khi nào mà em đã trở nên nhanh miệng như vậy nhỉ?” Anh dường như có vẻ không được vui.

“Đâu có...”

Tôi và anh đùa nhau một lát rồi mới kể cho anh nghe câu chuyện mà mẹ chồng vừa nói với tôi. Tôi hỏi anh, mẹ yêu Nghệ Thiên Vũ hơn hay yêu Nghệ Thiên Hằng hơn? Anh nghe xong có vẻ rất kinh ngạc, im lặng một lát rồi mới nói: “Mẹ không say mà là em say rồi. Có như vậy em mới hiểu nhầm câu chuyện đó thành câu chuyện tình yêu. Thực ra điều mẹ muốn nói với em ở phần sau chính là em nên trân trọng người đàn ông như thế nào...”

“Nhưng mẹ nói anh giống Nghệ Thiên Vũ hơn...”

“Không phải đâu.”

Không hiểu vì sao tôi có cảm giác anh hơi giận tôi. Chúng tôi im lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Anh không phải là Nghệ Thiên Vũ, cũng không phải là Nghệ Thiên Hằng. Tình yêu của anh vô cùng đơn giản, rồi sau này em sẽ biết...”

“Vậy trước khi anh gặp em, anh yêu ai nhất? Cô gái trong bức vẽ hay là Tiêu Định?” Tôi nghĩ tôi say thật rồi nên mới hỏi anh những câu như vậy.

“Em muốn anh yêu ai thì anh sẽ yêu người đó.” Anh có vẻ trả lời tôi một cách vô cùng miễn cưỡng.

“Nhưng Nghê Lạc Trần, em yêu anh, em rất sợ bộ dạng giận dữ của anh.”

“Anh không giận em. Ngoan nào, ngủ đi. Đợi khi nào về anh sẽ ngồi đối diện với em, nói cho em biết, anh thực sự yêu ai.” Giọng anh đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, giống như kẹo bông đường mềm mại. Nó làm cho cơ thể và tâm hồn tôi đều cảm thấy vô cùng dễ chịu. Sau đó ngữ điệu của anh hạ thấp, anh có vẻ như làm nũng với tôi: “Bã xă, bây giờ anh đặc biệt nhớ em, anh nhớ em hơn bất kì lúc nào hết. Không biết bao lâu rồi anh chưa được ôm em trong tay để cảm nhận được sự dịu dàng của em, anh đặc biệt thích em trong dáng vẻ ấy. Thế còn em, em có nhớ anh không?”

Anh có vẻ như đang thở dốc, ngữ khí cũng mê hoặc lòng người, làm cho toàn bộ cơ thể tôi đều phản ứng lên...

Đêm đó chúng tôi nói chuyện thâu đêm, anh cũng không hề đi vào giấc mơ của tôi nhưng tôi ngủ rất ngon lành, bên tai tôi vẫn còn văng vẳng giọng nói dịu dàng của anh.

Có lẽ sống trong quân đội lâu nên cho dù đêm trước ngủ muộn mấy thì hôm sau vẫn cứ thức dậy vào lúc sáu giờ sáng.

Tôi chạy sang xem mẹ chồng đã ngủ dậy chưa thì thấy bà đang ngồi luyện yoga, thảo nào nhìn bà trẻ trung như vậy. Chúng tôi giống như hai chị em chứ không phải hai mẹ con.

“Con chào mẹ. Bữa sáng con và mẹ ăn sủi cảo đông lạnh nhé?”

“Được, mẹ đang định ăn sủi cảo đây, có nhân thập cẩm không?”

“Có mẹ ạ, con đi nấu ngay đây, mẹ cứ tập đi.” Tôi trả lời bà rất nhanh rồi đi vào trong bếp đun nước luộc sủi cảo.

Mẹ chồng tôi từ tối hôm qua đến giờ không hề nhắc lại việc dạy nấu ăn cho tôi. Tôi nghĩ có lẽ bà cũng nhìn ra được chiêu trò của Nghệ Lạc Trần và biết được tôi không biết nấu ăn nên không làm khó dễ tôi. Chính vì thế bà tuyệt nhiên không nhắc đến vấn đề đó nữa. Hóa ra mẹ chồng tôi lại là người bao dung như vậy. Tôi nghĩ người phụ nữ như bà đáng được hưởng hạnh phúc, mà đúng hơn là phải có được hạnh phúc.

Trong lúc ăn sủi cảo tôi chủ động đề nghị học cách nấu ăn của mẹ chồng. Tôi còn nói mình vẫn chưa chăm sóc chu đáo cho Nghệ Lạc Trần. Mẹ chồng tôi nói: Tuy Nghệ Lạc Trần là cậu ấm của gia tộc họ Nghệ nhưng anh ấy không lớn lên trong môi trường được chiều chuộng quá mức. Từ nhỏ đã được ông nội rèn luyện cho tính độc lập, không chỉ biết cách chăm sóc bản thân mà còn phải biết chăm sóc cho người khác. Cái anh cần đặc biệt chăm sóc không phải là cơ thể mà là tâm lý.

Tôi lơ mơ hiểu nhưng vẫn thấy mờ mịt, vì thế gật đầu bừa để hưởng ứng.

“Tiểu Tuyết à, được nghỉ thì con cũng phải đi ra ngoài chứ đừng nhốt mình trong nhà. Phụ nữ ở nhà mãi cũng không tốt. Một lát nữa con đi cùng mẹ ra ngoài tắm thảo dược và mát xa thư giãn. Hôm qua ngồi xe lâu quá nên hôm nay cơ thể mẹ vẫn hơi đau nhức.”

“Mẹ có cần uống thuốc gì không ạ?”

Mẹ chồng thấy tôi lo lắng liền cười và nói: “Thuốc thang gì, cũng chả có gì to tát cả, lớn tuổi rồi cơ thể hay mệt mỏi, tắm xông hơi, mát xa cho máu lưu thông là được.”

“Vâng, vậy thì lát nữa con đi cùng mẹ. Có điều con không biết chỗ nào tắm tốt đâu ạ.”

“Thì mình đi đến chỗ con hay đi vậy.” Mẹ chồng tôi nói một cách rất hào sảng.

“Không được đâu ạ... Ở đó hơi nhỏ, con sợ mẹ không quen...”

“Mẹ cũng không phải là sinh ra đã là bà chủ của nhà họ Nghê, mẹ từng sống cuộc sống khổ hơn con rất nhiều.”

Thực ra lúc không ở trong quân đội thì bình thường tôi cũng sống một cuộc sống vô cùng bình dị, không bao giờ tiêu quá số tiền thu nhập. Dầu cho nhà họ Nghê là danh gia vọng tộc, nhưng tôi cũng hi vọng sống một cuộc sống bình dị của mình. Nghê Lạc Trần hiểu được cá tính này của tôi nên cũng cùng tôi sống cuộc sống hết sức đơn giản.

Lúc ra đến cửa tôi còn lo lắng hỏi lại mẹ chồng tôi một lần nữa: “Mẹ thực sự muốn đi đến chỗ đó sao ạ?”

Mẹ chồng tôi gật đầu. Tôi nghĩ bà muốn tìm hiểu cuộc sống của tôi hoặc cách tiêu tiền hàng ngày của tôi. Cũng có thể bà muốn xem xem tôi có phải là đứa con gái hư hỏng hay không nên tôi chẳng dám nói gì thêm nữa. Mãi cho đến khi xe ô tô đi ra khỏi ngôi biệt thự và đến trước cửa một khu tắm xông hơi nhỏ, tôi nhìn thấy sắc mặt mẹ chồng tôi có vẻ hơi khó xử.

Tôi vội vàng nói: “Hay là mình đi chỗ khác ạ?”

“Không cần, không cần đâu. Mẹ chỉ đang nghĩ tại sao cái thằng Lạc Trần lại để con sống một cuộc sống thanh đạm như vậy?”

“Đây là thói quen hơn hai mươi năm nay của con rồi, nếu đổi sang một phòng tắm rộng hơn thì con lại không có cảm giác an toàn. Hơn nữa nó chỉ nhỏ một chút thôi chứ bên trong rất sạch sẽ, phục vụ rất chu đáo mẹ ạ.”

Sau đó mẹ chồng mới biết, cái gọi là thái độ phục vụ chu đáo của tôi chỉ có một cách là tắm sữa nóng, thậm chí đến xông hơi cũng chỉ có một loại.

Khi tưới và vỗ sữa lên người thì mẹ chồng tôi không muốn làm nữa vì nó ở ngay cách phòng tắm. Cô phục vụ khá lớn tuổi cứ kéo mẹ chồng tôi lại và giới thiệu: “Chị là chị gái của Tuyết à? Chị thử hỏi cô ấy xem em làm có được không? Đảm bảo chị an toàn thoải mái, khí huyết lưu thông, rồi lần sau thể nào chị cũng đến tìm em cho mà xem...”

“Không phải, tôi là mẹ chồng của Tuyết.” Mẹ chồng tôi ngượng ngùng cười, cuối cùng bà cũng không thể từ chối được sự nhiệt tình của cô nhân viên phục vụ nên đành đồng ý để cô ấy làm.

Người phục vụ vừa làm vừa khen cơ thể của mẹ chồng tôi. Chị ta nói rằng khi vừa nhìn thấy mẹ chồng tôi thì đã thấy bà không giống như những người bình thường khác. Cốt cách như vậy tuyệt đối không thể là công nhân viên chức ở một cơ quan nhà nước, hoặc là nhân viên văn phòng ở một công ty nào. Thực lòng, khi nghe người khác nói tôi và bà giống như hai chị em thì tôi cũng rất tự hào. Tuy nhiên cách mà người phục vụ này khen thì chỉ làm cho tôi muốn chui xuống lỗ né mà thôi. Tôi nghĩ chắc chắn đầu óc tôi có vấn đề rồi thì mới đưa mẹ chồng cao sang của tôi đến nhưng nơi như thế này để tắm hơi, nếu để Nghê Lạc Trần biết thì chắc chắn anh sẽ cười tôi một trận cho mà xem.

Người phục vụ lớn tuổi đó sau khi khen mẹ chồng tôi xong lại tự khen bản thân mình: “Thế nào, chị cảm thấy thoải mái chứ? Phần lớn những người đến đây tắm đều muốn để em vỗ sữa lên người. Kỹ thuật vỗ sữa và lực tay em đều không phải là bình thường đâu. Hơn nữa em làm cái nghề này lâu rồi tuyệt đối không bao giờ làm vớ vẩn cả...”

Tôi nhìn thấy làn da mịn màng của mẹ chồng đã hơi ửng đỏ bèn nói với người phục vụ làm nhẹ một chút.

Nhưng người phục vụ dường như không đồng ý, bà nói: “Vỗ nhẹ thì làm sao dễ chịu được, các cô trẻ tuổi thì thích nhẹ nhàng, nhưng còn chị gái cô... ồ, không phải, mẹ chồng cô đâu có nói gì. Kỹ thuật của tôi không phải là khoe khoang đâu nhưng đúng là thuộc dạng đẳng cấp đấy.”

Mẹ chồng tôi cười nhẹ rồi nhìn tôi. Tôi ngượng ngùng không biết giấu mặt đi đâu nữa. Giá lúc đó có kẻ nết nào thì tôi cũng muốn chui ngay xuống.

Tôi biết mẹ chồng tôi không thích hợp với nơi này, và cũng đặc biệt không thích nhưng bà vẫn cứ cười cười chịu đựng. Tôi nghĩ bà sợ tôi khó xử trong trường hợp này thôi.

Cuối cùng tôi có thể hiểu được sự khoan dung của mẹ chồng tôi. Bà luôn yêu thương tôi như con cái trong nhà.

Chương 45: Nhớ em đến phát điên lên...

Ba ngày cùng với mẹ chồng, ngày nào tôi cũng dẫn bà đến những nơi rất bình dân để cảm nhận cuộc sống giản dị của tôi.

Chúng tôi đi xem phim một lần, cùng nhau ăn một bữa lẩu, cùng nhau đi hát karaoke... Tất cả mọi thứ đều làm cho mẹ chồng tôi vô cùng vui vẻ, giống như đứa trẻ con được đưa đi chơi vậy. Mẹ chồng tôi nói, thực ra bà cũng là người uống trà bằng bát, ăn cơm bằng tô, chỉ là vị trí hiện tại khiến bà ngại ngùng một chút. Bà còn nói, thực ra những ngày tháng hạnh phúc nhất là khi chúng ta sống một cuộc sống bình dị chứ không phải là vinh hoa phú quý, bởi khi đó chúng ta có thể tùy ý lựa chọn cách sống của mình. Có lẽ mẹ chồng tôi nói đúng, có nhiều thời điểm, vì nhiều lý do khác nhau mà người ta không thể sống đúng với con người thật của mình được. Nếu đem so sánh với nhiều người phụ nữ khác thì tôi cũng được coi là khá hạnh phúc. Nghệ Lạc Trần không chỉ mang đến cho tôi một cuộc sống đơn giản mà còn mang đến cho tôi điều kiện ưu việt khiến cho nhiều người ngưỡng mộ.

Tuy nhiên có một việc mà làm cho tôi suy nghĩ rất nhiều. Mẹ chồng tôi là phó Tổng giám đốc tập đoàn Nghệ thị, nhưng tại sao điện thoại di động của bà lại yên ắng đến lạ thường. Ngoài một lần nói chuyện với bố chồng tôi ra thì toàn là gọi cho Nghệ Lạc Trần. Cứ coi như đời sống của mẹ chồng tôi rất đơn giản thì những công việc chung cũng phải bận rộn chứ. Sau đó tôi mới biết được, trước khi mẹ chồng tôi đến thành phố D thì điện thoại công việc của bà được bố chồng tôi chuyển hết về cho ông. Ông muốn bà thực sự tĩnh tâm sống với vợ chồng tôi vài ngày.

Tôi mới chỉ gặp mặt bố chồng tôi một lần. Tôi có ấn tượng ông kiệm lời, đặc biệt là vô cùng điềm đạm. Nhưng tôi có chút hiếu kì. Không biết trong lòng ông ấy sự rộng lượng sẽ lớn như thế nào.

Một buổi sáng sớm đầu hạ cuối thu, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào gian phòng nhỏ làm cho người ta không nỡ để ánh ban mai đẹp đẽ này bị lãng phí trên giường.

Sau khi mở rộng cánh cửa phòng ngủ, tôi nhìn thấy mẹ chồng mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt trang nhã đang nhẹ nhàng vén tóc mai xuất hiện trước mặt mình.

“Tiểu Tuyết, con trang điểm nhanh lên. Hôm nay mẹ đưa con đến một spa cao cấp để làm đẹp. Sau đó mẹ con mình cùng đi uống trà chiều, buổi tối đi ăn đồ ăn của Pháp.”

Tôi sững người lại. Mẹ chồng tôi thường có những quyết định khiến tôi ngạc nhiên. Hơn nữa toàn bộ người bà từ trên xuống dưới đều tràn trề sức sống và hơi thở trẻ trung.

“Đừng có đứng thù người ra đó, mau lên con. Phụ nữ cần phải học cách tiêu tiền một cách hợp lý, để cho người đàn ông đi kiếm tiền có cảm giác thành công khi tiền của anh ta được tiêu xài đúng chỗ.”

Tôi cười gật đầu, vội vàng đi vào trong phòng thay quần áo.

Tôi cảm thấy rất phiền não khi đứng trước tủ quần áo. Tuy tôi không thích những màu sắc lòe loẹt, nhưng khi đi với mẹ chồng thì không thể chỉ mặc một bộ đồ màu đen được. Nghĩ một lát tôi liền đi tìm một bộ quần áo hoa nhã nhặn kiểu Hàn quốc, kết hợp với đôi giày cao trung bình màu trắng đính đá cườm, sau đó tôi nhẹ nhàng thả mái tóc dài hơi gọn sóng xuống...

Sau khi nhìn vào trong gương tôi cũng cảm thấy mình trở nên đẹp hơn rất nhiều, hoàn toàn không còn mang cốt cách của nữ thiếu tá trong quân đội nữa. Xem ra sau những ngày được mẹ chồng chỉ bảo, tôi cũng dần dần nữ tính hơn lên. Chẳng trách mọi người đều nói “người đẹp vì lụa”.

Thay quần áo xong tôi đi xuống dưới tầng. Khi tôi đang định gọi bà thì phát hiện mặt mẹ chồng tôi tái mét, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, mãi không nói được nửa lời.

Tôi quay người nhìn vào tivi, trái tim cũng bất giác không yên. Lúc này trên tivi đang phát bản tin trong ngày, hình như là một chiếc máy bay từ Paris về thành phố D gặp sự cố lúc cất cánh nên xảy ra tai nạn, toàn bộ phi hành đoàn và hành khách đều bị tử vong, chỉ có điều không nói rõ số người cụ thể là bao nhiêu, cũng không có công bố danh sách những người tử nạn.

Nhưng Nghe Lạc Trần... Tôi có linh cảm không hay một chút nào...

“Mau gọi điện cho Nghe Lạc Trần.” Mẹ chồng tôi run rẩy nói, giọng bà như đang khóc.

Tôi vội vàng làm theo, run rẩy bấm số điện thoại của Nghe Lạc Trần. “Số điện thoại mà bạn vừa gọi hiện tại đang tắt máy. Xin vui lòng gọi lại sau. The subscriber you dialed is power off!”

Tôi lại gọi cho Từ Dĩnh nhưng số điện thoại của Từ Dĩnh cũng ở trạng thái tắt máy. Tôi ngồi ngây ra không biết nên khóc hay nên làm gì. Lúc này mẹ chồng tôi không kìm nén được đã khóc òa lên...

“Mẹ đừng lo lắng, Lạc Trần không nói với con hôm nay anh ấy sẽ về. Chúng ta đừng tự hù dọa bản thân mình như vậy.” Nói vậy nhưng thực ra giọng nói và trái tim tôi đang run lên. Tôi vội vàng bấm điện thoại của văn phòng làm việc. Một nữ thư kí khác nghe máy, cô ấy dự đoán thời gian mà Nghe Lạc Trần sẽ quay trở về, có lẽ là đang trên chuyến bay hôm nay về thành phố D. Cô ấy vừa nghe bản tin và rất kinh ngạc. Hiện tại chưa có cách nào liên lạc được với Nghe Lạc Trần.

Tôi không dám nói dối mẹ chồng nên đành thành thật nói lại với bà nội dung cuộc nói chuyện của tôi và cô thư kí. Mẹ chồng tôi ôm lấy tôi và khóc, bà khóc một cách tuyệt vọng. Đến tôi cũng có linh cảm rằng Nghe Lạc Trần đã xảy ra chuyện rồi hướng hồ là bà... Tôi cũng không kìm được bật khóc.

Mẹ chồng tôi vừa khóc vừa kể lể, khi mới được bảy tuổi thì Nghê Lạc Trần đã bị ông nội mang đi, mười bảy tuổi tự mình trốn sang Pháp học thiết kế thời trang, hai mươi bảy tuổi thì kết hôn, thời gian thực sự mà anh ấy ở bên cạnh bà vô cùng hiếm hoi. Bà cứ luôn dằn vặt là tình yêu bà dành cho Nghê Lạc Trần quá ít ỏi, nhưng lại cũng không biết làm thế nào mới mang lại tình yêu đó đến cho anh. Có lẽ đó là nỗi bi ai và hối hận lớn nhất trong cuộc đời bà...

Mẹ chồng tôi còn nói, nếu như Nghê Lạc Trần có chuyện gì thì suốt cả cuộc đời này bà sẽ không bao giờ tha thứ cho ông nội anh.

Hai người đàn bà trong ngôi nhà lúc đó cuống cả lên, không biết nên làm gì cả.

Sau đó tôi trấn tĩnh lại và khuyên mẹ chồng: Lạc Trần được nhiều người yêu quý như vậy nên anh ấy chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì được. Tôi bảo bà gọi điện cho bố chồng tôi để ông thử hỏi xem công ty hàng không bên Paris. Tôi nghĩ rằng tin tức chỗ bố chồng tôi chắc chắn sẽ nhanh hơn ở đây. Bố chồng Nghê Thiên Hằng sau khi nghe tin thì liên tục an ủi mẹ chồng tôi qua điện thoại, sau đó lại nói với tôi không nên quá lo lắng, ông sẽ cử người đi điều tra ngay. Nhưng chưa nói hết mấy câu ông đã tắt điện thoại, điều này càng làm cho tôi có cảm giác bất an. Chẳng lẽ mọi thứ đã trở thành tro bụi rơi xuống như vậy hay sao?

Mẹ chồng tôi cầm lấy điện thoại, ngần ngừ giây lát rồi gọi cho ông nội, nhờ ông tìm người dò la tin tức xem sao. Ông nội không nói gì và cúp máy. Lúc này cả gia đình họ Nghê dường như rơi vào một cơn khủng hoảng. Tôi không thể tưởng tượng được, nếu như Nghê Lạc Trần có chuyện thật thì cả gia đình này sẽ như thế nào... Đúng là chẳng thể nói trước được.

Khi tôi và mẹ chồng tôi đang ngồi đợi trong cơn hoảng loạn thì cánh cửa sân bật mở. Tôi và mẹ chồng cùng mở to mắt và hướng ra ngoài phòng

khách.

Ngay sau đó cách cửa phòng khách cũng bật mở, Nghê Lạc Trần với chiếc quần màu đen, áo trắng khoác ngoài sơ mi đen đứng ở ngoài bậc cửa, khuôn mặt tuấn tú vẫn còn đọng một nụ cười mỉm. Anh nhìn chúng tôi như muốn nói mình đang rất mệt mỏi, muốn hai người phụ nữ một già một trẻ chúng tôi phải chiều chuộng anh ấy...

Tôi và mẹ chồng đồng loạt đứng lên, chẳng ai thêm đề ý thái độ muốn được chiều chuộng của anh mà vội vã lao vào lòng anh.

Mẹ chồng tôi vừa nói vừa vỗ mạnh vào người anh ấy. “Thằng ranh con này, mày không cần phải dọa mẹ như vậy. Mẹ già rồi, mẹ không chịu được đâu...” Bà hoàn toàn không còn đề ý đến sự cao sang, quý phái hàng ngày nữa.

Còn tôi thì giống như nhận lại được thứ quý giá nhất mà mình vừa đánh mất. Tôi ôm chặt lấy Nghê Lạc Trần, không để cho chút không khí nào chen vào giữa hai chúng tôi. Tôi đưa tay lên sờ khắp người anh mà không nói được câu nào. Tôi nghĩ mình vừa bị dọa đến ngất đại cả người...

“Hai người có phải nhớ con quá không vậy? Hay là hai người đều không muốn nhìn thấy con nữa? Đây là màn chào đón kiểu gì thế? Ai cũng được, giải thích cho con xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì nào?” Nghê Lạc Trần hơi giãy một chút, sau đó liền biết mình không thể thoát ra khỏi vòng tay của hai người phụ nữ này, anh đành nói một cách bất lực. “Không giải thích cũng được, nhưng phải để con bỏ hành lí xuống đã chứ...”

Anh thấy hai chúng tôi không ai thêm đề ý nên lại cười và nói: “Không để hành lí xuống cũng được, nhưng ít nhất cũng để con vào nhà để ăn miếng cơm...”

Bất luận anh nói gì, trêu đùa tôi và mẹ như thế nào thì hai người chúng tôi đều không ai buông tay ra. Dường như chúng tôi chỉ cần lỏng tay ra một chút thì tất cả niềm vui đều trở thành giấc mộng hoang đường.

“Đừng động đây, để mẹ xem nào, để mẹ xem Nghe Lạc Trần mà mẹ ôm có phải là thật hay không?” Bà sờ lên mặt anh, thái độ giống như được sờ vào bảo vật quốc gia. Sau đó bà không chịu được liền ôm chặt anh rồi khóc.

Nghê Lạc Trần bị chúng tôi làm cho dở khóc dở cười, về sau cũng không động đây nữa, để mặc cho tôi và mẹ chồng tôi ôm lấy anh khóc. Mãi đến khi mẹ chồng thôi khóc, thả lỏng vòng tay thì tôi mới buông anh ra, đưa tay đỡ lấy hành lí cho anh. Anh vội vàng tránh lấy tay tôi, đặt hành lí sang một bên nói: “Nặng lắm, em không mang nổi đâu.” Giọng nói của anh đầy vẻ nhung nhớt, sau đó anh cầm nhẹ lấy ngón tay tôi, nhẹ nhàng siết một cái rồi nắm chặt lấy nó không rời...

Nỗi nhớ nhung không thể nói được dần dần lan truyền sang tôi chỉ bằng sự ấm áp của những ngón tay. Nó giống như lời hứa vĩnh viễn không bao giờ bỏ lại tôi một mình cô đơn trong thế giới này.

Một lát sau anh mới chậm chậm buông tay tôi ra, lùi lại một bước, nhắm mắt lại một cách đầy quyến rũ, “Hai người định đi đâu mà mới sáng sớm đã trang điểm lộng lẫy như thế này? Lại còn khóc cho con xem nữa, ai cho con một lời giải thích đi chứ nhỉ?”

Tôi và mẹ chồng tôi đưa mắt nhìn nhau, mẹ chồng tôi lúc đó mới chậm chậm nói: “Thằng mất nết, vừa xong trên tivi đưa tin một chuyến bay từ Pháp xảy ra sự cố hàng không, toàn bộ phi hành đoàn và hành khách đều thiệt mạng. Mẹ và Tiểu Tuyết lo cuống cả lên, gọi điện thoại di động cho con thì lại đang tắt máy...”

“Ồ, hóa ra là như vậy...” Nghê Lạc Trần rút điện thoại ra và ấn nút mở bàn phím. Tiếng nhạc mở máy vang lên lạnh lót, nghe thật vui tai.

“Trùng hợp quá, con vừa xuống máy bay thì vội vàng về ngay quên không mở máy, hại cho mẹ và Lạc Tuyết lo lắng như vậy...” Anh cười nhẹ, đút điện thoại vào trong túi áo, sau đó ngượng ngùng nhìn tôi, cuối cùng lăm băm như nói một mình, “Trong hai người, con nên ôm ai trước nhỉ?”

Nói xong anh đi đến trước mặt mẹ, nũng nịu ôm lấy bà, cọ cằm mình vào tóc mẹ rồi nói: “Con xin lỗi, mẹ đừng lo lắng. Đúng là con trai không tốt rồi, mẹ đừng khóc nữa, con không thể có chuyện gì đâu, không bao giờ có chuyện gì đâu...”

Khung cảnh ấm áp trước mắt tôi khiến tôi không thể chịu đựng được, bất giác nước mắt lăn dài trên má. Lúc này đây tôi cực kì khát khao được ôm anh, hoặc được vuốt ve đầu ngón tay anh để cảm nhận hơi ấm cơ thể cũng được... Thực ra vào thời điểm sợ hãi nhất, tôi luôn hối hận một điều, tại sao trong khoảng thời gian chúng tôi ở bên nhau, mình không thể yêu thương anh hết mực, để cho trên cơ thể anh, trong trái tim anh lưu lại vết sẹo do chính tôi gây ra như vậy...

Thật may là ông trời còn cho tôi cơ hội để bù đắp cho anh, chẳng phải vậy sao?

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Không biết từ lúc nào Nghê Lạc Trần đã đi lại phía tôi, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối bời của tôi, cúi đầu úp mặt vào tai tôi thì thầm: “Đến lượt em rồi đấy... Nhưng mà em hay ngượng ngùng như vậy... Hay là... để lát nữa lên tầng rồi thì anh sẽ ôm em...”

Mặc dù anh nói rất nhỏ nhưng tôi nghĩ mẹ chồng tôi vẫn nghe rõ mồn một. Tôi ngượng ngùng cúi xuống nhìn vào mũi giày của mình, lúc này tôi không biết nên nói cái gì co phải.

“Tiều Tuyết, con làm chút đồ ăn nhẹ cho Lạc Trần, sau đó để nó tắm rồi đi ngủ một giấc. Nhìn điệu bộ của nó nhất định là rất mệt. Mẹ đi ra ngoài mua chút thức ăn, lát nữa làm một bữa thịnh soạn cho hai con...” Mẹ chồng tôi nói xong liền xách túi đi ra ngoài cửa, sau đó còn quay lại bổ sung thêm: “Có lẽ mẹ sẽ về muộn một chút đấy.”

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, căn phòng bỗng trở nên rất yên tĩnh, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp và hơi kìm nén của anh sát người mình...

Nghê Lạc Trần vội vàng giơ tay ôm trọn tôi vào lòng, động tác có chút thô bạo nhưng cũng có một chút dịu dàng.

“Anh sắp phát điên rồi...” Tiếng nói khàn khàn của anh thì vào bên tai tôi, một tay còn lại của anh vội vàng thăm hiểm cơ thể tôi từ dưới váy...

Anh cười một cách hư đốn rồi nói: “Em cũng nhớ anh, có phải không?” Câu nói của anh mang hai lớp nghĩa. Nhưng bất luận là lớp nghĩa nào thì tôi cũng đều rất ngượng ngùng. Tôi không dám nhìn vào khuôn mặt anh mà dụi mạnh vào vùng ngực anh, để mặc kệ tay anh kích thích cơ thể mình qua lớp đồ lót mỏng manh... Lúc nhanh lúc chậm, lúc nhẹ lúc mạnh... Nó khiêu khích ước muốn mà tôi cố gắng cất giấu trong sâu thẳm cõi lòng...

“Đừng...”

Không để tôi nói hết câu, anh vội vàng bế thốc tôi lên tay và đi lên tầng.

Anh vừa đi vừa ấn đầu tôi nép hẳn vào ngực anh, một tay anh đang vuốt ve lưng tôi một cách mạnh mẽ qua lớp vải mỏng, “Anh không chịu được

nữa đâu... Tại sao em lại làm cho mình xinh đẹp như vậy, gợi cảm như vậy...”

Đó là một thứ âm thanh khiến cơ thể chúng ta mềm nhũn đi, tôi có cảm giác dường như mình đang tan chảy hoàn toàn trong vòng tay anh.

Chương 46: Sự nồng nàn sau vài ngày xa cách...

Sau buổi trưa, ánh mặt trời gắt chiếu vào trong phòng qua cửa sổ cầu thang, những đám mây trên bầu trời giống như những bông hoa treo lơ lửng. Biển cả ngoài kia cũng giống như màu sắc của bầu trời, trở nên trong xanh hơn. Tuy nhiên trong trí nhớ của tôi nó vẫn phủ một lớp tuyết dày, che kín toàn bộ những đau buồn của tôi ở đó. Còn quá trình tan chảy của nó được bắt đầu khi nào thì tôi đã không còn để ý nữa.

Lúc này ngoài không khí yên tĩnh, trong phòng còn có tiếng thở nặng nề gấp gáp và tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực như tiếng sóng dội vào bờ. Tôi nhắm mắt lại, lảng máng cảm nhận có một sự đấu tranh giữa xấu hổ và chờ đợi trong cơ thể tôi. Do hơi ấm của ngón tay anh nên lí trí trong tôi dần dần bị khuất phục bởi dục vọng dâng trào...

Có lẽ đây là sự cảm hóa của tình yêu, một cảm giác được thức tỉnh từ sâu thẳm cõi lòng.

Bàn tay anh vẫn tham lam vuốt ve cơ thể tôi, tìm kiếm phản ứng lúc ẩn lúc hiện trong con người tôi, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai tôi, giọng anh nồng nàn.

“Bà xã, những ngày tháng xa em, anh nhớ em từng giây từng phút. Thậm chí mây trắng trên bầu trời cũng làm anh liên tưởng đến cơ thể em. Liệu anh có háo sắc quá hay không?”

Tại sao những lời lay động lòng người lại được hỏi bằng một giọng xấu xa làm tôi xấu hổ như vậy? Tôi hờn dỗi véo nhẹ vào cánh tay anh, kích thích anh nở nụ cười càng xấu xa hơn.

Đột nhiên chuông điện thoại đổ từng hồi một, vang lên trong một căn phòng đang hết sức ngưng ngừng.

“Điện thoại của anh...”

Tôi nhắc nhẹ anh, nhưng anh vẫn không để ý mà vẫn tiếp tục ôm chặt lấy tôi đi lên tầng trên.

Đến trước cửa phòng ngủ anh dùng chân đẩy nhẹ cánh cửa phòng, rồi sau đó lại dùng chân nhẹ nhàng đóng cửa lại. Những động tác đó của anh dường như rất thuần thục nhưng cũng rất gấp gáp, chỉ có điện thoại di động vẫn đang rung liên hồi. Tôi nghĩ, bình thường khi anh ở nhà thì điện thoại liên quan đến công việc đều được chuyển vào máy của Từ Dĩnh. Cú điện thoại này hẳn là người nhà gọi đến. Tôi đột nhiên nghĩ đến việc khi thấy Nghê Lạc Trần về đến nhà, tôi và mẹ chồng tôi đã quá vui mừng mà quên mất gọi điện thoại báo bình an cho ông nội và bố anh.

Tôi hơi đấu tranh một lát rồi nhắc anh. “Anh nghe điện thoại đi chứ, có lẽ là ông nội đang gọi đến đấy...”

Nhân lúc anh đang sửng người thì tôi tìm cách thoát ra khỏi vòng tay anh. Anh nhìn tôi một cái rồi đành móc chiếc điện thoại trong túi ra nghe. Còn một tay kia vẫn giữ chặt tôi trong lòng.

“Ông à, ông đừng cuống lên như vậy, cháu không sao đâu ạ... Ông gọi điện thoại đến thật không đúng lúc tẹo nào...”

Không khó nhận ra anh phải vất vả lắm mới kìm chế được để nói chuyện bình thường với ông. Tôi không chịu được bèn cười phá lên, ngay lập tức anh bóp mạnh một cái vào ngực tôi để trừng phạt việc tôi cười trên nỗi đau khổ của người khác...

Nhưng ông nội anh vẫn cứ tiếp tục nói không dứt, tôi nghĩ ông hẳn rất lo lắng, nếu không một người bình thường ít nói như ông tại sao lại nói liên tục như vậy...

“Ông à, hiện tại cháu có việc rất quan trọng cần làm, lát nữa cháu gọi cho ông được không?”

Cuối cùng điện thoại cũng được dừng lại, Nghê Lạc Trần nghiêng răng nghiêng lợi đặt môi anh lên môi tôi, dường như anh muốn đem sự tức giận dồn lên người tôi...

Hơi thở cận kề nhau, tôi hỏn hển và nhắm mắt lại chờ đợi...

Đột nhiên điện thoại lại rung lên...

Tôi mở bừng mắt và bắt được giây phút có một ngưng ngừng, một chút tức giận không kìm chế được ở anh...

“A lô.” Anh không nhìn vào điện thoại bèn bật lên nghe, thái độ thể hiện qua giọng nói rất không tốt.

“Ồ, là bố đấy à... Con đi đúng chuyến bay đó nhưng lại trước một ngày, là mẹ con hoảng sợ thôi ạ... Vâng, vậy bố chú ý giữ gìn sức khỏe. Con cúp máy đây.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thấy khuôn mặt anh bị kìm nén đến mức ửng đỏ. Anh giống như đứa trẻ con, bĩu môi tức giận nhìn vào chiếc điện thoại.

Đột nhiên anh ấn nút tắt máy, cùng với tiếng chuông vang lên trong trẻo thì điện thoại vẽ nên một đường cong rất đẹp mắt, hạ cánh vào góc tường... Anh vội vàng cởi áo vest, rồi lại vội vàng cởi cúc áo sơ mi, tất cả động tác của anh đều mang một vẻ bức bối, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Anh thề, lần sau anh nhất định không bao giờ thiết kế trang phục có cúc nữa...”

Nhìn bộ dạng tức giận của anh tôi không thể kìm chế được, tôi giơ tay cởi cúc áo giúp anh. Anh dường như được an ủi bởi động tác giúp đỡ của tôi, thái độ đã tốt hơn rất nhiều.

Áo sơ mi màu đen trong nháy mắt đã bị vứt ra nền thảm trắng muốt, giống như một bông hồng đen bị bỏ rơi mang một chút sắc màu u ám và thần bí khiến cho con người ta rất muốn tưởng tượng ra thứ được gói trong đó có sự cảm dỗ như thế nào...

Tiếp theo là chiếc đồng hồ sang trọng gắn đá được vứt xuống bằng một hình vòng cung, cũng không biết nó đã lưu lạc ở xó xỉnh nào...

“Được rồi, bây giờ sẽ không có ai hoặc cái gì có thể làm vương bạn chúng ta được nữa...”

Nụ cười của anh mang một chút buồn bình, ánh mắt sâu thẳm, một khuôn mặt thanh tú, còn tấm lưng anh mặc dù ngược sáng nhưng vẫn ánh lên những ánh sáng chói mắt... Một cơ thể ấm nóng và không còn gì che chắn với mùi thơm nước hoa dịu nhẹ dần dần tiến lại phía tôi, làm da trắng sạch sẽ, làm cho người ta không thể kìm nén được mà muốn tiến đến gần để vuốt ve cơ ngực, cơ bụng nổi rõ một cách đẹp mắt...

Lúc này Nghê Lạc Trần càng giống một con báo tao nhã, có chút điên cuồng và hoang dã.

Tôi không thể không thừa nhận, anh là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong số tất cả nhưng người mà tôi từng gặp. Đến từng động tác anh cũng vô cùng thuần thực, tự nhiên, vẻ đẹp trai của anh cũng mang một chút ngang ngược...

Anh lặng lẽ nhìn tôi vài giây, ngọn lửa tình trong mắt sáng rực rỡ, giống như muốn thiêu đốt tôi thành tro ngay lúc đó. Có lẽ tôi còn muốn mình được thiêu đốt thành tro bằng tình yêu cháy bỏng của anh hơn anh rất nhiều.

Tôi cứ nghĩ anh sẽ bế tôi lên giường, nhưng khi tôi vừa nhắm mắt lại một cách mời gọi thì anh đột nhiên đưa tay giam giữ tôi vào góc tường... Tôi nghiêng đầu nhìn thấy vết sẹo nhỏ, dù ở cổ tay anh, dưới ánh sáng của mặt trời nó dường như càng trở nên rõ ràng hơn, trái tim tôi đau đớn khi nhìn thấy nó...

“Đừng nhìn vào nó...” Anh lấy tay che mắt tôi lại, đôi môi ẩm ướt mang theo hơi thở ngọt ngào rơi xuống bờ môi tôi trong nháy mắt. Nụ hôn của anh vừa dài vừa tinh tế, còn có chút điên cuồng mãnh liệt. Dường như mỗi lần anh cuộn lưỡi lại thì đều khơi dậy các tế bào dục vọng tiềm ẩn trong con người tôi.

Tôi không hề do dự đáp trả lại anh, càng cảm nhận được sự đẹp đẽ trong con người anh.

Một lát sau tôi có cảm giác một tay anh đang tìm nút điều khiển rèm cửa.

Rèm cửa từ từ khép lại, ngăn ánh sáng rực rỡ ở bên ngoài, căn phòng tối om trong nháy mắt, dường như không thể phân biệt được là ban ngày hay ban đêm.

Không hiểu có phải có nguyên nhân là vết sẹo hay là do ánh sáng trong phòng bị chặn lại, tôi không còn ngượng ngùng như ban đầu nữa.

Tôi nhẹ nhàng tháo nút thắt lưng da. Đột nhiên tôi có cảm giác cơ thể đang dính chặt vào mình hơi run lên một chút.

“Bà xã, anh muốn em... Anh muốn em không thể chịu được...”

Mặt anh dính sát vào tai tôi, anh nũng nịu và cọ sát vào tôi một cách nhẹ nhàng êm ái... Giọng nói khàn khàn nghưng gọi tình của anh khiến trái tim tôi tê dại, cánh tay tôi như mất đi tác dụng.

Anh thả lỏng người rồi đặt cằm mình vào cổ tôi, sau đó thì thâm vào tai tôi một cách không kìm chế. Lời nói của anh làm cho người ta run lên vì thương xót. Có lẽ đó mới chính là ma lực của Nghệ Lạc Trần, có thể lạnh lùng, có thể nóng bỏng, có thể sang trọng, nhưng cũng có thể bỉ ổi, có thể lôi kéo, nhưng cũng có thể cao ngạo... Bất luận là loại nào thì nó cũng đều mê hoặc tôi, giằng vò khiến tôi không thể cưỡng lại được. Cuối cùng tôi có thể nhận ra một điều, khi tôi ở cùng với anh thì ranh giới giữa sống và chết, địa ngục và thiên đường dường như chỉ cách nhau có một bước chân mà thôi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Phòng ngủ rộng rãi, nhưng góc tường nhỏ hẹp chứa chất hơi thở và sự cọ sát gấp gáp...

Cơ thể tôi bị ép chặt vào trong góc tường lạnh lẽo, quần quýt không rời cơ thể nóng bỏng ở phía trước. Đây mới là sự kì diệu tuyệt đỉnh của tình yêu, nó giống như linh hồn âm u bị treo ngược lên bầu trời cao, thoát khỏi mọi sự ràng buộc và phiền toái.

Đó cũng là tình yêu và thù hận mà Nghê Lạc Trần đã thể hiện và tuyên bố với tôi.

Không rõ là do xa nhau quá lâu hay do đây là lần đầu tiên tôi xóa bỏ hết các rào cản giữa hai chúng tôi để toàn tâm toàn ý đưa cơ thể và linh hồn mình hòa nhập với nhau...

“Nghê Lạc Trần, em không thể nữa...”

Anh mỉm cười rồi nhẹ nhàng bế tôi lên, đặt tôi xuống chiếc giường rộng. Khi cơ thể nóng bỏng của anh một lần nữa áp sát lên người tôi, tôi ngưng đưa cánh tay che đôi mắt đang cười sâu vùi vùi của anh, cánh tay còn lại ôm chặt lấy eo anh, ghì chặt vào cơ thể mình...

Anh thì thầm vào tai tôi: “Trước kia toàn là em cười anh, như vậy thật không công bằng...”

Lúc này anh còn nghĩ đến công bằng hay không công bằng, tôi nhìn thẳng vào anh rồi sau đó ôm chặt lấy anh, để cơ thể ấm áp kia dính chặt vào mình.

Ánh sáng của mặt trời làm màu sắc của rèm cửa trở nên thắm hơn, căn phòng đẹp đẽ cuối cùng cũng được yên tĩnh lại sau khi anh chìm vào giấc ngủ say.

Đôi khi tôi cảm thấy vô cùng kì lạ, tại sao một người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo như Nghê Lạc Trần lại có tư thế giống hệt một đứa bé, áp sát mặt vào ngực tôi mà ngủ. Tôi còn nhớ có một quyển sách tâm lí đã nói rằng nhưng người như vậy thường thiếu cảm giác an toàn. Nhưng Nghê Lạc Trần không hề giống như đứa trẻ thiếu tình yêu thương. Trong lòng tôi bất giác có một chút nghi hoặc, nó làm cho tôi chợt nhớ đến câu nói của mẹ chồng tôi: Nghê Thiên Vũ và Nghê Lạc Trần đều là những người đàn ông thiếu

cảm giác an toàn. Nghê Thiên Vũ cố gắng dùng sự chạy trốn và làm tổn thương người khác để bảo vệ bản thân mình. Còn Nghê Lạc Trần lại ra sức dâng hiến và tìm kiếm tình yêu của đối phương để bổ sung những khiếm khuyết cho mình. Nhưng bất luận là kiểu nào thì khi nó đạt đến đỉnh điểm đều đáng sợ như nhau...

Tôi đột nhiên nhớ đến vết sẹo trên cổ tay anh. Hành vi đó đủ để làm những người yêu thương anh nghẹt thở. Tôi không thể hình dung ra được một người bình thường trong trạng thái kích động như thế nào thì mới không khống chế được tâm trạng của mình như vậy. Khi Nghê Lạc Trần rạch lưỡi dao này chắc hẳn anh ấy đã vô cùng tuyệt vọng với tình yêu cũng như với cả thế giới này? Tôi không được hiểu điều đó, nhưng tôi hiểu sâu sắc một điều là nếu như mẹ chồng tôi biết được sự việc này thì bà nhất định sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Ông nội và cả gia đình họ Nghê sẽ tha thứ cho tôi như thế nào đây... Nghĩ đến đó tôi có chút sợ hãi...

Ở bên ngoài có tiếng mở cửa. Tôi đoán là mẹ chồng đã về liền đặt đầu anh đang úp vào ngực tôi xuống gối. Tôi định quay người ra ngoài thì một bàn tay kéo tôi ngay lập tức. “Em đừng đi, em đừng rời xa anh...”

Tôi quay người lại hôn anh rồi nói: “Nghe lời em đi, anh ngủ thêm một lát nữa, em xuống làm thức ăn cùng với mẹ.”

“Không, em đừng đi, anh sợ.”

Anh nói như đang nói mê, người vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, tay anh vẫn nắm chặt lấy người tôi. Cánh tay anh có sự hoảng hốt giống như cảm giác bị bỏ rơi. Tôi đành dựa vào anh không động đậy nữa. Một lát sau thấy anh đã ngủ say rồi tôi mới từ từ đặt bàn tay anh xuống, đứng lên và đi khỏi phòng ngủ.

Đến nhà bếp thì thấy mẹ chồng tôi đang bận rộn chuẩn bị bàn ăn.

“Lạc Trần vẫn đang ngủ à?” Mẹ chồng tôi vừa làm vừa nói chuyện với tôi một cách rất tùy hứng. “Để cho nó ngủ thêm lát nữa, khi nào ăn cơm thì gọi nó dậy. Cứ mỗi khi bận rộn là nó lại mất ngủ.”

Tôi gật gật đầu, cầm chổi rau mà mẹ chồng tôi đang thả trong chậu nước, đem đến bồn rửa rau để rửa, “Mẹ à, sau khi mẹ đi rồi thì ông nội và bố đều gọi điện đến để hỏi về chuyến bay vừa rồi.”

“Ồ, mẹ đã gọi điện thoại cho ông nội và bố con để thông báo việc Nghê Lạc Trần bình an trở về rồi, không ngờ họ còn gọi điện đến để làm phiền hai con nữa. Có lẽ hai người không yên tâm nên lại gọi đến... Thật đúng là...”

“Không sao đâu ạ. Không phiền gì đâu mẹ...” Tôi chợt nghĩ đến cảnh vừa diễn ra trong phòng ngủ mà đột nhiên có cảm giác mặt mình nóng bừng cả lên...

“Tiểu Tuyết à, mẹ nấu cơm xong thì đi ra ngoài một lát, con đợi Lạc Trần dậy rồi ăn cho thông thả. Mọi người thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, mẹ không làm phiền hai con nữa.”

“Mẹ à, mẹ nói cái gì vậy?”

“Có cái gì mà phải ngại. Mẹ chẳng phải là người cổ hủ lắm đâu. À đúng rồi, mẹ mang bức tranh ở thư phòng của Nghê Lạc Trần đi, để ở đây mẹ không yên tâm chút nào.”

“Bức tranh nào hả mẹ?” Tôi hỏi lại mặc dù trong lòng đã biết rõ. Tôi chỉ không biết nên từ chối mẹ như thế nào trong lúc này. Tôi biết bức tranh đó được Nghê Lạc Trần coi như mạng sống của mình. Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy yêu quý một vật gì trừ bức tranh đó và chiếc còi thủy tinh. Cũng

đúng thôi, đó là hai di vật cuối cùng của chú anh ấy để lại cho anh, cũng là hai đồ vật đáng được anh giữ lại làm kỉ niệm...

Nhưng tại sao mẹ chồng tôi lại nói không yên tâm nếu để nó lại ở đây?

“Bức tranh đó quá nặng nề, lại có quá nhiều điều khiến người ta bị ức chế. Hơn nữa Nghệ Lạc Trần là người nhạy cảm, mềm yếu. Mẹ lo sợ nó bị ảnh hưởng...”

“Con biết rồi ạ. Nhưng ngộ nhớ anh ấy nhớ ra hỏi đến bức tranh thì chúng ta phải làm sao đây?”

“Như vậy...” Mẹ chồng tôi nghĩ một lát rồi nói: “Nếu không thì thế này, mẹ thấy trong vườn vẫn có một nhà kho chứa đồ. Chúng ta nhân lúc Lạc Trần còn đang ngủ thì mang bức tranh ra ngoài đó để. Nếu như nó kiên quyết tìm bằng được thì khi đó con lại mang vào, mà nó không nhớ ra là tốt nhất. Bây giờ con mang đi đi.”

“Vâng, vậy thì con mang đi.”

Tôi vội vội vàng vàng tắt vòi nước rồi đi vào thư phòng.”

Bức tranh u ám, màu sắc ảm đạm khi gỡ xuống trở nên rất to lớn trước mặt tôi, nhưng lại mơ hồ hơn. Tôi đang nghĩ miêng gỗ màu nâu đậm lập lòe trên mặt nước kia hẳn là thứ đã cố gắng níu giữ tính mạng cho người họa sĩ trẻ. Nhưng rốt cuộc Nghệ Thiên Vũ liệu đã từng thực lòng yêu mẹ chồng tôi chưa? Khi một người có tình yêu trong tim thì tại sao lại có thể vứt bỏ hết mọi thứ, thậm chí cả tính mạng của mình như vậy?

Tôi nghĩ đến cái còi bằng thủy tinh, có lẽ đó cũng là món đồ để cho ông còn có chút hi vọng vào thế giới con người. Nhưng người ông có thể nhớ

nhưng và tin tưởng là ai vậy? Là mẹ chồng tôi hay chính là Nghệ Lạc Trần thừa còn nhỏ?

Chương 47: Bí mật của anh và nhà họ Nghệ...

Sau khi mang bức tranh cất vào nhà kho trong vườn, tôi có cảm giác giống như vừa đi ăn trộm đồ của người khác, nơm nớp không yên.

Thực ra ở trong nhà này có hai đồ vật không thuộc về tôi, đó là bức tranh này và một thứ khác nữa, chiếc còi thủy tinh. Tuy Nghệ Lạc Trần đã tặng nó cho tôi nhưng tôi biết, chủ nhân thực sự của nó vĩnh viễn là anh chứ không phải là tôi.

Trong bếp, dưới ánh đèn màu vàng và khói bếp lượn lờ bay lên, món canh gà hầm tỏa mùi thơm đậm đà và còn lẫn vị các loại thuốc bắc mà tôi không thể nào phân biệt được.

“Mắt của Lạc Trần có quầng thâm, chắc hai ngày nay nó không ngủ đủ giấc, mẹ phải tắm bổ cho nó một chút.” Mẹ chồng tôi nhẹ nhàng nói một câu.

Tôi gật đầu, trong lòng vẫn vô cùng lo lắng. Bình thường khi không nói chuyện trên khuôn mặt mẹ chồng tôi thường trợn một nụ cười mỉm thanh cao và tao nhã, nhưng bây giờ nhìn kiểu gì thì cũng chỉ còn vẻ tương đối trầm tư.

“Mẹ, buổi tối mẹ đừng đi. Con cảm thấy hơi sợ.”

Mẹ chồng tôi không trả lời nhưng tôi có thể cảm nhận được bà cũng lo lắng, chỉ là tôi không hiểu là bà e ngại Nghê Lạc Trần tức giận khi biết chuyện chúng tôi cãi bức tranh của anh đi hay còn điều gì khác nữa.

Trong chốc lát, không khí nhà bếp có vẻ hơi nặng nề, tôi và mẹ chồng chẳng ai nói câu nào nữa.

“Mẹ à, tại sao phòng khách lại không bật đèn lên vậy? Trong phòng ngủ cũng tối om, con cứ tưởng nhà mình không có người, chỉ có mỗi mình con thôi đây.”

Đột nhiên Nghê Lạc Trần xuất hiện ở nhà bếp một cách cực kì bí hiểm. Anh để chân trần, mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng. Tôi đặc biệt chú ý đến bàn tay của anh, anh không đeo đồng hồ, chỉ buộc một cái khăn lụa màu trắng. Những nhà thiết kế thời trang thường có sở thích ăn mặc kì quái, có lẽ mẹ chồng tôi sẽ không bao giờ hoài nghi điều gì vì cách ngụy trang của anh khá khéo léo.

“Lớn như thế này rồi mà ngủ dậy vẫn còn đi tìm người. Tại sao con lại không đi dép vào thế?” Mẹ chồng tôi mắng yêu một câu nhưng tôi biết trong lòng bà rất xót, sau đó bà quay người lấy cho anh đôi dép đi trong nhà.

Nghê Lạc Trần dõi theo bóng mẹ rồi cười nhẹ, anh quay mặt rồi lại giao tay khẽ kéo tôi lại, “Anh tỉnh dậy mà không thấy em đâu cả.” Dường như anh đang giải thích nguyên nhân của việc anh không đi dép, cũng có vẻ như anh đang muốn nói với tôi rằng, khi mình tỉnh dậy mà không nhìn thấy tôi thì sẽ cảm thấy sợ hãi.

Tôi bèn cố ý nũng nịu với anh, “Em cứ nghĩ anh vẫn còn ngủ thêm một lát nữa mới lặng lẽ chuồn ra đây nói chuyện với mẹ. Lần sau em sẽ không thế nữa...”

Anh cười gật đầu. Dường như anh rất hài lòng với câu nói của tôi. Lúc đó tôi mới yên tâm một chút.

Sau khi ăn cơm xong, Nghê Lạc Trần nhất mực giữ mẹ lại. Tôi thấy hình như hai mẹ con anh có điều cần nói với nhau nên chủ động nói sẽ lên tầng sắp xếp hành lí mà Nghê Lạc Trần mang từ Paris về, anh gật đầu và giúp tôi xách hành lí lên tầng. Trước khi xuống dưới nhà anh còn hôn tôi một cái, nói là đã mua quà cho tôi và mẹ, bảo tôi lát nữa mang quà xuống dưới nhà.

Sau khi anh khép nhẹ cánh cửa phòng lại, tôi mới mở đồng hành lí ra. Ở trong va li mọi thứ đều rất ngăn nắp, không có quần áo bẩn phải giặt. Tôi nghĩ anh đã giặt tại cửa hàng giặt là ở Paris rồi. Tôi treo mấy chiếc áo khoác ngoài vào trong tủ quần áo và cất đồ lót của anh. Khi đó tôi chợt nhận ra, tủ quần áo trong phòng còn rất ít đồ của anh. Đã lâu rồi anh không về cái nhà này.

Tôi quay lại chỗ va li hành lí. Ngoài mấy quyển tạp chí thì còn có ba món quà cực kì bắt mắt để trong va li, trong đó có hai món quà là hai lọ nước hoa. Tôi không nhịn được cười. Những món quà tặng này thật sự chẳng có ý sáng tạo gì cả. Cứ đến Paris thì phải mua nước hoa về ư? Nghê Lạc Trần, anh không có ý tưởng gì mới mẻ hơn sao? Đúng là món quà hết sức phổ biến hết sức. Tôi nghĩ rồi cầm hai lọ nước hoa lên, nhìn thấy ở trên đó ghi rõ “mẹ” và “Tiêu Dịch”. Hóa ra anh mua nước hoa cho cô diễn viên điện ảnh đó. Trong lòng tôi cảm thấy thật thất vọng. Tuy tôi không thẳng thắn chất vấn anh về mối quan hệ với Tiêu Dịch, nhưng không có nghĩa là tôi không biết ghen hoặc mặc kệ cho chồng muốn làm gì thì làm. Sau khi bình tĩnh phân tích vấn đề, tôi mới phát hiện chữ viết trên mỗi lọ nước hoa đều là của Từ Dĩnh. Tôi nghĩ hai lọ nước hoa này nhất định là do Từ Dĩnh mua sau khi nhận được khẩu dụ của anh. Nếu không làm sao một người tinh khôn như cô ấy lại có thể chọn một món quà đơn giản như vậy? Hoặc là do Nghê Lạc Trần muốn cảm ơn Tiêu Dịch đã tận tình chăm sóc và quan tâm trong thời gian anh ấy bị thương.

Tôi tự an ủi mình, sau đó vội vàng bóc món quà thuộc về tôi.

Một hộp quà bằng nhung màu tím nhạt, vỏ hộp rất đẹp, trông cũng rất tinh tế. Thậm chí tôi còn lo lắng cho rằng, chỉ riêng cái hộp này đã có thể là một món quà quý rồi, không cần phải có đồ vật gì bên trong đó nữa. Nhưng khi cầm nó trong tay tôi vẫn thấy nó khá nặng...

Tôi hiếu kì mở ra xem, ánh đèn âm áp hắt lên món đồ chơi bằng thủy tinh gồm hai nhân vật một nam, một nữ. Tôi khá hưng phấn đặt nó lên bàn tay và ngắm nhìn. Ngoài vẻ ngoài tinh xảo và đẹp mắt, món đồ chơi anh mua còn phát ra thứ ánh sáng rực rỡ rất bắt mắt...

Liệu nó có phải là đại diện cho trái tim của một người, sự chung thủy, thuần khiết của tình yêu?

Tôi ngắm kĩ chúng thì chợt phát hiện búp bê nữ buộc tóc đuôi sam, rất giống bóng lưng cô gái mà Nghê Lạc Trần thầm thương trộm nhớ thuở còn nhỏ. Nhưng tại sao phía dưới lại có chữ “Tuyết”? Đây chẳng phải là tên của tôi hay sao? Tôi cảm thấy hơi khó hiểu liền vội vàng tìm tên của nhân vật nam. Quả nhiên ở đó là hai chữ “Lạc Trần”. Tôi nhẹ nhàng đặt hai con búp bê đồ chơi lên trên tay và ngắm chúng, nổi giữa chúng là một chữ “duyên” hình trái tim.

“Tuyết Lạc Trần duyên”.

Đột nhiên tôi nhớ lại khi nói chuyện điện thoại, tôi đã hỏi Nghê Lạc Trần trước khi lấy tôi thì anh yêu nhất là người con gái bí ẩn kia hay là Tiêu Dịch? Anh nói với tôi: “Đợi anh về, anh sẽ ngồi đối diện với em và nói cho em biết, người anh yêu nhất là ai.”

Không hiểu tại sao, ánh sáng rực rỡ của thủy tinh lại chiếu vào mắt tôi, làm tôi rơi lệ.

Ánh sáng lấp lánh kia dường như xuyên cả thời gian, đưa tôi quay về thời niên thiếu. Cái đuôi kiêu ngạo luôn đi sau tôi, luôn chỉ nhìn thấy lưng tôi lại bị tôi lãng quên hơn hai mươi năm trời. Tôi không thể tin nổi, mà đúng hơn là không dám tin vào việc đó. Tôi nghĩ nhất định mình đã nhầm rồi, làm sao anh có thể yêu tôi suốt gần ấy năm mà tôi không hề hay biết...

Tôi cầm hai con búp bê đồ chơi, mở cánh cửa phòng ngủ và định chạy đi tìm đáp án cho những thắc mắc của mình...

Đi đến chỗ cầu thang tôi phát hiện đèn chiếu sáng trong phòng khách đã bị tắt đi, chỉ có ánh đèn yếu ớt chiếu lên bộ sofa ở phòng khách. Tôi thấy Nghê Lạc Trần nằm ở đó, gối đầu lên chiếc gối để trên đùi mẹ một cách

thân mật. Hai người nói chuyện với nhau rất nhỏ, nhưng vì phòng khách quá yên tĩnh nên những điều họ nói đều vang lên hết sức rõ rang...

“Mẹ, nếu như lúc đó không phải vì ông nội giờ sủng lên ép mẹ phải lấy Nghệ Thiên Hằng, mẹ có định sinh con ra không?”

“Đương nhiên là có. Mẹ nhất định sẽ đi đến một thành phố xa lạ rồi sẽ sinh con ra, sẽ làm một bà mẹ đơn thân để nuôi con trưởng thành...”

“Bởi vì khi đó mẹ vẫn còn yêu Nghệ Thiên Vũ đúng không? Con là con trai duy nhất của hai người.”

Nghe đến đây tôi thấy vô cùng kinh ngạc. Sự việc đi xa hơn trí tưởng tượng của tôi quá nhiều. Có lẽ tôi đã sớm linh cảm được việc Nghệ Lạc Trần là con trai của mẹ chồng tôi và Nghệ Thiên Vũ, nhưng tôi lại không dám nghĩ sự thực đúng là như vậy.

Tôi biết việc mình nghe trộm người khác nói chuyện là rất mất lịch sự, nhưng tôi lại muốn đi vào thế giới của Nghệ Lạc Trần, muốn nghe âm thanh tận đáy lòng của anh ấy.

“Mẹ hận ông ấy!”

“Con cũng hận...” Giọng Nghệ Lạc Trần dường như nghẹn lại. Anh áp sát mặt mình vào lòng mẹ, rất lâu sau mới nói: “Con hận người nhà họ Nghệ, bao gồm cả ông nội...”

“Con yêu, nghe lời mẹ, con đừng hận ông nội và bố con. Mỗi một thành viên trong gia đình họ Nghệ đều yêu quý con như vật báu...”

“Mẹ, con không phải là vật báu của nhà họ Nghệ, mà là nỗi ô nhục của họ...” Giọng nói của Nghệ Lạc Trần có đôi chút không kìm chế được, sau

đó anh lặng lẽ nén lại rồi nói tiếp. “Họ yêu quý con bởi vì con là đứa cháu duy nhất. Ngày xưa người đầu tiên vứt bỏ con chính là Nghê Thiên Vũ. Ông không muốn kết hôn với mẹ, cũng không muốn thừa nhận đứa con trong bụng mẹ, ép một cô sinh viên mới hai mươi hai tuổi là mẹ không biết đi đâu về đâu. Nhưng ông trời không cho Nghê Thiên Hằng khả năng sinh con, ông nội lại không muốn hậu duệ của nhà họ Nghê lang bạt nên mới ép Nghê Thiên Hằng lấy mẹ, chấp nhận hai mẹ con mình... Khi con bảy tuổi, ông nội vì muốn cứu người con trai Nghê Thiên Vũ mắc bệnh trầm cảm nên lại ép đứa trẻ là con phải rời xa mẹ, sống bên cạnh một người trầm cảm. Đến khi Nghê Thiên Vũ mất đi thì con cũng bị mắc bệnh theo ông ấy. Khi đó họ mới hối hận...”

“Con yêu, nổi nhục nhà họ Nghê là mẹ chứ không phải con...” Mẹ chồng tôi ôm lấy Nghê Lạc Trần rồi khóc, bà khóc rất đau lòng. “Còn nữa, những việc này con biết từ khi nào?”

“Sau khi Nghê Thiên Vũ mất đi, có một lần ông nội và Nghê Thiên Hằng nói chuyện với nhau thì con nghe được, khi đó chắc con khoảng bảy tuổi thôi...”

“Con chắc cũng rất hận ông nội đúng không?”

“Vâng, vừa yêu vừa hận.”

“Nhưng sau này ông nội con biết sai rồi. Sau khi con đi Pháp du học, một quân nhân già kiên cường, kiêu ngạo như vậy đã phải cúi đầu với con qua điện thoại, năn nỉ con quay về bên cạnh ông ấy. Chẳng lẽ con còn bắt ông đến tận nơi nhận lỗi hay sao?”

“Con muốn ông đến nhận lỗi với con. Con đã từng thề rằng con sẽ trả thù, trả thù những người trong gia đình họ Nghê. Con nhất định phải là

người xuất sắc như Nghê Thiên Vũ và con cũng sẽ rời đi giống như Nghê Thiên Vũ, rời xa gia đình này...”

“Con điên rồi hay sao?” Giọng mẹ tôi đột nhiên rất nghiêm khắc, bà dồn hết sức đánh vào mông Nghê Lạc Trần, “Có phải con muốn trả thù mẹ không hả? Con muốn mẹ không sống được hay sao? Bây giờ con đã là người có vợ rồi, lẽ nào con lại muốn giống như bố con...” Chắc mẹ chồng tôi cũng ý thức được mình nói sai nên vội vàng sửa lại: “Cũng giống như Nghê Thiên Vũ, bỏ lại mẹ, bỏ lại vợ để làm một người đàn ông vô trách nhiệm?”

“Mẹ à, cũng vì con nghĩ đến mẹ nên mới không làm như vậy, mới sống đến hôm nay... Vì mẹ và Lạc Tuyết, sau này con cũng sẽ cố gắng chữa bệnh để tiếp tục sống...”

Tôi ngạc nhiên đến mức suýt thốt lên thành tiếng, món đồ trên tay cũng suýt rơi xuống sàn. Tôi chỉ có khái niệm vô cùng ít ỏi về chứng bệnh trầm cảm, còn cụ thể nó là gì thì tôi không rõ lắm. Tuy nhiên cái chết của Nghê Thiên Vũ, việc tự sát của Nghê Lạc Trần chắc hẳn có một phần nguyên nhân do chứng bệnh đó... Chẳng trách trong hành lang của bệnh viện, anh nói với tôi, anh bị ốm. Chẳng trách anh nhất định không chịu về nhà rồi còn nói yêu là một loại bệnh, anh cần có thời gian... Chắc anh sợ tôi lo lắng. Tôi cũng có nghe nói những người bị bệnh trầm cảm thường khó mở lòng nói về bệnh tình của mình. Họ coi nó như một thứ thuộc về phần riêng tư nhất, giấu tất cả những người xung quanh, đặc biệt là những người họ yêu...

“Con trai, con phải lạc quan lên. Bây giờ, ông nội và bố con đều là những người thật lòng yêu con. Họ yêu quý con không phải vì con là đứa trẻ duy nhất của nhà họ Nghe. Lẽ nào con không biết hay sao, ông nội con vì con mà đã làm trái với nguyên tắc bao nhiêu năm làm quân nhân... Ông biết từ nhỏ con đã thích Lạc Tuyết, sau này khi có cơ hội ông đã lựa chọn

ngay cái tên Giang Triều trong việc tuyển người đi chấp hành mệnh lệnh... Con thừa biết cái quyết định đó khó khăn như thế nào đối với ông nội con.”

Nghe đến câu này, tôi bất giác cúi đầu nhìn ánh trăng bàng bạc lặng lẽ chiếu sáng một đoạn cầu thang...

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.” Nghê Lạc Trần cao giọng ngắt lời mẹ, “Cũng chính vì việc này mà con càng không thể tha thứ cho ông. Sau này ông còn phong tỏa tất cả những tin tức về Giang Triều, kể cả việc anh ta bị thương. Toàn bộ quân khu không có ai biết việc này cả... Ông làm như vậy đã làm tổn thương đến Giang Triều và Lạc Tuyết. Tình yêu của ông luôn ích kỉ, tàn nhẫn và quân phiệt.”

“Tình yêu của các thành viên trong gia đình họ Nghê đều luôn ích kỉ, tàn nhẫn và quân phiệt.” Mẹ chồng tôi nhẹ nhàng nói.

Trong tích tắc, phòng khách yên tĩnh trở lại.

Tôi không biết nên đi hay nên ở, bèn ngồi xuống ở bậc cầu thang lặng lẽ ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Con trai à, Lạc Tuyết là một cô gái tốt. Tuy nó hơi bướng bỉnh, bảo thủ nhưng không khó nhận ra nó thật lòng yêu con. Lần này sống cùng với nó vài ngày, mẹ phát hiện ra nó có rất nhiều ưu điểm mà con gái thời nay ít người có được. Nó là đứa không phù phiếm, không tham lam tiền bạc... Con rất may mắn đấy, vì thế, con càng phải trân trọng nó, con đã biết chưa?”

“Nhưng con đã giấu cô ấy quá nhiều. Con không rõ nếu cô ấy biết mọi chuyện thì cô ấy sẽ nghĩ như thế nào. Liệu cô ấy có bỏ con đi không? Con không dám nghĩ đến điều đó.”

Tôi chợt cười một mình rồi đặt hai con búp bê đồ chơi xuống bậc cầu thang.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng mỏng manh chiếu lên những bậc thang, chỉ một ánh trăng thôi mà phát ra ánh sáng lấp lánh...

Chương 48: Tại sao anh lại đáng yêu như vậy?

Tôi cứ ngồi ở chỗ cầu thang, mặc kệ cho thời gian dần dần trôi dưới ánh trăng sáng bạc.

Có lẽ không ai nhận ra rằng, một người con nhà quyền thế, giàu có, hô gió được gió, hô mưa được mưa như Nghê Lạc Trần lại có quá khứ bi thương như vậy. Tôi đã từng oán hận anh, bất luận buồn vui, đau khổ hay tức giận, trên gương mặt anh vẫn tồn tại một nụ cười nhẹ nhàng gần như là giả dối. Tôi từng tự nhủ, con người ta cũng nên thi thoảng bỏ lớp mặt nạ ra để sống đúng với mình, chẳng lẽ như vậy cũng không được hay sao? Bây giờ nghĩ lại tôi mới dần hiểu một điều, nụ cười đó của anh là một nụ cười châm biếm đối với thế giới này, đối với bản thân anh và cả nhà họ Nghê nữa. Nụ cười đó cũng chính là sự bất lực và bi ai sâu sắc của anh...

Đối diện với sự tàn nhẫn như vậy, ngoài mỉm cười thì anh còn có thể làm được gì nữa?

Nghe đến cuối cùng, tôi còn biết được một việc. Hóa ra ông nội anh không thích tôi, bởi vì tôi không yêu “Tiểu Nê” của ông. Từ Dĩnh mới là người phụ nữ mà ông bố trí ở bên cạnh Nghê Lạc Trần, đồng thời cũng là người mà khiến ông yên tâm khi giao anh cho cô ấy. Anh cũng là người mà cô ấy chờ đợi đã lâu, chờ đợi trong một tư thế hết sức sẵn sàng để mong

được Nghệ Lạc Trần chấp nhận và gia nhập vào thế giới của anh cũng như là thế giới của nhà họ Nghệ. Nhưng có điều, “Tiểu Nê” của ông, hoặc đúng hơn là ông Trời không chiều theo lòng người mà thôi...

Xem ra duyên số con người không cách nào có thể nói rõ ràng được. Đôi khi sống với nhau cả đời chưa chắc đã yêu nhau. Hoặc gặp được nhau nhưng chưa chắc đã là duyên phận, bỏ qua một người, bỏ qua một cơ hội cũng chưa chắc đã là hối tiếc. Tôi và Giang Triều với mối tình hơn mười năm cũng không thể chống lại sự an bài của số phận và sự vui lấp của thời gian. Nỗi đau bị chia cắt có thể vẫn còn đó nhưng đã nhạt nhòa rất nhiều. Niềm vui và hạnh phúc của anh ấy không do tôi mang đến nữa, mà tôi từ giờ về sau sẽ chỉ đối mặt với niềm vui và nỗi buồn của riêng Nghệ Lạc Trần mà thôi.

Tôi cảm thấy trong lòng có nỗi đau lặng lẽ, tôi muốn kêu oan một tiếng giúp cho Giang Triều. Khi còn nhỏ, chỉ vì Nghệ Lạc Trần mà bố của Giang Triều bị giáng chức. Lớn lên rồi, cũng chỉ vì Nghệ Lạc Trần mà Giang Triều mất đi một chân khỏe mạnh. Chẳng lẽ đó cũng là duyên phận hay sao?

Mọi người đều nói, “hồng nhan họa thủy”. Tuy tôi không phải là hồng nhan gì nhưng lại mang đến tai họa cho anh. Cứ nghĩ đến điều này thì trong lòng tôi lại dấy lên cảm giác dằn vặt khôn nguôi.

Về sau tôi có nghe thấy tiếng mẹ chồng tôi dặn dò Nghệ Lạc Trần liên tục, bà nói anh phải kiên cường một chút, nghe lời bác sĩ và phối hợp điều trị... Lúc đó tôi mới nghĩ ra và quay lại thư phòng, mở máy vi tính để tìm những tài liệu liên quan đến hội chứng trầm cảm. Hóa ra cuộc đời những người bị hội chứng trầm cảm toàn màu xám, họ không kì vọng chút nào vào tương lai, đôi khi lại có cảm giác mình được sinh ra như một món nợ. Họ cho rằng bản thân mình không thể mang lại hạnh phúc cho gia đình, cho bạn bè. Họ còn nghĩ, sự tồn tại của mình là một gánh nặng đối với người khác... Thảo nào bức tranh mà Nghệ Thiên Vũ vẽ lại có màu sắc u ám như

vậy, đó mới chính là màu sắc trong thế giới của ông. Cho dù đã có con trai bên cạnh nhưng ông vẫn kiên quyết từ bỏ cuộc sống.

Nhưng trong trái tim ông ấy liệu có chút yêu thương nào không? Có thể chiếc còi thủy tinh kia chính là một điều kì vọng và bận tâm nhất của ông kia đó.

Nghê Lạc Trần đã trao cho tôi đồ vật duy trì tính mạng của anh. Điều đó cũng có nghĩa, tôi chính là hi vọng duy nhất của anh.

[©DTV](#)

Đêm muộn, ánh trăng trốn vào trong tầng tầng lớp lớp mây mù, phát ra thứ ánh sáng mờ mờ màu nâu nhạt.

Tôi nhìn đôi búp bê đồ chơi để ở đầu giường qua ánh trăng yếu ớt. Hai con búp bê đó đã không còn phát ra thứ ánh sáng chói lòa nữa. Hóa ra trên thế giới này, bất kì đồ vật nào nếu không có tác dụng của ngoại lực thì cũng không thể tự mình phát ra ánh sáng rực rỡ làm chói mắt người khác. Nó cũng giống như hạnh phúc của chúng ta, không tự rơi từ trên trời xuống. Hạnh phúc muốn chúng ta phải kiếm tìm, giành giật và giữ chặt lấy nó...

Tôi nằm trên giường với áp lực nặng nề đè trong tim. Tôi đã cố gắng nhưng không thể chìm vào giấc ngủ được. Có lẽ tôi đang đợi một sự ấm áp, một làn hơi quen thuộc nào chăng?

Không biết từ khi nào cánh cửa được mở ra, Nghê Lạc Trần nhẹ nhàng bước vào.

Tôi vội vàng nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ say.

Hơi thở của anh dần dần áp sát vào người tôi. Hơi thở vô cùng quen thuộc đó phả vào mặt tôi, một nụ hôn mềm mại và ướt át đặt lên trên trán, sau đó là lên mặt. Anh còn tham lam hút lấy hơi thở của tôi, đôi lông mi dài chớp chớp làm cho các tế bào trên mặt tôi trở nên ngứa ngáy. Tôi gần như không thể chịu đựng được thêm nữa, nhưng anh vẫn chưa thôi, vẫn còn véo má tôi bằng đôi tay thon dài của mình, sau đó mới buông ra và vuốt ve những chỗ khác trên cơ thể tôi...

Tôi nín thở, gắng hết sức chịu đựng thì mới không phát ra tiếng động.

Mãi đến tận khi cảm thấy trâu trọc như vậy là đủ rồi, anh mới cười sung sướng rồi ngẩng đầu lên, hai tay ôm lấy tóc tôi sau đó quay người rời đi.

Tôi nghe thấy tiếng cửa nhà tắm được mở ra, ánh điện hắt ra rồi tối lại ngay, tiếp theo đó là tiếng nước chảy vọng đến...

Tôi mở to mắt, nhẹ nhàng thở một hơi, ra sức gãi những chỗ vừa bị ngứa lúc nãy rồi cười cười. Thực ra trong khoảnh khắc vừa rồi, tôi rất muốn giơ tay lên và ôm chặt lấy anh, mang đến cho anh sự kinh ngạc, nhưng tôi sợ mình không biết trả lời anh thế nào khi đến giờ này rồi mà tôi mãi vẫn chưa ngủ...

Tự nhiên tôi có cảm giác tình yêu của chúng tôi vì được quá nhiều người mong chờ và quan tâm nên đã trở nên không hề đơn giản. Vậy tôi nên nắm chặt lấy nó hay để cho nó tự nắm chặt lấy mình đây?

Tôi vẫn đang nằm suy nghĩ thì cánh cửa phòng tắm bật mở. Tôi vội vàng nhắm mắt lại như vừa nãy...

Một thoáng sau, hơi thở kia lại kề gần vào tôi một lần nữa, cả cơ thể anh vẫn còn ấm nóng vì hơi nước. Cơ thể của anh áp chặt vào lưng tôi, tay nhẹ

nhàng vòng qua ôm lấy eo tôi, liên tục hôn lên tóc tôi rồi phát ra những âm thanh khe khẽ thể hiện sự thỏa mãn...

Tôi bị anh trêu cho đến mức thực sự không thể nào chịu được nữa bèn phá cười lên. Tôi ôm chặt eo anh từ phía sau lưng rồi nói: “Thế nào, vừa xong ông ẹo mãi với mẹ vẫn chưa đủ, bây giờ lại quay sang em sao?”

Anh hơi sững người lạ một chút rồi sau đó dường như đã đoán trước được sự việc, chậm rãi nói với tôi: “Anh biết là em vẫn chưa ngủ mà, có phải vì cảm thấy bị anh bỏ rơi nên ghen phải không?” Hóa ra ghen với người khác trong mắt anh cũng là một việc đáng để tự hào sao?

“Anh cho rằng em cũng giống như anh, ghen với tất cả mọi người sao?” Tôi quay phắt người đi, nhưng cánh tay vẫn cứ ôm chặt vào eo anh.

Ánh trăng duy nhất lọt qua khe cửa sổ bị anh che mất. Nhưng trong bóng tối, tôi vẫn nhận ra đôi mắt anh ánh lên lấp lánh, ánh mắt đó cứ dõi nhìn tôi suốt. Không khí lặng lại một chút rồi anh đột nhiên cười, nụ cười rất thẳng thắn, rất đơn giản. Đơn giản đến mức không thể tồn tại lâu trên gương mặt của người trưởng thành được, hướng hồ là khuôn mặt luôn mang nét ưu tư cô độc của anh. Tuy chỉ trong nháy mắt thôi nhưng tôi đã bị nụ cười đó mê hoặc. Xem ra trong thế giới này, điều dễ làm cho con người ta cảm động nhất không phải là sự bi ai, mà chính là một niềm vui vô cùng nhỏ bé. Niềm vui của Nghệ Lạc Trần đơn giản chỉ là tôi không hề ngủ mà một mực chờ anh.

Anh cần những thứ rất nhỏ bé nhưng lại làm cho tôi vô cùng đau xót. Ai nói Nghệ Lạc Trần là người phức tạp, thần bí và giả dối? Thực ra anh đúng là người cực kì đơn giản.

Tôi cắn nhẹ vào má anh một cái rồi hỏi: “Tại sao anh lại có thể dễ thương đến như vậy nhỉ?”

“...”

Rõ ràng anh không hề nghĩ đến tôi sẽ nói như vậy, cơ thể anh hơi run lên một cái, sau đó anh nhẹ nhàng lùi lại đằng sau, muốn nhìn rõ hơn khuôn mặt tôi từ xa.

Nhưng tôi đâu có cho anh được thỏa mãn. Tôi nắm chặt lấy tay anh rồi nói: “Ngoan nào, đừng sợ, ngoài em ra thì chả có bà chị nào yêu quý anh như vậy đâu.”

Tôi chỉ định trêu anh một lát, quả nhiên anh phì cười, sau đó anh lăm bằm, định đứng dậy bật đèn để nhìn rõ người phụ nữ đang nằm trong lòng anh xem có đích thực là Lạc Tuyết, vợ của anh hay không, tại sao cảm giác lúc này lại khác trước kia nhiều như vậy.

“Anh dám...” Tôi hơi ngượng ngùng, không muốn để anh nhìn thấy bộ dáng ủy mị của tôi lúc này bèn lên tiếng uy hiếp.

Nhưng anh vẫn không nghe lời của tôi và ra sức thỏa hiệp. Anh nói dù gì thì anh cũng phải nhìn rõ hình ảnh tôi lúc này, mãi cho đến khi tôi đặt tay lên chỗ đó của anh thì anh mới không động đậy nữa...

Tôi dần dần có cảm giác chỗ đó của anh nóng ran lên trong bàn tay tôi, nó lớn lên rất nhanh. Hơi thở của anh gấp gáp, anh gục đầu vào ngực tôi rồi nói: “Không cần nhìn nữa, đây đích thực là bà xã của anh rồi, chỗ đó nhận ra tay em...”

Tôi dở khóc dở cười, đột nhiên giả bộ nghiêm túc rút tay ra, sau đó nhẹ nhàng đẩy người anh và nghiêm giọng: “Nào, nói cho em biết, tại sao lại mua quà cho Tiêu Định? Anh và cô ấy rốt cuộc có mối quan hệ đó không thế?”

Anh lặng nhìn tôi, sau đó vẫn úp mặt vào ngực tôi trốn tránh câu trả lời. Anh lại đặt tay tôi vào chỗ đang nóng hừng hực và hôn hên, “Vợ yêu ơi, chẳng ai giống như em cả, đến lúc này mà còn bày đặt điều kiện với anh, thật là thất đức...”

“Em chẳng biết thất đức hay không thất đức, nếu anh không nói thì đừng hòng...”

Tôi cố ý trừng phạt anh, nhưng trong lòng tôi cũng đang vô cùng thương anh, đồng thời cũng cảm nhận được mình đang rất vui vẻ. Tôi nghĩ, con người ta ít nhiều đều có khuynh hướng tự hủy hoại mình hoặc hủy hoại người khác, đặc biệt là với người mà mình yêu quý nhất.

Cuối cùng anh cũng không làm gì được tôi. Anh làm nũng với tôi bằng giọng đáng thương nhất, “Vợ ơi, ôm anh đi, chỗ đó của anh đau quá... Anh không chịu được...”

Tôi cười cười rồi ôm chặt lấy anh, tôi cũng cảm thấy có đôi chút không ổn rồi vội vội mắt vào người anh như đang vuốt ve. Tôi dỗ dành, “Nào, ngoan nào, nói cho em biết đi, rốt cuộc anh và chị ấy có từng...”

“Em nghĩ đi đâu vậy? Làm sao anh và Tiêu Dịch lại có thể như vậy được. Mọi quan hệ của anh và cô ấy... Tóm lại, anh và cô ấy lớn lên cùng nhau...”

Hóa ra lại là người con gái mà ông nội bố trí bên cạnh anh. Tôi không dám hỏi tiếp nữa, chỉ cần tin tưởng anh là được.

Tôi lật người đè anh xuống.

Ánh trăng mờ mờ chiếu qua cửa sổ soi lên ngũ quan đẹp đẽ và thanh tú của anh. Hóa ra đây là đứa con do người phụ nữ và đàn ông đậm chất nghệ

thuật và cực kì ưu tú kia sinh ra, do vậy anh mới giống như báu vật trời đất, thoát tục và khác người như vậy... Nhưng tại sao bố mẹ anh, hoặc có thể nó là ông trời lại có thể tàn nhẫn mang những bi thương kí thác vào con người anh.. Tôi cứ luôn tự hỏi mình điều đó...

Tôi hôn anh với một nỗi đau trong lòng. Nụ hôn của tôi lướt nhẹ từ vầng trán đầy đặn, cái mũi thanh tú và bờ môi mềm ẩm, sau đó từ từ xuống dưới, tôi hoàn toàn không để ý thái độ điên cuồng của anh khi tìm kiếm đôi môi tôi... Mãi cho đến khi anh mệt mỏi, ngoan ngoãn chấp nhận thì tôi mới từ từ hôn qua bờ ngực vạm vỡ chắc chắn và phần bụng dưới đang nhô lên hạ xuống bởi hơi thở gấp gáp của anh...

Anh khẽ rên lên, muốn dùng tay để ngăn tôi lại, nhưng tôi nhẹ nhàng tránh được rồi từ từ cởi chiếc quần ngủ của anh xuống.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng anh rên lên khe khẽ. Tôi dùng tay xoa nhẹ nhàng lên phần bụng dưới của anh, nói rành rọt từng chữ một: “Nghê Lạc Trần, anh hãy nghe và nhớ cho thật kĩ, bắt đầu từ hôm nay, anh là Nghê Lạc Trần của một mình em. Em sẽ dùng hết sức mình để yêu thương anh. Mỗi giây mỗi phút của em, em đều dành để yêu anh mà thôi...”

Sau đó, tôi hôn anh rất lâu, lâu đến mức anh không thể chịu đựng được thêm nữa mới cướp lại quyền chủ động, ôm chặt tôi vào lòng, từ từ và tình tế, hôn tôi.

Cứ như vậy, mềm mại và dịu dàng, chúng tôi đã đưa nhau lên đỉnh cao của hạnh phúc...

Đêm dần dần yên tĩnh. Tôi và anh cứ ôm nhau trong tay, rất lâu không ai nói với ai câu nào. Chúng tôi truyền hơi ấm đến cho nhau bằng những giọt mồ hôi nóng nổi. Sau đó anh cọ mặt vào tóc tôi, nói rất nhỏ nhẹ: “Lạc

Tuyết, đừng đối xử với anh quá tốt như vậy, anh không quen, cũng cảm thấy rất sợ hãi...”

Tôi không nói gì cả, chỉ vuốt ve mái tóc của anh giống như trước đây anh đã từng làm với tôi. Thực ra tôi cũng sợ, tôi sợ chỉ có lúc này thôi anh mới ngoan ngoãn, tôi sợ chỉ cần khi quay người đi là anh lại trở thành một con người lạnh lùng, tàn khốc. Tôi sợ sẽ có một ngày anh không đủ mạnh mẽ, sẽ bỏ lại tôi một mình cùng thế giới này...

Ngày mai mẹ chồng tôi sẽ về nhà. Liệu sau này một mình tôi có thể gánh được toàn bộ trách nhiệm nặng nề đó không?

Tôi nhìn ra ánh trăng càng ngày càng yếu hơn ở bên ngoài cửa sổ. Có thể mai sẽ là một ngày âm u nhiều mây, thậm chí có mưa. Thời tiết tháng Sáu là như vậy, thường thay đổi bất chợt khiến chúng ta không thể lường trước được, cũng như tương lai và thế giới này.

Chương 49: Nguồn gốc của “Tuyết lạc trần ai”

Khi tiễn mẹ chồng tôi về thì quả nhiên bầu trời đổ mưa nhỏ, những giọt mưa xuyên qua không gian trước mắt chúng tôi.

Mặc dù mẹ chồng tôi luôn miệng cười nhưng vào thời khắc cuối cùng khi xe ô tô chuyển bánh thì bà vẫn cứ nắm chặt tay con trai, không muốn buông ra. Dường như bà có rất nhiều điều muốn dặn dò, nhưng lại sợ nói nhiều thì sẽ thò thành lảm lòi. Thực ra tôi đặc biệt hiểu nỗi lòng của mẹ chồng tôi lúc đó. Cuộc đời của bà thật không dễ dàng gì, từ môi tình đầu không thể quên đến đứa con trai không thể không thương này, chỉ là bà cũng quen với việc luôn cười trước mọi chuyện mà thôi. Tôi nghĩ trước đây

dầu có ông nội giờ súng cũng không thể ép bà vào một mối nhân duyên không tình yêu được, nhưng mẹ chồng tôi là người phụ nữ hiểu được cái giá mà mình phải trả. Bà đã vì con trai mà không tiếc hi sinh cái tôi, một mình chịu đựng để mang lại những điều tốt lành cho con. Nếu là tôi thì chắc khó lòng làm được như vậy, chính vì thế tôi càng cảm phục mẹ chồng mình bội phần.

Buổi sáng, bà lặng lẽ gọi tôi vào bếp và nói với tôi: Bà không yêu cầu tôi chăm sóc Nghê Lạc Trần tỉ mỉ, chu đáo. Trong tình cảm vợ chồng, khi hai người đã quyết định sống với nhau trọn đời thì việc chăm sóc lẫn nhau là điều vô cùng chính đáng. Bà còn cười nói, tính cách Nghê Lạc Trần nhẹ nhàng, quan tâm đến người khác, chính vì thế anh rất thích hợp với việc chăm sóc vợ con... Lần đầu tiên trên thế giới này, tôi mới thấy được người mẹ chồng khoan dung đến vậy. Tôi thật không nở xa bà.

Tôi bật khóc khi chiếc xe xa dần, Nghê Lạc Trần ôm lấy bờ vai tôi, còn cười tôi đa sầu đa cảm. Anh nói hai mẹ con anh đã quen với li biệt rồi, nhưng tôi biết trong lòng anh cũng rất buồn.

Quay về nhà, tôi có cảm giác trái tim mình trống rỗng. Tôi không biết mình nên làm gì trong khoảnh khắc đó.

Nghê Lạc Trần cười cười, vuốt nhẹ mớ tóc dính nước mưa của tôi. Anh nói: “Xem ra bây giờ đến lượt anh ghen với mẹ rồi đây. Mẹ vừa mới đi mà đã mang cả linh hồn vợ anh đi... Ngoan nào, anh sẽ mở nước nóng cho em tắm. Đợi đến khi mẹ về đến Hồng Kông, em hãy gọi điện thoại cho mẹ, chắc mẹ sẽ rất vui đây.”

“Nghê Lạc Trần, một thời gian nữa chúng ta đi Hồng Kông thăm mẹ có được không? Sau này mỗi năm mình đi hai lần, à không, ba lần, còn nếu được bốn lần thì càng tốt...”

Tôi xòe tay ra đếm ngày, làm cho Nghê Lạc Trần dở khóc dở cười. Anh đưa tay ra ôm tôi thật chặt, nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi. “Được, cứ theo ý bà xã. Chỉ cần em có thời gian, em nói khi nào đi thì chúng ta sẽ đi...”

Thực ra, vào lúc này, khi anh càng nhẹ nhàng với tôi thì tôi càng muốn khóc, càng thấy nhớ mẹ chồng hơn.

Lát sau anh còn nói với tôi, đầu óc tôi mụ mẫm rồi, phải tắm nước nóng để làm giảm bớt sự xúc động, có như vậy thì mới bước ra khỏi tâm trạng biệt li được.

Cánh hoa hồng và mùi thơm tinh dầu bốc lên ngào ngạt trong bồn nước nóng.

Nghê Lạc Trần ôm lấy tôi, thì thầm bên tai: “Vợ ơi, anh cũng muốn tắm... Chúng ta cùng tắm nhé...”

“Quý háo sắc, anh đi ra ngay...”

Tôi vốn cảm thấy mình chẳng còn tinh thần tẹo nào, nhưng lúc này đây không thể không trừng mắt nhìn anh một cái. Tôi phát một cái thật đau vào người anh, anh một mặt tránh tôi, một mặt vội vàng cởi quần áo. Nhưng đến khi anh cởi sạch không còn chút gì trên người thì lại bị tôi đuổi ra khỏi phòng tắm. Nhìn anh tay cầm chiếc quần lót, trên người không một mảnh vải che thân, tôi bèn cười phá lên. Sự sâu muộn vừa rồi đã bay đi theo làn gió.

Anh nhìn thấy tôi cười thì cũng ngượng ngùng cười theo. Sau đó anh hỏi tôi một cách cực kì bí hiểm: “Vợ ơi, sáng nay mẹ đã nói gì với em vậy?”

“Việc của phụ nữ, đàn ông miễn can dự.” Tôi nhìn anh cười đắc ý, đồng thời tiện tay đóng cửa phòng tắm không cho anh vào.

Thực ra những lời cuối cùng trước khi ra về mà mẹ chồng tôi nói với tôi là, sau này nếu chúng tôi có con, nhất định bà sẽ đến chăm sóc giúp tôi. Bà bảo tôi hãy yên tâm, bà không bao giờ cướp con yêu của chúng tôi đi. Bà còn nói, không có gì hạnh phúc hơn việc nhìn thấy con mình lớn lên hàng ngày. Tôi cởi chiếc áo cuối cùng trên cơ thể mình, bất giác sờ lên bụng dưới của mình. Tôi và Nghê Lạc Trần ở với nhau lâu vậy, tuy cuộc hôn nhân cũng có chút trắc trở, nhưng tôi hoàn toàn không có ý tránh thai, vậy mà tại sao đến bây giờ vẫn chưa có em bé nhỉ? Có lẽ tôi cũng cần đi kiểm tra xem thể nào...

Đắm mình trong bồn tắm, mùi hương hoa lãng vãng khiến người ta vô cùng dễ chịu, nó có thể làm tôi bình tĩnh lại rất nhanh. Thực ra điều hạnh phúc nhất mà mẹ chồng tôi đã nói là “Người tôi yêu cũng chính là người yêu tôi.” Tôi nghĩ, tôi phải cố gắng trân trọng Nghê Lạc Trần, cố gắng yêu thương anh. Đây cũng chính là điều an ủi nhất đối với mẹ chồng tôi. Huống hồ tình yêu phải đến từ hai phía, tôi sao lại chỉ biết nhận và hưởng thụ mà không chịu cho đi.

Nước ở trong bồn tắm luôn giữ độ ấm ổn định. Mặc dù nằm ngâm rất lâu nhưng nhiệt độ không hề giảm đi, lại cộng thêm mùi thơm của hoa hồng và hương thơm tinh dầu nên tôi có cảm giác mơ màng buồn ngủ...

Mãi đến khi Nghê Lạc Trần gõ cửa nhà tắm thì tôi mới giật mình tỉnh lại.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, tôi và Nghê Lạc Trần lười biếng nằm trên giường, không làm gì cả. Anh chỉ lặng lẽ ôm chặt tôi từ sau lưng.

Ngoài cửa sổ âm thanh tí tách của những giọt mưa vọng lại bên tai tôi. Chúng tôi ôm lấy nhau, cùng nhau thưởng thức cảm giác yên tĩnh của cơn mưa, bay bổng anh nhàn. Âm thanh đó dường như đang vỗ về linh hồn con

người, nhào nặn tất cả tình yêu vào trong đó, hóa giải mọi buồn đau và mệt mỏi.

Anh yêu, có lẽ có anh ở bên cạnh nên lúc này đây nên mưa mới trở nên lãng mạn và ấm áp như vậy.

Tôi ngẩng đầu lên và dựa vào vai anh, cọ vào người anh rồi nũng nịu, “Lạc Trần, kể cho em nghe tình đầu của anh đi...”

“Tình đầu à?” Anh hơi do dự, dường như muốn giấu giếm điều gì đó. Anh vuốt ve mái tóc tôi rồi cười nói: “Anh không có tình đầu, khi còn nhỏ anh là một cậu bé không được mọi người chào đón.”

“Sao lại có thể như vậy được. Ai mà chẳng có tình đầu. Chẳng phải anh từng nó, lúc hơn mười tuổi anh đã từng yêu một cô bé đó thôi. Cô ấy là người con gái như thế nào vậy? Anh có dám tỏ tình với cô ấy không?”

Nghê Lạc Trần lắc đầu, cọ nhẹ cằm mình lên đỉnh đầu tôi, “Cô ấy là một cô bé cực kì ngốc, vô cùng ngốc. Cô ấy cũng rất xinh đẹp, nhưng chưa bao giờ nhận ra mình xinh đẹp như thế nào. Một năm bốn mùa, lúc nào cô ấy cũng buộc tóc đuôi gà cao vồng lên, chưa từng thay đổi bao giờ. Từ nhỏ cô ấy đã không thích sự thay đổi. Vào mùa hè, cô ấy thích mặc chiếc váy ngắn hoa nhũ nhặn. Lúc đó anh chỉ dám nhìn hình bóng cô ấy từ phía xa, nhìn đôi chân nhỏ nhắn trắng muốt của cô ấy...”

“Nghê Lạc Trần, hóa ra từ nhỏ anh đã là một con quỷ háo sắc rồi...” Anh mới kể được một nửa tôi đã bắt đầu phản ứng.

“Ồ, vậy sao?” Nghê Lạc Trần cười nhẹ một cái rồi ôm chặt tôi hơn. Anh cắn nhẹ thùy tai của tôi rồi hỏi nhẹ nhàng: “Vậy sao em yêu? Hóa ra từ nhỏ anh đã là một con quỷ háo sắc rồi à?”

“Đáng ghét, làm sao mà em biết được. Đừng có tảng lờ để chuyển đề tài. Tiếp tục nào...” Tôi dùng tay vỗ nhẹ vào mặt anh, động viên anh tiếp tục.

“Ừ...” Anh trầm ngâm giây lát rồi tiếp tục kể, “Cô ấy không thích anh, bởi vì anh còn ngốc nghếch hơn cô ấy nhiều. Hơn nữa trong tim cô ấy đã có cậu bé mà cô ấy thích. Cậu bé đó từ khi ấy đã là một nam tử hán bé nhỏ, bảo vệ cô ấy mọi nơi, mọi lúc. Anh luôn có cảm giác mình không xứng với cô ấy, chính vì vậy chưa bao giờ thổ lộ cho cô ấy biết cả...”

“Anh thật là ngốc...” Tôi lăm bắm một câu rất nhỏ, ép sát cơ thể vào người anh hơn.

“Về sau, cô ấy nghĩ rằng anh dựa dẫm vào quyền thế của ông nội để bắt nạt cậu bé đó nên không bao giờ nói chuyện với anh nữa... Rồi sau đó anh bị bệnh nặng, không thể không rời thành phố mà cô ấy đang sinh sống...”

Có lẽ khi đó bệnh trầm cảm của anh đã bắt đầu nghiêm trọng hơn, chẳng nhẽ lại có nguyên nhân từ tôi hay sao?

“Thế sau đó thì sao?” Tôi hỏi nhỏ.

“Không có sau đó nữa...” Anh áp môi vào cổ tôi, hơi thở nóng bỏng phả vào người tôi, “Anh là kẻ đào tẩu trong tình yêu, sau khi rời xa cô ấy rồi thì hàng ngày anh đều sống cùng cái bóng của cô ấy. Anh chỉ còn biết cách gửi gắm nỗi nhớ nhung của mình với cô ấy vào từng bức kí họa giống nhau... Anh về Bắc Kinh dưỡng bệnh trong hai năm rồi đi Pháp du học chuyên ngành thiết kế thời trang...”

“Sau đó thì...?”

“Sau đó thì bọn anh đều lớn cả lên, mỗi người có quỹ đạo sống riêng của mình. Bọn anh không hề có sự giao lưu, gặp gỡ nào. Anh lại quay về thành

phố nơi cô ấy đang sống, mấy năm trời không hề làm phiền cuộc sống của cô ấy. Bởi vì cô ấy đang rất hạnh phúc... Anh cứ nghĩ đó sẽ là kết thúc có hậu nhất. Chỉ có điều..." Anh đột nhiên dừng lại, nói lỏng vòng tay đang ôm chặt tôi, quay người đi... Nhưng tôi lại kéo người anh quay trở lại...

Anh ngược nhìn chiếc đèn chùm treo trên trần nhà rồi nhẹ nhàng thở dài, "Sau đó ông trời thương anh nên đã chia rẽ cô ấy và người con trai kia một cách vô cùng tàn nhẫn... Hàng ngày anh ôm cô ấy trong vòng tay, nhìn cô ấy đau đớn thì anh mới hiểu được, đây không phải là ông trời dành cho anh mà là sự giày vò... Thôi không nói nữa... Chúng ta cũng đừng đề cập đến vấn đề đó nữa nhé..."

"Cuối cùng cô gái đó cũng yêu anh, đúng không?" Tôi không cho phép anh trốn tránh và hỏi một cách vô cùng cố chấp.

Anh cười rồi nhìn tôi, vài giây sau lại ôm chặt tôi vào lòng rồi hỏi. "Em có biết tại sao anh đi Pháp học thiết kế thời trang không?"

Tôi lắc đầu, áp mặt vào mình vào khuôn ngực rộng rãi của anh. Nhịp đập của trái tim anh và tiếng mưa rơi xuống lá ngoài cửa sổ đều sinh động như nhau.

"Mùa đông năm ấy, anh và cô ấy khoảng mười hai tuổi. Ngoài trời tuyết rơi dày đặc, những bông hoa tuyết bay khắp trời vô cùng đẹp mắt. Anh, cô ấy và cậu bé kia đang trên đường đi học thì đột nhiên anh nhìn thấy cô ấy vừa giơ bàn tay nhỏ bé ra hứng lấy những bông tuyết đang rơi xuống, vừa xoay người thành vòng tròn giống như đang khiêu vũ. Cô ấy như một thiên thần nhỏ vô cùng hạnh phúc. Anh chưa bao giờ được nhìn thấy một cô bé nào dễ dàng cảm thấy hạnh phúc như thế... Cô ấy nói với cậu bé kia rằng, nếu như có thể rải những bông hoa tuyết kia lên khắp người thì đẹp biết bao. Nhưng cậu bé kia lại trả lời rằng, khi đó cô ấy sẽ trở thành một quả cầu tuyết lăn tròn trên mặt đất. Sau khi nghe xong, cô ấy rất tức giận, nói rằng

cậu bé đó là người không biết lãng mạn là gì cả... Anh thấy cô bé không vui liền cười dỗ dành cô ấy. Anh nói nếu như cô ấy khoác tấm áo khoác tuyết lên người thì cô ấy sẽ là một thiên thần tuyệt đẹp nhất trên thế giới này... Cô ấy cười và nhào lại phía anh, thơm một cái lên má của anh. Sau đó cô ấy còn nói những gì thì anh không còn nhớ nữa, anh chỉ ghi vào tim mình mùi hương thơm dịu dàng của cô ấy, vĩnh viễn ghi nhớ hơi thở của cô ấy lúc đó...”

Hóa ra nhãn hiệu Snowlet mà anh gây dựng có gốc tích từ tôi, cả bộ sưu tập “Tuyết lạc trần ai” nữa. Đó chính là thế giới mà Nghê Lạc Trần luôn luôn mơ tưởng đến. Anh muốn khoác lên người tôi những bông hoa tuyết trắng tinh khôi, biến giấc mộng thời ấu thơ của tôi thành hiện thực.

Liệu trên đời này còn người ngốc như vậy không nhỉ? Chỉ vì câu nói ngớ ngếch của một cô bé thừa niên thiếu đã khiến anh quyết định hướng đi của cả cuộc đời mình...

Tôi không biết nên nói gì với anh, chỉ dựa vào lòng anh và im lặng suy nghĩ. Dường như tôi quay ngược trở lại mười mấy năm trước, vào thời điểm chúng tôi mười mấy tuổi, bên tai tôi văng vẳng tiếng nói nhẹ nhàng, trong sáng: “Lạc Tuyết, em là thiên thần tuyệt đẹp nhất trên thế giới này.”

Sau đó tôi còn hỏi anh một câu hết sức vớ vẩn, chẳng đâu vào đâu, “Lạc Trần, anh đã dành cho ai lần đầu tiên của mình?” Nói xong tự bản thân tôi cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng nhưng đúng là tôi rất hiếu kì, và cũng có thể khi biết thì sẽ rất đố kị người con gái đó.

Tôi nhìn thấy anh chột đỏ mặt. Anh giơ bàn tay phải của tôi lên rồi cười: “Anh đã dành cho bàn tay này.”

“...”

Tôi không biết nói gì, chợt nhớ lại cảnh hết sức hoang đường xảy ra đêm tân hôn. Tôi nghĩ anh lại đang trêu tôi nên bật người dậy, ngồi hẳn lên người anh rồi ra sức đánh.

“Nghê Lạc Trần, em không cho phép anh nhắc đi nhắc lại việc này suốt đời đâu đấy nhé. Em chẳng phải đã giải thích với anh rồi sao, hôm đó em nằm mơ nên mới vậy.”

“Em chỉ mượn cớ thôi, rõ ràng là em cố tình đánh úp anh lại... Em đúng là lưu manh...” Anh vẫn tiếp tục cười và trêu chọc tôi một cách hết sức tự nhiên, đồng thời cũng không hề tránh những nắm đấm của tôi, cứ để cho tôi đánh... Một lúc sau anh mới đưa tay kéo tôi lên và ôm chặt vào vòng tay anh, “Ngoan nào, nhích lên phía trước một chút đi, em ngồi không đúng chỗ rồi...”

Lúc đó tôi mới nhận ra, chỗ đó của anh lại bắt đầu có phản ứng.

“Đáng ghét...”

Tôi úp mặt vào ngực anh, rồi ngượng ngùng cười thầm một mình.

“Lạc Tuyết, em đừng nghi ngờ nhé, anh đúng là người cố chấp, không dễ dàng phản bội lại tình yêu đâu. Nếu như anh đã yêu ai rồi thì cả thế giới bên ngoài đều không có chút hấp dẫn gì nữa. Anh cũng cảm thấy may mắn là mình vẫn chưa học được thói lãng nhăng ở bên ngoài. Anh chỉ yêu có mỗi một người con gái. Suốt kiếp này anh mãi yêu cô ấy, không bao giờ làm việc gì có lỗi với cô ấy cả...”

“Nghê Lạc Trần...”

Không hiểu vì sao lúc này tôi không thể kìm được khóc òa lên. Tôi khóc rất to, to đến mức khiến anh hoảng sợ. Anh ra sức vỗ về, dỗ dành tôi.

Nhưng anh càng dỗ thì tôi càng khóc, dường như tiếng khóc của tôi át cả tiếng anh... Nước mắt tôi rơi làm ướt cả mảng áo trước ngực anh, tôi lại đổi một chỗ khác rồi gục đầu vào khóc tiếp... Mãi đến khi tôi mệt lả rồi thì anh mới nói một câu khá tủi thân, “Em yêu, em đừng có làm người khác sợ như vậy. Em cũng biết anh được làm từ bùn đất mà, em đừng có lấy nước mắt để nhấn chìm anh, làm cho anh tan ra như vậy...”

“...”

Khi anh và tôi đang đùa nhau thì chợt nghe thấy chuông điện thoại vang lên, tôi nhắc người cầm lấy điện thoại, là Dư Na gọi đến.

“Lạc Tuyết, cô nói điện thoại có tiện không vậy?” Giọng của Dư Na có chút lo lắng, dường như cô ấy sắp khóc đến nơi.

“Tiện, tiện mà, chị nói đi, có chuyện gì vậy...”

“Cô có thể trông con giúp tôi vài ngày được không? Giang Triều biến mất rồi.”

“Giang Triều biến mất rồi?” Tôi lặp lại một lần câu nói của Dư Na. Khi nghe thấy câu đó thì tôi chợt thấy ánh mắt của Nghê Lạc Trần nhìn tôi buồn buồn. Anh chàng này càng ngày càng ghen dữ dội. Tôi bèn giơ tay vỗ vào lưng anh một cái rồi tiếp tục nói chuyện điện thoại, “Chị đừng quá lo lắng, tóm lại là đã xảy ra chuyện gì vậy? Một người to lớn như anh ấy sao lại biến mất được?”

“Là thế này. Vào một buổi tối tuần trước, Giang Triều uống say rồi đồng ý đi đăng kí kết hôn cùng tôi. Kết quả là anh ấy nuốt lời ngay sau khi tỉnh rượu. Sau đó thấy tôi làm căng quá thì anh ấy đành xin đơn vị cho nghỉ phép. Rồi... biến mất... Tôi tìm một tuần nay rồi mà vẫn chưa tìm thấy...”

“...”

Tôi và Nghê Lạc Trần đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng cười phá lên...

Chương 50: Trên thế gian này không có gì gọi là chân tướng cả...

Từ thành phố D đến quân khu cũng mất sáu tiếng đồng hồ chạy xe cả đi lẫn về. Do trời mưa to nên có một đoạn đường rất khó đi, vì lý do an toàn nên tôi và Nghê Lạc Trần quyết định dời sang sáng ngày hôm sau mới đến đón bé Nụ Nụ, con gái Dư Na.

Sáng sớm tinh mơ hai chúng tôi đều đã dậy rồi. Ngồi vào xe thì mặt trời cũng chỉ mới bắt đầu nhô lên.

Khi ánh mặt trời bắt đầu chiếu sáng thì dường như chúng tôi tận mắt chứng kiến những tia nắng nhẹ nhàng tách ra từ những tầng mây màu chì, mang thứ ánh sáng chói chang chiếu lên mặt đường ẩm ướt, đến những hàng cây sừng sững hai bên đường cũng ánh lên thứ ánh sáng màu vàng đẹp mắt...

Tôi mở cửa sổ xe, để cho gió sớm lùa vào. Không khí trong xe trở nên thoáng đãng, trong lành hơn.

Tôi quay đầu lại nhìn, một bên là nụ cười ấm áp của anh, một bên là bầu trời quang đãng sau mưa ngoài cửa sổ. Tôi có cảm giác mình có thể biến ngay thành một chú chim nhỏ bay lên không trung...

Đột nhiên anh cười tôi, rồi nói tôi hưng phấn giống như một học sinh tiểu học vậy. Tôi chẳng khách khí gì nói lại, chẳng phải anh yêu một cô nữ

sinh tiểu học đó sao? Anh nói không phải, anh yêu tất cả những gì thuộc về con người tôi, yêu đến khi tôi tám mươi tuổi mặt đầy nếp nhăn vẫn tiếp tục yêu... Tôi nũng nịu nói mình không muốn già, nhưng anh nói rồi ai cũng phải già, nếu già đi trong sự cô đơn thì đó mới là sự việc đáng thương, còn hai người bên nhau thì lại chính là hạnh phúc, là lãng mạn...

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, chợt hài lòng phát hiện, anh quả là rất biết cách nói chuyện.

Thực ra bất kì người phụ nữ nào cũng đều sợ tuổi tác. Nhưng khi tôi sống với anh, tôi nghĩ mình đúng là không sợ già.

Xe của chúng tôi đến trước cửa nhà Dư Na rất nhanh.

Khi còn ở trong quân đội, chức vụ của Dư Na cao hơn Giang Triều, sau khi chuyển ngành cô ấy lại đảm nhận một chức vụ không nhỏ trong Hội liên hiệp phụ nữ, vì thế đơn vị đã phân cho cô ấy một căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách. Đương nhiên là sự đãi ngộ này không thể so sánh với trong quân đội được. Tôi nghĩ việc “chạy trốn hôn nhân” của Giang Triều cũng có thể do một chút áp lực khi người phụ nữ mạnh mẽ hơn nam giới.

Nhìn thấy con gái sáu tuổi Nụ Nụ của Dư Na tôi đã hết sức ngạc nhiên. Cô bé dường như nhỏ những đứa trẻ cùng tuổi khác rất nhiều, cơ thể vô cùng gầy yếu. Tôi nghĩ có lẽ là do mẹ thường xuyên làm công việc ở ngoài, còn bố thì lại thiếu trách nhiệm nên con bé không có được sự quan tâm chăm sóc tốt của người lớn.

Nụ Nụ là một cô bé rất sợ người lạ, nhìn thấy chúng tôi đi vào bé vội nép đằng sau mẹ. Điều bộ sợ sệt của con bé dễ làm cho ta nảy sinh cảm giác thương xót mà muốn ôm nó vào lòng để vỗ về, chiều chuộng. May mắn là Nghê Lạc Trần có nụ cười làm điên đảo chúng sinh, từ khi sinh ra đã được phụ nữ yêu thích, bất luận là già hay trẻ. Vì thế không quá tốn thời gian anh

đã có thể chơi được với Nụ Nụ và làm cho con bé tin tưởng. Tuy vẫn hơi xấu hổ nhưng con bé đã không còn từ chối chúng tôi nữa.

Tôi ngồi nói chuyện với Dư Na, cùng phân tích một số nơi mà Giang Triều có thể sẽ tìm đến, sau đó tôi và Nghê Lạc Trần vội vã cáo từ và mang Nụ Nụ đi cùng.

Do đi cũng khá vội vã, hơn nữa Dư Na lại là một bà mẹ hơi vô tâm nên đã quên gửi quần áo của Nụ Nụ cho chúng tôi. Nghê Lạc Trần bèn đưa tôi và Nụ Nụ đi siêu thị. Từ tầng một cho đến tầng thượng, anh cứ bế Nụ Nụ trên tay và luôn miệng hỏi cháu thích gì và muốn mua gì, điệu bộ y như một ông bố mẫu mực. Ba người chúng tôi giống như một gia đình thực thụ, nó làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc, nhưng cũng có chút ngượng ngùng. Trong lòng tôi cũng vẫn vương chờ đợi vào một ngày nào đó, cả nhà ba người chúng tôi cũng đi siêu thị và mua quà cho con như thế này...

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, chúng tôi mua được cho Nụ Nụ rất nhiều quần áo, đồ chơi và đồ ăn vặt. Nhìn điệu bộ của Nghê Lạc Trần, tôi có cảm giác anh ấy muốn bê cả cái siêu thị về nhà. Mãi cho đến khi cả ba chúng tôi tay xách nách mang thì anh mới không thể không đặt Nụ Nụ xuống đất, để cho cô bé tự đi.

Khi chúng tôi về đến xe thì đột nhiên Nụ Nụ ngẩng đầu và ngây thơ hỏi tôi: “Cô ơi, chẳng phải ngày mừng Một tháng Sáu đã qua rồi sao, tại sao chú lại mua cho cháu nhiều quà thế này ạ?”

Tôi ngớ người không biết nên trả lời như thế nào bèn nhìn sang Nghê Lạc Trần cầu cứu.

Nghê Lạc Trần vuốt ve đầu của Nụ Nụ rồi cười nói: “Tại sao lại chỉ có ngày mừng Một tháng Sáu thì Nụ Nụ mới được nhận quà nhỉ?”

“Bởi vì chỉ có ngày mừng Một tháng Sáu mới là Tết thiếu nhi, khi đó bố mẹ cháu mới có thể đi cùng cháu và mua quà cho cháu ạ.”

“...”

Cánh tay Nghê Lạc Trần để trên đầu Nụ Nụ đột nhiên cứng đờ lại. Tôi bèn giải thích với anh rằng, con cái của bộ đội đa phần đều lớn lên như vậy. Bởi vì bố mẹ của chúng không có thời gian, cũng bởi vì cuộc sống quân ngũ tiết kiệm quen rồi, chỉ mỗi khi Tết mới mua quà cho con trẻ, còn bình thường rất hiếm. Nhưng bất luận tôi giải thích thế nào thì anh vẫn không quay người lại với tôi mà chỉ chăm chú lái xe. Anh cũng không hề nói một câu nào nữa.

“Cô ơi, có phải chú giận cháu không ạ?”

“Không phải đâu...” Tôi cọ cọ mặt mình vào tóc của Nụ Nụ, nhẹ nhàng nói với con bé: “Nụ Nụ ngoan như thế này thì làm sao chú lại có thể giận được? Chỉ là chú thương Nụ Nụ thôi...”

Thực ra tôi biết Nghê Lạc Trần từ năm bảy tuổi đã bị ám ảnh bởi việc mình bị chính bố đẻ bỏ rơi. Nghê Thiên Vũ tự sát ngay trước mắt anh, ông nội ép buộc mẹ con anh phải xa nhau. Nỗi đau này đã tồn tại trong lòng anh từ rất lâu rồi, nó ảnh hưởng đến anh ấy hơn hai mươi năm trời đằng đằng...

[©STE.NT](https://thuviensach.vn)

Sau khi về đến thành phố D, Nghê Lạc Trần có một số việc cần phải làm nên đã đưa tôi và Nụ Nụ đến phòng thiết kế của mình. Nhưng đến phòng tranh ở tầng hai, anh cứ ôm riết lấy Nụ Nụ trong tay, dạy cô bé vẽ tranh, chơi trò chơi điện tử, điệu bộ hai chú cháu rất vui vẻ. Đúng lúc anh và Nụ Nụ đang chăm chú xem một bộ phim hoạt hình thì Từ Đình đến lần thứ hai để nhắc anh có một cuộc họp quan trọng. Anh tỏ vẻ không vui tẹo nào,

phẩy phẩy tay một cách khó chịu, dường như anh không có ý chuẩn bị cho cuộc họp. Tôi đành kéo Từ Dĩnh sang một phòng khác rồi hỏi han cô ấy về bệnh tình của Nghê Lạc Trần.

Từ Dĩnh thấy tôi đã biết được sự việc rồi nên không có ý giấu tôi nữa. Cô nói Nghê Lạc Trần mắc bệnh trầm cảm từ năm bảy tuổi, trong đó yếu tố di truyền chiếm đến 40%. Nhưng lần anh cắt cổ tay tự sát là lần phát bệnh nghiêm trọng nhất, mặc dù tính mạng đã được bảo toàn nhưng một thời gian dài sau đó anh vẫn không thoát khỏi sự ám ảnh về mặt tâm lí. Cho đến khi có một lần anh nói với Từ Dĩnh rằng “giai Lạc Tuyết cho ai anh cũng không yên tâm” thì anh mới bắt đầu tích cực phối hợp điều trị với bác sĩ. Bây giờ bệnh tình của anh ổn định rất nhiều rồi, chỉ có điều thỉnh thoảng bị mất ngủ hoặc không có cảm giác thèm ăn...

Từ Dĩnh còn nói, những người bị bệnh trầm cảm đều rất nhạy cảm với đời sống riêng tư, đặc biệt là người đàn ông kiêu ngạo như Nghê Lạc Trần. Nếu như anh cảm thấy mình bị mất mặt trước người mình yêu thì hậu quả như thế nào cũng khó mà lường trước được...

Tuy trong lòng tôi có đôi chút nặng nề nhưng tôi biết rõ có một số việc mà mình nhất định phải đối mặt. Thực ra chỉ cần hai người thực sự yêu thương nhau thì vấn đề khó khăn đến mấy cũng sẽ tìm được cách giải quyết. Nghê Lạc Trần chỉ cần sự dũng cảm. Mà sự dũng cảm này lại cần có sự tồn tại của một tình yêu đủ lớn. Mặc dù tôi và anh đều yêu khi đối phương đang ở trạng thái tâm lí không tốt. Sự từng trải và tuổi tác khiến chúng tôi đã có thể đón nhận hạnh phúc hoặc cả điều bất hạnh không đáng có, vì thế chúng tôi đều không sợ hãi trước bất kì vất vả nào.

Khi quay trở lại phòng tranh thì tôi nghe thấy Nghê Lạc Trần đang dỗ dành Nụ Nụ gọi anh là bố. Nguyên nhân là do Nụ Nụ nói bố con bé không yêu nó và mẹ, chỉ yêu dì thôi, vì thế cháu mới gọi là “bố xấu xa”. Còn chú Giang Triều vừa hiền hòa nhưng lại vừa nghiêm khắc nên cháu gọi

là “bố thủ trưởng”. Nghê Lạc Trần bất chợt hỏi bé, “Thế cháu gọi chú là gì?” Nụ Nụ vui vẻ nói: “Chú đối xử với cháu tốt nhất, lại vẽ tranh đẹp nhất, vì thế cháu gọi chú là ‘bố tuyệt vời’.” Nụ Nụ nó xong liền chớp chớp mắt, giọng nói vừa ngoan ngoãn khiến co Nghê Lạc Trần hết sức yêu quý.

“‘Bố tuyệt vời’ ới, Nụ Nụ muốn đi ăn KFC.”

Nụ Nụ quả là đứa trẻ thông minh, thấy người lớn yêu quý và chiều chuộng thì nói mình muốn gì. Nghê Lạc Trần đồng ý ngay lập tức. Tôi vội vàng thương lượng với Nụ Nụ, nói sẽ gọi điện thoại bảo cửa hàng KFC mang đồ ăn đến có được không. Bởi vì Nghê Lạc Trần là nhân vật của công chúng, đi ăn ở những chỗ như vậy, ít nhiều cũng không tiện. Nhưng anh lại nói không hề gì cả, trẻ con không chỉ thích ăn đồ mới đi đến đó mà còn thích không khí ở đó nữa. Tôi nhìn anh và Nụ Nụ một cách bất lực rồi đành dờ hơi giống hai chú cháu họ...

Đến cửa hàng KFC, người đông quá sức tưởng tượng của tôi. Bởi vì ở trong đó có rất nhiều bạn nhỏ cùng lứa tuổi nên mắt Nụ Nụ sáng rực lên. Tôi thừa nhận mình không phải là người kiên nhẫn, nhưng lúc này tôi càng lo lắng việc liệu Nghê Lạc Trần có thể thích nghi với môi trường như thế này không. Anh cười bảo tôi và Nụ Nụ ngồi xuống ghế đợi, còn mình tiến vào hàng dài đằng đặc kia đợi đến lượt gọi món.

Sau khi tìm được chỗ ngồi thì Nụ Nụ hỏi tôi. “Ôi, tại sao ‘bố tuyệt vời’ lại không hỏi mình thích ăn gì ạ?”

“Cháu yên tâm, chắc chắn chú sẽ mua về món mà cháu thích ăn nhất.” Tôi cười xoa đầu Nụ Nụ, sau đó quay sang nhìn anh đang đứng trong hàng người dài đằng đặc, chờ đợi một cách nhẫn nại...

Ánh mặt trời buổi chiều chiếu thẳng vào trong gian phòng, và hắt đúng và bên mặt anh. Anh đứng ở đó một cách yên tĩnh, nét mặt không vội vàng cũng không lo lắng, chỉ là sự chờ đợi bình thản, vô cùng đẹp đẽ, trầm tĩnh và không hề có chút đề phòng nào... Tôi thậm chí còn không dám tin rằng đây là một người đàn ông đã từng bị chứng bệnh trầm cảm giày vò.

Đúng hai tiếng đồng hồ từ khi xếp hàng đến khi ăn xong.

Bên ngoài ánh mặt trời đã chuyển về phía tây và bị che khuất bởi một đám mây màu đỏ nhạt.

“‘Bố tuyệt vời’ ời, Nụ Nụ ăn no rồi ạ.”

“Vậy sao? Thế thì chúng ta đi về nhà thôi.”

Nghê Lạc Trần cười cười rồi lấy giấy ăn lau tương cà chua còn vương trên miệng Nụ Nụ, sau đó lau ngón tay của mình rồi quay đầu hỏi tôi, “Cô của Nụ Nụ đã ăn no chưa vậy?”

“Bây giờ anh mới nghĩ đến em à?”

Tôi lặng lẽ nhìn anh một cái rồi chọc tay vào túi áo khoác của anh véo eo anh qua làn áo sơ mi mỏng. Anh chợt cười vang một cách đắc ý rồi nói: “Thực tế đã chứng minh, người thích ăn dâm^[1] chính là em.”

[1] “Ăn dâm” còn có nghĩa bóng là “ghen”.

“...”

“Cô ời, ở đây không mua được giấm đâu ạ, để ‘bố tuyệt vời’ đi vào siêu thị mua cho cô có được không ạ?”

Tôi dở khóc dở cười không biết nên làm thế nào, chỉ có thể nhìn Nghệ Lạc Trần uy hiếp: “Mau đi lấy xe đi, đừng có làm hư Nụ Nụ.”

“Anh đang dạy cho con bé làm thế nào mới có thể là một cô gái tốt không thích ‘ăn dấm’.”

“...”

Nghê Lạc Trần cười trêu tức tôi rồi đi lấy xe.

Khi tôi và Nụ Nụ đứng trước cửa hàng KFC đợi anh thì đột nhiên một đám phóng viên không rõ từ đâu chạy ào tới. Khi tôi định kéo Nụ Nụ vào lòng thì có một phóng viên nắm lấy tay con bé:

“Cháu bé, chú vừa xong là gì của cháu vậy?”

“Không phải chú ấy là Nghệ Lạc Trần, nhà thiết kế nổi tiếng hay sao? Tại sao cháu lại gọi chú ấy là bố?”

“Xin hỏi, cô là cô Lạc Tuyết? Chồng cô đã từng cắt cổ tay tự sát vì diễn viên điện ảnh Tiêu Định, đó có phải là sự thật không?”

“Cô Lạc Tuyết à, là vợ một người thiết kế thời trang nổi tiếng, cô cho rằng việc mình tha thứ cho người chồng lăng nhăng liệu có phải là một lựa chọn thông minh không vậy?”

“Cô Lạc Tuyết, cháu bé này có phải là con riêng của Nghệ Lạc Trần với minh tinh Tiêu Định không?”

“Xin lỗi, chồng tôi không phải là người như các anh vừa nói. Tôi tin tưởng anh ấy.”

Trước tình thế xảy ra một cách đường đột như vậy, tôi không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra để đứng ra bảo vệ danh tiếng của Nghê Lạc Trần và cuộc hôn nhân của chúng tôi như vậy. Nhưng mối quan hệ của Tiêu Địch và Nghê Lạc Trần rốt cuộc như thế nào thì tôi lại không biết. Tôi chỉ có thể biện hộ bằng lòng tin của mình đối với anh. Lời nói yếu ớt của tôi dường như chẳng có sức thuyết phục chút nào.

Xem ra những tin lá cải ở trên đời này quả là nhiều, còn sự thực thì lại vô cùng mơ hồ và khó xác định.

“Xin mọi người tránh ra, có việc gì mời các vị ngày mai đến công ty Snowlet để hỏi người phát ngôn của tôi. Nếu như các vị làm khó dễ cho vợ tôi, tôi sẽ kiện các vị đấy...”

Nghê Lạc Trần quả là người lạnh lùng cao ngạo, anh chưa bao giờ phối hợp với phóng viên. Nhưng một người luôn nhỏ nhẹ, trầm tĩnh như anh lần đầu tiên nổi giận trước mặt người khác. Cộng thêm việc Nụ Nụ quá sợ hãi đã lao vào lòng Nghê Lạc Trần, khóc và gọi anh là ‘bố’, tôi nghe thấy xung quanh có tiếng xì xào...

“Quả nhiên là con riêng... một đứa con gái riêng...”

“Không ngờ Nghê Lạc Trần lại có đứa con riêng lớn như vậy...”

“Nghe nói thời gian anh ấy đi học bên Pháp, anh ấy đã ở với Tiêu Địch mà. Nhưng đứa con gái riêng này lớn lên lại chẳng giống bố hay giống mẹ chút nào...”

Thoát khỏi đám người xì xào đó, cuối cùng tôi và Nụ Nụ cũng vào được trong xe dưới sự bảo vệ của Nghê Lạc Trần. Khi đó tôi mới phát hiện ra đám người vây quanh chúng tôi không chỉ có cánh nhà báo mà còn có rất nhiều người hiếu kì nữa...

Đột nhiên có một phóng viên vẫn không chịu bỏ cuộc, chạy đuổi theo chúng tôi, “Thưa anh Nghê, theo tiết lộ của một bệnh viện, anh đã từng cắt cổ tay tự sát và đã phải nằm viện để điều trị, xin hỏi đây có phải là sự thực không ạ?”

“Nghe nói khi đó, người luôn ở bên cạnh anh là cô Tiêu Dịch và trợ lý riêng của anh là cô Từ Dĩnh, xin hỏi vợ anh không biết việc đó hay là khi đó cô ấy không thể tha thứ cho mối quan hệ ngoài hôn nhân của anh?”

Nghê Lạc Trần đột nhiên quay người lại nắm lấy cửa xe, anh nhìn một lượt các phóng viên đang đứng ở đó rồi lạnh lùng nói: “Các anh muốn viết thế nào cũng được, tôi không có ý kiến gì. Nhưng chỉ xin các bạn phóng viên có lương tâm hãy tha cho vợ tôi và đứa nhỏ này, xin đừng quấy rầy họ nữa.”

Lời nói của anh hết sức nhẹ nhàng, nhưng tôi vẫn nhìn thấy được sự phẫn nộ ở anh, bởi vì cơ thể anh cứ run lên. Tôi chỉ không hiểu tại sao anh không giải thích với phóng viên mối quan hệ của mình với Tiêu Dịch? Liệu có phải anh không cần giải thích bởi anh tự thấy mình vô cùng trong sạch, không cần quan tâm đến sự hiểu nhầm và nhiech móc của người đời. Nhưng anh đâu có biết được, anh như vậy cũng làm cho tôi đau lòng và bất lực...

Chương 51: Giới hạn cuối cùng của anh chính là em...

Chiếc xe Lamborghini màu đen lao vun vút qua các con phố như linh hồn chưa tìm được nơi nương náu. Nó bỏ lại sau lưng ánh sáng mặt trời và những tòa nhà sang trọng cao sừng sững hai bên đường bằng tốc độ như ánh sáng của mình...

Ánh mắt của Nghê Lạc Trần u ám, cặp môi mỏng gợi cảm mím chặt lại thành một đường thẳng, hai bàn tay đang ghì chặt vô lăng không có dấu hiệu sẽ thả lỏng. Mãi đến khi thành phố huyền ảo hoàn toàn bị bỏ lại sau lưng, chìm vào một thế giới khác thì anh mới bắt đầu cảm nhận được Nụ Nụ đang run như cây sậy trong lòng tôi. Chiếc xe dần dần giảm bớt tốc độ...

Nụ Nụ bắt đầu thút thít bằng một âm thanh rất nhỏ, nhỏ đến mức dường như không thể nghe thấy.

Hai con người một lớn một bé đều làm cho tôi đau đớn nhưng tôi lại không biết nên an ủi như thế nào mà chỉ biết cọ cào mình vào đỉnh đầu Nụ Nụ, hi vọng cô bé sẽ bớt sợ hãi hơn.

Có thể bình thường anh bao bọc và che chở cho tôi rất tốt. Tôi cũng không ngờ rằng một nhà thiết kế thời trang lại có thể nổi tiếng đến mức khắp nơi lưu truyền tin tức về anh, khiến cho đời sống riêng tư của anh bị phơi bày. Thực ra, chúng tôi chỉ muốn sống một lần cuộc sống của những người bình thường, cảm nhận sự vui vẻ và tự tại bằng cách đơn giản nhất. Nhưng xem ra trong thế giới này niềm mơ ước nhỏ nhoi đó cũng không thể thành hiện thực.

“Em xem, em và Nụ Nụ đều khóc như thế này, anh nên dỗ dành ai trước đây?” Nghê Lạc Trần đột nhiên cười, nụ cười của anh giống như ánh mặt trời vén bức mây đen u tối ra, ấm áp đến nỗi làm cho tôi không thể nào thích nghi được ngay.

Ban đầu tôi chỉ buồn thôi, khi nghe anh nói thì tôi không thể kìm được giọt nước mắt nữa.

Sau một hồi cười nhỏ nhẹ, anh dừng xe ở bên đường. Cơ thể Nghê Lạc Trần dần dần áp sát vào chúng tôi, anh đưa một tay ra ôm chặt tôi và Nụ

Nụ vào lồng ngực vạm vỡ của mình.

Anh cọ mặt mình vào tóc tôi, nói hết sức nhẹ nhàng. “Lạc Tuyết, anh xin lỗi, anh không nên vì việc Nụ Nụ gọi mình là ‘bố’ mà quên đi mất thân phận thật của mình, lại còn đưa em và con bé ra ngoài mạo hiểm thế này. Nhưng em đừng sợ, có anh ở đây thì không có việc gì có thể xảy ra được, xin em hãy tin ở anh...”

“Không phải em sợ mà là em thương...” Tôi áp đầu mình vào má anh và ra sức cọ mặt mình vào trong đó.

“Em thương anh sao?” Anh đẩy nhẹ tôi ra và nhìn tôi một cách nghiêm chỉnh. Rồi đột nhiên anh ôm chặt tôi, hôn lên bờ môi tôi mà không còn e dè về việc Nụ Nụ đang ở đó, “Đã thương anh rồi thì phải an ủi anh nghiêm chỉnh chứ...”

Tôi không muốn đẩy anh ra, nhưng lại không dám đón nhận, chỉ mặt kệ để cho hàm răng anh cắn nhẹ bờ môi tôi, làm cho tôi hơi nhột nhạt.

Một lát sau anh thả tôi ra rồi cười, “Anh đang hôn vợ anh, cho dù có bị chụp ảnh đưa lên báo thì anh cũng không sợ...”

“‘Bố tuyệt vời’ ời, Nụ Nụ cũng không sợ nữa...”

Lời nói ngây thơ của Nụ Nụ đột nhiên chêm vào làm cả hai chúng tôi cùng cười.

Tôi lau môi và cảm giác mặt mình hơi nóng lên. Tôi mở cánh cửa xe ra, trong thoáng chốc một luồng gió mát thổi ùa vào mang theo cả mùi thơm của hoa cỏ ngoài trời...

“Nụ Nụ, con có vui không?” Nghê Lạc Trần sờ lên đầu Nụ Nụ và hỏi.

“Rất vui ạ, nhưng ‘bố tuyệt vời’ ời, tại sao bọn họ lại ức hiếp chúng ta vậy?” Thực ra đám phóng viên đó đã bị thái độ không tức giận nhưng vô cùng kiên quyết của Nghê Lạc Trần làm cho e sợ, nhưng đứa trẻ bé bỏng Nụ Nụ vẫn có thể cảm nhận được người bị tổn thương chính là chúng tôi.

Nghê Lạc Trần không trả lời câu hỏi của bé mà chỉ cười nhẹ một cái, “Chỉ cần bé Nụ Nụ vui vẻ thì đâu chúng ta có bị ức hiếp cũng đáng thôi...”

Anh hưng phấn huyết sáo, chiếc xe lại khởi động và đi tiếp. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn anh thoải mái giống như hồi còn nhỏ. Có thể đôi khi chúng ta phải tự huỷ hoại mình rằng chúng ta có thể vứt bỏ những hỗn loạn của thế giới trần tục này, chúng ta có quyền được sống trong không gian của chính mình.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Mắt anh nhìn về phía trước nhưng vẫn cảm nhận được tôi đang nhìn anh.

“Em đang nghĩ xem giới hạn cuối cùng của anh là gì?” Con người ta hẳn ai cũng phải có giới hạn cuối cùng của mình. Vậy giới hạn cuối cùng của anh ở đâu? Sự việc anh tự sát sớm muộn thì mọi người cũng biết, nhưng anh vẫn có thể giữ thái độ nhẹ nhàng như vậy, điều đó làm cho tôi cảm thấy không thể lí giải được.

Anh dường như không nghĩ ngợi gì trả lời ngay: “Giới hạn cuối cùng của anh chính là em.”

Tôi gục trên mái tóc của Nụ Nụ và cười. Thực ra tôi biết, giới hạn cuối cùng của anh không chỉ là tôi, mà còn có Nghê Thiên Vũ nữa.

Về đến nhà thì Nụ Nụ và Nghê Lạc Trần cứ quần lấy nhau. Tôi cũng không thể xác định được Nụ Nụ bám chặt lấy ‘bố tuyệt vời’ Nghê Lạc Trần hay ‘bố tuyệt vời’ Nghê Lạc Trần quần lấy Nụ Nụ. Hai người chơi với nhau mãi không chán, từ phòng khách rồi lên trên nhà, rồi từ trên nhà lăn lê xuống dưới thăm trong phòng ngủ. Khắp nhà đều là đồ chơi mà hai người bày ra, tôi đành phải đi theo sau để thu dọn chiến trường... Tôi khó có thể tưởng tượng được nếu như trong nhà tôi sau này cũng có một đứa trẻ thì sẽ thế nào. Liệu Nghê Lạc Trần và con có phá nát căn nhà này ra không nhỉ?

Khi tắm rửa cho Nụ Nụ, chúng tôi lấy lí do nam giới không được bước vào nên Nghê Lạc Trần đã bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Cánh cửa nhà tắm thực ra cũng chỉ để trang trí mà thôi. Nhìn qua khe cửa tôi thấy Nghê Lạc Trần đang cầm đồ chơi trong tay, lưng dựa vào tường và ngồi bên cửa phòng. Nhìn anh giống như một ông bố đáng thương đang chờ đợi con gái của mình. Lúc này tôi không biết anh đang nghĩ gì, tôi chỉ lờ mờ cảm nhận anh không được vui như lúc vừa xong. Có lẽ trong nhà thêm một đứa trẻ con nên anh có cảm giác mình được làm cha thực sự rồi chăng?

Sau khi Nụ Nụ ngủ say thì chúng tôi mới lặng lẽ chuẩn về phòng mình. Tắm rửa xong, chúng tôi ôm nhau nằm trên giường. Anh vuốt ve tôi một cách hết sức nhẹ nhàng, hôn tôi rồi hơi thở gấp gáp của anh phả vào người tôi. Anh đưa tay tháo áo ngực của tôi, khi đó tôi mới như bừng tỉnh, vội vàng cầm chặt tay anh rồi nói: “Không được đâu, Nụ Nụ đang ở phòng bên cạnh...”

“Không sao đâu, anh sẽ nhẹ nhàng thôi...” Anh cắn nhẹ thùy tai tôi rồi úp người lên người tôi...

Tôi biết cách âm các phòng đều rất tốt nên không từ chối anh nữa. Thực ra mỗi lần như thế này thì tôi đặc biệt thích ôm eo anh, để mặc anh tìm kiếm, mon trón vào những điểm nhạy cảm trên cơ thể tôi một cách nhẹ nhàng hoặc mạnh mẽ... Tôi chỉ có cảm giác vào những thời điểm như vậy anh không có một chút đề phòng gì, hoàn toàn giao phó con người yếu đuối và chân thành của mình cho tôi.

Tôi nhìn giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh. Tôi cũng điên cuồng ôm chặt lấy anh và hôn hên: “Lạc Trần, chúng ta có con nhé...”

Tôi vừa dứt lời thì anh phủ phục lên ngực tôi và không động đậy nữa, một dòng dung dịch nóng hổi phóng vào trong cơ thể tôi.

Một lát sau, anh cọ đầu vào cổ tôi rồi lẩm bầm một cách không hài lòng: “Đừng có nói linh tinh thế.”

“Anh đang lo lắng hay anh đang vui vậy?” Tôi cười rồi ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng dỗ dành anh: “Nếu không thì chúng ta làm lại một lần nữa đi...”

“Thôi nào, ngủ đi em, anh hơi mệt.”

Đêm đang về khuya, tôi đúng là cũng hơi buồn ngủ thật, cơ thể được anh vuốt ve nhẹ nhàng nên chìm vào giấc mộng rất nhanh. Tôi cứ ngủ và có cảm giác vòng tay ôm tôi lỏng dần ra, dường như có người đang dèm chăn vào cho mình. Một lát sau phía bên kia giường rung động một cái...

Tôi mở to mắt ra nhìn, thấy Nghê Lạc Trần đang mặc xong quần áo ngủ và đi ra khỏi phòng.

Nghĩ đến bức tranh ở trong thư phòng, tự nhiên tôi cảm thấy rất lo lắng, chân đập tay run vội vàng chạy phía sau anh.

Anh đi đến phòng ngủ của Nụ Nụ rồi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa. Qua ánh trăng ngoài cửa sổ, tôi nhìn thấy Nụ Nụ đang ngủ ngon lành. Nghe Lạc Trần lại gần và cúi người xuống, đặt nụ hôn lên trán con bé, sau đó anh ngồi xuống, vỗ nhẹ vào người Nụ Nụ để dỗ dành con bé ngủ say...

Ánh trăng sáng soi vào khuôn mặt anh. Đó là khuôn mặt vô cùng trầm tư và điềm đạm. Hình như còn có tiếng hát nhè nhẹ, chậm chậm vang trong căn phòng.

Hóa ra anh thích trẻ nhỏ đến vậy, tôi bất giác đưa tay sờ xuống bụng dưới mình, cả tâm hồn và cơ thể tôi tràn đầy niềm ấm áp kì lạ.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Liên tục hai ngày liền tôi và Nghe Lạc Trần ở lì trong nhà cùng với Nụ Nụ, dường như chúng tôi hoàn toàn cự tuyệt mọi thứ bên ngoài. Ở trong nhà, đến một tờ báo cũng không xuất hiện. Tôi không rõ anh có ý trốn chạy hay không muốn tôi biết chuyện gì để rồi lại lo lắng thay cho anh, trong lòng tôi lại bất an hơn bao giờ hết.

Sáng ngày thứ ba thì Dư Na và Giang Triều đến đón Nụ Nụ. Dư Na nói hai người bọn họ mỗi người tự nguyện lùi một bước. Cô ấy không ép Giang Triều kết hôn ngay lập tức, còn Giang Triều cũng đồng ý sẽ suy nghĩ kĩ hơn về mối quan hệ của hai người rồi cho cô ấy câu trả lời sớm nhất. Sau đó Nghe Lạc Trần giữ bọn họ ở lại ăn bữa sáng cùng với gia đình tôi. Suốt cả bữa, tôi cứ có cảm giác Giang Triều hơi kì lạ, anh ấy nói rất ít, mặt thì đỏ ửng cả lên. Hóa ra một người đàn ông như anh ấy cũng có lúc xấu hổ. Anh đã trở nên đáng yêu hơn một chút so với ngày xưa...

Tiền Nụ Nụ về rồi, chúng tôi có cảm giác trong nhà thiếu đi thứ gì đó. Nghe Lạc Trần cũng rất ưu tư. Sau đó anh đi lên tầng, thay bộ quần áo

nghiêm chỉnh rồi đi xuống. Anh vừa cài cúc áo vừa nói với tôi: “Anh đi ra ngoài có chút việc bận, một lát nữa anh quay về.”

“Vâng” Tôi nhẹ nhàng trả lời anh...

Hóa ra anh không có ý định đưa tôi đi cùng. Thực ra tôi rất muốn được đi cùng anh nhưng lại không dám nói cho anh biết. Có người nói, phụ nữ không nên quá ỷ lại vào đàn ông bởi thời gian lâu dần thì người đàn ông đó sẽ cảm thấy nhàm chán, hoặc vô hình chung họ sẽ tạo những gánh nặng và áp lực cho người đàn ông của mình.

Tôi lặng lẽ tiễn anh ra ngoài cửa. Sau khi mở cửa xe, anh đột nhiên mỉm cười rồi ôm lấy tôi. “Em yêu, đợi anh nhé, anh sẽ về ngay thôi...”

Tôi gật đầu nhưng vẫn không buông cánh tay đang ôm chặt lấy eo anh. Tôi ra sức vuốt ve anh qua làn áo sơ mi mỏng, tôi cũng không hiểu được vì sao mình lại cảm thấy không nỡ xa anh vào thời khắc như thế này.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng mở cửa. Hai chúng tôi cùng nhìn về phía đối diện. Tôi buông anh ra để anh đi lại phía trước mở cổng.

“Thằng khốn kiếp, mày vẫn còn dám sống mà đứng ở đó hả?”

Là tiếng của bố tôi. Tôi sợ hãi nhìn ra phía ngoài thấy bố tôi đang xông vào, vung nắm đấm mạnh như trời giáng thẳng vào mặt Nghê Lạc Trần, “Mày cho rằng mày có thể tùy tiện bắt nạt một người quân nhân hay sao? Mày dám tùy ý bắt nạt hả? Mày tưởng dựa vào bộ dạng mặt người dạ thú với vài đồng tiền bẩn của gia đình mày mà mày có thể làm mưa làm gió, đi lăng nhăng ở bên ngoài hả? Tao không cần biết ông nội mày là ai. Hôm nay tao phải đánh thẳng súc sinh như mày một trận mới được...”

“Bố, thế này là thế nào? Có phải có hiểu nhầm gì không ạ?”

Tôi nhào người lại che trước mặt Nghê Lạc Trần liền bị bố tôi giận dữ gạt ra, “Lạc Tuyết, bố nói cho con biết, hôm nay con mà dám ngăn bố lại thì bố sẽ đánh chết nó, về sau con cũng không còn là con gái của bố nữa. Mà làm xấu hổ nhà tao, mà hãm hại con gái tao, tao còn chưa nói. Mà bảo tao còn mặt mũi nào mà nhìn bàn dân thiên hạ nữa chứ?”

“Lạc Truyền Kỳ, ông đừng có quá mạnh động thế. Tôi với ông ở nhà đã nói với nhau như thế nào rồi hả? Bảo là chỉ đến đây hỏi xem tình hình thế nào, không được đánh người cơ mà?”

Hóa ra mẹ tôi cũng đến cùng. Tôi đột nhiên nghĩ đến sự việc xảy ra hai hôm trước kia, có lẽ chuyện Nghê Lạc Trần tự sát vì nữ minh tinh đã được đăng trên khắp các báo rồi...

Nhưng đó không phải là sự thật, tôi không thể mở mắt nhìn bố tôi nói oan cho Nghê Lạc Trần. Tôi lại nhào ra và bất chấp mọi thứ, “Bố, xin bố hãy nghe con nói đã. Những tin tức trên báo đều không phải là sự thực đâu. Nghê Lạc Trần không phải là người như vậy đâu ạ...”

“Con tránh ra, đến con riêng còn có nữa là... Huông hồ đứa bé đó còn gọi nó là bố trước mặt mọi người. Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn lên tiếng bênh vực nó hả? Rốt cuộc con có phải là con gái của bố nữa không?” Bố tôi quả nhiên là tức giận hết nước. Ông giơ tay lên và tát mạnh vào mặt tôi. Lớn bằng này rồi mà đây là lần đầu tiên tôi bị ông đánh. Cuối cùng tôi đã có thể cảm nhận được nỗi đau mà Lạc Vũ phải chịu đựng khi còn nhỏ.

Tôi ôm lấy mặt, nhìn thẳng vào bố tôi mà không thể nói được câu nào.

Có lẽ mẹ tôi cũng không nghĩ được rằng, cái tát đó lại giáng xuống mặt tôi. Bà cũng không chịu được tiến đến giằng co với bố tôi, “Lạc Truyền Kỳ, cái tính cục cằn của ông tôi chịu cả đời rồi đã đành. Con gái lớn như thế này

rồi, việc của nó nó tự biết cách giải quyết, ông làm gì mà vừa đánh vừa mắng chúng như vậy?”

“Bà không phải không biết tính tôi. Hôm nay ai đứng ra bảo vệ nó thì tôi sẽ đánh người đó!”

Mẹ tôi đẩy mạnh bố tôi ra ngoài. Bố tôi loạng choạng vài bước, đúng lúc đó Nghê Lạc Trần giơ tay đỡ ông lại, nếu không ông đã bị ngã xuống đất.

“Lạc Tuyết, em đưa mẹ vào trong nhà. Anh muốn giải thích với bố một chuyện.” Nghê Lạc Trần nói xong liền quay mặt sang ông bố đang hùng hực tức giận của tôi, “Bố ạ, sáng nay con định đến nhà để xin lỗi bố và mẹ. Nhưng con vừa chuẩn bị lên xe thì bố đã đến rồi. Bố có điều gì bức tức thì cứ xả hết lên người con. Bố đánh, bố mắng con đều được hết. Sau đó con muốn bố nghe con giải thích cho rõ ràng. Sự việc này không hề liên quan đến Lạc Tuyết. Lại càng không liên quan đến mẹ con. Xin bố đừng trút giận lên hai người.”

Hóa ra sáng sớm nay anh nói với tôi ra ngoài có chút việc lại chính là việc này đây. Anh muốn đến tận nhà để xin lỗi bố mẹ tôi. Nhưng xem ra anh cũng không lường trước được sự việc lại diễn biến thế này.

Tôi biết một khi bố tôi đã đến thì không dễ dàng gì bỏ qua cho anh. Tuy quân nhân thời nay càng ngày càng văn minh tiến bộ hơn, nhưng những người lớn tuổi như bố tôi thì ít nhiều cũng không tránh khỏi một số thói quen cũ như thô bạo, nóng nảy chẳng hạn. Thực ra những người quân nhân lớn tuổi hơn bố tôi còn thường xuyên mắng nhiếc cấp dưới của mình nữa.

Nhưng bất luận như thế nào, tôi vẫn phải đưa mẹ tôi vào trong phòng khách, tôi không muốn mẹ bị liên lụy bởi những việc của tôi. Có thể sau một hồi đánh đấm, mắng mỏ, bố tôi sẽ nguôi giận. Bởi vì chúng tôi vẫn là con cái của ông mà.

Khoảng hơn hai mươi phút trôi đi. Tiếng đánh, mắng ở trong sân đường như vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt. Tôi thừa biết bố tôi ra đòn nặng như thế nào. Nhưng Nghê Lạc Trần không hề hé miệng cầu xin hoặc giải thích. Đây cũng là sự ngoan cường và kiêu ngạo của anh. Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng kêu không thành tiếng, tôi không chịu thêm được nữa bèn xô cửa chạy ra ngoài. Tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần nằm ở dưới đất, còn bố tôi ra sức dùng chân mình đá vào người anh, thậm chí còn không chừa cả những chỗ hiểm trên cơ thể ra.

“Bố, xin bố đừng đánh nữa.” Tôi khóc rồi lao đến bên cạnh Nghê Lạc Trần. Anh chịu mấy đòn nặng của bố tôi nên đang thở dốc. “Bố, việc này không thể trách Nghê Lạc Trần được. Nguyên nhân sự việc là do con, do con nghe tin Giang Triều bị thương ở chân nên đã đề nghị li hôn với Nghê Lạc Trần. Lúc đó Nghê Lạc Trần nghĩ quẩn nên mới... Anh ấy không hề vì người kia đâu bố ạ...”

Nghe tôi nói vậy bố tôi lặng người lại. Ông đưa mắt nhìn tôi, ánh nhìn của ông đã trở nên đỏ ngầu.

Nghê Lạc Trần ôm nhẹ lấy tôi, có lẽ vì quá đau nên tay anh trở nên run rẩy. “Ngốc nghếch, ai cho em nói linh tinh như vậy. Như vậy việc anh chịu để bố đánh cũng chả có ích gì cả.”

“Em không cần anh phải bảo vệ em, việc em làm em phải tự mình chịu trách nhiệm.”

Tôi ôm lấy cơ thể đầy vết thương của anh. Chúng tôi ôm lấy nhau và cùng khóc, bố mẹ đi từ khi nào tôi cũng không biết. Tôi chỉ nghe thấy tiếng thở dài liên tục của bố và tiếng ông than vãn rằng tôi và Lạc Vũ không lúc nào làm ông bớt lo lắng cả. Tôi biết tôi đã làm bố mẹ tôi buồn. Tôi không ngờ rằng việc của mình và Giang Triều đã qua đi, nhưng những tổn thương mà nó mang lại vẫn cứ tiếp tục...

Trong sân chỉ còn lại tôi và Lạc Trần. Sau khi khóc một hồi tôi mới chợt nhớ ra anh vẫn nằm trên mặt đất. Tôi liền lau vội nước mắt rồi nhìn anh, máu tươi từ mũi và miệng anh chảy xuống ròng ròng, trên mặt thì chỗ tím chỗ xanh. Một người vốn ưa sạch sẽ như anh, lúc này đã trở thành mặt mèo rồi, đáng vẻ buồn cười của anh thật làm cho người ta đau đớn.

“Có đẹp không?”

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào gương mặt mang nụ cười mỉm của anh. Bởi vì vết thương ở mép nên anh cười một cách đau khổ, tuy nhiên vẫn rất ưa nhìn.

Tôi vừa khóc vừa cười rồi hỏi anh: “Anh có đi giải quyết công việc nữa không?”

“Không đi nữa, anh đã giải quyết công việc rồi.”

Anh và tôi đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi không chịu được cười phá lên một cách hết sức châm biếm. Nhưng tôi biết sự việc vẫn chưa qua đi, lúc này ắt hẳn nhà họ Nghê đang giông tố đầy trời.

“Lạc Tuyết, em đừng sợ. Anh không bao giờ để cho người nhà họ Nghê đụng đến em đâu.”

Gương mặt anh đột nhiên áp vào tai tôi, mùi máu tanh chợt bay đến...

Chương 52: Ông nội anh không ăn thịt người đâu...

Sau khi tắm rửa giúp Nghê Lạc Trần xong, tôi bảo anh nằm lên giường để mình kiểm tra vết thương.

Phòng ngủ kéo rèm kín nên hơi tối tăm, anh lại không cho tôi bật đèn, tôi chỉ có thể kiểm tra cẩn thận, tỉ mỉ từng tí một. Không khó nhận ra, bố tôi lần này quả thực rất giận dữ, ông lại đi giày nhà binh nữa nên tôi không biết bắt đầu kiểm tra vết thương trên người anh từ đâu. Những vết xanh tím trên người thì không nói, máu khô thì cũng có thể lau sạch sẽ, nhưng những vết bầm trên mặt như những bông hoa nhiều màu sắc kia thì xem ra không thể nào ra ngoài gặp người khác trong một thời gian dài rồi. Sau đó anh còn nói với tôi, vẫn còn chỗ đau khác nữa thì tôi mới nhận ra, đến chỗ quan trọng nhất của người đàn ông cũng bị bố tôi đá cho bị thương. Tôi không thể không lo lắng... Tôi cúi đầu quan sát một lúc lâu nhưng không dám khẳng định chỗ đó có bị sưng lên hay không.

Một lát sau Nghê Lạc Trần kéo tay áo tôi rồi nói nhẹ: “Thôi em đừng nhìn nữa, anh cũng thấy hơi ngượng rồi đây này.”

Tôi vẫn không ngẩng đầu lên mà dùng tay chạm nhẹ vào chỗ đó. Anh đau đến mức co rúm người lại.

“Đi bệnh viện đi, để bác sĩ kiểm tra giúp anh có được không?”

“Không được.” Anh kiên quyết lắc đầu, bướng bỉnh giống như một đứa trẻ. “Chỗ đó không cho phép người khác động vào, chỉ có em...”

“Lần này anh phải nghe em. Chúng ta tìm một bác sĩ nam, nhất định phải kiểm tra xem sao.”

“Không, bác sĩ nam kiểm tra thì càng cảm thấy kì lạ hơn...” Anh cười một cách ngây ngô, mãi cho đến khi tôi đánh mặt lại thì anh mới nghiêm chỉnh lại, “Em đừng lo lắng, anh biết mình phải làm thế nào mà. Anh cũng

không muốn bị tàn phế như thế này... Oan uổng quá... Hơn nữa em nở lòng nào để cho người khác xem nó.”

“Em không nở thì có tác dụng gì. Anh cũng chẳng phải vãn cho người khác xem đó thôi. Đến cả nốt ruồi son ở chỗ kín nhất cũng bị người ta xem rồi...”

“Ý em nói là nốt ruồi ở đây sao?”

Anh lật người cho tôi nhìn mông anh, hóa ra ở đó cũng có một cái. Đây là nốt ruồi mà tôi vẫn chưa phát hiện ra từ trước đến giờ. Chẳng nhẽ đây không phải là vùng nhạy cảm hay sao? Đột nhiên tôi có cảm giác không thể chịu đựng hơn nữa nên hỏi anh: “Tiêu Địch là chị như thế nào của anh? Bọn anh thân thiết với nhau như vậy, trước khi anh đi ra nước ngoài, chẳng phải bọn anh đã có một thời gian ở bên nhau đó sao?”

“Thế chẳng phải em cũng có anh Giang Triều đó sao?”

Hóa ra anh vẫn có ý ghen với Giang Triều. Tôi bực mình nói: “Sao lại có thể so sánh được. Bọn em chỉ là mối tình đầu, hơn nữa mọi việc đã trôi vào quá khứ cả rồi. Em và anh ấy chẳng có gì hết cả...”

“Anh và Tiêu Địch cũng chẳng có gì cả. Ít ra thì anh không vì cô ấy mà đòi ly hôn với em...”

“Anh... Nghê Lạc Trần, anh có còn là đàn ông hay không vậy? Hóa ra sự rộng lượng của anh đều là giả vờ thôi sao? Anh không thể chịu được quá khứ của em như vậy, tại sao vẫn còn muốn sống với em? Bọn đàn ông chỉ biết nói những lời đường mật để nghe, còn thực chất đều là một lũ ích kỉ, không có phong độ gì cả...”

“Em biết được là tốt.” Anh nhìn lên chiếc đèn treo ngược ở trần nhà, lắm lắm rất nhỏ, dường như anh cố tình làm cho tôi tức giận.

Tôi thật không thể hiểu nổi, rõ ràng là cả hai bên đang rất quan tâm đến nhau, chẳng hiểu vì sao lại cãi cọ. Thực ra tôi biết anh và Tiêu Dịch chẳng có gì cả, ít nhất thì hai người bọn họ hiện tại cũng không qua lại. Nhưng trước tình yêu thì con người ta ai cũng ích kỉ cả, trừ những người không yêu sâu nặng.

Im lặng một lúc thì tôi quay sang sắp xếp lại hộp thuốc. Xem ra việc khuyên anh ấy đi khám bác sĩ là điều không thể rồi. Bây giờ tôi chỉ có thể cố gắng khuyên anh ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi nhiều một chút cho mau lại sức, mọi việc đợi đến ngày mai rồi tính tiếp. Nghĩ đến đây tôi bèn đứng dậy chuẩn bị đi vào bếp. Tôi biết cho dù món ăn tôi làm khó ăn đến mấy thì anh ấy cũng nhất định sẽ ăn hết sạch. Khi tôi đi ra ngoài cửa, đột nhiên anh lao từ trên giường ra và ôm chặt tôi từ phía sau lưng: “Sao em lại đi vậy?”

Tôi đứng ở đó và không nói gì. Anh ấy chẳng quản khắp người đau đớn mà cọ mặt mình vào tóc tôi, “Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Nhắc đến Giang Triều là anh lại ghen. Anh thừa nhận anh không phải là đàn ông, anh nhỏ nhen, anh không độ lượng. Nhưng anh nghĩ mình đang bị thương thể này nên có thể bướng bỉnh một lần... Anh không có ý gì đâu, em đừng đi...”

“Anh hay xấu hổ như vậy thì nếu em chạy ra khỏi nhà, anh có trần như nhộng đuổi theo em không?”

“Anh sẽ không để em ra khỏi căn phòng này...” anh nói có vẻ hết sức ảm ức nhưng vẫn không chịu buông tôi ra.

“Vậy anh quay trở về giường đi.”

Anh nghe lời và buông người tôi ra, quay về giường rồi thì cứ mở to mắt nhìn tôi, dường như anh sợ chỉ một chút không cẩn thận là tôi có thể chạy ra ngoài và đi mất.

Tôi thở dài buồn bã, đắp giúp anh cái chăn rồi nói: “Anh nằm đây nghỉ nhé, em đi xem bữa tối nay sẽ ăn gì. Mướp đấng nhé? Hay là em hâm cho anh một bát canh...”

“Em đừng đi, anh không cần ăn gì cả.” Anh ôm chặt lấy người tôi, ép môi vào bên tai tôi, nói rất nhỏ giống như khấn cầu, “Anh không cho em rời anh một giây nào cả. Anh sợ. Cả đời này anh bị bỏ rơi đến mức quá sợ hãi rồi... Trước khi anh ra đời, anh bị Nghê Thiên Vũ bỏ rơi, khi anh bảy tuổi, ông ấy lại bỏ rơi anh một lần nữa... Sau này, em cũng không cần anh... Mọi người không thể ai cũng bỏ rơi anh hai lần được...”

“Anh lại nói linh tinh cái gì thế...” Tôi ngắt lời anh, trong lòng vô cùng đau đớn. Tôi úp mặt mình vào ngực anh, cọ cọ. “Nghê Lạc Trần, em không định rời xa anh. Chỉ là em đang ghen thôi, em đang ghen với cô nữ sinh kia...”

“Có gì mà em phải ghen cơ chứ. Cô ấy là chị anh.” Anh đột nhiên cười to lên, mặt tôi rung lên theo nhịp đập phồng của lồng ngực anh, “Tiêu Dịch là con gái của bác anh, là chị gái của anh. Hồi nhỏ em đã từng gặp cô ấy rồi, nhưng em ngốc quá nên không thể nhớ ra thôi...”

Tôi đẩy anh ra và tròn mắt nhìn, thảo nào khi Tiêu Dịch hẹn gặp tôi ở quán cà phê, câu đầu tiêu cô ấy đã nói “Nhìn một cái biết ngay tôi là Lạc Tuyết.” Khi đó tôi cứ nghĩ mình mặc quân phục nên cô ấy mới nhận ra. Nhưng tại sao cô ấy lại muốn phá hoại tình cảm giữa tôi và Lạc Trần bằng danh nghĩa của kẻ thứ ba vậy?

“Em giận anh đấy à?”

“Em không giận anh, nhưng tại sao anh lại không nói cho em biết?”

Trên mặt tôi chắc hẳn viết to dòng chữ “Em rất tức giận”. Tôi cứ có cảm giác mình bị anh xoay như chong chóng một cách vô cớ. Nhưng vào lúc này đây mà anh còn cười một cách bí hiểm. Tôi càng nghĩ càng cảm thấy bức dọc, cầm gối trên giường ra sức đánh vào người, vào mặt anh, bất kể trên người anh đang chằng chịt vết thương, “Em xem anh quậy phá, anh giấu giếm, anh bắt nạt em thế nào nữa này... Có phải anh không muốn sống nữa không hả? Bỏ em đánh anh như vậy vẫn còn nhẹ chán đây. Anh có phải là trẻ con không vậy? Anh có biết mình đùa cợt như thế này cũng dễ xảy ra án mạng lắm không? Anh có biết khi anh và người phụ nữ khác ôm eo nhau điều qua trước mặt em thì trong lòng em đau đớn thế nào, anh có biết không? Anh... Anh đừng có nghĩ quân nhân chúng em đều là những kẻ ngốc nghếch...”

“Quân nhân không ngốc, nhưng em thì ngốc. Anh đã nói rõ ràng với em rằng, mọi phụ nữ trong nhà họ Nghe đều gọi anh là ‘cục cưng’ cơ mà. Em còn kiên quyết khẳng định rằng cô ấy và mẹ anh không giống nhau. Em thật là ngốc đến mức dễ thương...”

Nghê Lạc Trần với gương mặt nghịch ngợm lấy chiếc gối trong tay tôi ra, kéo tôi hướng vào lòng anh. Tôi bèn ngả đầu vào ngực anh. Anh cũng không giữ hai tay tôi lại mà để mặc chúng ra sức đâm vào ngực anh. Tôi vừa đánh vừa mắng, vậy mà anh không hề kêu đau tiếng nào. Nhưng tay của tôi càng ngày càng bất lực và thả lỏng xuống. Tôi không rõ mình tức giận vì bị làm trò đùa hay là hòn đá tảng trong lòng tôi cuối cùng đã rơi xuống, tôi đột nhiên không chịu được bèn úp mặt vào ngực anh và khóc văng lên. “Nghê Lạc Trần, sao anh lại đùa ác ý thế. Anh biết em ngốc nghếch, có nhiều việc không nghĩ được ra, nhưng dẫu cho anh có ghen với Giang Triều thì cũng không nên trừng phạt người ta bằng cách đó... Anh cứ dựa vào việc em yêu anh mà kiếm cớ bắt nạt em...”

Anh không nói gì mà cứ ôm lấy tôi, mãi cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần thì anh mới cười và nói: “Thực ra anh không chịu được mỗi khi em khóc. Nhưng lần này em khóc anh lại cảm thấy rất vui... Lạc Tuyết, anh không phải cố ý giấu em, anh chỉ hi vọng lòng tin của em đối với anh không phải được xây dựng trên cơ sở anh giải thích hay không. Em thử nghĩ xem, công việc hàng ngày của anh liên tục tiếp xúc với nhiều phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đẹp. Anh cũng không thể may mắn lần nữa, khiến cho tất cả những cô gái đó đều trở thành người thân có quan hệ huyết thống với mình. Cứ coi như chuyện với Tiêu Định anh đã giải thích cho em hiểu, nhưng anh không dám đảm bảo không có người thứ hai, thứ ba bị phóng viên viết xằng bậy với anh... Do vậy, anh muốn xem xem mức độ tin tưởng của em với anh như thế nào... Còn đối với việc tại sao Tiêu Định lại đi tìm em thì anh nghĩ, cô ấy sợ anh bị em giày vò đến chết mất nên không chịu đựng được bèn muốn chúng ta xa nhau...”

“Nhưng tại sao anh không giải thích với cánh phóng viên?”

“Đó là anh cố ý để cho bọn họ hiểu nhầm. Trước tiên là ông nội không cho Tiêu Định theo nghề diễn viên, cho nên cô ấy mới không thể công khai thân phận mình là người nhà họ Nghê. Ngoài ra, lần anh cắt cổ tay kia...” Nghê Lạc Trần khẽ thở dài, anh ôm tôi chặt hơn, “Lần đó xảy ra khi anh đang ở trạng thái không ý thức được mình. Rồi sau đó Từ Dĩnh đưa anh đến bệnh viện, phụ nữ dù thông minh đến mấy thì cũng có lúc không thể nghĩ chu toàn được, huống hồ đó là khi liên quan đến tính mạng con người. Do vậy anh biết sự việc này sớm muộn gì cũng sẽ bị phóng viên phát hiện ra. Anh và Tiêu Định đều là người của công chúng, nếu nghi án ái tình bị tung lên mặt báo thì cũng có thể được giải thích là đang làm quảng cáo. Chỉ cần em tin tưởng ở anh thì anh chẳng có gì phải để ý cả. Nhưng nếu như phóng viên biết được anh tự tử vì vợ mình thì chắc chắn sẽ đi đào bới tận gốc rễ của vấn đề. Khi đó, bà vợ thiếu tá quân nhân của anh, anh Giang Triều tình đầu của em, thân thể của em, thậm chí có thể đến cả mồ mả cụ tổ nhà em cũng sẽ bị đào bới lên cho mà xem... Em sinh ra trong một gia đình quân

nhân chân chính. Em và Giang Triều đều là quân nhân, đều mang trên mình gánh nặng xã hội. Nếu như để bọn họ viết linh tinh về em và mọi người thì em sẽ đối mặt thế nào với ánh mắt của cấp trên và những người xung quanh. Lời nói của người đời rất đáng sợ, vì thế anh thà để cho họ chửi bới anh lãng nhăng còn hơn... Anh không phải là quân nhân, cũng không đi vào con đường làm quan chức, vì thế tất cả dư luận xã hội đối với anh đều không có nghĩa lí gì cả...”

Đúng vậy, anh nói rất có lí. Nếu như tôi cũng bị phơi ra ngoài dư luận thì có lẽ sự việc này sẽ khủng khiếp hơn chúng tôi có thể tưởng tượng rất nhiều. Không chừng sẽ viết những bài có tiêu đề như “Mối tình ngoài luồng của quân nhân”, hoặc là “Gia đình giàu có bội hôn” cũng nên. Ngoài ra tôi cũng biết, đàn ông đều là những người nhỏ nhen, anh thấy tôi ghen với Tiêu Dịch nên mượn cơ hội này để trừng phạt tôi nữa. Mặc dù sự trừng phạt này dường như hơi hoang đường, nhưng bây giờ nghĩ lại tôi cũng thấy nó khá ngọt ngào.

Phòng ngủ đột nhiên yên tĩnh lại. Chúng tôi không ôm lấy nhau mà chỉ nhẹ nhàng dựa đầu vào nhau, truyền hơi ấm và hơi thở cho nhau qua không khí. Vượt qua được mùa đông lạnh lẽo này thì liệu mùa hè rực rỡ có đến với thế giới của chúng tôi không? Nhưng người trong gia đình họ Nghê nhất định sẽ biết anh tự sát vì chứng bệnh trầm cảm bộc phát, cho dù ông nội là người vô cùng đáng yêu nhưng chỉ bằng vài ánh mắt của ông thôi, những bí mật của chúng tôi sẽ bị bóc trần. Ông có thể nhìn đến tận các khớp trong xương... Nghĩ đến điều này tôi lại thấy lạnh hết cả sống lưng...

Quả nhiên những thứ cần đến đều sẽ đến. Sáng sớm ngày thứ hai, Nghê Lạc Trần nhận được điện thoại của mẹ, bà nói tất cả các thành viên trong gia đình đều đang ở thành phố D rồi. Bà hỏi anh “Không biết khi nào đại thiếu gia mới có tâm trạng để đưa vợ đến gặp cả nhà”. Lời nói của mẹ nghe có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng tôi và Nghê Lạc Trần đều biết, việc cậu ấm nhà họ Nghê quyền sinh mà cả gia đình lại chỉ được biết qua báo chí thì ông nội

anh hiện nay hẳn đã chuẩn bị cuộc chiến tranh rồi, chỉ là chưa tiện trực tiếp bao vây và tất công gia đình nhỏ bé của tôi mà thôi...

Thực ra hai chúng tôi đều rất muốn chạy trốn, đặc biệt là với những vết thương hiện nay trên người Nghê Lạc Trần. Nhưng xảy ra sự việc lớn như vậy thì ít nhất cũng nên cho mọi người một lời giải thích. Hơn nữa nghe khẩu khí của mẹ chồng tôi thì dường như ông nội đã bắt đầu tức giận, e rằng chúng tôi có muốn rũ bỏ trách nhiệm cũng không được nữa. Vì vậy Nghê Lạc Trần hẹn với cả nhà là năm giờ tối nay cả nhà sẽ dùng cơm cùng nhau...

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Mùa hè ở thành phố D cứ đến buổi chiều tối là có gió thổi mát rượi, trong lành và thoải mái.

Xe dừng lại trước sảnh một tòa nhà cao ba mươi mấy tầng. Cánh cửa xoay bằng kính đẹp đẽ làm cho tôi cảm thấy sợ hãi. Nghê Lạc Trần nói với tôi đây là khách sạn thuộc tập đoàn Nghê thị, bởi vì ông nội anh là người khiêm tốn, lại thích yên tĩnh nên mới chọn khách sạn của gia đình làm nơi gặp gỡ.

Xuống xe, anh cầm lấy tay tôi mới phát hiện bàn tay tôi đã ra mồ hôi ướt nhẹp. Anh bất giác cười và nói: “Đừng sợ, ông nội anh không ăn thịt người đâu. Mà nếu ông có thực sự muốn ăn thì chắc cũng chỉ ăn anh thôi...”

“Chẳng phải ông nội rất yêu quý anh sao?”

“Đúng vậy, nhưng ông cũng rất quân phiệt và ích kỉ.”

“...”

Thang máy dành cho khách đưa chúng tôi lên thẳng tầng ba mươi tám ở đỉnh khách sạn. Ở tầng này chỉ có một phòng riêng, những bức phù điêu xung quanh tầng đều được chiếu sáng bởi đèn chùm thủy tinh một nghìn oát, hiện lên sinh động như thật, trông thật nguy nga lộng lẫy. Tôi bất giác nhìn lên gương mặt như mặt mèo của Nghê Lạc Trần mà không thể không thừa nhận, hiệu quả của loại thuốc nhập ngoại anh đang dùng quả nhiên rất tốt, nhìn đỡ hơn hôm qua rất nhiều, chỉ là bên mép vẫn còn một chút xanh tím, không hề ăn nhập với nơi này và bộ quần áo hàng hiệu đắt đỏ, sang trọng anh đang mặc trên người.

Tôi muốn cười nhưng lại không dám. Đúng lúc đó có hai quân nhân mặc quân phục đi lại phía chúng tôi, “Cậu Nghê, cậu đã đến, thủ trưởng đợi cậu khá lâu rồi ạ.”

Nghê Lạc Trần đưa mắt nhìn hai người chiến sĩ đang rất lễ phép kia rồi gật đầu. Anh ấy nói nhỏ bên tai tôi, “Hai người này là chiến sĩ cảnh vệ của ông nội.”

Tiếng tim đập thình thịch của tôi đã to hơn tiếng anh nói. Tuy đây không phải là lần đầu tiên tôi gặp ông nội và các thành viên trong gia đình, nhưng ở một hoàn cảnh nghiêm chỉnh mà lại đúng lúc thế này... Gia đình họ Nghê dường như đang cố ý thể hiện, uy hiếp tôi. Điều này khiến tôi nghĩ đến việc ông nội vốn định mời thêm bố mẹ tôi đến nhưng Nghê Lạc Trần sợ hai ông bà sẽ khó xử nên ngăn không mời nữa. Tôi nghĩ, đây cũng là tấm lòng của anh. Bởi vì bố tôi đã đánh con nhà người ta thế này thì làm sao mà còn mặt mũi đi gặp nhà người ta nữa.

Khi tôi đang suy nghĩ linh tinh thì Nghê Lạc Trần đã dắt tay tôi đến trước cửa phòng ăn riêng. Một trong hai người cảnh vệ mở cửa ra, trong nháy mắt, khi tôi còn chưa kịp nhìn quang cảnh trong phòng thì đã thấy từng đôi mắt giận dữ đồng thời hướng về phía chúng tôi...

Căn phòng chìm vào im lặng, mọi người bên trong dường như đều hết sức kinh ngạc, sau đó là tiếng cười sảng khoái của ông nội, “Khà khà khà... Ông nói rồi mà, Tiểu Nê, cháu rồi cũng có ngày hôm nay. Đến ông già này còn không dám làm những việc như vậy, là ai có bản lĩnh đánh cháu thành như thế này?”

Chương 53: Ông nội và Tiểu Nê

Lời nói của ông nội làm cho tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng nó đã làm cho không khí căn phòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tôi bất giác nhìn quanh, phòng ăn bao riêng được trang trí mang đậm màu sắc Trung Quốc, rèm cửa màu hoa hồng được kéo kín mít không cho ánh mặt trời rọi rõ ở bên ngoài chiếu vào. Cả gian phòng được chiếu sáng bởi ngọn đèn chùm đan bởi những sợi trúc treo ở trên trần nhà, phát ra thứ ánh sáng màu đỏ vàng. Dưới ánh đèn là một bàn ăn to tròn, phủ khăn trải bàn màu hoa hồng, góc khăn và phần dựa lưng vào ghế đều trang trí bằng những dây thắt có tua dài. Đến cả những bức tường bốn phía cũng được trang trí bằng những hình dây thắt to và tinh tế. Khung cảnh trong phòng vừa mang đậm nét cổ điển vừa không mất đi vẻ trang nhã, ấm cúng. Tôi bất giác nghĩ đến cảm giác tương tự mà ông của Nghệ Lạc Trần mang đến cho người đối diện.

Ông nội Nghệ Lạc Trần hôm nay ngồi đối diện với cửa ra vào. Ông mặc một chiếc áo sơ mi quân dụng màu trắng đục như thường ngày, vạt áo để buông ra ngoài chiếc quần quân đội may bằng chất liệu len có màu xanh đen. Mặc dù ông ăn mặc rất tùy ý, rất bình thường, cũng không mang quân hàm, nhưng phong thái uy nghiêm và khuôn mặt hồng hào của ông cũng khiến người khác dễ dàng nhận ra đây không phải một ông già bình thường.

Trong nét uy nghiêm của ông cũng phảng phất sự ôn tồn, trong sự ôn tồn của ông có đôi nét buồn bình, nhưng những điều đó tổng hòa vào con người ông lại khiến cho người khác có cảm giác vô cùng thương mến.

Khi tôi đang hơi lơ đãng thì Nghê Lạc Trần đã kéo tôi đến tận nơi chào ông nội, bố chồng và cả mẹ chồng tôi nữa.

Ông nội chỉ gật đầu chào lại một cách tượng trưng thôi. Tôi cảm nhận được ngay trong ánh mắt ông có một sự trách móc và thăm dò, thái độ của ông khác hẳn với lần gặp mặt trước khi cưới. Còn bố chồng Nghê Thiên Hằng thì vẫn như vậy, trong sự nhanh nhạy của một thương nhân có mang chút nho nhã. Ông nhìn tôi mỉm cười rồi nói: “Gặp được Lạc Tuyết một lần quả là không dễ dàng. Lạc Trần đã xây bậu cửa quá cao mất rồi.”

Nghe xong tôi nhìn mọi người cười một cách biết lỗi. Là con dâu nhà họ Nghê, thực sự tôi đã có rất nhiều điểm không chu toàn. Tuy họ không quá kén chọn, nhưng tôi biết mỗi người trong gia đình họ nhìn bề ngoài thì đều rất êm đềm lặng gió, nhưng mỗi người đều im lặng phân tích và giải quyết vấn đề bằng phương thức riêng của mình. Chỉ là tôi không biết lần này họ sẽ xử lý những tin đồn ở ngoài và bố mẹ tôi như thế nào mà thôi.

Mẹ chồng tôi bảo tôi ngồi xuống bên bà, vừa kéo tay Nghê Lạc Trần và nói một cách thương xót, “Con trai của mẹ, ai đã đánh con đến mức này vậy? Mặt con... Vết thương trên người nữa... Có bị thương ở chỗ nào nữa không?” Bà nói rồi vén quần áo của Nghê Lạc Trần lên, nhưng anh đã vội vàng cản hai tay bà lại. “Mẹ à, mẹ đừng có ngạc nhiên như vậy. Con và mấy thằng phóng viên chuyên viết tin vớ vẩn kia có chút xung đột, đều là bị thương ngoài da thôi, không có việc gì đâu ạ. Hơn nữa, con trai của mẹ không bao giờ bị thiệt đâu.”

Hóa ra anh đã nghĩ kĩ lí do từ trước rồi, nhưng tôi nhìn sắc mặt của ông nội và mẹ anh thì dường như chẳng ai tin vào những điều anh nói.

Quả nhiên mẹ chồng tôi nghi ngờ ngay lập tức. Bà nói: “Con trai của mẹ sao lại có thể đánh nhau với người khác chứ nhỉ? Con lại lừa mẹ rồi có phải không?”

Nghê Lạc Trần há miệng định biện hộ cái gì đó nhưng đột nhiên ông nội không thể bình tĩnh được nữa và hét to tên của mẹ chồng tôi lên: “Tiêu Thư, con cứ suốt ngày ‘con trai của mẹ, con trai của mẹ’, làm gì có ai phủ nhận nó không phải là con trai con đâu? Nó đã nói là đánh nhau với người khác rồi thì cũng nên tin nó đi. Chẳng lẽ việc tin tưởng con trai mình lại khó khăn đến vậy sao?” Ông nội tôi vừa nói xong liền cười và vẫy tay Nghê Lạc Trần, “Lại đây, thằng nhóc con của ông, ngồi ở bên cạnh ông đi nào.” Bộ dạng của anh tổng giống như những con mèo, con chó bị mọi người trêu chọc ấy, làm cho tôi thấy thật buồn cười.

Có lẽ Nghê Lạc Trần đã quá quen với tính cách bướng bỉnh của ông nội. Anh nửa như cười nửa như không rồi cởi áo khoác ngoài đưa cho nhân viên phục vụ ở trong phòng, vừa tháo cúc áo sơ mi vừa đi đến bên ông nội, “Ông ơi, lâu lắm rồi ông cháu mình không gặp nhau. Sao ông vẫn không sửa cái tính xấu thích bắt nạt phụ nữ nhà họ Nghê của ông đi nhỉ?”

“Lại còn nói nữa, cháu thì thay đổi hoàn toàn rồi, đến cả những thói quen tốt cũng đổi, trước kia thì thư sinh nho nhã, gần đây thì càng ngày càng hung tợn.”

Xem ra cách chào hỏi của hai ông cháu họ cũng không giống như người khác. Mà tôi còn phát hiện, suốt cả quá trình mà họ nói chuyện với nhau, ánh mắt của ông nội chưa hề rời khỏi người ‘Tiểu Nê’ của ông, mãi đến tận khi Nghê Lạc Trần yên vị thì ông vung tay, tung một cú đấm vào thẳng ngực Nghê Lạc Trần, bực bội nói: “Xong rồi, cháu nhìn cháu bị thương đầy người kia. Chẳng nhẽ hồi nhỏ học võ lại không có tác dụng gì sao, bây giờ bị cánh phóng viên đánh đến mức thế này...”

“Khụ, khụ...” Nghê Lạc Trần trên người đầy vết thương, lại bị ông nội đâm cho một cái không nhẹ bèn chống chế ho to lên một tiếng để khỏi kêu thành tiếng, “Ai, người nào nói cháu không đánh lại được?”

“Đến mặt cháu còn không đỡ được mà còn dám nói mình đánh thắng người ta? Cháu nhìn các vết thương trên người cháu xem bị đánh thảm thế nào...” Ông nội nói xong bèn cởi bỏ cúc áo trên của Nghê Lạc Trần, anh cố gắng ngăn nhưng bị ông nội nạt, “Cháu đừng có xấu hổ giống như con gái vậy, ông không nhỡ nại đâu đâu nhé...”

Sau khi cúc áo bị cởi bỏ hết thì tôi nhìn thấy bố chồng và mẹ chồng tôi bất giác đều thò đầu ra xem, lại còn phát ra những tiếng kêu khe khẽ, tôi chỉ muốn độn thổ luôn cho rồi.

Ông nội quan sát kỹ càng các vết thương của Nghê Lạc Trần, bất giác cau mày rồi tặc lưỡi như đang trêu chọc anh, “Chậc, chậc... Xem ra anh bạn phóng viên này chắc chắn đã từng đi bộ đội. Vết thương trên người cháu rõ ràng là kiệt tác của quân nhân, mà ra đòn cũng khá mạnh đấy... Chậc, chậc...” Ông nói rồi đột nhiên đưa tay sờ vào hạ thân của Nghê Lạc Trần một cách hết sức bình thản, “Chỗ này có bị thương không vậy?”

Trong nháy mắt, mặt Nghê Lạc Trần đỏ lừ, anh vội vàng tránh tay ông nội rồi phần nộ nói: “Ông nội, ông càng ngày càng không đứng đắn rồi...”

Ông nội “hừm” một tiếng tỏ vẻ chẳng để ý đến những gì anh vừa nói, rồi sau đó ông đưa mắt liếc tôi. “Nếu như con rể nhà tôi mà bị tung ra những tin không hay ho gì như vậy, ông già này cứ coi như không cần cái mạng của nó nhưng cũng nhất định phải đánh cho nó tàn phế, xem nó có nhớ được bài học này hay không... À đúng rồi, Thiên Hằng...” Ông nội nói xong liền quay mặt về phía bố chồng tôi: “Mấy thằng phóng viên đó xử lý thế nào con nhỉ?”

“Có thể xử lí được đến mức nào thì cứ thế mà làm thôi ạ...” Bố chồng tôi từ tốn uống một ngụm trà rồi nói: “Có một số người, mình cũng nên dạy cho họ một bài học, nếu không thì suốt đời họ sẽ không hiểu được thế nào là chính nghĩa, thế nào là lẽ phải ạ...”

“Thế còn mấy cô bác sĩ, y tá của bệnh viện thì sao?” Ông nội vừa hỏi bố chồng tôi vừa cài giúp Nghê Lạc Trần mấy cái cúc áo.

“Đang đổ trách nhiệm cho nhau ạ, hiện tại vẫn chưa có kết quả, nhưng con nghĩ cũng nhanh thôi.”

“Ừ, phía bệnh viện cũng nên xem xét tình hình cụ thể để xử lí, đừng có quá đáng là được.”

“Con biết rồi.”

Nghê Lạc Trần luôn giữ thái độ bình thản, im lặng nghe cuộc đối thoại của bố và ông nội, Có thể anh cũng hiểu rõ một điều rằng, trên thế giới này, có một số việc cần phải giải quyết bằng thủ đoạn, hoặc cũng có thể đây chính là thói quen của gia đình họ.

Khi mọi người yên lặng, không ai nói gì thì dường như ông nội nghĩ ra điều gì đó, ông vỗ mặt bàn “rầm” một cái rồi chỉ vào mặt Nghê Lạc Trần hét to: “Đúng rồi, thằng nhãi ranh kia, mày với Tiêu Định càng ngày càng chẳng ra làm sao cả. Chúng mày nghĩ rằng chúng mày ở xa thì không ai quản được hử? Sau này còn dám để xảy ra những bài báo như vừa rồi thì đừng trách ông đây. Ông sẽ nhốt chúng mày lại rồi lột da chúng mày ra...”

“Ông à, ông lột da cháu thì cháu tin, nhưng da của cháu nội ông cũng nở lột hay sao?” Cánh cửa đột nhiên bật mở, Tiêu Định bước vào phòng.

Vẫn là nét đẹp lộng lẫy như trước, ánh mắt của cô ấy nhìn tôi vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, làm cho tôi có cảm giác mình giống như người ngoài.

“Cháu chui ra từ đâu vậy, trông điên điên khùng khùng thế...” Ông nội nhìn Tiêu Dịch một cách rất không hài lòng.

“Ông nội, cháu ngoan hơn Tiểu Nê của ông rất nhiều. Sau khi nghe thím nói ông đại giá đến thăm thành phố D, cháu liền xin đạo diễn cho nghỉ để đến thỉnh an ông. Ai giống như ông tướng kia, để ông nội phải vừa khóc vừa hô xin cầu kiến nó...” Tiêu Dịch nói xong thì liếc sang Nghê Lạc Trần một cái, đột nhiên mỉm cười phá lên rồi đi đến chỗ anh, đưa tay nâng cằm của Nghê Lạc Trần lên, “Cung à, đây không phải là bạo lực gia đình mà người ta thường hay nói đến đấy chứ? Đừng có nói với chị đây là kiệt tác của Lạc Tuyết nhà em đấy nhé...”

“Nếu đúng thì đã làm sao nào. Em thích thế.” Nghê Lạc Trần bực dọc hất tay cô ấy ra rồi nhìn sang phía tôi, ánh mắt anh như muốn bảo tôi đừng có để ý đến những điều Tiêu Dịch vừa nói.

“Đồ kém cỏi, tiếc cho việc chị đã giúp em.”

“Dường như chị càng giúp thì em lại càng nhiều việc phải giải quyết hơn thì phải.”

“Được rồi. Lần sau bị cô ta giày vò đến chết đi nữa thì chị cũng...”

Dường như từ “chết” là từ khá kị trong gia đình họ Nghê, Tiêu Dịch chỉ vừa mới nói được một nửa đã phải dừng lại khi thấy ánh mắt nghiêm nghị và sắc sảo của ông nội đang nhìn vào mình. Cô ấy dường như chẳng thèm để ý đến thái độ của ông nội mà lè lưỡi một cách tinh nghịch về phía Nghê Lạc Trần rồi ngồi xuống bên kia ông.

Những người trong gia đình họ Nghê đều rất kiệm lời, họ chỉ nói chuyện rời rạc với nhau rồi đợi nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên. Không ai nhắc đến mẩu tin tạt sạt của Nghê Lạc Trần ở trên báo. Một lát sau, khi thức ăn đã mang lên hết rồi thì tôi mới phát hiện, chỉ có vài món ăn dường như hết sức đơn giản nhưng lại là những món ăn ngon, thơm lừng mà người bình thường ít khi được thưởng thức.

Không khí trong phòng dần dần trở nên khá thoải mái. Bố chồng tôi uống rượu cùng với ông nội, còn mẹ chồng tôi vừa nói chuyện với Tiêu Dịch, vừa gấp thức ăn cho tôi. Chỉ có Nghê Lạc Trần đang ngồi bên ông nội không hề nói chuyện mà chỉ cúi đầu chăm chú bóc vỏ con tôm hùm sao cho hoàn mỹ nhất.

“Tiểu Nê”, con đến chỗ ông một thời gian đi.” Ông nội đột nhiên cười rồi nói với Nghê Lạc Trần như đang thương lượng vậy.

Nhưng sự chú ý của Nghê Lạc Trần dường như đang dồn cả vào con tôm, anh chẳng thèm ngẩng đầu mà chối biến, “Không đi đâu ạ, con bận lắm.”

“Chẳng phải Lạc Tuyết đang được nghỉ đó sao?”

“Nhưng con bận.”

Ông nội bị từ chối thẳng thừng nên ngượng ngùng “hừm” một cái, sau đó ông cúi đầu uống rượu một mình.

Một lát sau Nghê Lạc Trần đẩy con tôm hùm về trước mặt ông nội. Lúc đó tôi mới phát hiện ra, phần đầu và phần đuôi của con tôm hùm vẫn còn nguyên xi, lớp vỏ tôm màu đỏ đậm trông rất đẹp mắt, còn phía giữa thì lộ ra miếng thịt tươi nguyên, trắng mềm. Dưới ánh đèn, trong một chiếc đĩa sứ

màu xanh nhạt, nó giống như một tác phẩm thủ công mỹ nghệ tinh tế và hoàn chỉnh khiến cho người ta không ngớt lời cảm thán...

Ông nội lạnh lùng nhìn một cái rồi nói một cách khá xem thường, “Tiểu Nê, trí nhớ của cháu càng ngày càng tốt. Ông nội từ trước đến giờ chưa bao giờ ăn món này cả...”

“Ông không ăn thì có người khác ăn ạ.”

Phản ứng của ông nội dường như hoàn toàn giống những gì Nghệ Lạc Trần dự đoán, anh không hề nghĩ ngợi gì đẩy đĩa “hàng thủ công mỹ nghệ” tinh tế này đến trước mặt tôi, cười nói: “Ăn đi em, ông nội không thích món này.”

Khi tôi còn đang không biết nên làm thế nào thì ông nội “hứ” một tiếng giống như đứa trẻ rồi nói: “Hừm, cháu đừng có ngại, cũng đừng sợ ông sẽ buồn. Cứ nói thẳng ra là bóc tôm cho vợ ăn có phải dễ chịu không, cần gì mà phải vòng vo như vậy?”

“Ông nội, không phải là cháu ngại, cũng không phải sợ ông buồn, mà cháu sợ cô ấy khó xử thôi ạ.”

Nghe Nghệ Lạc Trần nói như vậy tôi cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, vội vàng cúi mặt sau khi đưa mắt nhìn một lượt mọi người quanh bàn ăn.

Mẹ chồng tôi cười một cách tao nhã, bố chồng tôi nhìn lên chiếc đèn chùm ở trần nhà một cách ngượng ngùng, chỉ có Tiêu Định là khá thẳng thắn và không thể kìm được cười bắn cả canh trong miệng ra...

Ông nội vẫn giữ thái độ bình thường, ông gấp cho Tiểu Nê của ông một miếng thịt to rồi nói: “Ăn nhiều thứ thanh đạm hơn để tránh bị nóng trong người, cháu chỉ biết xả bực với ông nội thôi.” Nói xong ông cũng gấp một

miếng cho Tiêu Định ở bên cạnh, nhưng điều đó lại khiến cho đại tiểu thư rất không hài lòng, “Ông nội, ông càng ngày càng không công bằng, ông gấp cho Tiểu Nê miếng thịt, còn gấp cho cháu lại là miếng tỏi ạ. Cháu vẫn biết ông thiên vị nhưng không ngờ ông thiên vị đến mức đó.”

“Ông nội thiên vị sao? Chỉ là Tiểu Nê bị thương nên không thể ăn được tỏi thôi.”

“Ý của ông là tỏi đắt hơn cá hay sao? Như vậy gấp cho Nghê Lạc Trần miếng cá chẳng phải là đối xử không tốt với nó hay sao?”

Cả gia đình cười ồ lên với cách biện hộ của Tiêu Định. Nghê Lạc Trần đột nhiên thay đổi thái độ im lặng vừa rồi, làm nũng với ông: “Ôi, lâu lắm rồi cháu không được thưởng thức món mướp đắng xào của ông rồi.”

“Muốn ăn sao? Bây giờ à?” Mặt ông nội đột nhiên sáng lên, giống như đứa trẻ giành được phần thưởng của bố mẹ. Sự vui mừng của ông khiến cho tôi có cảm giác hơi đáng lòng. Ông đột nhiên đứng lên rồi nói với bố chồng tôi, “Con gọi điện thoại đi, để cho phía nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu.” Nói xong ông đi ra phía cửa, Nghê Lạc Trần đột nhiên cảm thấy có hứng thú, anh đi sau ông nội và nói một cách vui vẻ, “Cháu cũng đi...”

Trong khi tôi còn đang mù mờ không hiểu đã xảy ra chuyện gì thì mẹ chồng kéo vạt áo tôi, cười bất đắc dĩ, “Đừng để ý đến bọn họ. Mình ăn trước đi kẻo thức ăn nguội hết. Con cũng đã biết, một già một trẻ nhà này có thể làm khổ nhau như thế nào rồi đây...”

Đúng như lời mẹ chồng tôi nói, một lúc sau thì nhân viên phục vụ bê từng đĩa, từng đĩa thức ăn lên, nói là do ông nội và Nghê Lạc Trần xào trong bếp và bảo mang lên. Một bữa ăn đoàn tụ gia đình tự nhiên lại trở thành bữa ăn của ba người chúng tôi. Chúng tôi ăn no đến mức không thể chịu được nhưng hai người dưới bếp vẫn bận rộn quên thời gian...

Buổi tối, ông nội muốn tôi và Nghê Lạc Trần ở lại khách sạn để uống rượu cùng ông. Tôi có thể cảm nhận được ông nội không nở ra Tiểu Nê của mình một chút nào, không kịp đợi Nghê Lạc Trần tỏ thái độ gì, tôi liền đồng ý ngay lập tức.

Sau khi bố trí phòng cho chúng tôi, ông nội liền tìm một người khoảng trên năm mươi tuổi, bảo đó là một bác sĩ rất có uy tín đến kiểm tra sức khỏe cho Nghê Lạc Trần. Nghê Lạc Trần không từ chối, tôi nghĩ có lẽ ông nội anh đã sớm thương lượng với anh rồi.

Phòng khách của khách sạn vô cùng sang trọng, làm cho tôi có cảm giác như mình đang ở trong Nhà Trắng của Mỹ. Đương nhiên, thứ tôi hài lòng nhất không phải là điều đó mà là việc tôi có thể ngồi trên ghế sofa ở phía ngoài thưởng thức trà Bích La Xuân loại hảo hạng, nếm món hạnh nhân cỡ đại của Mỹ và được nhìn qua cánh cửa sổ chưa đóng một Nghê Lạc Trần bị cởi hết quần áo đang nằm trên giường để cho bà bác sĩ kiểm tra đi kiểm tra lại...

Hóa ra tôi cũng có tâm lý báo thù. Ai bảo anh ấy dùng Tiêu Dịch để trừng phạt tôi, cái cảm giác đau khổ khi ghen làm cho tôi bây giờ hồi tưởng lại vẫn cảm thấy cay đắng không thể nói thành lời.

Thực ra, nghĩ đi nghĩ lại thì tôi cũng đã rất hài lòng về hạnh phúc của mình. Tuy ông nội không hài lòng về tôi lắm nhưng các thành viên trong gia đình họ Nghê đều rất trân trọng tôi, bố mẹ tôi. Vừa nãy ông nội Nghê Lạc Trần còn nói, sai lầm mà Nghê Lạc Trần phạm phải khiến cho người lớn rất buồn rầu, sự hiểu nhầm này cần được bố mẹ hai bên giải thích cho rõ ràng. Vì thế ông sẽ cùng với bố mẹ chồng trực tiếp đến tận nhà xin lỗi bố mẹ đẻ tôi. Thành thực mà nói, nghe ông bảo vậy tôi rất cảm động nhưng

cũng cảm thấy vô cùng áy náy. Thực ra tôi đã không chăm sóc ‘cục cưng’ nhà họ cho chu đáo.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói với chúng tôi là “Không có việc gì đáng lo ngại”. Bà kê một đơn thuốc chống viêm và thuốc giảm đau, đồng thời dặn dò chúng tôi cần chú ý một số việc rồi rời khỏi khách sạn.

Tôi cười và bước vào trong phòng thì nhìn thấy sắc mặt Nghê Lạc Trần đỏ bừng bừng. Tôi vừa mặc quần áo giúp anh vừa không nhịn được cười phá lên...

“Bà xã, bây giờ đến lượt anh kiểm tra cho em đây...”

Anh cười một cách hờ hững, sau đó đưa tay cởi quần áo của tôi. Tôi liền ngăn lại ngay, “Lạc Trần, em phát hiện ông nội đang ở phòng bên cạnh nên anh có vẻ như dựa thế bắt nạt em đấy nhé.”

“Ông có ở đây hay không thì anh cũng sẽ bắt nạt em. Em có bản lĩnh thì chống đối đi...”

Hai chúng tôi một người thì mặc giúp đối phương, còn một người thì ra sức cởi quần áo của đối phương. Cứ như vậy, một lát sau trên giường trở thành một cuộc tranh giành thực sự. Nhưng vì chỗ đó của anh vẫn còn bị đau, và cũng có thể có liên quan đến thuốc nên sau khi trêu chọc nhau một hồi thì anh liền ôm lấy tôi và chìm vào giấc ngủ...

Khi tôi đang định đứng lên để tắm giặt, thay quần áo thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, “Lạc Tuyết, Tiểu Nê đã ngủ chưa vậy?”

Là tiếng của ông nội.

Tôi vội vàng chỉnh đốn lại trang phục và đi ra mở cửa. Ông nội đã thay một bộ quần áo lụa màu trắng và đang đứng ở ngoài.

“Nó ngủ chưa? Ông muốn đến thăm nó.”

Tôi gạt đầu tỏ vẻ muốn mời ông vào trong phòng.

Ông nội đi đến bên giường của Nghê Lạc Trần và ngồi xuống. Có lẽ ông sợ đánh thức Tiểu Nê của ông nên cứ lặng lẽ ngồi bên cạnh ngắm anh rất lâu mà không động đậy. Không rõ có phải vì ông mặc quần áo ở nhà hay không nhưng tôi cứ có cảm giác nhìn ông hiền hòa hơn lúc ăn cơm rất nhiều. Đặc biệt là tình cảm của ông đối với cháu trai của mình càng khiến người khác cảm động.

Sau đó ông cầm nhẹ tay trái của Nghê Lạc Trần lên, xoa vào vết sẹo trên cổ tay anh bằng ngón tay xù xì rồi lẩm bẩm một mình, “Thằng nhãi con, khi mày rạch vết dao như thế này thì mày có còn nghĩ đến ông nội mày không? Mày có biết ông nội đã già rồi không, ông nội không chịu được sự mất mát lần thứ hai đâu. Mày cứ luôn nghĩ rằng trong trái tim ông nội chỉ có Nghê Thiên Vũ, ông đối xử tốt với mày chỉ vì mày là con trai duy nhất mà Nghê Thiên Vũ để lại... Mày lại còn oán hận ông bắt ép mẹ mày. Nhưng mày đâu có biết được, trong trái tim ông mày còn quý giá hơn Nghê Thiên Vũ rất nhiều, còn mẹ mày lại là người ông cần cảm ơn nhất trên đời này. Nhờ mẹ mày kiên cường mới có thể đưa mày đến được thế giới này... Vì mẹ mày, mày cần phải trân trọng bản thân hơn, mày có biết không vậy? Mày là thằng súc sinh không có lòng dạ gì cả. Mày cứ tưởng muốn xa ông thì tìm cách đi ra nước ngoài học, hay cố gắng ngăn không cho ông tham gia lễ kết hôn của mày... Mày đừng tưởng ông không có cách nào trị được mày, chỉ là ông muốn cho mày một không gian tự do, khiến mày có thể vui hơn một chút, nhưng điều đó không có nghĩa là mày có thể thoát khỏi bàn tay của Phật Tổ Như Lai đâu nhé...”

Ông nội cứ lảm nhảm một mình, tôi đứng bên ông mà rơi nước mắt. Mãi cho đến khi Nghê Lạc Trần dường như bị ông nội làm cho khó chịu, cựa quậy trên giường, khi đó ông mới đắp chăn lại giúp anh, sau đó quay sang tôi nói: “Đợi nó ngủ say thì cháu ghé qua phòng ông một lát nhé.”

Chương 54: Khao khát có một đứa con...

“Cháu hãy rời xa Nghê Lạc Trần đi. Hãy để cho nó quay về trạng thái trước hôn nhân. Khi đó có thể nó không vui vẻ nhưng rất bình thản, không giống như bây giờ...”

Bóng đêm mênh mông ngoài cửa sổ khiến khuôn mặt ông nội như phủ thêm một chút nghiêm trọng. Những nếp nhăn hằn lên khuôn mặt dưới tác động của thời gian đều giống như đang chứng minh mỗi một quyết định của ông đều là đúng đắn. Nghe ông nói vậy tôi không biết nên trả lời như thế nào, nhưng bảo tôi rời xa Nghê Lạc Trần là điều không thể. Những ngày qua tôi đã rất may mắn, may mà cái thế giới này quá nhỏ bé, nó quay hơn mười năm rồi số mệnh lại cho tôi được gặp lại anh một lần nữa, để cho tôi biết anh đã thích tôi hai mươi năm trời... Tuy hình ảnh của cậu học sinh khi đó trong cuộc đời tôi đã trở nên rất mơ hồ, nhưng những tháng ngày ngắn ngủi được làm vợ anh thì khiến cho khoảng thời gian dài đằng đằng đó được rút ngắn hơn bao giờ hết. Tôi đã hi vọng rất nhiều về một tương lai có thể ở bên cạnh anh thêm hai mươi năm, mà đúng hơn là vô số hai mươi năm nữa, mãi mãi được bên nhau...

“Lạc Trần bị trầm cảm rất nặng.”

“Cháu biết, nhưng cháu yêu anh ấy.”

“Cháu biết à?” Ông nội Nghê Lạc Trần nhìn tôi vài giây như muốn khẳng định lại những điều vừa nghe thấy, sau đó bèn cười khẩy và nói: “Thanh niên các cháu luôn luôn coi việc không xa được nhau chính là tình yêu. Thực ra yêu một người là để cho anh ta được sống, cũng có nghĩa là hiểu người ta hơn hiểu bản thân mình. Cháu có biết khi Nghê Lạc Trần im lặng thì nó đang nghĩ đến điều gì không?”

Tôi lắc đầu một cách thành khẩn, tiếp theo ông nội liền hỏi tôi: “Trong lòng cháu có còn hình ảnh của cậu Giang Triều không vậy?”

“Quên một cách triệt để thì có lẽ không thể, bởi vì chúng cháu đã từng yêu nhau hơn mười năm. Nhưng cháu trân trọng cuộc hôn nhân bây giờ của cháu, cháu càng tôn trọng và thương yêu Lạc Trần.”

“Ừ, cũng khá thẳng thắn đấy!” Ông nhếch môi, dường như ông đang cảm thấy thiệt thòi thay cho Nghê Lạc Trần, “Vậy thì cháu có dám đảm bảo từ nay về sau không làm tổn thương đến cháu trai ông dù bằng bất cứ nguyên nhân gì không?”

Ông nội Nghê Lạc Trần nhìn thấy tôi im lặng vì khó xử liền thở dài rồi nói: “Cháu vẫn chưa hiểu hết về bệnh trầm cảm, hay nói đúng hơn thì những cái cháu biết về bệnh trầm cảm đều thông qua sách vở, đó vẫn chưa được coi là thực sự hiểu biết. Nếu như cháu sống cùng với người bị bệnh trầm cảm hơn hai mươi năm, hoặc cháu đã từng có không chỉ một người thân bị bệnh trầm cảm thì cháu sẽ biết... Có người còn nói, người đàn ông bị bệnh trầm cảm đều có những tố chất làm mê hoặc người khác. Thực ra khi họ có chút ít thần thái làm mê hoặc lòng người lại chính là lúc họ đang chịu những nỗi đau khổ rất lớn. Và điều đáng sợ nhất là khi bệnh của họ chuyển nặng, cả con người họ cứ ngây ngô, đần độn, tri giác, vị giác và khứu giác đều thay đổi hoặc khiếm khuyết, hơn nữa tư duy cũng trở nên khác thường, cử chỉ hành vi ngu ngốc, thậm chí là đờ đẫn, mất khả năng ngôn ngữ, tay chân tê dại... Đến cuối cùng họ lại cho rằng thứ mà có thể cứu sinh mạng của họ không phải là bác sĩ, càng không phải là những người thân ở bên cạnh, mà chính là cái chết...”

“Ông nội, cháu biết sự việc xảy ra ngoài ý muốn vừa rồi đã khiến cho ông, cho bố mẹ cháu lo lắng, nhưng cháu đảm bảo với ông sẽ không có lần thứ hai đâu ạ. Cháu sẽ hết sức cẩn thận...”

“Đây không phải là việc cháu cần thận hay không cần thận. Bởi Lạc Trần có những suy nghĩ của nó, không ai có thể không chế được nó nghĩ đến những việc không vui vẻ, mà những người hoặc những sự việc khiến nó phát bệnh có lẽ không chỉ một mình cháu...”

“Vẫn còn Nghê Thiên Vũ, đúng không ạ?”

“Xem ra cháu đã biết khá nhiều chuyện đấy. Cháu đã biết mọi chuyện như vậy rồi thì hãy nghĩ cách giúp ông, để cho nó quay về bên ông, chỉ có khi ở bên ông thì nó mới có thể sống được lâu hơn, cho dù có thể sẽ không vui vẻ một chút nào cả. Bởi vì khi con người ta không có dục vọng, không có tình yêu thì mới thực sự bình thản trở lại...”

“Ông nội, những điều ông nói đều không đúng. Nếu như đến tình yêu mà anh ấy cũng mất thì anh ấy sống đâu còn ý nghĩa gì nữa, nó chỉ an ủi được những người thân ở bên cạnh anh ấy mà thôi. Cái tình yêu đó quá ích kỉ, ông không nên làm một người như vậy. Hãy để cháu mang niềm vui đến cho anh ấy. Tình yêu của cháu nhất định sẽ khiến anh ấy khỏe mạnh trở lại, cháu xin hứa.”

“Hả?” Ông nội lại cười khẩy. “Cháu dễ dàng đưa ra lời hứa như vậy sao? Sự đảm bảo của cháu chẳng có gì là đảm bảo cả...”

“Vậy ông có thể khẳng định được anh ấy rời xa cháu thì sẽ không bao giờ đi vào ngõ cụt không ạ?”

“...” Ông nội trầm ngâm suy nghĩ rồi không thể không gật đầu thừa nhận, “Ông không thể đảm bảo được điều đó...”

“Nếu như làm thế nào cũng là mạo hiểm, vậy thì hãy để anh ấy sống vui vẻ đi ông.”

“...”

Từ trong phòng ông nội đi ra, tôi chưa quay về phòng mình ngay mà nhẹ nhàng đi đến trước cửa sổ bên hành lang, đứng im ngắm cảnh đêm ở ngoài cửa sổ.

Thế giới này đẹp như vậy thì tại sao lại có người vẫn còn đang chán chường nhỉ? Tôi nghĩ, ông nội nhất định chưa bị thuyết phục, chỉ là ông không dám mạo hiểm bằng niềm vui của Nghê Lạc Trần mà thôi. Do đó cái trách nhiệm này đột nhiên lại đẩy hết lên vai tôi. Là vợ một người bị bệnh trầm cảm, tự nhiên tôi cảm thấy có một áp lực vô hình, cho dù Nghê Lạc Trần hiện nay vẫn khá bình thường, lại còn vui vẻ, lạc quan rất nhiều...

Thang máy của khách sạn vì là nửa đêm nên rất vắng vẻ, nhưng sự vắng vẻ này lại khá kì dị đối với tôi. Nó giống như sự im ắng rợn người trước khi mưa to gió lớn, còn cái nút ấn có ánh sáng mờ mờ kia lại giống như một thứ mà có thể thao túng tính mạng con người ta bất cứ lúc nào.

Tôi không biết mình cần bao nhiêu thời gian để suy nghĩ, sinh mạng con người ta sao lại có thể tàn nhẫn đến độ chỉ cần ấn nhẹ một cái thôi là đã có thể kết thúc?

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Khi quay lại phòng thì đồng hồ đã điểm một giờ đêm.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng, trong phòng không có đèn, một bóng người màu trắng đang lay động trước cửa sổ. Tôi nhìn đi nhìn lại thì mới thấy rõ Nghê Lạc Trần đang mặc bộ quần áo ngủ màu trắng đứng trên chiếc ghế thò nửa người ra phía ngoài...

Tôi đột nhiên sực tỉnh, anh muốn làm gì vậy? Đây chẳng phải là tầng hai mươi tám hay sao?

Không kịp suy nghĩ gì tôi lao lại phía anh, tay ôm chặt lấy eo anh và hét lên: “Anh điên rồi à?”

Có thể là quá lo sợ và vội vàng nên lần đầu tiên tôi mới chợt nhận ra mình mạnh mẽ đến như vậy. Chẳng kịp đợi anh phản ứng gì hai chúng tôi cùng ngã lăn xuống sàn nhà, chiếc ghế mà anh trèo lên đổ vào đùi chúng tôi.

Trong bóng đêm, ngoài tiếng thở dốc của chúng tôi ra còn có nhịp đập mạnh mẽ của trái tim.

Nghê Lạc Trần định thần rất nhanh, anh xoay người lại ép tôi xuống rồi hỏi: “Đây là vụ diễn tập gì vậy?”

“Anh...” Tôi hơi điều chỉnh lại hơi thở của mình và hỏi: “Anh nói trước đi, anh định làm gì vậy?”

“Anh chẳng làm gì cả. Khi anh tỉnh dậy thì không thấy em ở trong phòng nên mới định nhìn xem em có ở phía dưới tầng hay không...”

“Vậy anh trèo lên trên ghế làm gì? Làm như vậy thì đến đứa trẻ cũng biết là cực kì nguy hiểm đấy...”

“Phía ngoài cửa phòng đều có ban công, anh làm gì có thể thò người ra xa như vậy... Hơn nữa anh cũng không phải là một đứa trẻ mà...”

Tôi đã bớt căng thẳng hơn lúc nãy nhiều nên mới thả lỏng người nằm hẳn xuống phía dưới sàn nhà và nhìn chằm chằm lên trần nhà. Đúng là tôi

hơi lo lắng thật, mà đúng hơn là đã quá lo lắng... Cũng may là tấm thảm của nền nhà cũng khá dày...

Đột nhiên Nghê Lạc Trần cười một cách thiếu đứng đắn: “Tư thế này khá tuyệt, anh thích...”

Hơi thở ấm áp và quyến rũ của anh phả vào mặt làm cho tôi cảm thấy ngửa ngáy... Lúc đó tôi mới phát hiện mình đang nằm dưới cơ thể anh, chân đang dạng thành hình chữ ‘bát’, dường như khá gọi tình... Nhưng tôi đâu có ý đó, tôi chỉ có một ý niệm duy nhất là tóm lấy anh dậy rồi cho anh một trận...

“Bà xã, chỗ đó của anh không đau nữa rồi... Trận diễn tập vừa xong cũng không hề hay ho tẹo nào, hay là chúng ta làm một việc gì đó thú vị hơn đi...” Anh nói xong bèn úp mặt mình vào ngực tôi, dùng răng của mình để cởi cúc áo sơ si của tôi. Cứ như vậy, cứ như vậy... Anh không hề vội vã, dường như đang có ý trêu chọc tôi...

Trong lòng tôi có chút buồn bực nên định từ chối anh, đúng lúc đó có tiếng ho khe khẽ từ ngoài cửa vọng vào. Nghê Lạc Trần vội vã kéo tôi lên, nhìn ra ngoài cửa một cách không hài lòng và hét to: “Ông nội, tại sao ông không gõ cửa mà đã vào phòng chúng cháu vậy?”

“Cháu nhìn cho rõ đây nhé, ông đang đứng ở ngoài cửa phòng cháu, các cháu không đóng cửa phòng đấy chứ... Trong phòng có tiếng động to như vậy nên ông nghĩ đã xảy ra chuyện gì rồi...”

Lúc đó tôi mới chợt nhớ ra, vừa xong vội vàng quá nên tôi xông ngay vào phòng mà quên không đóng cửa lại...

Lúc đó ông nội đi vào phòng và nói với Nghê Lạc Trần bằng một giọng điệu khá nghiêm túc, “Năm nay cháu về Bắc Kinh ăn Tết nhé. Cháu đừng

có nghĩ rằng mình ở xa nên ông không biết những việc của cháu đây. Cháu không muốn có con thì ông cũng không can dự, tuy nhiên điều đó không có nghĩa là ông sẽ dung túng cho cháu, để trong mắt cháu không còn biết đến tôn trọng tiền bối là gì.”

“Ông nội, không phải là chúng cháu không muốn, mà là... tạm thời vẫn chưa có ạ...” Thấy ông nội có vẻ giận Nghê Lạc Trần thực sự nên tôi nghĩ cách biện hộ thay anh ấy. Nhưng những từ cuối cùng tôi nói quá yếu ớt, dường như không thể nghe thấy được nữa...

Ông nội thấy tôi chêm vào nên ngạc nhiên ra mặt. Ông sững lại một lát rồi quay đầu sang nhìn Nghê Lạc Trần, hỏi: “Cô ấy vẫn cứ ngốc nghếch như vậy sao?”

Nghê Lạc Trần nghiêm túc nhìn ông và gật đầu khẳng định liên tục.

Đột nhiên ông nội cười to, một mặt đi về phía cửa, một mặt ông lăm bằm với chính mình: “Một đứa con gái ngốc nghếch lại đáng để yêu như thế hay sao? Tuy nhiên nó lại khá giống với bà nội cháu khi còn trẻ...”

“Ai ngốc nghếch hả?” Sau khi ông nội đi rồi tôi vội vàng túm lấy cổ áo ngực của Nghê Lạc Trần và chất vấn anh.

“Ngoài em ra thì còn ai vào đây nữa?” Anh không thèm nhìn tôi lấy một tẹo rồi từ từ cởi bỏ quần áo ngủ của mình ra. Sau lớp áo của anh là một lồng ngực đẹp đẽ và trắng kiện, anh ôm tôi bằng một tay và thì thào: “Ngốc nghếch, Lạc Tuyết ngốc nghếch của anh, bây giờ chúng ta sẽ làm những việc ngốc nghếch nhé...”

Tôi vẫn cầm chặt lấy cái áo ngủ của anh vừa cởi ra mà không chịu buông tay. Anh bế bồng tôi lên giường, từng nụ hôn nồng nàn và hơi thở hỗn hển

roi vào mặt tôi. Lúc đó tôi mới hiểu được ‘việc ngốc nghếch’ mà anh vừa nói có nghĩa là gì...

“Lạc Trần, việc sinh em bé... hay là em đi bệnh viện kiểm tra xem thể nào nhé...”

“Việc này chẳng liên quan gì đến kiểm tra cả, nó cần phải được hoàn thành bằng thực tiễn...” Hơi thở nồng nàn, anh vội vàng áp sát, dung hòa hai cơ thể lại với nhau.

“Nhưng tại sao chúng ta mãi vẫn chưa có vậy? Em hơi sợ...”

“Nếu như em muốn thì anh sẽ cho em, không có gì phải sợ cả...”

“Việc này... chẳng lẽ anh nói là được sao?”

“Em đừng hỏi nhiều thế, tập trung đi nào...” Nói xong anh mở toang vạt áo ngực, ngậm chặt vào đầu nhũ hoa của tôi như trừng phạt, “Lâu rồi không được ‘yêu’ em như vậy, anh nhớ ghê gớm.”

“Chỗ đó của anh không đau nữa sao?”

“Hơi hơi thôi, nhưng hạnh phúc của bà xã quan trọng hơn nhiều...”

“Nhưng... ông nội...”

“Ở đây chả có việc gì cho ông nội cả. Ông mà còn nói nữa thì chẳng có con cái gì hết...”

“...”

Nhưng tôi vẫn không hiểu việc có con và những điều ông nội nói thì có liên quan gì đến nhau nhỉ? Đột nhiên tôi nghĩ đến mình vẫn chưa tắm rửa, liệu em bé sinh ra có tính sạch sẽ như Nghê Lạc Trần không nhỉ?

Một tuần lễ trôi qua trong nháy mắt. Cuối cùng tôi cũng có được kết quả kiểm tra sức khỏe, tất cả đều hết sức bình thường. Bác sĩ còn nói, nếu như phía chồng cũng không có gì khác thường thì việc chưa có em bé có thể liên quan đến tâm lý không ổn định, hoặc cũng có thể liên quan đến áp lực công việc quá lớn. Đột nhiên tôi chợt nhớ đến lời mẹ chồng tôi đã từng nói, bố chồng Nghê Thiên Hằng của tôi không có khả năng sinh con nên vội vàng gọi điện cho mẹ để dò hỏi nguyên nhân. Hóa ra bố chồng tôi không có khả năng có con là do một vụ tai nạn giao thông, lúc đó tôi mới tạm yên tâm. Thế là tôi chạy đến cửa hàng sách mua vài quyển sách liên quan đến vấn đề này. Tôi nghĩ chắc không lâu nữa trong nhà tôi sẽ thêm một thành viên mới thôi...

Ở trên đường, tôi nhìn thấy một người phụ nữ trẻ mang bầu đi ngang qua, bất giác tôi sờ tay lên phần bụng dưới phẳng lì của mình như thể trong đó có một sinh linh bé bỏng đang lớn dần lên, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác vô cùng ngọt ngào, đến những đám mây trên trời tôi cũng cảm thấy chúng đẹp như kẹo bông đường, vừa ngọt ngào, vừa mềm mại. Có lẽ mỗi người phụ nữ đều khao khát ngày mình được làm mẹ. Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một ảo tưởng là mình đang cầm trong tay tờ kết quả thông báo có thai, được Nghê Lạc Trần bế lên cao và bên tai tôi là tiếng cười văng vẳng: “Bà xã, em thật tuyệt.”

Tôi đã mang giấc mộng ngọt ngào như vậy về nhà. Về đến nơi, tôi phát hiện ra cánh cửa phòng khách đang mở. Đột nhiên tôi có một dự cảm không lành, hình như trong nhà đang xảy ra chuyện gì đó...

Tôi vội vàng bước đến phòng khách thì nhìn thấy Nghê Lạc Trần đang quỳ xuống bên ghế sofa, bộ veston màu xanh thẫm vừa vặn được mặc lúc

sáng trước khi đi làm vẫn chưa được thay ra, đến cả cúc áo cũng vẫn chưa được cởi bỏ, chắc chắn anh vừa về đến nhà thôi...

“Anh vừa hết giờ làm à? Em đi lấy kết quả kiểm tra sức khỏe...” Tôi cười và nói với anh. Đột nhiên tôi phát hiện ra khuôn mặt anh trắng bệch, hai mắt không hề có chút ánh sáng nào. Tôi vội vàng đi đến và sờ tay lên trán anh rồi hỏi nhỏ, “Anh bị ốm sao?”

“Việc này là em làm đấy à?” Anh gạt mạnh tay tôi xuống, run run chỉ vào góc tường ở phía trước rồi nói: “Có phải mẹ anh bảo em làm không vậy?”

Kể từ ngày tôi quen biết Nghệ Lạc Trần đến giờ, đây là lần đầu tiên anh nóng giận với tôi. Tôi ngoan ngoãn nhìn theo hướng tay anh thì mới phát hiện... Bức tranh của Nghệ Thiên Vũ được dựng thẳng ở góc nhà, dường như nó vừa bị nước mưa làm ướt. Tuy giấy và màu vẽ đều là loại thượng hạng nên cả bức tranh không bị nhòe màu, nhưng trên bức tranh có một vết ố vàng rất rõ nét...

Lúc này tôi mới nhớ ra, do vội vội vàng vàng nên tôi đã dựng bức tranh đó vào chỗ cửa kho, mấy ngày nay trời đều mưa to nên...

“Cửa nhà kho bị nước mưa ngấm vào...” Tôi biết bức tranh này được Nghệ Lạc Trần quý như tính mạng nên tự nhiên tôi không biết nói với anh như thế nào cả...

“Anh không hỏi em những cái đó. Em chỉ cần trả lời anh, có phải mẹ anh bảo em làm như vậy không?”

Tôi gạt gạt đầu rồi lại vội vàng lắc đầu, “Không phải mẹ anh bảo em làm đâu, tự em làm đấy...”

Tôi nghĩ có lẽ anh sẽ không giận tôi thực sự đâu.

Chương 55: Điều tra đời tư của anh

Nghê Lạc Trần nhìn tôi rồi lạnh lùng nói: “Em, em muốn bảo vệ người khác hả?”

“Không phải, do em... chính em làm đấy...” Tôi cúi cằm mặt xuống, chấp nhận bị mắng oan mà không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Có lẽ anh cảm nhận được tôi run người lên vì sợ hãi nên đã kéo tôi vào sát anh, sờ tay lên mái tóc tôi rồi nói: “Anh biết em không bao giờ làm như vậy. Tuy em bướng bỉnh nhưng lại rất ngoan ngoãn. Đừng sợ, cứ cho là em làm đi chẳng nữa thì anh cũng không trách em đâu.” Bàn tay anh mềm mại như trước đây, chỉ khác là nó quá lạnh khiến tôi không thể tìm được cảm giác ấm áp giống như những ngày trước.

Một lát sau, anh thấy tôi bình tĩnh trở lại mới từ từ buông tay tôi ra, nhìn kỹ lại bức tranh một lần nữa rồi lẩm bẩm giống như nói với bản thân mình: “Một thế giới màu xám, đến cả tình yêu cũng thành màu xám. Biển cả mệnh mông kia chính là người yêu của ông ấy. Còn cái mảnh gỗ trôi dập dềnh kia có lẽ chính là anh... Ông ấy bị trói buộc bởi tình yêu nên mới từ bỏ tính mạng của mình...”

“Không, không phải vậy đâu...” Tôi không hiểu mình lấy dũng khí ở đâu mà dám đính chính lại anh, “Biển cả mệnh mông chính là ông ấy, còn mảnh gỗ đó là anh và mẹ, ông ấy vẫn chưa biết phải làm như thế nào nên mới từ bỏ như vậy...”

“Rất tốt, em nói tiếp đi nào, dường như em còn hiểu ông ấy hơn anh rất nhiều.” Nghe Lạc Trần nhìn chăm chăm vào tôi, hết sức ngạc nhiên, ánh mắt sâu thẳm của anh ánh lên tia sáng như hăm dọa người đối diện.

“Không phải, làm sao em có thể hiểu được ông ấy cơ chứ? Em chỉ có cảm giác tình yêu không thể khiến cho một người lại nảy sinh ra ý tưởng chết chóc mà thôi...”

“Ồ...” Nghe Lạc Trần cười khẩy một cái rồi hỏi tôi: “Vậy thì tình yêu có thể khiến người ta nảy sinh ra ý tưởng gì vậy? Sinh em bé hay sao?”

“...”

Tôi nóng hết cả mặt và giấu tờ giấy kiểm tra sức khỏe về phía sau lưng một cách vô ý thức.

“Đưa anh xem.” Điều bộ của anh giống như đang trêu đùa một đứa trẻ con. Anh kéo cái tay đang giấu sau lưng của tôi lại và giật lấy tờ kết quả rồi đọc một cách chăm chú. Một lát sau anh khua khua tờ giấy rồi nói: “Rất tốt, rất khỏe mạnh. Cũng có nghĩa là có thể sinh em bé rồi?” Anh cười híp cả mắt. Đây là nụ cười đẹp nhất của anh trong ngày hôm nay. Tôi bất giác cũng bị lây theo anh và mỉm cười.

Trong nháy mắt anh liền thu nụ cười đẹp để đó lại rồi thở dài, “Ngốc ạ, em lại đây với anh.” Nói xong anh cầm bức tranh đó và đi lên lầu, cái bóng cô đơn nghiêng nghiêng của anh khiến người khác không thể không thương xót.

Tôi cúi đầu xuống và rón rén đi sau anh.

Đến thư phòng, Nghe Lạc Trần lại treo bức tranh đó vào vị trí cũ ở trên tường. Vết ố bẩn màu vàng trên bức tranh trông càng rõ nét hơn dưới tác

động của ánh đèn sáng, đầu lông mày của anh cau sát vào nhau. Tôi biết anh đang rất đau lòng vì bức tranh đó, bởi vì nó đã làm bạn với anh hơn hai mươi năm trời. Có thể nói không hề ngoa rằng Nghê Thiên Vũ đã truyền tâm hồn cho nó bằng chính tình phụ tử của mình, còn nó lại đi vào cuộc đời Nghê Lạc Trần bằng sự tàn khốc nhất. Hai cha con anh đã dùng hình thức im lặng như vậy để truyền cho nhau tình yêu và nỗi hận thù trong suốt hơn hai mươi năm qua. Nó không chỉ là sự an ủi đối với Nghê Lạc Trần mà cũng chính là cơn ác mộng của anh.

“Anh sẽ cho em xem một thứ...” Nghê Lạc Trần đã định thần lại, anh đi đến chỗ kết bảo hiểm và mở nó ra. Ở trong kết trống không, chỉ có một tập văn kiện được đặt ngay ngắn. Anh hơi do dự một lát rồi mới cầm tập giấy đó ra, để vào tay tôi rồi nói: “Anh cứ muốn nói với em, nhưng mà anh vẫn chưa tìm được cơ hội nào tốt để nói cả.”

“Đây là cái gì vậy?” Tôi nhìn tập giấy anh đưa vào tay tôi, nó viết bằng tiếng Anh, tôi chẳng hiểu gì cả.

“Kết quả thất ổng dẫn tinh.”

Anh thấy tôi hoảng sợ trừng trừng nhìn anh bèn quay mặt đi, nhìn về phía cửa sổ và nói: “Trước khi kết hôn anh đã đi Mỹ một chuyến để làm phẫu thuật này...”

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi anh rất nhỏ, trái tim tôi trong phút chốc bỗng rơi xuống địa ngục. Niềm vui của cả buổi chiều... Hóa ra chỉ là một mình tôi tưởng bỏ mà thôi. Anh ấy vốn không có dự định sinh sinh con với tôi, ngay từ đầu đều do một mình tôi tự nguyện.

“Em rất thất vọng phải không?” Anh nhếch mép cười một cách đau khổ rồi bước chậm chậm đến trước cửa sổ, mở toang ra rồi nói: “Thực ra, suốt cuộc đời mình anh đã định sẽ không kết hôn. Anh không thể mang lại cho

bất kì người phụ nữ nào niềm hạnh phúc lâu dài cả, do vậy anh không muốn hại người, hại mình. Chỉ cần trong lòng có hình bóng em đã là quá đủ với anh rồi... Anh không ngờ được mình lại có cơ hội được gặp lại em, rồi cưới em nữa... Nhưng khi đó em vẫn còn đang yêu Giang Triều, cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là để che mắt mọi người, nó cứ bị lung lay trong gió tuyết... Anh không muốn con của chúng ta sau này sẽ trở thành một Tiểu Nê thứ hai, chỉ có thể lớn lên bên cạnh ông bà nội, hoặc bên cạnh cụ nội... Còn nữa, chính là vì... là vì anh quá hận ông nội. Khi anh mới bảy tuổi ông đã bắt anh phải đối diện với sự sinh li tử biệt tàn khốc nhất thế gian này, vứt bỏ và bị vứt bỏ, do vậy anh không muốn có con chính là để báo thù ông...”

“Vẫn còn có nguyên nhân khác nữa đúng không?” Tôi mở to mắt nhìn chằm chằm Nghê Lạc Trần, “Anh sợ con của chúng ta sau này cũng sẽ mắc bệnh trầm cảm giống anh. Bởi vì chính mắt anh nhìn thấy giờ phút cuối cùng trong cuộc đời bố đẻ Nghê Thiên Vũ, nó khiến anh vô cùng đau khổ, giày vò. Rồi sau này chính em cũng bị giày vò rất nhiều bởi chứng bệnh trầm cảm của anh, anh sợ con của chúng ta rồi cũng sẽ...”

Ngay lúc đó Nghê Lạc Trần quay đầu lại nhìn tôi một cách đau khổ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt ưu tư đau khổ của anh như lúc này. Nó giống như có một thứ gì đó đang vỡ vụn trong anh. Cơ thể anh run lên bần bật, sắc mặt trắng bệch đến sợ hãi...

Đột nhiên tôi ý thức được mình vừa phạm phải một sai lầm không bao giờ có thể tha thứ được.

“Xin lỗi, em không định nói về những vấn đề này... Em chỉ hơi ngạc nhiên thôi... Anh không sao chứ? Anh đừng làm em sợ...” Tôi từ từ tiến lại gần anh ấy, muốn giơ tay ra để vỗ về anh, an ủi anh. Nhưng anh lại lùi lại một cách vô thức, co rúm người lại giống như chạm phải một vật gì hết sức kinh khủng, anh dựa đầu vào tường.

“Em đã điều tra về bí mật đời tư của anh hay sao? Em có quyền gì mà lại làm như vậy? Em đừng nghĩ rằng mình là vợ anh, được anh yêu chiều thì muốn làm gì cũng được. Em muốn chà đạp lên lòng tự trọng của anh hay sao?” Giọng nói của Nghê Lạc Trần run lên đến mức độ không thể nghe được nữa.

Tôi thừa nhận, đây là lần đầu tiên mình ngu ngốc đến mức không thể ngu ngốc hơn được nữa. Tôi đã sơ hở làm tất cả những bí mật riêng tư nhất của anh bày ra trước mắt một cách cực kì tàn nhẫn. Có hay không có con cái chẳng lẽ lại quan trọng đến mức đó hay sao? Nếu như không có Lạc Trần thì những cái khác đâu còn có ý nghĩa gì nữa?

“Lạc Trần, em không biết gì cả. Chỉ là em nói linh tinh mà thôi. Ngoan nào, anh đừng như vậy, đừng làm em sợ nữa...” Tôi nhào vào lòng anh, cơ thể tôi run lên từng hồi theo cơ thể của anh. Tôi cảm nhận được một cách sâu sắc sự bất lực của anh ấy, “Lạc Trần, ngoan nào, anh đừng sợ, không có việc gì là không thể cứu vớt cả. Nếu như đến một ngày nào đó anh muốn mình có con, em sẽ cùng anh đi đến bệnh viện để tháo nút thắt ống dẫn tinh. Anh và em sẽ yêu thương con của chúng ta, không bao giờ để cho con có cảm giác mình bị vứt bỏ... Còn nếu như anh không muốn có con, em cũng sẽ đi cùng anh hết cả cuộc đời này. Chúng ta sẽ yêu thương nhau cho đến tận lúc đầu bạc răng long... Anh đừng sợ, em luôn ở bên cạnh anh...”

“Em đi đi. Anh không cần em phải ở bên cạnh anh. Anh không cần sự thương hại của em.”

Bình thường anh ấy ngoan ngoãn như vậy, nhưng lúc này hung dữ hẳn lên, ánh mắt vằn tia máu giận dữ nhìn vào tôi. Anh giống như một con thú bị thương khiến không ai dám đến gần, cũng khiến mọi người cảm thấy thương xót.

Tôi cố gắng bỏ qua nỗi sợ hãi mà chạy đến ôm chặt eo anh, “Lạc Trần, anh bình tĩnh một chút có được không? Đây không phải là chuyện mất mặt gì cả. Hơn nữa em cũng không phải là người ngoài. Bất luận anh có những nỗi khổ hay bệnh tật gì, nhất định em sẽ luôn ở bên cạnh anh, em không bao giờ để cho một mình anh phải chịu đựng đâu...”

“Em câm miệng lại và cút đi ngay...” Anh hất mạnh hai tay tôi một cách không thương tiếc rồi đẩy tôi ra xa hơn...

Sau lưng tôi, mấy tiếng “xoảng” rất to vọng lại. Nghe Lạc Trần đã không thể kiềm chế lại được rồi. Phàm là vớ được thứ gì anh đều ném mạnh vào tường hoặc xuống nền nhà. Những cổ vật và đồ sứ quý giá mà tôi không biết tên gọi đều tan tành trong nháy mắt. Cả gian thư phòng trở nên hỗn loạn.

Tôi biết đây chính là giới hạn cuối cùng của anh. Lúc này anh chỉ còn cách dùng sự phần nộ để bảo vệ chút tôn nghiêm còn sót lại của bản thân. Có người nói, càng yêu thì người ta càng quan tâm hình ảnh của mình trong trái tim đối phương. Mà Nghe Lạc Trần lại là người luôn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, vì thế tình yêu trong trái tim anh ấy nhất định phải là một thứ duy mỹ. Anh ấy không cho phép hình tượng của bản thân có một vết xước nhỏ xuất hiện trong mắt đối phương. Do vậy trong cuộc sống anh ấy luôn luôn yêu thích sạch sẽ, giữ cho cơ thể mình luôn trong sạch và hết sức đơn giản. Nhưng trên đời ta lại có quá nhiều những việc mà lực bất tòng tâm. Anh không thể nào lựa chọn được thân thể của mình, cũng không thể chạy ra khỏi bóng đêm của chứng bệnh trầm cảm... Những điều này luôn là nỗi ám ảnh lớn nhất của anh ấy, khiến cho anh ấy không thể nào mở rộng tấm lòng hoàn toàn ra với tôi. Chính vì vậy anh ấy đau khổ hơn bất kì người nào khác.

Âm thanh đập phá đồ vật trong thư phòng vẫn đang tiếp tục. Tôi không lo lắng cho những cái khác mà chỉ sợ anh sẽ làm tổn thương đến bản thân.

Trái tim anh đã tổn thương đến đỉnh điểm rồi, chỉ hi vọng cơ thể của anh không bị tàn phá thêm nữa. Đây là mong muốn duy nhất của tôi đối với anh trong lúc này. Nhưng tôi lại không dám phát ra bất kì tiếng động nào khác, bởi vì sự tồn tại của tôi chỉ có thể khiến anh ghét bỏ bản thân mình hơn nữa. Tôi sợ cuối cùng rồi anh sẽ suy sụp hẳn.

Ở biên giới mà con người đối diện với sự suy sụp thì thời gian vẫn cứ chậm chậm trôi. Âm thanh phát ra từ thư phòng chính là âm thanh của sự đổ vỡ khiến cho người ta tuyệt vọng. Tôi bất giác ngược nhìn ánh mặt trời lọt vào từ khe cửa sổ, một màu đỏ tươi, đẹp đến mức khiến cho người ta tuyệt vọng. Không biết đã trôi qua bao lâu thì âm thanh đổ vỡ mới ngừng lại, trong thư phòng cảm giác yên ắng đến rợn người.

Tôi nhìn Nghê Lạc Trần dường như cạn kiệt hết chút sức lực cuối cùng, anh thở hổn hển dựa người vào tường rồi từ từ trượt xuống nền nhà...

Cuối cùng tôi nhìn thấy anh ngồi trên nền nhà, ánh mắt vô thần hướng về tôi, “Lạc Tuyết, anh có làm em bị thương ở đâu không?” Khuôn mặt anh trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nhìn thấy tôi lắc đầu liên tục anh mới yên tâm gục mặt xuống đầu gối và phát ra âm thanh hết sức nghẹn ngào, “Em đi ra đi, em đừng nhìn anh nữa. Anh không muốn em nhìn thấy anh trong bộ dạng thế này.”

Rồi anh khóc như một đứa trẻ, khóc ngon lành không cần che đậy. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, nỗi khổ sở dồn nén lâu trong lòng rồi cũng có ngày cần tìm cơ hội để xả ra. Tôi từ từ áp sát vào anh, nhẹ nhàng xoa lên tóc anh, giống như hàng ngày anh an ủi tôi mỗi khi tôi kinh hãi điều gì, “Lạc Trần, anh là cục cưng của em. Em yêu quý anh còn không hết, làm sao có thể cười chê anh được chứ? Hơn nữa bộ dạng anh lúc này không hề xấu chút nào, anh là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong mắt em. Trước đây em e ngại không dám nói, thực ra em vô cùng say đắm ngoại hình của anh, thật đấy...”

Anh nhìn tôi dường như đang nghi ngờ, hiển nhiên những lời vừa rồi của tôi chẳng có tác dụng gì cả. Rất lâu sau anh mới chậm chậm nói: “Lạc Tuyết, em đi ra đi. Anh muốn được yên tĩnh một mình. Em yên tâm, anh không làm việc gì ngu ngốc nữa đâu, bởi vì anh không muốn em sợ hãi.” Nói đến câu cuối cùng thì giọng nói của anh dường như bị nghẹn lại.

Ai nói đàn ông khóc là yếu hèn nhỉ? Lúc này đây nhìn anh, trong lòng tôi chỉ dâng lên nỗi xót xa khôn nguôi.

“Em dọn phòng một lát rồi đi ra ngay, được không?”

Anh vẫn lắc đầu một cách cố chấp rồi nói: “Anh bảo em đừng có vào đây, em hãy để cho anh yên tĩnh một lát...”

“Được, vậy em sẽ ngồi đợi anh ở cầu thang bên ngoài. Nếu như anh cần em thì gọi em nhé.”

Tôi tin rằng anh sẽ không bao giờ làm điều dại dột khiến tôi hoảng sợ, ít nhất là vào lúc này.

[©DTV](#)

Ánh nắng cuối chiều dần dần chìm vào đường chân trời phía xa, chút ánh sáng heo hắt còn sót lại cũng tắt dần. Đột nhiên tôi có một cảm giác hơi hiếu kì, muốn xem xem bóng tối kia đã làm thế nào mà có thể nuốt đi ánh tà dương của ngày như vậy... Mắt tôi nhìn không chớp ra ngoài cửa sổ, bóng tối đang từ từ kéo đến... Không biết bao lâu sau, màn đêm đột ngột ập tới trong nháy mắt. Bóng tối thăm thẳm giống như một làn khói độc, bao trùm lên hết mọi góc ngách của thế giới con người.

Tôi đi về phía thư phòng, cố gắng nhìn vào trong qua khe cửa nhỏ.

Ánh trăng mờ mờ chiếu vào. Trong bóng đêm, Nghe Lạc Trần vẫn ngồi yên trên sàn nhà, đầu và lưng dựa hẳn vào tường, dường như đã ngủ rồi. Tôi thở phào một cái rồi cũng từ từ ngồi xuống, dựa vào bức tường giáp với thư phòng, tưởng như đang dựa đầu vào ngực anh. Bất chợt cơn buồn ngủ ở đâu kéo đến, trong cơn hoảng hốt, tôi thấy mình được ai đó bế lên hết sức nhẹ nhàng, đặt vào chiếc giường lớn quen thuộc, cởi áo khoác ngoài, áo lót giúp tôi, rồi quấn gọn cơ thể không mảnh vải che thân của tôi vào trong chăn. Mùi hương của dầu tắm hết sức quen thuộc, cả hơi ấm và hơi thở quen thuộc nữa...

“Nghe Lạc Trần...”

“Ngoan nào, anh đây, em ngủ đi, anh sẽ mãi ở bên em...”

“Nghe Lạc Trần, em rất nhớ anh...”

Tôi gục đầu vào ngực anh và khóc. Chỉ xa nhau vài tiếng đồng hồ thôi mà tôi đã có cảm giác như cả kiếp người. Tôi không dám tưởng tượng nếu một ngày nào đó thực sự phải xa anh thì mình sẽ như thế nào. Tôi ôm anh thật chặt, chặt đến mức dường như không khí cũng không thể chen vào giữa hai chúng tôi được.

Anh cứ im lặng như vậy, chỉ cọ mặt mình vào tóc của tôi. Anh đã tắm xong rồi, hình như còn uống một chút rượu vang, tôi có thể ngửi thấy một mùi thơm thơm nhẹ nhẹ. Tôi không biết là anh đã điều chỉnh được bản thân hay là che đậy sự mềm yếu của mình để trở lại làm một con người hoàn mỹ.

Tôi lùa tay mình vào trong áo ngủ của anh, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể anh. Hơi thở của anh đều đều, nhẹ và nông... Tay của tôi nhẹ nhàng vuốt xuống phía dưới, anh chỉ hơi nghiêng người tránh nhưng lại bị tôi vô tình tóm trúng chỗ đó... Mềm mềm và lạnh lùng, không có một chút sức sống nào cả...

“Nghe Lạc Trần, em muốn anh...” Lần đầu tiên tôi yêu cầu anh một cách vô liêm sỉ như thế, nhưng tôi không hề thấy ngượng ngùng. Tôi có thể không e dè, thậm chí không cần cả sự tôn nghiêm, tôi chỉ không thể chịu đựng được việc anh tiếp tục chán chường như vậy.

“Đề hôm khác đi em, có được không?” Anh thương lượng với tôi một cách hơi bức bối.

“Bây giờ... Em muốn ngay bây giờ...”

Anh thở dài nhẹ nhẹ rồi đưa tay vào trong chăn, ngón tay lạnh giá của anh làm cho tôi đau khổ và sợ hãi.

Tôi và anh vuốt ve nhau một lát rồi anh cười nhẹ: “Em ngốc ạ, em đâu phải thực sự muốn anh đâu. Anh thật không hiểu nổi cái đầu nhỏ bé của em đang nghĩ những gì. Ngủ đi, nếu không thì anh tức giận thật sự đấy.”

Từ đầu tới cuối cơ thể của anh không hề nóng lên. Tôi lo lắng không biết có phải anh lại bị ốm hay không. Không phải cơ thể anh, mà là trái tim của anh bị ốm.

Chương 56: Bộ áo cưới lộng lẫy

“Lạc Tuyết, bầu trời hôm nay màu gì vậy?”

“Là màu xanh biếc. Ánh mặt trời vô cùng đẹp, hay chúng ta ra ngoài dạo một chút?”

“Tại sao trong mắt anh bầu trời lại có màu xám nhỉ?” Nghê Lạc Trần không để ý tôi mà cứ lăm bằm một mình.

Tôi không còn nhớ được đây là buổi sáng thứ bao nhiêu anh đứng chân trần trước cửa sổ phòng ngủ và hỏi tôi câu hỏi đó. Mỗi lần tôi đều nhẹ nhàng đi lại, ôm chặt eo anh từ phía sau, mặt áp hẳn vào sống lưng đã gây đi của anh. Bởi vì tôi không dám nhìn vào đôi mắt anh. Ở đó có sự mệt mỏi và cô đơn mà tôi vô cùng xa lạ... Tôi nghĩ anh ấy đã thực sự ốm rồi. Cho dù lần này tôi đang ở bên cạnh anh, nhưng bệnh tình của anh vẫn cứ đến... Liệu có phải tôi chính là nguồn gốc bệnh của anh hay không?

“Lạc Tuyết, mỗi sáng thức dậy, anh đều có cảm giác trong lòng hết sức nặng nề, giống như anh đang bơi ngược dòng vậy. Anh không thể nào thở được...”

“Chúng ta đi khám bác sĩ anh nhé. Anh sẽ chóng khỏe thôi, chỉ cần anh nghe lời...”

“Không, anh không đi, anh không muốn bị tiêm, cũng không muốn uống thứ thuốc đó. Nó chỉ làm cho toàn bộ cơ thể của anh bị sưng phồng và trở nên hết sức xấu xí, cũng rất đau đớn. Đến nói chuyện anh cũng không thể...”

“Đó chỉ là tác dụng phụ của thuốc thôi, mình đừng uống là mọi việc sẽ ổn cả. Lạc Trần của em làm sao trở nên xấu xí được, hãy tin em đi.”

“Không.”

Anh vẫn lắc đầu một cách ngoan cố. Tôi cũng không dám khuyên anh nữa, bởi vì mỗi lần tôi không cẩn thận nhắc đến hai từ ‘trầm cảm’ là anh lại cáu giận hoặc suốt cả ngày không ăn, không uống, nhốt mình trong thư phòng, không hề nói với tôi nửa câu. Cùng với việc anh ngày càng ít lời thì

tinh thần anh cũng luôn luôn ở trạng thái hoảng hốt. Anh hay quên ngay lập tức những việc mà anh vừa nói, nụ cười của anh cũng sớm tắt biệt chúng tôi ra đi... Thậm chí về sau anh còn nói là không thích tắm rửa, cũng không muốn thay quần áo, hàng ngày chỉ mặc một bộ quần áo ngủ, chân trần từ phòng ngủ chạy sang thư phòng, đêm đến thì lại chạy từ thư phòng về phòng ngủ. Chúng tôi vẫn nằm cùng nhau trên một chiếc giường, nhưng đã lâu rồi tôi không còn cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh nữa. Không phải vì anh muốn lạnh lùng với tôi, mà chỉ là anh đang ghét bỏ bản thân mình.

Sau khi gọi điện thoại cho Từ Dĩnh thì tôi mới biết, Nghê Lạc Trần vẫn chưa hoàn toàn bình phục từ lần phát bệnh vừa rồi. Anh quá vội vàng về nhà đoàn tụ với tôi mà bỏ ngang quy trình điều trị. Từ Dĩnh nói, Nghê Lạc Trần là người rất biết cách che đậy bản thân, ngay cả khi đang bị bệnh rất nặng anh vẫn có thể tươi cười với người khác. Mà căn bệnh trầm cảm này, cứ lần phát bệnh sau lại nghiêm trọng hơn lần trước, cô ấy nhắc tôi phải hết sức cẩn thận...

Vậy nhưng lần này anh không hề cười với tôi. Liệu có phải mọi việc đã lên đến đỉnh điểm của tuyệt vọng không? Tôi đột nhiên nghĩ đến lời của ông nội: “Đến cuối cùng họ lại cho rằng thứ mà có thể cứu sinh mạng của họ không phải là bác sĩ, càng không phải là những người thân ở bên cạnh, mà chính là cái chết...” Tôi vội vàng gọi điện thoại cho ông nội. Trong điện thoại ông hết sức trầm ngâm, sự trách móc không lời như vậy giống như một hòn đá đè lên ngực khiến tôi không thể nào thở được. Cuối cùng ông nội chỉ nói: “Mọi chuyện cứ để thuận theo Lạc Trần, đừng để nó nảy sinh tâm lí phản nghịch.” Nói xong ông liền tắt điện thoại.

Bây giờ mỗi góc ngách của căn nhà đều trở nên im ắng lạ thường. Tôi cố tình đi giày cao gót để phát ra tiếng động mỗi khi đi lại trong nhà, nhằm xua đi cái không khí yên lặng đến đáng sợ này. Nhưng trong không gian rộng lớn thế này, âm thanh mà đôi giày phát ra khô khốc, cô độc, dường như có một mối hiểm họa nào đó đang rình rập trong bóng tối, có thể tấn

công ngôi nhà nhỏ của tôi bất cứ lúc nào. Tôi đột nhiên có cảm giác giống như bầu trời chuẩn bị đổ sụp xuống. Không biết rồi ai sẽ đến giúp đỡ tôi, giúp Lạc Trần của tôi nữa...

Thoáng chốc một tháng đã trôi qua, mùa hè ở phương bắc đã đến lúc khô hanh, nóng nực nhất, thậm chí chỉ cần một giọt mồ hôi xuống là có thể bốc hơi ngay lập tức. Nhưng cứ vào lúc thời tiết như thế này thì Nghê Lạc Trần lại đam mê ánh nắng bên ngoài. Mỗi lần nhìn thấy anh nằm lười biếng trên chiếc ghế ở trong vườn, khép hờ đôi mắt, khao khát được đến gần với mặt trời hơn thì tôi lại cảm thấy vô cùng đau lòng. Bởi vì điều đó có nghĩa là trái tim anh ấy đã không còn ánh sáng nữa. Tôi cũng có thể cảm nhận được sự giằng xé và giày vò nội tâm của anh. Một mặt anh rơi vào tuyệt vọng cùng cực, nhưng mặt khác anh lại khao khát chiến đấu với bệnh trầm cảm...

“Có phải bầu trời hôm nay xanh biếc không em? Hình như anh nhìn thấy...”

Tôi gật đầu, nhìn theo ánh mắt của anh. Một lớp mây mỏng bay về phía xa xa, không biết vận mệnh sẽ khiến nó dừng chân ở chỗ nào. Còn anh đang ở dưới bầu trời xanh kia, vừa tắm gội xong, mặc một bộ quần áo ở nhà trắng như tuyết... Anh hơi ngẩng đầu lên nhìn vào không trung, gương mặt trắng bệch hàng ngày dường như có một chút thần thái. Không biết tôi có lầm hay không nhưng dường như ở khóe miệng anh có một nụ cười nhạt...

Tôi im lặng đứng nhìn anh ấy như ngắm một bức tranh tĩnh vật tuyệt đẹp. Anh luôn như thế, đẹp đến mức khiến cho người khác phải ghen tị. Thậm chí tôi còn cho rằng, ông trời đúng là đã quá chiều chuộng và ưu ái cho anh.

“Lạc Tuyết, em còn nhớ một câu anh đã từng nói với em không? Yêu một người đừng bao giờ yêu quá sâu đậm. Nếu không đến một ngày nào đó

em mất đi thì em sẽ trắng tay không còn gì cả.” Anh vẫn nhìn lên trên không trung, nét mặt thật bình thản.

Tôi đi đến lại gần anh, quỳ xuống và gối đầu mình lên bụng dưới của anh, “Sự sâu sắc hay hời hợt của tình yêu không phải do chúng ta điều khiển, nhưng em tin rằng em sẽ không bao giờ đánh mất, bất luận anh đi đến đâu em cũng sẽ theo anh, anh đừng có quá để ý đến em...” Tôi cũng nói một cách rất bình thản. Những ngày này tôi đã thực sự học được cách dùng nụ cười để đối diện với thực tại, tôi nghĩ nếu như mình rơi lệ thì chắc hẳn anh sẽ rất đau lòng.

“Tại sao em cứ mãi ngốc nghếch như vậy nhỉ? Em nhất định phải nhớ rằng, tình yêu tuyệt đối không được pha tạp lòng thương hại. Hơn nữa trong cuộc đời của một người cũng không thể chỉ yêu một lần hoặc chỉ yêu một người.”

“Vậy còn anh? Chẳng phải anh cũng ngốc nghếch như vậy hay sao?”

“Hừm... Em đã biết cài nhau tay đôi với anh rồi đây...” Anh nhẹ nhàng hừ một tiếng, giọng nói của anh vẫn hết sức mềm mại, cánh tay vuốt lên tóc tôi vẫn rất ấm áp, khiến tôi như tìm được chỗ nương tựa.

“Lạc Trần, tối nay anh muốn ăn gì?”

“Em làm thứ gì anh sẽ ăn thứ đó.”

“Được rồi, dạo này anh kén chọn quá, em khéo có thể nhận giấy chứng nhận đầu bếp cấp tám rồi đấy.” Đúng vậy, thời gian gần đây tôi cả anh trò chuyện nhiều nhất là về vấn đề anh ép tôi phải nấu ăn hàng ngày. Bây giờ thậm chí tôi đã thành thạo tất cả việc nhà, việc bếp núc rồi... Trong tình yêu này, anh khiến tôi trưởng thành từng chút một, nhưng bản thân anh dường như lại dần dần già đi...

Nghe thấy giọng nũng nịu của tôi, anh khẽ cười một cái rồi lại ngược mắt nhìn lên không trung, thở dài.

Ăn xong bữa tối, Nghê Lạc Trần đột nhiên muốn làm việc. Anh nói đang có hứng nên vùi đầu trong thư phòng, không ra ngoài nữa...

Đêm khuya, tôi không nhớ đây là lần thứ mấy mình mang nước hoa quả vào cho anh. Dưới ánh đèn mờ mờ, tôi nhìn thấy anh đang ngồi trước máy vi tính, chăm chú tìm kiếm gì đó. Thái độ chăm chỉ của anh khiến tôi đau lòng, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy rất được an ủi. Tôi nghĩ, nếu như anh có thể tìm lại lòng tin của chính mình thì đây có lẽ sẽ là một bắt đầu mới cực kì tốt đẹp.

“Em đi ngủ trước đi, anh xong ngay đây.” Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong nụ cười có một chút mệt mỏi.

“Em ngồi cùng với anh.” Tôi không cho phép anh từ chối, mở thêm chiếc máy tính xách tay khác ở trên bàn.

Trước kia tôi cũng hay thức cùng anh trong thư phòng mỗi khi anh làm việc khuya, nhưng khi đó tôi thức với ý phá đám anh, muốn anh chuyển hết sự chú ý từ công việc sang phía tôi. Mỗi lần thành công xong tôi đều ngủ say sưa ngay trên chiếc giường lớn ở đây, còn anh vẫn ở bên cạnh tôi, chăm chú làm việc, thức đêm cùng với hơi thở đều đều của tôi.

“Em cười cái gì mà ngây ngô thế?” Nghê Lạc Trần không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi tôi.

Hóa ra tâm hồn anh vẫn đang ở chỗ tôi, tôi cúi đầu cười toe toét, nhưng lại có cảm giác mắt mình ươn ướt.

“Chị, chị đang làm gì vậy? Muộn thế này vẫn chưa ngủ sao?” Trên QQ, nickname của Lạc Vũ đang sáng đèn.

“Lạc Trần vẫn đang làm việc, chị thức cùng anh ấy.”

“Hí hí, từ khi nào lại thăm thiết quá thế?”

“Luôn luôn như vậy mà.” Tôi gửi đến cho Lạc Vũ một khuôn mặt cười đắc ý.

“Anh rề vẫn ổn chứ? Chị đừng có để anh ấy vất vả quá, anh ấy mà ốm thì chị là người xót nhất đây.”

“...” Tôi không biết trả lời Lạc Vũ như thế nào. Thực ra đêm khuya khoắt như thế này mà vẫn nhìn thấy nickname của Lạc Vũ còn sáng đèn, tôi đã muốn khóc rồi, bây giờ nó lại nói một câu quan tâm ấm áp đến như vậy.

“Chị, em sắp đi nước ngoài rồi.”

“Thật hay đùa vậy? Đơn vị cho em đi đào tạo thêm ở nước ngoài à? Nước nào vậy?”

“Một cô y tá thì đơn vị nào cho đi đào tạo ở nước ngoài? Em đi Iraq làm việc. Đến đó em sẽ được hưởng lương gấp đôi. Thật là tuyệt.:

“Iraq á? Em đừng đi, ở đó chiến tranh liên miên, rất nguy hiểm. Nếu như em thiếu tiền thì chị sẽ cho em.”

“Giác ngộ chỉ đến thế mà cũng đòi làm quân nhân. Bác sĩ và y tá ở đó kéo nhau ra nước ngoài lánh nạn hết, hệ thống chăm sóc y tế thiếu thốn, tỉ lệ trẻ em tử vong liên tục tăng cao. Chúng em tham gia chỉ viện cho bọn họ.”

“Nhưng mà... Liệu có nguy hiểm quá không?” Là một quân nhân nhưng tôi chưa từng tham gia bất kì chiến dịch nào, thậm chí đến trận địa tiền tuyến cũng chưa từng. Nhưng cô em gái y tá của tôi sẽ đến vùng nguy hiểm như vậy, tôi cảm thấy rất bất an, “Khi nào em đi?”

“Tháng sau chị ạ. Chị à, bố mẹ giao cả cho chị đấy. Chị năng về nhà thăm bố mẹ hơn nhé. Năm sau em sẽ về.”

“Em yên tâm đi đi, chú ý an toàn nhé.”

“Chị à, hãy cố gắng yêu thương anh rể. Chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất đấy.”

Nhìn nick của Lạc Vũ trên QQ đã tối đèn, tôi có cảm giác thật đau lòng. Tôi thực sự phải cảm ơn cô em gái Lạc Vũ đã giúp cho tôi và Lạc Trần đến được với nhau. Tuy nó làm tôi lỡ mất mỗi tình đầu nhưng lại khiến cho tôi có thể cảm nhận một tình yêu sâu sắc khác. Lẽ ra tôi phải sớm nhận ra ngay từ nhỏ Lạc Vũ đã rất thích Nghê Lạc Trần, cũng giống như Nghê Lạc Trần thích tôi vậy, chỉ là tôi không muốn thừa nhận điều đó mà thôi. Có lẽ tình yêu đôi khi chỉ là thứ cảm giác cố chấp ở trong lòng, dẫu bỏ lỡ thì cũng không có nghĩa hạnh phúc sẽ không bao giờ cập bến. Tôi hi vọng Lạc Vũ sẽ tìm được hạnh phúc thực sự thuộc về mình trong tương lai...

Trời tang tảng sáng, âm thanh bấm chuột máy tính của Lạc Trần vẫn đang tiếp tục, còn tôi gục xuống bàn và thiếp vào mộng mị...

Mấy ngày liên tục như vậy, lần nào thức dậy tôi cũng thấy mình đang nằm trên giường trong thư phòng. Có khi Nghê Lạc Trần cũng nằm bên cạnh tôi, nhưng anh không ôm lấy tôi. Tôi nghĩ có thể do anh quá mệt mỏi... Hôm nay lại không giống như vậy. Khi tôi mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm gọn trong vòng tay anh, anh ngồi ở phía đầu giường, dường như

đang đợi tôi tỉnh giấc. Nụ cười nhẹ nhàng của anh còn sáng hơn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, đây là nụ cười mà tôi đã chờ đợi từ rất lâu rồi...

“Lạc Trần, anh khỏe rồi phải không?” Tôi nằm trong lòng anh, rơi những giọt nước mắt đầu tiên trong mấy ngày qua, nhưng đó là những giọt nước mắt sung sướng...

“Đừng khóc, em khóc làm trái tim anh tan nát...”

Tôi gạt đầu và dụi vào ngực anh lau nước mắt.

“Lạc Tuyết, mấy ngày qua em vất vả quá. Tuy ốm quá lâu nhưng những ngày vừa qua là quãng thời gian anh cảm động nhất. Anh có món quà dành tặng cho em đây.”

Nhìn theo ánh mắt của anh, tôi phát hiện một chiếc váy cưới cực kì hoa lệ được khoác trên manocanh trước cửa sổ... Nó trắng tinh như những đám mây trên trời, chỉ cần một làn gió nhẹ là sẽ chuyển động. Tôi kinh ngạc bật dậy, nhảy xuống khỏi giường và ngắm kĩ tuyệt tác của anh. Phía eo sau lưng áo có một cái nơ bướm được kết bởi những sợi lụa màu vàng xanh xen kẽ, giống y như một thiên thần giữa bầu trời mây trắng. Những viên đá nhỏ vàng xanh lấp lánh, đan xen nhau như những vì tinh tú trên lớp voan mỏng ở vạt váy. Tôi nghĩ, nó chính là màu trời trong thế giới nội tâm của anh.

“Lạc Trần...”

Nhìn tác phẩm mà anh dùng một tuần để thiết kế tặng mình, tôi rơi nước mắt. Hàng ngày Lạc Trần ngủ không đến hai tiếng đồng hồ, những viên đá trên váy đều do tự tay anh đính vào. Tôi nghĩ, tôi cần phải dỗ dành anh ngủ một giấc cho thật sâu...

“Em thích không? Tặng cho em đây, Lạc Tuyết.” Nghe Lạc Trần ôm tôi từ phía sau, nhẹ nhàng chạm cằm vào đỉnh đầu tôi, tôi cứ ngỡ lần cuối chúng tôi thân mật như vậy là từ kiếp trước.

“em thích, nhưng em đã không còn cơ hội mặc nó từ lâu rồi. Trong trái tim em, bộ váy cưới đẹp nhất mãi mãi là bộ váy anh đã thiết kế cho em hôm cưới. Nó vừa vặn nhất, ấm áp nhất, bên trong còn có thêm một cái áo lót giữ nhiệt nữa.”

“Hãy để cho những cái cũ trở thành quá khứ đi. Chỉ cần em thích, anh nhất định sẽ tìm cơ hội để em có thể mặc nó lên người.”

“Không, em nghĩ đây là tác phẩm đề đời của anh, giống như anh vừa được tái sinh vậy. Anh hãy mang nó đi tham gia cuộc thi quốc tế, giành lấy giải thưởng để tặng em.”

“Không, nó sẽ không tham gia bất kì cuộc thi nào cả. Nó tồn tại chỉ vì em, là sự khởi đầu mới của em.”

“...”

“Đi tắm rồi thay quần áo nào.”

“Làm gì vậy?” Tôi nhìn anh một cách khó hiểu.

“Em đừng hỏi nhiều như vậy. Mau đi đi nào.”

Trước khi rời khỏi thư phòng, tôi còn nhìn lướt lại tác phẩm của anh. Bộ váy hoa lệ như mơ vậy, đẹp mà không chân thực.

Sau khi tắm xong, tôi thấy Nghe Lạc Trần đã thay bộ vest vừa người màu xanh đen, áo sơ mi trắng, gương mặt cũng trắng... Lâu lắm rồi tôi không

thấy anh ăn mặc lịch sự như vậy, trong nháy mắt tôi lại bị mê hoặc... Mãi cho đến khi Lạc Trần nhắc nhở, tôi mới nhìn thấy trên tay anh là một bộ trang phục nữ rất hợp với bộ đồ anh mặc trên người. “Em thay đi, anh đưa em đi ăn cơm. Chẳng phải em cứ luôn nói mình được gả vào nhà giàu mà chưa từng được sống một ngày vương giả sao? Hôm nay anh sẽ để cho em được hưởng thụ cuộc sống đó...”

“Em không cần, thời gian quý giá nhất của em là những ngày được dính chặt vào anh.” Tôi úp mặt vào lòng anh nũng nịu, không chịu cầm bộ quần áo trên tay anh.

“Ngoan nào, nghe lời anh, khi nào về anh sẽ ôm em.”

Mãi đến khi làn môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, tôi mới cười và buông anh ra.

Chương 57: Thiên sứ gãy cánh rồi...

Trong quán ăn sang trọng và yên tĩnh chỉ có hai chúng tôi dùng bữa. Trên mặt bàn là một bó hoa hồng cực lớn, nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên Nghê Lạc Trần tặng hoa cho tôi. Tôi nghĩ có lẽ gương mặt tôi đã đỏ ửng vì ngượng ngùng. Tôi và anh ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn ăn, vị rượu vang ngọt thơm cứ quanh quẩn bên chúng tôi. Có lẽ phải có một thời gian thử thách như vậy thì trái tim mới tiến lại gần nhau hơn.

Bên cạnh chúng tôi là một nhạc công đang chơi một bản nhạc nhẹ nhàng mà tôi không biết tên. Âm thanh tuyệt đẹp của nó bay bổng trong không trung, tôi không biết nên gọi đó là sự lãng mạn hay xa hoa, có lẽ cả hai đều đúng...

Khi dùng bữa, Nghê Lạc Trần cứ nhìn tôi chăm chăm và mỉm cười. Nụ cười của anh ngọt ngào như ly rượu vang, khiến tôi chìm đắm, không thể cưỡng lại được...

Tôi cũng không nhớ chúng tôi đã mất bao nhiêu thời gian để dùng xong bữa trưa xa xỉ này.

Chúng tôi ngồi vào trong ô tô, xe từ từ chuyển bánh tiến về khu mua sắm sầm uất nhất thành phố như một người đang vô cùng lưu luyến thế giới này. Không hiểu tại sao trong đầu tôi lại thoáng có ý nghĩ như vậy.

“Em vui không?”

Nghê Lạc Trần cười rồi hỏi tôi, kéo tôi về thực tại. Tôi gật đầu, nhìn ra thế giới huyền ảo ngoài cánh cửa xe ô tô. Tôi có cảm giác như hai chúng tôi đã hoàn toàn bỏ lại sau lưng thế giới ồn ào, náo nhiệt. Sau đó, anh dừng xe ở trước cửa trung tâm mua sắm lớn nhất và cũng sang trọng nhất thành phố D. Anh nói vì thời gian không có nhiều nên chỉ có thể dẫn tôi đi mua sắm ở trung tâm thương mại này...

Đây là lần đầu tiên hai chúng tôi dạo phố cùng nhau. Tôi khoác tay anh đi giữa một rừng ánh mắt ngưỡng mộ, được sống suốt đời bên cạnh một người đàn ông như thế này đúng là vô cùng đáng tự hào. Có vài phóng viên muốn đến chụp hình chúng tôi nhưng bị Nghê Lạc Trần nhẹ nhàng từ chối, đây cũng là lần đầu tiên anh bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng ra để đối mặt với bọn họ. Cũng có thể do lần trước mấy đồng nghiệp của họ bị cảnh cáo không nhẹ nên hôm nay chúng tôi cũng không bị làm phiền quá nhiều. Nghê Lạc Trần đưa tôi đi dạo từ tầng một đến tận tầng thượng. Anh mua cho tôi hết túi to đến túi nhỏ, bất kể tôi có dùng đến những thứ đó hay không. Hai tay anh khệ nệ xách những món đồ mà chúng tôi vừa mua, nhất quyết không đồng ý để tôi san sẻ giúp anh. Anh nói, anh muốn cho tôi biết được cảm

giác khi có người xách đồ hộ là như thế nào. Tôi bèn cười và nói, “Người giúp việc sang trọng cao quý thế này, em quả thật không dám hưởng đâu...”

Buổi tối mùa hè, rèm cửa dày đã chặn những soi mói của trăng sao ngoài cửa sổ lại.

Trên chiếc giường mềm mại và ấm áp, trong ánh sáng vàng dịu dịu của ngọn đèn trên tường chiếu xuống, Nghệ Lạc Trần ôm chặt lấy tôi. Cơ thể của anh tiếp xúc với cơ thể tôi trong từng tế bào. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng và mềm mại, bàn tay vuốt ve trước ngực tôi, lúc lên, lúc xuống, lúc mạnh, lúc nhẹ... không hề vội vàng chút nào. Anh vừa khẽ thở dốc, vừa nhìn vào đôi mắt tôi, dường như rất chú trọng đến cảm xúc của tôi lúc đó.

Tôi ôm chặt lấy anh, cảm nhận cơ thể nóng bỏng mà tôi khao khát đã lâu, dường như đó là cảm giác chân thực duy nhất lúc này...

Tôi có ảo giác như mình vừa quay trở về đêm tân hôn.

Xong việc, Nghệ Lạc Trần đưa cho tôi một cốc sữa ấm và bảo tôi uống. Anh nói lâm lâm rồi tôi chưa từng được ngủ một giấc thật sâu, anh sẽ ở bên tôi và ngắm nhìn tôi ngủ. Tôi dựa vào vùng ngực ấm áp của anh rồi chìm nhanh vào giấc mộng... Tôi mộng thấy rất nhiều thứ, đầu tiên là nụ hôn ấm áp mềm mại, ngọt ngào giống như gió xuân, sau lại như một trận mưa rào, cả khuôn mặt và cơ thể tôi đều ướt và lạnh. Nhưng tôi biết anh vẫn ôm chặt lấy tôi nên tôi không hề tỉnh dậy. Về sau tôi mơ hồ nghe tiếng anh hát, đó là bài hát về đôi cánh của thiên sứ, tôi vẫn còn nhớ như in cái lần ở đảo Hải Nam, Nghệ Lạc Trần đã ngồi bên cạnh tôi và nhẹ nhàng hát khẽ bài hát này...

“Lá rụng theo gió bay về đâu,

Còn trên không trung tiếng xào xạc,

Giống như đôi cánh của thiên sứ,

Bay qua hạnh phúc của đôi ta.

Những nơi tình yêu từng tìm đến,

Vẫn như lưu hương ngày hôm qua,

Còn sự ấm áp quen thuộc ấy,

Giống như đôi cánh của thiên sứ,

Bay qua trái tim của đôi ta.

Tôi tin rằng em vẫn ở đây,

Chưa từng rời xa tôi một ngày,

Tình yêu của tôi như thiên sứ,

Sẽ bảo vệ em chăm sóc em,

Nếu như cuộc đời chỉ có vậy.

Tôi sẽ tìm một thiên sứ thay tôi chăm sóc em...”

Không biết tại sao tiếng hát trong giấc mơ của tôi lại bi thương đến vậy, nó giống như lời từ biệt nhẹ nhàng của anh. Tôi muốn tỉnh dậy nhưng không hiểu tại sao không thể mở mắt được. Về sau, tôi còn nghe thấy tiếng người thì thầm bên tai: “Lạc Tuyết, anh đi đây. Em đừng buồn, hãy coi như anh đi xa thôi. Em đã có thể tự mình đứng vững, anh ra đi cũng yên lòng

hơn. Anh đã tính rồi, tay của anh từng bị thương hai lần vì em, anh cũng vì em mà bị đánh hai lần, là một thằng đàn ông mà không biết bao nhiêu lần phải khóc vì em, sự đau khổ mà em mang đến cho anh cái gì cũng gấp đôi, nghĩ đến những điểm xấu này, cuối cùng anh cũng có thể dần lòng rời xa em... Sau này, khi không có anh ở bên cạnh, em nhất định phải mỉm cười đối mặt với mọi thứ. Đến khi em có thể mặc chiếc váy cưới này, tìm được hạnh phúc mới của mình, ở trên thiên đường anh cũng sẽ mỉm cười...”

“Lạc Tuyết, hãy quên anh đi. Anh vẫn còn có quá nhiều tâm sự không thể nói hết, anh phải đi tìm Nghê Thiên Vũ để hỏi xem, ngày xưa tại sao ông ấy lại bỏ rơi anh. Hỏi xem, ông ấy có từng thật lòng yêu mẹ anh chưa?”

[©STE.NT](#)

Tôi tỉnh dậy từ giấc mộng bị thương đó. Trời vừa tang tảng sáng, nước mắt tôi rơi xuống gối ướt đẫm, phía bên kia giường trống không lạnh lẽo...

Ở bên cạnh tôi là một chiếc đồng hồ không chạy nữa, kim chỉ vào thời điểm cách đây hai ngày, hoặc nói chính xác hơn là đúng một ngày một đêm. Phía dưới đồng hồ có một tờ giấy. “Lạc Tuyết, duyên phận của chúng ta dứt ở X giây, X phút, X giờ, ngày X, tháng X và năm X. Hãy tha thứ cho anh. Suốt cả cuộc đời, anh chỉ phụ em một lần thôi, chỉ một lần đã là quá đủ rồi.”

“Nghê Lạc Trần, anh là đồ khốn. Anh bỏ thứ gì vào trong sữa cho em uống vậy?”

Tôi vừa khóc vừa hét lên rồi lao xuống dưới giường, vội vàng đi tìm chiếc còi thủy tinh. Đó là vật duy nhất có thể gọi được tính mạng của anh lúc này. Anh đã từng nói với tôi rằng, nếu như muộn quá rồi thì cũng không kịp nữa.

Tôi quên mất khóc lóc, quên mất đau thương, chỉ gắng sức đi tìm chiếc còi đó. Tôi lật tung từng góc nhà, cuối cùng cũng không thể không chấp nhận hiện thực, chiếc còi và Nghệ Lạc Trần đều đã biến mất, biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời của tôi...

Khi tôi gọi điện thoại để cầu cứu thì không một ai nhà họ Nghệ nghe máy, kể cả ông nội. Sau đó tôi tìm được Tử Dĩnh thì mới biết, mấy ngày trước cô ấy bị Nghệ Lạc Trần điều đến một thành phố khác để kiểm tra công việc. Còn anh tự mình đặt vé máy bay tới Hải Nam... Hóa ra đúng là anh đi tìm Nghệ Thiên Vũ, đi hỏi ông ấy, tại sao mình lại bị bỏ rơi...

Tôi gọi điện thoại cho Giang Triều, bởi bây giờ chỉ còn mình anh mới có thể đi tìm Nghệ Lạc Trần cùng với tôi. Nhưng trong điện thoại tôi khóc không dứt, tôi không thể nói ra được một chữ nào thành tiếng...

“Lạc Tuyết, em đừng khóc nữa, hãy đợi anh, anh sẽ đến ngay.”

Tôi khóc càng ngày càng kinh khủng. Tôi hi vọng người nói ra câu này với tôi là Nghệ Lạc Trần biết bao nhiêu. Lúc này tôi mới thực sự hiểu được, Giang Triều là người đã từng bước vào trái tim của tôi, do vậy để quên thì chỉ cần một người khác thế chỗ. Còn Nghệ Lạc Trần lại là mạng sống của tôi, tôi không thể hiểu được làm thế nào mới quên đi được một người đã từng trở thành tính mạng của mình, phải chăng chỉ có một cách duy nhất, đó là từ bỏ sinh mạng của bản thân?

Bầu trời và biển cả ở Hải Nam mang một màu xám xịt. Tôi gào to “Tiểu Nê”, gắng sức tìm anh dưới biển, mấy lần suýt bị sóng nhấn chìm. Nhưng lúc đó thậm chí tôi còn hi vọng biển sẽ nhấn chìm tôi xuống tận đáy. Có như vậy thì tôi mới tìm lại được Lạc Trần của tôi...

Giang Triều và Dư Na gắng sức kéo tôi lên bờ. Nhưng tôi gào khóc lên và nói: “Tôi không lên, Tiểu Nê của tôi vẫn đang nằm dưới đáy biển. Anh

ấy sợ nước, anh ấy đang đợi tôi đến cứu anh ấy...” Nhưng tôi thực sự đã cạn kiệt chút sức lực cuối cùng. Hóa ra tình yêu đôi khi cũng hoàn toàn bất lực, đến cả tính mạng của Lạc Trần nó cũng không thể níu được. Giờ khắc này, nó chẳng là gì, tôi cũng chẳng còn gì, tôi đã hoàn toàn trắng tay rồi...

Trong cơn hoảng hốt, tôi thấy ông nội, bố chồng và cả mẹ chồng tôi. Tất cả mọi người dường như đều gầy rộc đi chỉ sau một đêm. Ông nội nhìn tôi lắc đầu, nói là Tiểu Nê không còn nữa, rồi ông bỏ đi...

“Cái gì mà không còn nữa? Anh ấy không thể bỏ mặc cháu, anh ấy đã từng nói giao cháu cho bất kì ai anh ấy cũng không yên tâm...” Tôi khóc và đuổi theo sau thì bị mẹ chồng tôi ngăn lại, bà giao tôi cho Giang Triều rồi nói: “Lạc Tuyết, con hãy đổi diện với hiện thực đi. Con cứ như thế này thì Lạc Trần ra đi cũng không thể yên tâm đâu.”

Nhìn thấy nước mắt của bà, tôi mất hẳn tri giác...

Cho đến khi tôi thực sự tỉnh lại, thực sự đối mặt với sự thật, tôi mới biết mình đã ngây ngây dở dở một tháng trời rồi. Điều đó cũng đồng nghĩa Lạc Trần của tôi đã rời xa tôi được một tháng hai ngày. Mẹ tôi nói, ông nội tái phát bệnh tim nên phải nhập viện. Còn mẹ chồng và bố chồng tôi cũng đến thăm tôi, nhưng tôi không nhận ra ai cả, ai tôi cũng đều gọi “Lạc Trần”, gọi “Tiểu Nê”. Tôi thực sự vô cùng hối hận bởi khi còn ở bên anh, tôi rất ít khi gọi anh thân mật như vậy, thậm chí đến cả từ “ông xã” cũng chưa từng gọi lần nào.

Sau khi ở viện thêm một tháng nữa thì tôi quay về nhà bố mẹ đẻ. Cứ mỗi buổi chiều, tôi lại ngồi ngây ra trước khung cửa sổ. Tôi nhớ anh, nhớ anh điên cuồng. Trước mắt tôi luôn xuất hiện gương mặt thanh tú, nụ cười mỉm, còn cả sự cao ngạo lạnh lùng của anh. Sự ân cần của anh chỉ dành cho một mình tôi, và cũng chỉ tổn thương một mình tôi. Tôi có cảm giác mình không thể đứng dậy được nữa, thậm chí tôi còn hi vọng mình cũng bị trầm cảm,

cũng có thể đi gặp Lạc Trần. Tôi muốn hỏi anh xem, tại sao anh lại có thể tàn nhẫn vứt bỏ tôi như vậy...

Nhưng Giang Triều luôn nhắc nhở bên tai tôi, tôi là một quân nhân, tôi không nên có ý nghĩ điên rồ đó. Lúc đó tôi mới phát hiện bố mẹ mình già đi rất nhiều. Khi Lạc Vũ đi Iraq, bố mẹ cũng không thể tiễn nó. Xem ra cuộc đời này, tôi không làm tròn được bất cứ trách nhiệm gì, thậm chí đến một người quân nhân chân chính tôi cũng không làm được... Đúng vậy, tôi chợt nhớ đến Dẫn Lộ, nhớ đến cô bé kiên cường hơn tôi hàng trăm lần. Tuy cô bé không còn mặc bộ quân phục trên người, nhưng tôi vẫn nhớ như in hình ảnh ấy. Có lẽ trong cuộc đời mỗi người đều không chỉ đối diện với thất bại một lần, tôi nên học cách kiên cường hơn, nếu không Lạc Trần của tôi sẽ không yên tâm chút nào cả. Hóa ra, anh ấy ép tôi học cách nấu ăn, buổi tối không ôm tôi, không truyền hơi ấm cho tôi chỉ với một mục đích duy nhất: Giúp tôi quen với những tháng ngày không có anh ở bên cạnh...

Dần dần tôi không còn rơi lệ nữa. Bởi tôi nhớ Nghê Lạc Trần đã từng nói với tôi, anh không thích nhìn thấy tôi khóc lóc, mỗi khi nhìn thấy tôi khóc trái tim anh như tan ra từng mảnh.

Thấm thoát anh đã rời xa tôi đúng ba tháng. Có người nói khi vớt thi thể anh từ dưới biển lên, trong tay anh vẫn cầm chặt chiếc còi thủy tinh. Chiếc còi cùng bức tranh đó chính là thứ kết nối anh và Nghê Thiên Vũ cũng như anh và tôi lại với nhau. Thực ra, cuộc đời của Nghê Lạc Trần vô cùng đơn giản. Anh không bao giờ quên được một số người, một số việc và hai đồ vật. Nhà họ Nghê không cho tôi nhìn mặt anh lần cuối vì sợ tôi quá đau buồn, cũng có lẽ bởi họ không thể tha thứ cho tôi được, đặc biệt là ông nội anh. Ông luôn cho rằng chính là tôi đã gián tiếp khiến cho ông mất đi Tiểu Nê. Về sau tôi cũng buông xuôi, không được nhìn cũng tốt, như vậy sẽ khiến tôi tin rằng Nghê Lạc Trần chỉ đi xa một thời gian mà thôi. Không chừng có một ngày nào đó, anh sẽ lại tìm về bên tôi.

Sau khi quay trở lại đơn vị, tôi kiên quyết thực hiện lời hứa với Nghê Lạc Trần trước kia. Trong thời gian một năm tôi không tiếp quản học viên mới, chỉ làm một số công việc đơn giản để rồi dành toàn bộ thời gian còn lại nhớ nhung anh. Dần dần tôi cũng quen với việc ban ngày không có vòng tay và sự quan tâm của anh, ban đêm một mình độc thoại trong căn phòng lạnh lẽo.

Ngoài ra, tôi cũng không giữ mối quan hệ với đồng nghiệp hoặc bạn bè khác giới, bởi vì Lạc Trần của tôi rất hay ghen.

Hôm Giang Triều kết hôn tôi cũng đến dự, tôi thực lòng mừng cho hạnh phúc của anh và Dư Na. Trong cuộc sống, tìm được người đi suốt cuộc đời với mình quan trọng hơn một tình yêu dữ dội rất nhiều. Hôm đó tôi luôn mỉm cười, nhưng trong đầu vẫn cứ hoài niệm về khoảnh khắc tôi và Lạc Trần kết hôn. Thậm chí cả điệu bộ anh dùng bàn tay ấm áp của mình để làm nóng đôi chân tôi dường như chỉ là sự việc của ngày hôm qua. Hóa ra, những điều đơn giản đó đã khắc sâu vào trong xương cốt của tôi, tuy rằng hôm đám cưới tôi chẳng có tâm trạng chú ý đến những điều đó.

“Cô ơi, ‘bố tuyệt vời’ sao không đến ạ? Cháu nhớ chú ấy...” Nụ Nụ nũng nịu trong lòng tôi vô cùng ngây thơ. Đúng là Nghê Lạc Trần luôn để lại một cảm giác khó quên cho người đối diện.

Tôi cọ nhẹ cằm vào đỉnh đầu Nụ Nụ rồi nói: “Bố tuyệt vời của cháu đi đến một nơi rất xa, hẳn cũng rất nhớ Nụ Nụ đấy.”

“Nơi rất xa là ở đâu ạ? Là Paris phải không? Mẹ nói với cháu là ‘bố tuyệt vời’ đi Paris để nhận giải thưởng. Mẹ còn nói, ‘bố tuyệt vời’ là người đàn ông tốt thứ hai trên thế gian này, còn người đàn ông tốt nhất là bố Giang Triều.”

Tôi cười cười, thực ra trong lòng rất muốn sửa lại cho Nụ Nụ rằng, ‘bố tuyệt vời’ mới là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này. Nhưng sau đó trong đầu tôi chợt thoáng có ý nghĩ, bộ váy cưới lộng lẫy mà anh tặng, có lẽ tôi nên gửi nó đến Paris để tham gia cuộc thi thiết kế thời trang thế giới.

Thành phố D đang đón đợt rét đầu tiên của mùa đông năm nay, bầu trời đầy những hoa tuyết bay phấp phới. Đột nhiên tôi phát hiện, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh.

Tôi quay về ngôi nhà vắng vẻ nửa năm qua. Đây là ngôi nhà ấm áp mà Nghệ Lạc Trần đã sắp xếp cho tôi. Tôi cố nén để những giọt nước mắt khỏi trào ra, do dự một lát rồi mới bước vào cửa nhà.

“Tiểu Tuyết à, sao bây giờ con mới về? Mẹ đợi con đã rất lâu rồi.”

Hóa ra là mẹ chồng tôi. Tôi vội vàng mở cửa mời mẹ vào nhà. Mẹ chồng tôi gầy đi rất nhiều, tôi chẳng kịp nói gì, mà có lẽ cũng không thể nói được gì, giờ tay ôm chặt lấy mẹ. “Mẹ, mẹ vẫn khỏe chứ?” Những giọt nước mắt không tuân theo lí trí, lũ chã rơi xuống...

“Tiểu Tuyết, mẹ vẫn ổn. Trời lạnh như vậy, mẹ chỉ lo con quá cô độc nên mẹ đến thăm con thôi.”

“Mẹ...” Sự an ủi của mẹ chồng càng khiến cho nước mắt tôi rơi xuống nhiều hơn, không gì có thể ngăn lại được.

“Con ngoan nào, đừng khóc nữa. Mẹ biết con nhớ Lạc Trần nhiều...” Mẹ chồng tôi liên tục vuốt vào lưng tôi, an ủi tôi.

“Mẹ, con xin lỗi, con đã không chăm sóc anh ấy chu đáo...”

“Con đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy. Con hãy đi cầu xin ông nội đi...”

“...” Tôi nhìn bà một cách khó hiểu.

Đại kết cục

“Tiểu Tuyết, con hãy đi cầu xin ông nội đi. Mẹ cũng là người từng trải qua những giây phút sinh li tử biệt. Mẹ không đành lòng nhìn thấy vợ chồng con vẫn còn đang sống sò sò ra đây mà lại bị chia rẽ như vậy!”

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy ạ?” Tôi nhìn bà một cách khó hiểu. Tôi sợ bà vì quá đau lòng mà lú lẫn rồi. Bởi vì những ngày qua, tôi đã từng trải qua trạng thái tinh thần vô cùng hoảng hốt nên sinh ra ảo giác. Tôi luôn có cảm giác Nghê Lạc Trần vẫn ở bên cạnh tôi, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy tiếng nói của anh, ngửi thấy mùi cơ thể của anh...

Mẹ chồng ấn tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa, còn mình ngồi bên cạnh rồi chậm rãi nói: “Tiểu Tuyết à, ông nội con là người đã từng trải qua mấy đời người bị bệnh trầm cảm. Làm sao ông lại không hiểu được thế giới nội tâm của Lạc Trần cơ chứ? Thực ra từ khi con gọi điện thoại cho ông, ông đã chuẩn bị mọi thứ. Ông cũng liên hệ sẵn một bệnh viện bên Mỹ và một bác sĩ tâm lý tốt nhất cho Nghê Lạc Trần. Cái hôm con và Lạc Trần ra ngoài ăn cơm, ông cũng thông báo cho bố mẹ và nói có thể Lạc Trần sẽ làm những việc đại đột... Lúc đó mẹ vô cùng hoảng sợ, mẹ không dám hỏi bất cứ điều gì, cũng không dám nói gì, chỉ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của ông. Mẹ và Thiên Hằng đã đến đảo Hải Nam từ rất sớm... Tiểu Tuyết, có lẽ con không biết, Lạc Trần giống hệt như Thiên Vũ, khi bọn họ đau khổ vô cùng thì luôn dùng nụ cười để che đậy. Bởi vì hai người đều quá kiêu ngạo,

không muốn bị người khác thương hại... Về sau, đúng là Nghê Lạc Trần đến Hải Nam. Nó chỉ có một ý niệm là đi tìm Nghê Thiên Vũ, hỏi ông ấy một điều mà nó đã suy nghĩ suốt hơn hai mươi năm qua mà vẫn chưa tìm được câu trả lời. Đến bờ biển, nó bị ông nội cưỡng ép đưa đi ngay, sau đó buộc phải dùng thuốc an thần, mãi đến khi thần kinh nó ổn định lại mới đưa đến Mĩ điều trị...”

Tôi vẫn không dám tin vào những lời bà nói. Tôi hỏi nhỏ bà: “Mẹ, vậy hiện tại Lạc Trần sao rồi?”

“Khi mới đến Mĩ, nó cáu giận với tất cả mọi người. Nó nói tính mạng nó là của nó, nó có quyền lựa chọn giữa sống và chết. Nó bị ông nội con nuông chiều nên sinh hư, đặc biệt búng bình, không ngoan như những lúc ở bên cạnh con dâu. Nhưng cả nhà đều chấp nhận nhìn nó tức giận chứ không muốn nó suy sụp suốt. Nhưng rồi sau đó khi mệt rồi, nó trở nên im lặng đến kì lạ, không ăn, không uống, cũng không phối hợp với bác sĩ điều trị, hàng ngày chỉ duy trì sự sống bằng việc truyền dịch. Chỉ sau mấy ngày, nó gần đến mức không còn là hình người nữa. Mẹ cứ nghĩ có lẽ nó không vượt qua được lần này... Tuyệt à, mẹ thậm chí còn có ý định đầu hàng, mẹ không thể nhẫn tâm nhìn con trai mình bị giày vò bản thân như vậy. Mẹ định sẽ đi luôn cùng với nó...”

Mẹ chồng tôi ôm chặt lấy tôi rồi khóc, thực ra tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của bà khi đó. Bởi vì tôi đã từng nhìn thấy Nghê Lạc Trần tuyệt vọng một lần, trong lòng cũng từng có ý định từ bỏ hết mọi thứ, cùng anh rời bỏ thế giới này...

Sau khi mẹ chồng tôi bình tĩnh một hồi, bà mới tiếp tục nói: “Nhưng ông nội con rất kiên trì, tuy ông vẫn ở Trung Quốc nhưng hàng ngày đều gọi điện thoại thách thức Lạc Trần. Ông nói, chẳng phải Tiểu Nê rất hận ông hay sao, có bản lĩnh thì sống để đấu đến cùng với ông già này, đừng có nói với ông già này tình yêu tình đương gì. Nếu như cháu chết rồi, cháu sẽ

không bao giờ có cơ hội để chứng minh cho ông một điều rằng cái con bé Lạc Tuyết đó yêu cháu suốt đời... Cứ như thế, hàng ngày ông nội đều không ngừng kích thích Nghê Lạc Trần, cho đến tận khi ông khiến mình đổ bệnh, lại còn là bệnh nặng, nhưng lúc đó thì Nghê Lạc Trần đã ngoan hơn rất nhiều. Thực ra trong lòng nó vẫn hết sức quan tâm đến ông... Mẹ ở bên cạnh nó suốt quãng thời gian điều trị, tác dụng phụ của thuốc khiến cho Lạc Trần rất đau đớn. Ban đầu chỉ là toàn thân sưng phồng, đến đâu cũng phồng to lên, bộ dạng rất kì dị. Sau đó ý thức và ngôn ngữ cũng gặp trở ngại, rồi đến tứ chi tê liệt, thậm chí không thể đi lại được, cần thứ gì chỉ có thể lắc hoặc gật đầu với mẹ... Nếu như mẹ không ở bên cạnh nó, chắc chắn mẹ sẽ không thể nhận ra đó là con trai mình nữa...”

Thảo nào khi ở bên cạnh tôi, anh chấp nhận để mặc bệnh tình trở nên nghiêm trọng chứ nhất định không muốn điều trị: “Mẹ, sau đó thì sao?”

“Sau đó thì thuốc có hiệu quả rõ rệt, nhìn bằng mắt thường cũng thấy luôn. Bác sĩ điều trị bắt đầu giảm liều lượng của thuốc, các chức năng của cơ thể dần dần được hồi phục bình thường. Cộng thêm với sự điều trị về tâm lí, Nghê Lạc Trần hồi phục rất nhanh. Đến cả bác sĩ điều trị cho nó cũng phải thừa nhận Lạc Trần là bệnh nhân kiên cường nhất mà ông đã từng gặp, một chàng trai rất tuyệt vời...” Mẹ chồng tôi cười trong nước mắt, sau đó bà nói tiếp: “Khi tâm trạng tốt hơn thì nó cũng chịu giải bày tâm sự với mẹ. Nó nói: ‘Mẹ à, bây giờ con mới hiểu tại sao Nghê Thiên Vũ bỏ lại chúng ta. Bởi vì ông không muốn chúng ta đau khổ giống như ông. Mẹ cũng đừng hận ông ấy, thực ra ông ấy là một người đàn ông tốt, cũng là một người bố tốt.’ Sau đó nó còn hỏi mẹ: ‘Mẹ, liệu Lạc Tuyết có kiên cường không?’ Mẹ nói: ‘Chắc chắn rồi, con bé còn kiên cường hơn cả con nữa.’ Nó lại nói: ‘Mẹ biết không, thực ra cô ấy là người khiến con không yên tâm nhất. Mẹ còn có bố, ông nội còn có bà nội, chỉ có Lạc Tuyết là ngốc nghếch nhất, cũng cô đơn nhất. Con không thể để cho Lạc Tuyết đi cùng con đến suốt cuộc đời. Cô ấy yêu con như vậy, nếu cứ tiếp tục nữa thì cô ấy cũng sẽ mắc bệnh trầm cảm giống như con.’”

Nghe những lời mà Nghê Lạc Trần nói, tôi không kìm được khóc to lên: “Mẹ ơi, khi ở bên Lạc Trần, toàn là anh ấy nghĩ cho con, con chưa từng làm được điều gì cho anh ấy, thậm chí còn không thể san sẻ cùng anh ấy nỗi đau đớn này.”

“Con đúng là ngốc nghếch, thảo nào mà Nghê Lạc Trần chưa bao giờ yên tâm về con. Có những điều mà nếu hai người cùng gánh chịu thì sẽ đau đớn gấp đôi...” Mẹ chồng tôi xoa tay lên lưng vỗ về tôi, rồi bà lại thở dài. “Tuyệt à, con cũng đừng trách ông nội con. Ông lớn tuổi rồi, sau khi trải qua sự việc vừa rồi, ông cũng bắt đầu biết sợ hãi. Ông luôn nói nếu như có một ngày ông không còn nữa, khi Tiểu Nê của ông lại gặp phải những chuyện tương tự, lúc đó không biết sẽ thế nào, ai sẽ đến cứu giúp Tiểu Nê cho ông... Do vậy ngay sau khi Lạc Trần bình phục, ông nội liền đưa nó về Bắc Kinh, rút súng ra và ép nó lựa chọn, một là tình yêu, hai là ông... Sau đó Lạc Trần lặng lẽ thổ lộ với mẹ, ‘Nếu như Lạc Tuyệt đã bình tĩnh trở lại rồi thì chúng ta không nên quấy rầy cô ấy nữa, để cho cô ấy sống một cuộc sống bình thường, sau này cô ấy còn có hạnh phúc của riêng mình. Còn nếu như Lạc Tuyệt không ổn thì hãy nói với cô ấy, đợi khi nào ông nghĩ thông thoáng hơn rồi thì con sẽ quay trở lại.’”

“Mẹ ơi...” Tôi ôm chặt lấy mẹ vừa khóc vừa cười. Tôi liên tục hỏi bản thân mình, liệu có ai tin trên thế giới này lại có kì tích không vậy? Tuy tôi không hề duy tâm nhưng tôi cũng tin chắc rằng có, bởi vì Lạc Trần của tôi vẫn còn sống. Đó là ông trời lại mang một cơ hội đến cho tôi, để tôi có thể yêu thương anh ấy hết mình một lần nữa. Lần này, tôi nhất định phải cố gắng hơn, bởi vì tôi đã thực sự hiểu được, mất mát đáng sợ như thế nào.

Những bông hoa tuyết phủ trắng khắp các góc ngách trên thế giới, không chỉ ở thành phố D. Thành phố Bắc Kinh cũng ngập tràn trong sắc tuyết, một cảnh tượng mênh mông tuyết trắng đẹp lạ thường...

Tôi đã đến tòa nhà nhỏ nằm ở ngoại ô phía Đông thành phố Bắc Kinh đó được bảy lần. Tôi không có tham vọng thuyết phục được ông nội trong một thời gian ngắn, cũng như không quá hi vọng được gặp gỡ anh ngay, tôi chỉ muốn thực hiện được lời hứa ngàn năm của mình. Đúng vậy, trong sâu thẳm cõi lòng, tôi có cảm giác mình đã thề nguyện hàng ngàn hàng vạn năm với Nghệ Lạc Trần, cho dù chúng tôi đã xa nhau, cho dù kiếp này hay kiếp sau, kiếp sau sau nữa, tôi cũng nguyện mãi mãi bên anh, không bao giờ rời xa...

Tôi cứ đứng ở đó và nhìn lên một cửa sổ tầng hai. Mẹ chồng tôi nói, đó chính là phòng của anh. Tôi biết chắc chắn anh sẽ thấy tôi, trong lòng anh sẽ trách tôi càng ngày càng ngu ngốc. Nhưng tôi cũng biết, anh sẽ thấy Lạc Tuyết của anh càng ngày càng kiên cường, càng ngày càng kiên trì. Nhất định anh sẽ rất vui, sẽ rất kiêu ngạo vì tôi.

Tôi chỉ cho mình đứng đó một tiếng trong tư thế quân nhân rồi đi về. Tôi không muốn phá vỡ sự yên tĩnh của anh, cũng không muốn anh thỏa mãn với sự giao tiếp không lời này của chúng tôi để rồi không còn cảm giác muốn gặp tôi nữa. Đúng lúc tôi quay người định rời bước đi thì tiếng ông nội vang lên ở sau lưng, “Cháu ra điều kiện đi, trừ việc được gặp Tiểu Nê ra, còn những thứ khác ông đều đáp ứng.”

Tôi quay đầu lại nhìn ông, một chiếc áo khoác quân phục đơn giản, cơ thể ông không được khỏe khoắn như nửa năm trước, những sợi tóc bạc phủ kín trên đầu ông như những bông hoa tuyết. Tôi không dám tin rằng trong một thời gian ngắn mà tóc ông lại bạc nhanh như vậy. Thảo nào Tiểu Nê của ông đã ngoan hơn trước rất nhiều...

“Cháu vẫn còn đứng đó làm gì? Nếu như bây giờ cháu chưa nghĩ ra, lần sau đến hãy nói cho ông biết.”

Ông nội nói xong định quay người đi, tôi bèn vội vàng hét lên sau lưng khiến ông dừng người lại, “Ông nội, xin hãy dạy cháu cách xào mướp đắng

a.”

“...”

Ông nhìn tôi hồi lâu rồi nhấn mạnh một cách đầy nghi hoặc, “Cháu chỉ được ra một điều kiện thôi đấy nhé.”

Tôi gật đầu một cách kiên quyết.

Đi vào tòa nhà nhỏ đó tôi mới biết đây hình như chỉ là chỗ ở tạm thời mà thôi. Bức tường màu trắng, đến cả sàn nhà cũng là gỗ màu trắng. Trong nhà chỉ có một ít đồ dùng không thể đơn giản hơn được nữa, nhưng điều đó lại khá phù hợp với gu thẩm mỹ của Nghệ Lạc Trần. Tôi cũng có thể nhận thấy, tuy hai ông cháu sống với nhau nhưng dường như cuộc sống không được hòa hợp lắm, bởi vì trong phòng khá lạnh lẽo.

Ông nội không nói những điều không cần thiết, ông đưa tôi vào phòng bếp. Vật dụng ở trong bếp lại rất đầy đủ, dường như đây là nơi ấm áp nhất căn nhà.

Mướp đắng thực ra không hề khó xào. Được ông nội hướng dẫn, tôi và ông mỗi người xào được một đĩa. Tôi nghĩ rằng hai đĩa mướp hoàn toàn giống nhau. Khi tôi còn đang rất đắc ý thì ông nội liền nói: “Cháu bỏ hai đĩa mướp đắng này vào hai hộp giữ nhiệt, ông dẫn cháu đi gặp một người.”

Tôi kinh ngạc nhìn ông, muốn nói với ông rằng đĩa mướp đắng này tôi xào cho Nghệ Lạc Trần, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết kia, tôi không dám mở miệng nói gì mà ngoan ngoãn làm theo ý ông.

Xe quân sự đưa chúng tôi đến một bệnh viện rất gần ngoại ô. Lúc xuống xe tôi mới phát hiện đó là một bệnh viện tâm thần. Ông nội dường như nhìn

thấy sự thắc mắc của tôi liền lạnh lùng nói: “Không phải ông đưa cháu đi gặp Tiểu Nê, ông đã nói với cháu rằng nó mất rồi.”

Tôi không nói gì, chỉ lầm lũi đi theo sau ông. Đến trước cửa một phòng bệnh, có một cô y tá chào ông một cách rất thân quen rồi để cho chúng tôi bước vào phòng.

Đó là một gian phòng bệnh rất đơn sơ, trong phòng chỉ có một cái giường và một cái tủ. Tôi nhìn thấy một bà lão đang ngồi yên lặng trước cửa sổ, ánh mắt vô hồn nhìn ra khung cảnh ở bên ngoài, quả thực rất khó đoán được bà đang nghĩ gì.

Sau khi cô y tá đi rồi, ông nội nhìn bà rồi nói điềm đạm, “Đây là bà nội của Nghê Lạc Trần.”

“...” Tôi mở to mắt nhìn ông, sau đó lại quay ra nhìn bà nội. Bà nội dường như vẫn còn phảng phất đôi nét kiêu ngạo của nhà họ Nghê. Nhưng mà...

“Cũng chỉ là bệnh trầm cảm. Chỉ trách khi đó ông không hiểu nhiều về bệnh này, ông cứ nghĩ đó không phải là bệnh mà chỉ là tâm trạng không tốt thôi. Do vậy ông đã để lỡ mất việc điều trị, mới khiến bà mắc chứng tâm thần phân liệt sau này.”

Tôi gật đầu và nghĩ đến một cuốn sách viết về bệnh trầm cảm mà tôi từng đọc, cuốn sách đó cũng có đề cập đến vấn đề này. Những người bị bệnh trầm cảm nếu không điều trị kịp thời thì có khoảng hai mươi phần trăm sẽ tự sát hoặc ngộ sát người khác, mười phần trăm sẽ dẫn đến tâm thần phân liệt...

“Đừng có đánh giá cao tình yêu, đối với rất nhiều việc nó hoàn toàn bất lực.” Ông nhìn bà nội rồi nói tiếp, “Ông đã cố sức mấy chục năm nay

nhưng bà cũng chỉ có thể như bây giờ được thôi. Nhưng bà có lẽ rất hạnh phúc, bởi khi con trai mất đi, bà không còn cảm thấy được sự đau khổ...”

Đột nhiên tôi phát hiện ông nội không quá lạnh lùng như vẻ bề ngoài. Thực ra trong lòng ông vô cùng cô độc.

Tôi đi đến trước cửa, gọi một tiếng “Bà ơi”, nhưng bà không hề để ý đến tôi, ánh mắt cứ dỗi ra ngoài cửa sổ. Tôi có một chút hiếu kì muốn biết thế giới nội tâm của bà rốt cuộc như thế nào.

“Cháu không cần phải gọi bà đâu, bà ấy chẳng nhớ ai cả, nhưng bà hoàn toàn có thể phân biệt được mướp đắng của nhà họ Nghê.” Ông nội nhìn vẻ mặt nghi hoặc của tôi, cười cười và nói: “Không tin thì cháu cứ thử mà xem.”

Quả nhiên khi người canh vệ của ông nội đặt hai hộp mướp đắng vào trước mặt bà, bà chỉ gấp một miếng chỗ mướp đắng tôi xào, sau đó không hề đếm xỉa gì hết. Còn khi ném hộp mướp đắng mà ông nội làm, khuôn mặt bà lộ rõ nét cười rất tươi, gương mặt ông nội cũng xuất hiện nụ cười mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Đột nhiên tôi cảm thấy trong lòng chua xót, đó chính là tình yêu của hai người.

Trên đường quay trở về, tôi hỏi ông: “Cháu có thể đến học món này tiếp không ạ?”

“Có thời gian thì cháu cứ đến.” Ông nội trả lời lạnh lùng.

Thăm thoát năm mới đã đến, nhưng điều đáng chúc mừng nhất lại không phải năm mới mà là bộ váy cưới Nghê Lạc Trần thiết kế đã được giải cao nhất trong cuộc thi thiết kế trang phục hàng năm trên thế giới. Ngoài việc nhận được lời mời tham dự với tư cách là vợ nhà thiết kế Nghê Lạc Trần ra, còn có rất nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu, quý tộc, hoàng thân quốc

thích của các nước ngo ý muốn mua lại bộ váy cưới đó. Nhưng cuối cùng tất cả đều bị tôi khéo léo từ chối. Tôi nghĩ, nếu như tôi bán bộ váy cưới đó đi, khi Nghê Lạc Trần quay về anh ấy nhất định sẽ phát điên lên.

Chỉ còn đúng một tuần nữa là phải tới Paris nhận giải, vậy nhưng tôi vẫn đi một chuyến đến Bắc Kinh chỉ với một mục đích là học cách xào món mướp đắng của nhà họ Nghê. Tôi không nhớ ông nội đã dạy tôi biết bao nhiêu lần rồi, lần nào tôi cũng học rất nghiêm túc, tôi cũng tự cảm thấy mình làm hoàn toàn giống như ông, kể cả về nguyên liệu, gia vị cũng như độ lửa của bếp. Nhưng lần nào cũng vậy, bà nội vẫn không thích ăn món mướp đắng của tôi. Cuối cùng, có một lần khi tôi đến thăm bà, tôi nhận được một niềm kinh ngạc bất ngờ, đó là lần đầu tiên bà nội ăn hết sạch hai đĩa mướp đắng. Dường như bà còn nhìn vào tôi và cười nữa.

Tôi hỏi ông nội, liệu đây có phải là dấu hiệu cho thấy, tôi đã chính thức trở thành người nhà họ Nghê hay không? Ông trầm ngâm không trả lời, mãi đến khi xe công vụ đưa chúng tôi về ngôi nhà nhỏ, tôi tiễn ông vào trong sân thì chợt nhìn thấy hai người tuyết một to một nhỏ vừa mới được đắp. Người tuyết to quấn một chiếc khăn quàng cổ màu đen, còn người tuyết nhỏ thì quấn chiếc khăn màu đỏ. Trên đầu người tuyết nhỏ còn đội chiếc mũ lưỡi trai quân đội của ông nội. Tôi nhìn thấy ông nội tức giận đi lại phía người tuyết nhỏ và tháo chiếc mũ xuống, thái độ hờn giận như một đứa trẻ. Thấy vậy, tôi chợt cảm thấy buồn cười, xem ra Nghê Lạc Trần ở đây không hề ngoan một chút nào, hai ông cháu dường như luôn xung đột với nhau.

Ông nội nhìn tôi một cái rồi lại nhìn lên cửa sổ tầng hai, “Ông nuôi một con mèo vừa lười vừa hư, cháu có muốn lên xem xem đó có phải con mèo mà cháu đã bị thất lạc không?”

“Không đâu ông ạ...” Tôi cười và nói chắc như đinh đóng cột, “Đợi cháu đi Paris về, cháu sẽ đến đón chú mèo đó về thành phố D. Cho cháu gửi ở chỗ ông thêm vài ngày nữa để nó có sự chuẩn bị về mặt tâm lí. Nếu như đến

khi đó nó vẫn không chịu về với cháu thì cháu sẽ nhốt vào một cái lồng rồi xách đi ông ạ.”

Ông nội cười rồi đi vào nhà, đây là lần đầu tiên ông cười với tôi một cách hiền từ như vậy. Tôi bất giác nhìn hai người tuyết ngoài sân. Có lẽ bởi khoảng cách giữa chúng hơi xa nên biểu cảm của hai người tuyết đó đều không được vui lắm. Đây có thể cũng là lời nhắn nhủ của Nghệ Lạc Trần đối với tôi, anh đang nhớ tôi, nhớ đến mức buồn bực.

Tôi cười và đi ra khỏi sân, tôi đi thẳng và không quay đầu lại bởi tôi biết anh đang đứng trên cửa sổ dõi theo. Đột nhiên tôi chợt hiểu ra, yêu thì không nên nóng vội, tôi và anh đã trải qua sinh tử biệt li, chẳng lẽ lại còn phải để ý đến sự xa cách trong vài ngày ngắn ngủi hay sao?

Thủ tục ra nước ngoài của quân nhân không hề dễ một tẹo nào, nhưng vì tôi có lời mời của đơn vị tổ chức, cộng thêm việc sớm chuẩn bị hết các thủ tục cần thiết nên chuyến đi Paris cùng với sự đồng hành của Từ Dĩnh cũng được như ý muốn.

“Tổng giám đốc Nghệ biết cô đi Paris không?” Đột nhiên Từ Dĩnh cười và quay sang hỏi tôi.

Tôi không trả lời cô ấy mà quay lại hỏi: “Cô có từng thích Nghệ Lạc Trần không vậy?” Bởi vì đợt tranh giải lần này nên tôi và Từ Dĩnh tiếp xúc nhiều với nhau hơn, chúng tôi đã trở thành những người bạn tốt không có chủ đề nào không nói được.

Từ Dĩnh cười rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cô nhìn thấy những đám mây trôi lơ lửng ngoài cửa sổ kia không? Anh ấy giống như giấc mộng của tôi, tuy ở ngay trước mắt nhưng tôi biết mình sẽ không với tới được, chính vì thế tôi không bao giờ ảo tưởng.”

Cả hai chúng tôi đều cười, Từ Dĩnh nói tiếp: “Cô có tin rằng anh ấy và tôi đã vượt qua tình cảm nam nữ rồi không?”

Tôi tin, bởi vì tình yêu muôn hình vạn trạng, nó có thể chuyển thành tình thân, tình bạn, phụ thuộc hoàn toàn vào nhân cách con người.

Thủ đô của nước Pháp quả đúng là “thành phố nghệ thuật”. Đi trên đường phố Paris cũng có thể cảm nhận được hương vị nghệ thuật đậm đặc. Nghĩ đến việc Nghệ Lạc Trần đã từng học tại đây, tài năng của anh cũng được ươm mầm, nở hoa ở đây, tôi bất giác hít thở thật sâu, sâu đến mức dường như tôi đã hít cả hơi thở mạnh mẽ của anh vào lồng ngực...

“Cô có muốn lưu lại ở đây chơi vài ngày không? Đi tham quan tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn, Nhà thờ Đức Bà Paris, tòa thánh La Madeleine hoặc đến Nhà hát lớn nữa, cô thấy thế nào? Ngoài ra, đàn ông Pháp còn nổi tiếng trên toàn thế giới là đẹp trai, lãng mạn...” Từ Dĩnh cười rồi hỏi tôi. Cô ấy không hề lạ lẫm gì với Paris, tiếng Pháp lại rất lưu loát, chắc chắn sẽ là một hướng dẫn viên du lịch rất tốt.

“Thôi, người nhà quê như tôi lần này đến Paris cũng coi như là được mở mang tầm mắt rồi, nếu như còn cơ hội thì để lần sau đi vậy.” Trong trái tim tôi, dường như không còn người đàn ông nào đẹp trai hơn Nghệ Lạc Trần được nữa.

Từ Dĩnh cười, cô ấy biết tôi chẳng có tâm trạng nào mà đi tham quan ngắm cảnh. Tôi chỉ một lòng muốn được quay trở về nhà đoàn tụ cùng với Nghệ Lạc Trần.

Hôm trao giải thưởng, tôi và Từ Dĩnh ngồi ở phía dưới. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự long trọng và thần thánh của lễ trao giải thưởng lớn nhất thế giới. Trong lòng tôi cứ lẩm bẩm luyện vài câu tiếng Pháp mà mình vừa

học được. Mặc dù tôi biết một lát nữa nói lời cảm ơn khi nhận giải, tôi sẽ hồi hộp mà quên hết sạch mấy câu này.

Lễ trao giải được diễn ra hết sức tuần tự, khi người dẫn chương trình xướng tên một người bằng tiếng Pháp, Từ Dĩnh liền chạm nhẹ vào người tôi. Tiếp ngay sau đó, tôi lại nghe thấy người dẫn chương trình xướng lại tên Nghệ Lạc Trần bằng thứ tiếng Trung hết sức ngọng nghịu.

Tôi đứng lên một cách mạnh mẽ, nhưng khi tôi định bước lên sân khấu trong tâm trạng hết sức hồi hộp thì thấy một dáng người vô cùng quen thuộc cũng đứng dậy ở ngay hàng ghế phía sau tôi.

Anh không quay đầu lại mà bước thẳng lên phía lễ đài. Một bộ lễ phục sang trọng màu đen, dáng người thẳng và bước đi thông dong khiến đôi mắt tôi chột ướn. Tôi không thể ngờ Nghệ Lạc Trần lại xuất hiện tại lễ trao giải, nhưng tôi biết chắc chắn, anh đến đây là để đoàn tụ cùng tôi...

Tôi muốn hét to tên anh, muốn nhào lại ôm chặt lấy anh, nhưng cuối cùng tôi chẳng làm gì cả. Mà đúng hơn là tôi không dám làm gì, tôi chỉ sợ mình đang nằm mơ, tôi sợ khi tỉnh dậy tất cả rồi chỉ là hư vô...

Bóng dáng anh vẫn làm mê đắm lòng người như vậy. Chính xác hơn là trưởng thành và quyến rũ hơn trước rất nhiều. Khi anh nhận giải thưởng trong tay, vẫn là nụ cười mỉm và cái gật đầu hết sức lễ phép. Anh dùng giọng điệu rất ôn hòa để nói tiếng Pháp, thứ ngôn ngữ mà tôi không thể hiểu được câu nào, tôi chỉ cảm thấy rất êm tai, rất truyền cảm, tôi cứ ngây người ra nghe mà vẫn không cảm thấy đủ... Vào đúng lúc tôi tưởng anh sắp xuống dưới lễ đài thì đột nhiên anh nhìn về phía tôi cười và nói một câu tiếng Trung mà tôi hiểu hoàn toàn.

“Bà xã, cảm ơn tình yêu của em.”

Bất chấp mọi thứ xung quanh, cũng không còn câu nệ việc giữ gìn hình ảnh trước đám đông, tôi bật khóc, hình như tôi còn khóc thành tiếng nữa. Nhưng hình bóng anh không hề bị mờ đi, bởi vì anh càng ngày càng lại gần tôi, hơi thở vô cùng chân thật.

Ngoại truyện: Một nhà ba người – Bức tranh ngọt ngào hạnh phúc

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Nghệ Lạc Trần hào hứng kéo tôi vào trong xe của anh, Từ Dĩnh chỉ có thể tự mình bắt xe đi về khách sạn. Tôi nhìn cô ấy qua cửa xe và cười hồi lỗi, Nghệ Lạc Trần lại nói hết sức thoải mái, “Không sao đâu, cho cô ấy một cơ hội để tìm bạn trai người Pháp.”

“Ông chủ như anh quả thực là vô cùng chu đáo, lại còn quan tâm đến cả hôn nhân đại sự của nhân viên nữa cơ đấy.” Tôi trừng mắt nhìn anh, sau đó quay đầu nhìn ra cảnh đêm ở bên ngoài cửa xe.

Cảnh đêm của Pháp cũng giống như ở Trung Quốc, bầu trời chẳng đầy những vì sao lấp lánh, ánh trăng đẹp không gì sánh được. Chỉ có điều đường phố ở đây sực mùi nước hoa và hương vị cà phê, không giống như ở thành phố D.

“Con đường này là đại lộ Avenue des Champs-Élysées, cũng được gọi là Lysées. Đây là con phố đẹp nhất của Paris...” Anh chưa nói hết câu liền quay đầu sang nhìn tôi cười hì hì và hỏi, “Không phải em đang so sánh nơi đây với thành phố D đấy chứ?”

Đáng ghét, đến cả điều đó anh cũng biết được.

Tôi hơi ngượng ngùng, lấy hết sức dũng dạc nói: “So sánh thì đã làm sao? Paris đẹp đến mấy thì cũng không phải nhà của em.”

“Chỉ cần xem em có muốn không thôi, đợi khi nào em cưới bộ quân phục ra thì chúng ta di cư đến Pháp, anh sẽ làm hẳn cho em hộ khẩu của Paris nhé, mà không phải hộ khẩu ngoại ô đâu đấy...”

Tôi bị anh chọc cười, cứ có cảm giác cái miệng của anh giao hoạt hơn trước rất nhiều.

Nghê Lạc Trần dường như không vội quay về, anh vừa lái xe chậm chậm vừa kể cho tôi nghe những câu chuyện về con phố hơn ba trăm tuổi này, rồi nói về văn hóa lịch sử nước Pháp, từ Khải Hoàn Môn đến con sông Seine, rồi bảo tàng lịch sử Musée du Louvre, từ tháp Eiffel đến cung điện Versailles, từ Nhà thờ đức Bà đến Nhà hát lớn. Giọng anh chậm chậm nhẹ nhàng, bất giác khiến tôi nhớ lại những tác phẩm văn học nổi tiếng của những nhà văn Pháp cực kì vĩ đại cuối thế kỉ mười tám đầu thế kỉ mười chín mà tôi đã từng đọc ở thời phổ thông...

Thời gian chậm chậm trôi qua, được đi với người mình yêu, ở một đất nước lãng mạn như Pháp, tôi cứ có cảm giác bay bổng không thực. Tôi hơi thò đầu ra ngoài cửa xe để ngắm những kiến trúc thế kỉ trước cũng như những ngọn đèn gia cố ở giữa hai hàng ngô đồng dày đặc hai bên đường. Cả đường phố sáng trưng bởi những ngọn đèn đường. Tất cả các cửa hàng nhỏ, rạp chiếu phim, nước hoa, quần áo, từ cổ chí kim, từ văn học đến nghệ thuật... đều toát lên hơi thở lãng mạn mà chỉ Paris mới có.

Đột nhiên xe của chúng tôi lướt qua một đôi tình nhân người Pháp đi bên đường. Chàng trai trẻ người Pháp ôm lấy vai bạn gái của mình, trong tay cô gái còn cầm một bó hồng đỏ thắm và cười hết sức ngọt ngào... Tự nhiên tôi lại muốn bông đùa Nghê Lạc Trần. “Nghê Lạc Trần, anh cũng tặng em một bó hoa đi.”

“Được thôi...” Nghê Lạc Trần đáp ứng một cách vô cùng hào sảng. Nhưng đột nhiên anh lại vỗ tay lên túi quần rồi nói: “Chết rồi, anh không có tiền.”

Tôi nhìn anh cực kì khó hiểu.

Anh cười rồi giải thích: “Chẳng phải sau khi anh chết, toàn bộ công ty để lại hết cho em sao? Lần này đến Paris, ông nội chỉ mua cho anh vé máy bay lượt đi. Ông nói nếu như không tìm thấy Lạc Tuyết, hoặc Lạc Tuyết không chịu đưa anh về thì chỉ còn có cách duy nhất là lưu lại Paris ăn xin thôi. Chẳng phải em cũng luôn muốn xa anh đó sao?”

Tôi biết anh lại đang đùa mình nên dựa người vào lòng anh, gục vào vai anh nũng nịu, “Lạc Trần, em không cho phép anh nhắc đến từ ‘chết’ nữa đâu. Em sợ. Một lần là đủ rồi, anh có hiểu không?”

Anh vỗ nhẹ vào mặt tôi rồi nói cực kì thành khẩn, “Không bao giờ xảy ra những chuyện như vậy nữa đâu. Anh hứa đấy.”

Phía trước là một cửa hàng hoa, Nghê Lạc Trần đánh xe vào rồi đậu ở bãi đỗ xe. Sau khi đỡ tôi xuống xong, anh chẳng vội vàng làm gì mà cúi đầu cài khuy áo giúp tôi. Động tác của anh rất chậm, dường như mỗi lần cài xong một cúc anh đều dừng lại vài giây. Hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt tôi. Tôi hít hà, cố gắng kìm giọt nước mắt lại. Vào giờ khắc quá đổi hạnh phúc này, tôi không muốn để nước mắt che mất tầm mắt của mình.

Sau khi cài xong khuy áo cuối cùng, anh ngẩng đầu nhìn tôi cười, “Lạnh không?”

Tôi lắc đầu. Thời tiết lúc này ở Paris khoảng trên dưới một độ C, nhưng tôi không hề lạnh một chút nào, ngược lại, còn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Khi anh bước ra từ cửa hàng hoa với một bó hoa hồng phấn trong tay, tôi đã không thể nào nén được nước mắt...

Anh ung dung bước gần về phía tôi. Tôi đột nhiên nhớ lại ngày chúng tôi kết hôn, anh cũng mặc bộ quần áo lễ phục màu đen như vậy, tay cũng cầm một bó hoa hồng phấn, bước tới từ trong tuyết. Chỉ khác là nụ cười lúc này của anh dịu dàng hơn, ấm áp hơn rất nhiều...

“Em ngốc thật, khóc gì vậy? Hay là chê bó hoa anh mua quá nhỏ? Chê nó không còn tươi nữa?” Anh vuốt nhẹ lên đầu rồi trao bó hoa vào tay tôi, “Màu đỏ rực rỡ đến mức khiến người ta thấy tuyệt vọng, anh luôn có cảm giác màu hồng phấn là màu của hi vọng... Lạc Tuyết, anh xin lỗi, anh sẽ không bao giờ để cho em phải tuyệt vọng nữa...”

Anh nói rồi dùng tay ôm lấy mặt tôi, cúi đầu xuống, từ từ và cẩn thận, hôn hết tất cả những giọt nước mắt lăn trên má tôi. Tôi hơi lùi lại liền bị anh dùng hai tay ôm chặt lấy eo, anh cúi đầu nói: “Em đừng ngượng, nếu như không hôn người mình yêu ở Paris, chắc chắn về nhà sẽ cảm thấy hối hận...”

Bờ môi tôi bị phủ kín bởi bờ môi mềm mại, nhẹ nhàng, ấm áp của anh, vô cùng ngọt ngào...

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng, mềm mại và rất lâu, nó còn mang mùi vị hỗn hợp giữa hương cà phê ngào ngọt khắp phố, mùi nước hoa, mùi của bánh gatô và phô mai. Lại còn cả hương hoa hồng nhẹ nhẹ... Một lúc lâu sau tôi vẫn không thể định thần lại được, để mặc cho nụ hôn vô tận của anh kéo mình về quá khứ, ngọt ngào. Sự ngọt ngào sau khi đã trải qua đau khổ đến tột cùng.

“Thơm quá.” Tôi thật thà thốt ra câu nói đó ngay sau khi bờ môi anh rời xa bờ môi tôi.

“Em nói anh sao?”

“Không phải, là mùi hoa...”

Sau khi có được câu trả lời của tôi, anh nhú nhẹ hai hàng lông mày, bữu môi xem chừng oan uổng vô cùng. Tôi không nhịn được cười phá lên, tôi vô cùng yêu cách biểu đạt thái độ của anh như vậy.

“Lạc Trần, mình về đi.”

“Ừ.” Anh gật đầu, sau đó cười một cách ranh mãnh: “Ở đây dẫu lãng mạn đến mấy, tự do đến mấy thì có một số việc cũng không thể làm được.”

“Đáng ghét.”

Về đến khách sạn tôi cứ nghĩ anh sẽ nhào vào ôm tôi lên giường ngay tức thì, nhưng anh không hề làm vậy mà từ từ cởi áo khoác cho tôi. Sau đó anh lùi lại một bước để nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi từ chân lên đầu. Chỉ một thoáng thôi tôi có cảm giác mình bị anh nhìn xuyên thấu, nổi cả da gà...

“Có phải em trở nên xấu xí không?”

“Không phải...” Anh lắc lắc đầu rồi cười nói, “Em vốn dĩ đã rất xấu!”

“Đáng ghét!” Tôi ngã vào người anh nũng nịu nói: “Anh có hối hận khi lấy em không, dù chỉ một chút?”

“Không hề, anh chỉ hối hận khi thiết kế bộ trang phục buổi tối cổ sâu thế này. Nó khiến em quá lộng lẫy, làm cho bờ ngực em phơi ra trước mặt bọn đàn ông người Pháp. Anh thật là biến chất...” Ngữ điệu của anh càng ngày càng nhỏ dần, dường như đang hút hồn người đối diện từng chút một.

Tôi cúi đầu ngượng ngùng nhìn vào bộ ngực trắng nõn của mình. Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đẹp đến mê hoặc lòng người.

“Bà xã, anh không thể đợi được nữa. Anh không tắm đâu...” Anh ôm lấy tôi, giọng nói khàn khàn: “Đều tại em. Em không những ăn mặc và trang điểm gợi cảm, lại còn cố làm ra vẻ mời gọi anh nữa...”

“...”

Đêm càng ngày càng yên tĩnh, chỉ còn hơi thở gấp gáp của hai chúng tôi.

Cảm giác được ôm anh trong vòng tay vô cùng chân thực. Những vùng nhạy cảm trên cơ thể chạm vào nhau giống như một luồng điện giật khiến người ta mê mẩn. Tôi không kìm được áp chặt hơn vào người anh thì thào: “Lạc Trần, em không thể rời xa anh được nữa.”

Tôi cứ nghĩ anh sẽ ôm chặt tôi hơn, nhưng đến khi gần cao trào thì anh đột nhiên rời khỏi cơ thể tôi.

“...”

“Em yêu, em đã chuẩn bị tâm lý sinh em bé chưa vậy?”

“...”

“Sau khi từ Mỹ trở về, anh đã làm tiểu phẫu tháo nút thắt ống dẫn tinh.”

“...” Đây là món quà quý giá nhất mà ông trời hay chính anh ban tặng cho tôi?

Tôi gật đầu liên tục, ôm chặt lấy eo của anh và dùng hành động để trả lời, tôi đã chuẩn bị tâm lí, mọi thứ đều đã sẵn sàng cả rồi.

“Nhưng mà...” Anh đột nhiên bấu môi giống như đang làm nũng, “Bà xã, em nhất định phải hứa với anh...”

“Cái gì?”

“Phải hứa với anh là khi có con rồi, em không được thờ ơ với anh. Hứa với anh không bao giờ dành toàn bộ tâm trí và sức lực chỉ cho con thôi. Hứa với anh không được vì con mà bỏ rơi anh. Hứa với anh không được chỉ yêu con mà không yêu anh...”

“Em hứa với anh khi anh và con cùng khóc, em sẽ dỗ dành anh trước rồi mới dỗ con.” Tôi cười.

“Vậy thì mình sinh con nhé...”

Anh lại tiến vào tôi, một luồng điện ấm áp lan tỏa khắp người, khiến tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Năm năm sau, cũng một ngày mùa đông tuyết rơi trắng trời, những bông hoa tuyết giống như những thiên thần trắng muốt bay lượn trên không trung...

“Mẹ ơi, mẹ phải cài cúc áo vào đi, nếu không thì tuyết lọt vào trong áo, mẹ sẽ bị đau bụng đấy ạ.”

Nghê Lãng, cậu con trai năm tuổi của tôi không quên nhắc nhở tôi khi đang đắp người tuyết ngoài sân. Ngay từ khi con được một tuổi, anh đã dạy

cho con rằng, là đàn ông thì phải biết bảo vệ người phụ nữ của mình. Đối với Nghê Lãng, mẹ chính là người phụ nữ của bé.

Tôi nhìn dáng con lùn cùn vì mặc nhiều quần áo giống một cục bông di động, bàn tay nhỏ bé vụng về bóc tuyết để đắp thành người tuyết, luôn miệng nói: “Đắp một người tuyết bố, đắp một người tuyết mẹ, rồi đắp thêm một Lang Lang nữa là cả nhà mình đoàn tụ.” Đây chính là lời Nghê Lạc Trần hứa với con trước khi đi Paris. “Khi trận tuyết đầu mùa đến, Lang Lang đắp xong ba người tuyết rồi bố sẽ quay về.”

Nói đến cái tên Lang Lang, tôi lại thấy buồn cười.

Lang Lang đến với chúng tôi trong niềm hạnh phúc nhưng cũng thật không dễ dàng gì. Trong kết sắt nhà tôi chỉ để duy nhất một tờ đảm bảo của ông nội, ở đó cũng viết một câu duy nhất: “Tiểu Nê và Lạc Tuyết, hãy sinh một đứa đi. Ông nội đảm bảo sẽ không bao giờ giành nó đâu.” Khi đó tôi chỉ cảm thấy đây là trò đùa của hai ông cháu, không ngờ khi về đến nhà Nghê Lạc Trần trình trọng đặt nó vào trong kết bảo hiểm. Tôi hỏi anh, “Anh không tin ông nội sao?” Anh lắc đầu và nói: “Không phải, đây là trách nhiệm đối với con. Sau này con lớn lên rồi, anh sẽ kể cho con nghe tất cả mọi chuyện.”

Về sau, khi tôi vừa lấy được giấy chẩn đoán mang thai, tôi liền trở thành một con gấu mèo của đại gia đình họ Nghê. Tôi được chiều chuộng, đối xử như quốc bảo. Mẹ chồng tôi mỗi lần gọi đến đều hỏi, bụng to như thế nào rồi, có thấy em bé đạp chưa. Thực ra khi vừa mới bắt đầu tôi không hề cảm nhận được gì cả, chỉ biết ăn và ngủ. Còn Nghê Lạc Trần ngoài thời gian phải đi làm ra, lúc nào cũng ở bên tôi. Tối anh úp mặt vào bụng tôi nói chuyện với con trai giống như đang tâm sự. Chỉ duy nhất có một câu anh nói đi nói lại nhiều lần, đó là: “Con trai, sau khi con sinh ra, con nhất định không được cướp mẹ Lạc Tuyết của bố. Bởi vì người phụ nữ ngốc nghếch

này là của bố rồi.” Tôi bị anh trêu cho không nói được gì, không ngờ anh bắt đầu ghen với con khi còn quá sớm như vậy...

Ngày con chào đời cũng là ngày tuyết rơi ngập trời, trận tuyết dày đón con trai chúng tôi đến với thế giới này. Lạc Trần nói, con trai anh từ ngoài vào trong, từ trái tim đến tư tưởng đều trong trắng như tuyết.

Khi con oa oa cất tiếng khóc chào đời, tôi mệt đến không thể chịu đựng thêm được nữa, nhưng tôi nhìn thấy rõ ràng Nghê Lạc Trần rơi lệ. Anh khóc không hề che giấu ngay trước mặt các bác sĩ, y tá và hộ lý... Tôi biết, anh là người mong chờ con đến với chúng tôi hơn bất kì ai khác... Về sau, tôi nghe được một điều mà rất nhiều y tá, hộ lý truyền tai nhau. Đó là khi con chào đời, những người cha rơi lệ chắc chắn là những người cha tình cảm nhất. Nhưng điều đáng buồn cười là người cha tình cảm này ban đầu lại không muốn sinh em bé. Em bé của tôi luôn mỉm cười với bất kì ai đến thăm ở bệnh viện. Nụ cười của con vô cùng dễ thương, cộng thêm làn da trắng muốt như tuyết, giống y như thiên thần nhỏ bé đến với thế giới này, khiến cho mọi người ai nấy đều quý mến... Nhưng mỗi lần thấy bố đến thăm, con đều khóc ngằn ngặt, không bao giờ cười với bố cả. Nghê Lạc Trần vô cùng buồn rầu, sau đó chúng tôi đoán là, có thể quá trình anh dạy con từ trong bào thai đã quá thành công, vì thế trước khi chào đời anh đã khiến cho con coi mình như kẻ địch, làm cho con luôn chuẩn bị tâm lý để giành mẹ với anh.

Đêm hôm đó, phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Tôi mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ thì chợt tỉnh giấc. Tôi nhìn thấy Nghê Lạc Trần đang ôm cậu con trai khóc oe oe, anh nhẹ nhàng dỗ con, “Ngoan nào, con yêu, đừng khóc. Con đã đến với thế giới của bố mẹ rồi nên bố sẽ tặng cho con một món quà vô cùng quý giá. Đó là bố sẽ cho con mượn Lạc Tuyết làm mẹ, kỳ hạn trong hai mươi bảy năm, không tính lãi. Đợi con lớn lên rồi sinh con, con nhất định phải để cho vợ mình làm mẹ của con con nhé. Như vậy thì món nợ của con và bố sẽ được thanh toán sòng phẳng...”

Nghe anh nói mà tôi muốn phì cười, tôi đột nhiên phát hiện con trai của chúng tôi không khóc nữa mà lại nằm trong lòng bố cười thành tiếng, giọng cười vô cùng dễ nghe. Nghê Lạc Trần vội ôm con quay lại giường rồi vui vẻ nói: “Lạc Tuyết, Lạc Tuyết, con cười với anh rồi này, con trai đang nhìn anh cười rồi này...” Anh vui sướng như một đứa trẻ, khiến tôi đau lòng. Từ khi tôi vào bệnh viện đến giờ, anh bỏ hết công việc lại để có thể ở bên tôi suốt ngày. Nhiều người đùa tôi, hỏi rốt cục là tôi sinh con hay là Nghê Lạc Trần sinh con?

Nhưng việc khó khăn nhất không phải sinh con mà chính là việc đặt tên cho con. Ban đầu Lạc Trần và tôi bàn bạc với nhau sẽ nhờ ông nội và bố tôi mỗi người chọn một chữ, sau đó hợp lại thành tên của bé. Nhưng ông nội và bố tôi đều là quân nhân, hai người đặt quá nhiều kì vọng vào cháu nên chữ được chọn chính là “Tướng” và “Quân”. Nghê Lạc Trần lẩm bẩm: “Nghê Tướng Quân, Nê Tướng Quân... Lạc Tuyết, em có thấy cái tên này giống như bảo con là con hổ giấy không?”

Tôi ngồi ôm con, cười bảo đâu có. Anh cũng chẳng thèm để ý tôi mà lần lượt gọi điện thoại cho ông nội và bố, nhờ hai người chọn giúp một chữ khác. Về sau chúng tôi đều nhận thấy Nghê Lạc Trần quá kén chọn. Ông nội và bố tôi hình như lật hết cả từ điển, số chữ mà hai người chọn chưa đến hàng ngàn nhưng chắc chắn đã vượt qua hàng trăm, vậy mà anh vẫn chưa vừa ý. Sự việc nghiêm trọng đến mức mỗi lần ông nội nhận được điện thoại của anh là mắng luôn, còn bố tôi thì dứt khoát không nghe điện thoại nữa. Chẳng còn cách nào khác, bố chồng Nghê Thiên Hằng của tôi liền đặt tên cho cháu, ông đặt là Nghê Lăng. Ông chỉ hi vọng cháu sẽ lớn lên khỏe mạnh và vui vẻ. Tuy Lạc Trần không hài lòng với cái tên này lắm nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định dùng nó. Tôi rất hiểu tâm sự của Nghê Lạc Trần, anh luôn nói, người trong nhà họ Nghê chỉ có bố anh là không bao giờ tư lợi, mọi thứ với ông đều rất bình thường. Bởi anh không sử dụng những chữ ông nội chọn để đặt tên cho con trai mình nên đã khiến ông nội đổ kị. Chính vì vậy, ông không bao giờ gọi tên chính thức Nghê Lăng, ông toàn

gọi bé là Tiểu Bạch Nhãn Lang, ông nói nhà họ Nghê có thêm một con sói nhỏ không có lương tâm nữa... Để khiến ông hài lòng, tên gọi ở nhà của con trai tôi là Lang Lang, tới giờ bé đã năm tuổi, mọi người ai cũng quen với cái tên này rồi...

Sự xuất hiện của Lang Lang không chỉ mang đến niềm vui bất tận cho gia đình nhỏ của chúng tôi mà còn khiến các thành viên vốn luôn bận rộn của nhà họ Nghê thường xuyên tụ tập ở chỗ tôi hơn. Cứ mỗi tháng ông nội lại đến thành phố D một lần, thương lượng với chúng tôi để ông đưa Lang Lang đi chơi vài ngày, Nghê Lạc Trần kiên quyết không đồng ý. Nhưng năm năm qua, mỗi khi học viện nghỉ đông thì gia đình chúng tôi đều đến Bắc Kinh ở một tháng, để ông nội cảm nhận được niềm vui tứ đại đồng đường.

“Mẹ ơi, mẹ lại cười một mình rồi. Bố nói với con là mỗi lần nhìn thấy mẹ như vậy thì đều phải nhắc nhở mẹ...”

Âm thanh non nớt, nhỏ bé của Lang Lang kéo tôi về với hiện tại. Xem ra Nghê Lạc Trần luôn ra sức tàn phá hình tượng của tôi trước mặt con. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy anh và con chơi với nhau, tôi bất giác cong miệng lên, Nghê Lạc Trần lại nói: “Em cứ cười suốt cả ngày, anh thật sự sợ em cười đến mức ngớ ngẩn mất...” Nói xong anh lại lẩm bầm một mình: “Nhưng mà thôi cứ cười đi, bình thường đã đủ ngốc rồi, chẳng nhẽ lại còn có thể ngốc hơn nữa được sao?”

“Mẹ ơi, hôm nay bố có từ Paris về không vậy? Trước khi đi bố đã nói với con, khi nào Lang Lang đắp xong ba người tuyết thì bố sẽ quay về để chơi với con và mẹ...” Ánh mắt của con trai tôi càng ngày càng giống Nghê Lạc Trần, đen lay láy. Nó nhìn tôi bằng đôi mắt to tròn ngộ nghĩnh, cứ như tôi là người hứa với nó vậy. Tôi biết nó nhớ bố, Lạc Trần của tôi đi Paris được gần nửa tháng rồi. Anh chưa bao giờ hứa hão cả, nhưng trời tuyết rơi dày như thế này...

“Cực cưng, chúng ta không chơi nữa nhé. Bên ngoài trời lạnh quá. Con đi vào nhà đợi bố với mẹ nhé.”

“Không được gọi con là ‘cực cưng’. Bố nói con là con trai, phải học cách bảo vệ mẹ.”

“Được rồi, con trai bé nhỏ của mẹ. Bây giờ mẹ làm sủi cảo cho con ăn nhé.” Tôi ôm con mà có cảm giác như đang ôm một cục tuyết nhỏ, khuôn mặt nhỏ xinh lạnh lạnh úp vào lòng tôi. Y như bố của thằng bé, anh luôn nhấn mạnh mình là đàn ông, nhưng lại luôn thích úp mặt vào lòng tôi, quần lầy tôi không rời...

“Hôm nay bà nội không đến mà. Tại sao mẹ lại làm sủi cảo cho con ăn? Bố nói bố nhất định không gặp chuyện gì đâu, mẹ cũng nhất định không phải xuống bếp...”

Tôi không nói gì nhưng trong lòng cứ âm thầm trách Nghê Lạc Trần, tại sao anh lại luôn phá vỡ hình tượng của tôi trước mặt con vậy?

Tuyết rơi mỗi lúc một dày thêm, xem ra lời hứa của Lạc Trần khó có thể trở thành hiện thực được.

Sau khi tắm cho Lang Lang xong tôi liền dỗ cho con ngủ trước. Tuy bé có đôi chút thất vọng nhưng vẫn rất ngoan. Trước khi ngủ Lang Lang còn không quên nhắc tôi là nếu như bố quay trở về thì tôi nhất định phải đánh thức nó dậy.

Tôi đắm đuối nhìn khuôn mặt trắng trẻo của Lang Lang. Mỗi khi ngủ say, khóe miệng nhỏ của Lang Lang thường cong lên, không biết đang nằm mơ thấy giấc mộng đẹp gì đây. Tôi không nhìn được bật cười... Lúc này tôi nghe thấy tiếng mở cửa khe khẽ ở ngoài sân, tiếng bước chân quen thuộc

càng ngày càng tiến lại gần. Tôi tự nhiên có cảm giác vô cùng xúc động trong lòng mà không thể thốt lên được...

Cánh cửa phòng ngủ của con trai bật mở, có lẽ vì không muốn mang không khí lạnh vào nên Nghê Lạc Trần đứng trước cửa nhìn tôi, mỉm cười, “Anh đoán em đang ở trong phòng của Lang Lang.” Áo khoác và tóc của anh đều phủ đầy tuyết, đến cả mi mắt của anh cũng có hạt tuyết lấp lánh. Chính anh, nụ cười mỉm của anh luôn luôn khiến tôi say lòng.

Tôi vội vàng đặt Lang Lang nằm xuống giường, thằng bé đang say giấc nồng. Tôi cố tỏ vẻ không vội vã mà đến gần anh hơn, “Bão tuyết to như vậy mà anh vẫn về sao? Quá nguy hiểm.”

Anh ôm chặt tôi rồi nói rất nhỏ. “Máy bay về thành phố D bị hủy chuyến, anh đành phải bay về Bắc Kinh, rồi từ Bắc Kinh đi tàu hỏa về đây đây.”

“Lạc Trần...” Tôi úp mặt vào ngực anh muốn khóc. Thực ra những lời hứa như vậy không cần phải thực hiện, nhưng anh luôn luôn nghiêm túc trong mọi chuyện.

“Suýt...” anh đặt ngón tay lên trên miệng ra hiệu yên lặng. Sau đó anh cởi áo khoác ngoài đưa cho tôi, còn mình nhẹ nhàng đi đến bên giường của Lang Lang. Anh sờ nhẹ lên lớp chăn mỏng mà Lang Lang đắp ở bên ngoài rồi nhìn xung quanh giống như đang tìm kiếm điều gì...

“Anh đang tìm gì thế?” Tôi hỏi nhỏ.

“Ti giả.”

“Trời, con anh lớn như vậy, đã bỏ ti từ lâu rồi.” Tôi trừng mắt nhìn anh.

“Thì cũng phải luyện tập từ nhỏ, sau này lớn lên lấy vợ chẳng phải vẫn còn dùng sao?”

“Anh thật hư đốn. Anh...”

Tôi chưa dứt lời liền bị tay anh ôm chặt vào lòng. Hai chúng tôi đi về không gian riêng của mình.

“Nhớ anh không?” Anh không vội vàng gì, chỉ khẽ luồn tay vào lớp áo ngủ mỏng của tôi, nhẹ nhàng, chậm chậm ngao du trong đó. Anh như đang giải tỏa nỗi nhớ nhung sau bao ngày xa cách. “Vợ yêu, anh vội vã quay trở về nên không kịp mua quà gì cho em.” Cơ thể anh vẫn lạnh nhưng bàn tay lại vô cùng ấm áp.

“Ngốc à, anh quay về chính là món quà quý giá nhất của em rồi.” Tôi nhẹ nhàng nói, cọ cọ đầu vào cằm anh. Những bông tuyết dính ở đó có chút lạnh, nhưng cảm giác lại vô cùng thoải mái.

Thật lâu hai chúng tôi không ai nói gì, chỉ dựa vào nhau, nhìn ra trận tuyết ngoài cửa sổ. Tuyết lạc trần ai, dường như chỉ có một thứ âm thanh đang vang lên bên tai chúng tôi mà thôi...

Là lời tuyết khe khẽ nói: Trần, được rơi vào trong vòng tay anh là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này của em. Mùa đông năm nay, em nguyện được tan chảy vì anh.

EN

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.dtv-ebook.com>